

Như Là Cố Nhân

Contents

Như Là Cố Nhân	2
1. Chương 1	2
2. Chương 2	8
3. Chương 3	11
4. Chương 4	14
5. Chương 5	19
6. Chương 6	23
7. Chương 7	27
8. Chương 8	31
9. Chương 9	35
10. Chương 10	39
11. Chương 11	44
12. Chương 12	48
13. Chương 13	52
14. Chương 14	56
15. Chương 15	59
16. Chương 16	63
17. Chương 17	67
18. Chương 18	71
19. Chương 19	75
20. Chương 20	79
21. Chương 21	82
22. Chương 22	87
23. Chương 23	91
24. Chương 24	97
25. Chương 25: Chương 25	102
26. Chương 26	106
27. Chương 27	111
28. Chương 28	115
29. Chương 29	119
30. Chương 30	122
31. Chương 31	127
32. Chương 32	131
33. Chương 33	135
34. Chương 34	138
35. Chương 35	142
36. Chương 36	146
37. Chương 37	150
38. Chương 38	155
39. Chương 39	159
40. Chương 40	162

Như Là Cổ Nhân

Giới thiệu

Nữ quỷ nghịch ngợm đầu thai làm người, gặp gỡ công tử thần bí bề ngoài ấm áp, song nội tâm lạnh lùng.

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/nhu-la-co-nhan>

1. Chương 1

Cái quái gì vậy! Đây là kiểu thời tiết quái quỷ gì?

Trời mưa cũng đành, nhưng vì sao giọt nước lại còn lớn hơn hạt đậu tương!

Có câu nói gì đấy nhỉ? Mưa tầm tã mưa như trút nước, đây tuyệt đối đúng với câu đó.

Chu Tước nghĩ đến chiếc váy dài biến thành màu xanh sẫm, vẻ mặt ai oán nhìn trời: “Ông trời là đồ chết tiệt! Khiến cho lão nương lạc vào thâm sơn cùng cốc cũng không nói làm gì, vì sao mà còn giáng xuống một trận mưa to như vậy? Người muốn chơi với lão nương à! Đến đây! Làm cho bão táp mãnh liệt thêm đi. Lão nương ta tuy chỉ là một tiểu nữ, nhưng ta không sợ người nha! ..A...a.. Ông trời, người nghe không? Ta không sợ người !!!”

Trong núi sâu vang vọng tiếng kêu gào xa xôi “Ta không sợ người!!!!”

Hừ! Biết sợ chưa? Lão nương nếu xuống âm ty, nhất định nghĩ cách thăng thiên, lên đến tận thiên đình, đem đám quỷ thần dám ức hiếp ta đánh một trận! Thật sự là ‘ hổ xuống đồng bằng bị chó khinh’ mà

[1] hổ xuống đồng bằng bị chó khinh: ý chỉ là chị mất hết sức mạnh nên bị đám tôm tép khi dễ).

Ông trời trả lời nàng bằng một trận cuồng phong mạnh mẽ, mưa càng lúc càng mãnh liệt. Mưa gió bất chợt lớn hơn, giữa rừng rậm âm u, cây cối bị gió thổi hỗn loạn, ngay cả gốc rễ cũng bị đánh bật lên, rời khỏi mặt đất mà bay đi.

“Này, lão Thiên! Ta chẳng qua chỉ đùa một chút thôi, không cần tưởng thật nha.”

Chu Tước ôm một gốc cây đại thụ cao ngút trời, mưa gió giống như dao tấp vào mặt nàng, mấy ngày nay mệt mỏi quá sức, vì muốn mau chóng thoát khỏi nơi quỷ quái này, lại ngày đêm không nghỉ, lúc này tinh thần và thể lực nàng đã đạt đến cực hạn, thân thể bám trên cây theo gió đung đưa sắp ngã, chỉ cần buông lỏng tay liền bị cuồng phong vũ bão thổi đi.

Phi! Phi! Phi! Uống một bụng toàn nước mưa.

Sắc trời lại nhanh chóng âm đạm, nhìn cũng biết trời sắp tối, trước khi đêm xuống cần tìm một chỗ trốn mới phải.

Nhớ lại năm xưa, vẻ mặt mình tràn đầy uy phong, chúng quỷ phải cúi đầu, mọi người ai cũng phục tùng nghe lệnh. Hiện giờ nhìn lại bản thân, tựa như chó mất chủ, bị đám quỷ thời tiết bắt nạt, đâu còn thấy một chút uy nghiêm của Chu Tước La Sát ở Quỷ giới âm ty?

Gió thổi quá lớn, Chu Tước thử nằm trên mặt đất chậm chạp bò về phía trước, có lẽ sẽ tổn hại thứ danh dự nhân loại vốn chỉ dùng hai chân để đi, nhưng sinh tồn là trên hết, ai cũng đều phải cúi đầu.

Váy dài phồng lên theo từng đợt gió thổi, Chu Tước lộn nhào theo sức gió, cuối cùng thật sự không còn chút sức lực, ngã xuống mặt đất. Nước mưa cùng bùn đất xối xả quất vào người nàng.

Đến khi nàng tỉnh lại, cả người đã lạnh như băng, run run mở mắt, trước mặt là một mảng tối tăm không nhìn thấy phía trước, không hề có người ở, không có một tia hy vọng.

Trời ạ! Chẳng lẽ ta lại chết ở chỗ này? Trong lòng mang suy nghĩ như vậy, vẫn đấu tranh tiếp tục đi tới.

Cũng may gió thổi nhẹ lại, mưa cũng không còn lớn như trước.

Có câu: “Sơn cùng thủy phục nghi vô lộ, liễu ám hoa minh hựu nhất thôn” (Sơn cùng thủy tận ngờ hết lối, liễu rũ hoa cười lại gặp thôn, theo mình nghĩ là đến lúc tuyệt vọng cùng cực thì thấy lối thoát), Chu Tước đang tự nghĩ trong lòng chắc là sẽ chết, phía trước bỗng xuất hiện ánh sáng.

Là lửa! Chu Tước trong lòng vui vẻ, có lửa là có người, có người thì có thể thoát khỏi rừng sâu rồi.

Khí lực vốn đã mất đi, thoáng chốc lại trào lên, theo dòng máu lưu chuyển khắp cơ thể.

Thật tốt quá! Chu Tước không chút suy nghĩ hướng về nơi phát ra ánh lửa hưng phấn mà phóng tới.

Chẳng lẽ nàng không sợ có quỷ?

Chuyện cười, nàng tốt xấu cũng là nữ La sát danh tiếng lấy lòng của Quỷ giới âm ty, một đám tiểu yêu quái căn bản cũng không đáng nàng để mắt đến.

Ánh sáng ẩn trong một sơn động giữa rừng rậm, cách mặt đất hơn sáu thước. Thử nhảy vài cái, hình như phải nhảy cao hơn nữa?

Chẳng lẽ chỉ có thể “Trông mơ giải khát” ? [2]

[2] Điển tích: quân lính trên đường hành quân rất khát. Thấy vậy Tào Tháo liền bảo rằng, họ sắp sửa hành quân qua rừng mơ. Nghe vậy, ai nấy đều ứa nước miếng và cảm thấy đỡ khát hẳn)

Lão nương cũng không tin! Trong lòng Chu Tước nổi nóng, trèo lên một cây nhỏ gần rìa hang động nhất, bắt đầu di chuyển chậm rãi về phía cửa động.

Thật tốt quá, thành công ngay trước mắt!

Cuối cùng bò lên!

Không đợi nàng thưởng thức ánh sáng ấm áp trước mắt, bên tai chỉ nghe được một tiếng hét lớn: “Người nào!” Tiếp theo một trận hàn quang nhá lên, đích thị là một lưỡi dao sắc quét ngang trước mắt, thoát cái nằm ngang cổ.

Không phải nha, tiêu biểu cho câu “Vừa ra hang hổ lại vào ổ sói”, trên đời này còn có ai xui xẻo hơn nàng không?

Nâng hai tay tỏ ý đầu hàng, Chu Tước vội la lên: “Hảo hán tha mạng, tiểu nữ chỉ là đi ngang qua mà thôi.”

Đáng thương là nàng đứng đối diện với thành hang động, ngay cả diện mạo người uy hiếp tính mạng cũng chưa nhìn thấy, mà lưỡi dao sắc bén chỉ cách cổ nàng 0.01cm, vì suy nghĩ đến cái mạng nhỏ, cổ cũng không dám di động đến nửa phần, chỉ có thể đảo mắt quan sát tình thế xung quanh.

Ta đảo, ta đảo, ta đảo đảo đảo, tròn mắt mệt mỏi quá, vẫn là không nhìn được cái gì hết.

Duy nhất nhìn thấy được là thanh đao đang đặt trước cổ lờ lờ tỏa sáng, hàn khí dày đặc tỏa ra xung quanh bảo đao, giống như đầm nước mùa thu sâu thăm thẳm, nhất định lưỡi dao sắc bén là làm từ đồng tâm thiết ngọc. Chu Tước từ trước đến nay đối với bảo vật một lòng ngưỡng mộ, nhưng hôm nay nàng lại bị thứ luôn luôn tán thưởng đó uy hiếp tính mạng.

Không biết có phải do ở âm ty làm bậy nhiều quá, cho nên bây giờ mới ác giả, ác báo?

Thanh âm tàn bạo kia lại nói: “Đi ngang qua? Nơi đây thâm sơn cùng cốc nửa đêm khuya khoắt, người một thân nữ tử, không phải yêu tinh cũng chính là ma quỷ.”

“Đại ca, ta thật sự chỉ là đi ngang qua, bên ngoài mưa quá, ta chỉ muốn sưởi ấm mà thôi.” Không biết tại sao hần lập tức đoán được trước kia nàng là yêu quái. Hay là, người này là đạo sĩ lỗ mũi trâu.

Không xong rồi, âm phủ có câu nói như thế nào ấy chỉ, trên thiên ghẹo địa cũng chó chọc đạo sĩ. Chọc đạo sĩ, muốn “dạy dỗ” người chịu cũng không nổi a. Xà mỹ nhân dù trong sạch như thế nào, không phải cuối cùng cũng bị chính đạo sĩ giết đó sao. [3]

[3] Trong truyền thuyết Thanh Xà, Bạch Xà.

“Răng rắc!”

“A!!!!!!.....” Tiếng hét chói tai của nữ nhân vang lên tận mây xanh, “Đau quá a! Tại sao người lại bẻ gãy tay ta hả?”

“Công tử, nữ nhân này không có võ công, chắc không phải thích khách.”

Bị nam tử phía sau thả cánh tay bị bẻ ra, không kịp quan sát tình thế bốn phía, Chu Tước vội xoa xoa cánh tay chịu tội của mình, bộ mặt hung dữ la hét: “Cái gì mà thích khách, người mới là thích khách, cả nhà người đều là thích khách.”

“Công tử, hành tung của người không thể tiết lộ, ta nghĩ trước tiên là giết yêu nữ này đi.”

Cái gì?!!!!

Một tia sét kinh thiên động địa đánh xuống!

Không nghĩ đến chỉ vì tìm lửa tránh mưa mà tánh mạng cũng không giữ được?

Trời ạ! Ta còn chưa muốn chết a! Không được, trước tiên phải nghĩ biện pháp để an toàn vượt qua ải này đã. Đời người chẳng phải lúc nào cũng có thể gặp nguy khốn không phải sao?

Tuy nhiên lúc này suýt mất mạng, làm sao còn nghĩ nhiều được, hàng ngàn ý niệm trong đầu chuyển một vòng, có điều trong nháy mắt khi viên đá lửa bắn lên, thân thể nàng đã đi trước lý trí lùi về phía vách tường, bởi vì do dùng lực quá mạnh, cánh tay bị thương đập vào đá gây một trận đau đớn trong lúc nhe răng nhếch miệng, nhưng cũng nhờ vậy mà nàng có thể quan sát xung quanh một lúc.

Sơn động chỉ là một vùng đất nhỏ chưa tới một trượng, ở giữa hang phía bên trái có một đồng lửa đang cháy lớp lớp, phía trên đám lửa là một thanh gỗ đơn giản, một con thỏ hoang được xiên qua, lớp thịt nướng vàng rộm tỏa ra mùi hương ngất ngây.(chẹp chẹp, đoạn này hơi chém nhưng mà nước miếng cũng ứa ra)

Thơm quá a! Muốn ăn quá a!

Nhẹ nhàng xoa xoa cái bụng đang kêu réo, Chu Tước kim lòng không dặng nuốt nuốt nước miếng.

Không, không đúng. Trước mắt không phải thời điểm để ăn.

Bỗng nhiên, trước mắt Chu Tước sáng ngời.

Một nam tử bận bạch y đang ngồi ngay ngắn bên cạnh đồng lửa, bởi vì bờ vai nghiêng về phía cửa động nên không thấy rõ hình dạng, hần ăn mặc tuy đơn giản, nhưng khí chất lại thuần khiết hơn người đang đứng trước mặt nàng không ít, mà người kia đang dùng thanh hàn đao kê lên cổ nàng, y phục của hần không như bạch y nam tử, căn cứ vào cách ăn mặc, nam tử ngồi kia hiển nhiên là chủ tử.

“Từ từ !” Rất đáng sợ, hành tung bại lộ sẽ giết người? Chẳng lẽ sau này ai gặp qua bọn họ đều chết hết hay sao?

“Cái gì?”

“Ta thật sự rất đói. Ta biết thỉnh cầu của ta có chút không hợp lẽ, xem như ta đã là miếng thịt nằm trên thớt đi, cũng nên để ta ăn no đã rồi hãy giết ta.”

Vừa dứt lời, bạch y nam tử đang ngồi ngay ngắn bên đồng lửa “Phụt” cười, còn người đang cầm đao cũng không kiềm chế được run run lưỡi đao.

“Người cười cái gì?” Chu Tước ghét nhất chính là bị người khác dùng biểu hiện “Thỉnh cầu của người thực buồn cười, nhưng người vẫn sẽ trở thành vong hồn dưới đao của ta thôi.” tươi cười châm chọc nàng, “Chẳng lẽ ta yêu cầu trở thành ma no buồn cười lắm sao? Người không biết sắc mặt của ma no so với ma đói khác nhau nhiều lắm sao. Ta không muốn trở lại âm ty bị thuộc hạ cười chết.”

“Trở lại âm ty? Cô nương nói thật buồn cười, chẳng lẽ cô từ âm phủ tới sao?” Bạch y công tử quay người lại, mang theo ánh lửa rực rỡ chiếu vào con người của Chu Tước, quả nhiên là ung dung nhàn nhã, tuấn lãng mỹ lệ. Người ta nói dưới đèn ngắm mỹ nhân, phong vị đúng là đặc biệt. Hôm nay là dưới ánh lửa nhìn mỹ nam, càng thấy hần thanh hoa tuyệt tục, tuy chỉ là một thân bạch y, nhưng một chút cũng không giảm khí chất tuấn nhã phong lưu.

Hắn bắt quá chỉ mới nhước quán (khoảng 20 tuổi), trên nét mặt ý cười ảm áp, nhưng lại không dâng lên đầy mắt.

Ánh mắt Chu Tước sáng lên, giống như phát hiện được mỹ thực : “Oa, Chào soái ca ! Đôi mắt thật đẹp nha, tựa như hắc diệu thạch, nói qua một chút, ta thích nhất là hắc diệu thạch.”(hắc diệu thạch: một loại đá).

Sấp đến gần: “Oa oa oa!Mũi cũng được lắm nha! Môi cũng gợi cảm, nhìn là muốn thơm một cái.”

Nàng cố gắng kiềm chế như đang khiêu khích, bạch y nam tử vẫn như cũ, nụ cười ảm áp bên khóe môi, nhưng người cầm đao lại không kiềm chế được, một tiếng gầm lên: “Yêu nữ to gan, dám vô lễ với công tử nhà ta.”

Chu Tước ngạc nhiên nói: “Con mắt nào của người thấy ta vô lễ với công tử nhà người? Ta chỉ là đang khen hắn mà thôi.”

“Người Người nói muốn thơm công tử ... Người có nói vậy hay không? Người còn dám phủ nhận hả?”

Chu Tước mắt trợn trắng: “Nhìn thấy vật yêu thích, người yêu thích ta biểu đạt một chút tâm ý cũng là sai hay sao?”

“Người là một cô nương, cho dù thật lòng yêu mến, cũng phải dẫu trong lòng, tại sao lại nói thẳng ra ngoài như vậy, người nói người không vô lễ thì là cái gì?”

“Cho dù ta thật sự vô lễ, thì cũng là đối với công tử nhà người vô lễ, liên quan gì đến người. Hơn nữa, ta nghĩ công tử nhà người đã tu nhân tích đức mấy đời, rất nhiều người muốn cho ta thơm ta cũng không thêm để ý đâu.” (chị lưu manh quá >_<)

Người cầm đao thấy nàng nói một hồi không hợp lẽ giáo mà bản thân không thể cãi lại được, tức giận gào lên: “Người là xú nữ nhân, sao xứng đôi với công tử nhà ta? Công tử nhà ta là người như thế nào, há lại tha cho người như vậy ...”

“Xí ! Người nói ai là xú nữ, ta hiện tại tuy tóc tai bù xù, xiêm y cũng bị cành cây làm rách, nhưng chỉ là hơi bê bối một chút, đem phi tần mỹ nữ gì gì đó so ra vẫn kém ta vài bậc.” (chị đúng là thừa tự tin, thiếu tự trọng há há ^^)

Người kia còn muốn cãi lại, bạch y nam tử đã bình tĩnh phát tay ngăn cản:” Được rồi, A Lai, người là một đại nam nhân vì sao hôm nay lại cùng một cô nương đấu khẩu.”

A Lai tự mình oán hận chưa hết giận, lui tới bên đồng lửa: “Công tử, có muốn giết cô ta không?”

“Không cần đâu! Công tử.” Chu Tước đã bỏ nhào về phía chân của công tử, nước mắt chảy ra ào ào.: ” Tiểu nữ bình sinh chưa làm chuyện xấu, phẩm hạnh đoan trang, ta đây là người tốt, ngài không thể giết ta nha.”

Xem ra vị công tử này cũng biết lý lẽ, chỉ cần hắn mở miệng, kêu A Lai không xuống tay là được?

Vì bảo trụ tính mạng, trong phút chốc nước mắt cùng hành động kết hợp nhuần nhuyễn, biểu tình cùng âm điệu đều giống nhau hoàn hảo, vị thiếu niên công tử còn không ngoan ngoãn dễ trở như lòng bàn tay

“Người không cần dát vàng lên mặt ta đâu, đối với ta vô dụng thôi.” Âm thanh của công tử như làn gió xuân ấm áp, ý tứ trong lời nói làm cho A Lai vui vẻ, làm cho Chu Tước đang gục trên mặt đất cầu xin tha thứ đầm chiêu ủ dột.

“Công tử anh minh thần võ, cơ trí hơn người ...” Ai đó còn cố gắng giãy dụa một chút.

“Ngưng lại, không cần lôi lôi kéo kéo, một chút tác dụng đối với ta cũng không có.” Bạch y nam tử sắc mặt như trước, không lạnh không nóng, như hoa đào cuối xuân nở rộ, tuần lãng tiêu sái không nói nên lời.

Người này thật sự là! Về ngoài tốt như vậy, tại sao tâm hồn không tốt chút nào? Chẳng lẽ bên ngoài tô vàng dặm ngọc, bên trong thối nát? (=====), lung lạc không được bắt đầu chửi)

Chu Tước ngược ngùng lui về sau, trên mặt cố gắng bày ra vẻ điềm đạm đáng yêu vô cùng, chỉ tiếc là nang vốn tóc bù xù, váy cũng rách mướp, toàn thân từ trên xuống dưới thật sự không có một chút làm cho người khác có cảm giác thương tiếc, nếu xem nang là một tên ăn xin cũng không khác biệt là mấy.

Ngón tay thon dài của công tử nâng cằm trầm ngâm một chút: “Thẩm gia của chúng ta ở thành Trường An hình như cũng không hề sát hại phụ nữ và trẻ em, cái này cũng là quy củ bất thành văn.”

Luật lệ tốt a ! Chu Tước lập tức từ trán nhăn mày nhíu chuyển thành vẻ mặt vui vẻ, xe ra ta phúc dày mạng lớn, không phải có câu nói “Đại nạn không chết, tất có phúc suốt đời” sao? Vẫn chưa hoàn thành nhiệm vụ iêm vương giao phó, sao có thể dễ dàng chết như vậy?

A Lai nắm chuôi đao, giương tay lên nắm rồi cúi xuống nói, “Vây ... đuổi nữ nhân này ra ngoài, bên ngoài mưa to gió lớn, nang ta chỉ là một tiểu nữ, nhất định không chịu được, đến lúc đó nang ta chết cũng không thể oán trách chúng ta, tướng quân cũng không thể xem là phá quy củ.”

Lời nói này có lý ... Thật sự là làm cho người ta không còn gì để nói.

“Không cần ngoan độc như vậy nha~” Chu Tước run rẩy lấy tay chỉ vào chủ tử hai người.” Các người nếu chết đừng để rơi vào tay ta, hừ hừ, phải vào tay ta, nhất định cho các người ném khổ hình đao sơn chảo dầu, đem các người hầm đến khi các người kêu giống heo bị chọc tiết, khi đó các người mới biết sự lợi hại của bà cô ta đây.”

Dù sao trái phải cũng là tử lộ, trước khi chết cũng phải chửi rửa cho sướng mới được.

Công tử kia đối với ngôn từ giãy chết của nang coi như tiếng nước ngoài không thèm để ý, thêm ít củi vào trong lửa, rồi mới chậm rãi nói: “Cô nương nếu không muốn bị đuổi ra ngoài, tốt nhất ngoan ngoãn ngậm miệng lại, đao của ta luôn ghét tiếng người kêu náo loạn, chọc giận nó, sẽ làm cô kêu như heo chọc tiết.”

Lời hăn nói tựa hồ có chút dụ dỗ, Chu Tước nghe vậy lại ngoan ngoãn ngậm miệng lại.

A Lai hiển nhiên đối với quyết định của chủ tử có chút bất mãn: “Tướng quân! Nha đầu chết tiết kia là một con diên, cả ngày trong miệng đều là lời bậy bạ, chẳng lẽ ngài đồng ý cho kẻ như vậy ở chung một chỗ? Không chừng, nang ta chính là mật thám của Tiêu gia.”

“Tiêu gia? Tiêu gia là nhà ai? Ta không biết Tiêu gia là cái gì.” Chu Tước suy nghĩ phá vỡ kết luận này, mặc kệ, dẹp A Lai qua một bên: ” Công tử nói như vậy, có phải ta không âm ỉ thì có thể ở lại trong này?” Chẳng lẽ cái thạch động này là do hăn đục, vừa nhìn qua là đã biết đây là hang động tự nhiên, dựa vào cái gì mà một hang động không chủ lại muốn nang đi cầu xin hăn cho trú ngụ?

Bạch y công tử bày ra bộ dạng xin cứ tùy ý, Chu Tước lập tức vui vẻ đắc ý, miệng nở nụ cười: “Công tử, người thật sự rất tốt, ta thấy người nướng thỏ rất khá, có thể...”

Đến lúc nói đến câu “có thể”, tay đã không tự chủ muốn với lấy đồ ăn, không có cách nào nha, nang thật sự rất đói bụng, nhìn chung là không giữ được hình tượng.(chị có hình tượng đâu mà giữ, haizz).

“Ba” một tiếng, một nhánh cây nho nhỏ hướng tới mu bàn tay mà đập xuống, Chu Tước chỉ kịp “Ồi” một tiếng, một đường lằn đỏ tươi lập tức hiện rõ trên mu bàn tay trắng nõn, “Tại sao người đánh ta?” (Cười đồ ăn của người ta mà còn hỏi, ngày thơ ghê =))))))

“Người muốn ăn?”

Chu Tước cố gắng nhỏ hai giọt nước mắt, điềm đạm đáng yêu : “Uhm”

“Trả lời mấy vấn đề trước đã”

“Người hỏi đi”. Ánh mắt vẫn chăm chú nhìn miếng thịt trên ngọn lửa.

“Tại sao cô nương tới đây?”

“Vấn đề này không trả lời được, ta mà nói người lại cho ta là kẻ điên.”

Bạch y công tử cười cười: “Vậy được rồi, vấn đề này có thể bỏ qua. Cô nương có thể nói cho tại hạ biết, đối với vùng núi này có quen thuộc không?”

“Không quen tất không biết, ta cũng là lần đầu tiên đến đây.” Tuy rằng không biết dụng ý của hắn là gì, nhưng là một đứa nhỏ thành thực nàng cũng không muốn dấu hắn.

Chu Tước thấy bạch y công tử im lặng thật lâu, thèm ăn muốn chết: “Không phải muốn hỏi nữa sao? Ta ăn được chưa?”

“Không thể ” Công tử kia trả lời ngắn gọn

“Vì sao?” Chu Tước nghi hoặc.

Bạch y công tử trả lời tự nhiên: “Tay người, bẩn.”

“Người!” Còn tưởng hắn là người tốt, tuy nhiên, con thỏ này vốn của hắn, đành phải rũ mi cúi đầu đau khổ cầu xin, “Vậy nếu ta rửa sạch tay thì sao?”

“Rửa qua cũng bẩn”.

“Người tư duy bị sao vậy?Nhọc thân ta nghĩ người là người tốt, không ngờ người cũng có tâm địa độc ác như vậy.”

Bạch y công tử cười ôn nhu: “Rất nhiều người đều nói như vậy với ta.”

Tựa người khác nói hắn như vậy chỉ là chuyện râu ria không đáng quan tâm.

” Công tử ~” âm cuối cao vút đột ngột, Chu Tước bắt đầu làm nũng, tuy nhiên làm nũng cũng là một nghệ thuật nha, nàng còn chưa trải qua hệ thống huấn luyện, thật sự là bất đắc dĩ phải làm, “Người ta thật sự rất dễ đối bụng nha, người chỉ cần thương ta một chút nha!”

Vừa mới dứt lời, Chu Tước trước tiên bị chính mình dọa ột thân nổi da gà, thật sự là — rất ghê tởm !

Truyền thuyết âm phủ nói nam tử ở nhân gian thích nữ tử nói như vậy, nữ nhân chỉ cần làm nũng, nam nhân liền thuận theo.

Nhưng mà truyền thuyết chung quy chỉ là truyền thuyết, kết quả thực tế là —

Công tử “Rầm” một tiếng rút kiếm ra khỏi vỏ, tốc độ nhanh như tia chớp, con ngươi trong nháy mắt như một đầm nước sâu lạnh lẽo, mũi kiếm chỉ thẳng vào vị trí trái tim của Chu Tước.

“Nếu không muốn ở lại đây, thì đi ngay; còn ngược lại, thì ngậm chặt miệng lại.”

Chu Tước đầu tiên nghĩ chính là má ơi, trong vòng một ngày là đã hai lần bị lưỡi dao sắt bén uy hiếp, vận khí của ta không phải phi thường thối đâu a! Sau đó lại nghĩ thanh kiếm này cũng đẹp, cả thân kiếm toát ra ánh sáng xanh, giống như là muốn uống máu người, thật muốn sờ sờ hai thanh bảo đao, bảo kiếm a! Nếu vừa rồi nghĩ A Lai có được thanh đao cực phẩm thì thanh kiếm của vị công tử kia đích xác là cực phẩm trong cực phẩm. Cuối cùng mới nghĩ tới, tiêu rồi không được ăn.

“Công tử tha mạng, ta cũng không dám nữa.” Chu Tước thực không có cốt cách lùì sâu vào góc, hai mắt còn đáng thương nhìn về phía con thỏ nường.

Bụng thực đói, vẫn là ngủ đi, ngủ mới bảo tồn thể lực. Chờ thời tiết tốt, bên ngoài chẳng lẽ không có đồ ăn?

Nơi này tuy có chút bụi bặm nhưng so với ngoài kia phong gào vũ quét vẫn còn tốt lắm. Chu Tước vỗ vỗ chung quang, ở trong góc nằm xuống.

“Công tử, thịt thỏ chín rồi. ” Từ khi công tử nói lưu lại nữ nhân điên kia, A Lai liền bày ra vẻ mặt mất hứng, nghĩ đến công tử nhà mình đột nhiên tình tình trở nên giống Bồ tát, không nghĩ đến sợ bóng sợ gió một hồi, thấy nàng ta đói quá mà chỉ dám xoa bụng, tâm tình trở nên cực tốt.

Chu Tước oán hận nhìn hai chủ tớ.

Không phải nói tay ta bẩn sao? Chẳng lẽ tay thủ hạ của hần không bẩn? Cũng chỉ biết nói người khác, không nhìn lại chính mình. Rốt cuộc cái miệng hần quý giá như thế nào, ăn không được đồ ta động qua sao. Hừ ! Hiện tại tay của tên A Lai kia đưa cho hần còn không phải hân hoan lắm sao?

Thật quá đáng, ta không biết đụng phải cái thứ gì?

Không nghĩ, nghĩ tiếp bọn họ không điên còn ta thực sự phát điên,

Chu Tước oán hận xoay người sang chỗ khác.

Đại khái là quá mệt mỏi, hơn nữa trong bụng đói khát, rất nhanh liền báỉ kiến Chu công.

2. Chương 2

Trải qua giấc ngủ ngọt ngào, Chu Tước đứng dậy duỗi thân một cái.Cổ xoay sang trái, lại xoay sang bên phải, chậm chậm mở mắt, trí nhớ về buổi tối hôm qua ùn ùn kéo đến.Hai người kia đâu?Trong hang trống rỗng, chỉ thấy trên đồng lửa còn làn khói mờ mờ bốc lên.Nhìn thấy đồng lửa, lại nghĩ đến con thỏ nướng chín vàng, bụng dạ lại thi nhau lên tiếng.A? Đều đi rồi sao? Thật quá đáng, không chừa cho nàng một miếng thịt thì thôi, còn đi mà không chào. Từ biệt một tiếng cũng chết người à? Dù sao bèo nước gặp nhau cũng tính là quen biết. Thật quá đáng!Tâm tình uể oải đứng trước cửa động ngó nghiêng một chút. Nàng neho mắt lại, quả thực không thể tin được, sao lại thế này?Tựa như về lại âm phủ, hai bên bờ sông đích thực phủ đầy hoa châu sa mềm mại, cả một mảng lớn trải dài, như dòng nham thạch chảy tràn, phản chiếu ánh sáng chói mắt nhưng lại toát lên vẻ lãng lợ quyến rũ.Mà nơi này, rõ ràng không phải âm phủ, âm phủ chỉ có những bụi cây tối tăm, làm sao thấy được thấp thoáng bóng dáng của những tán dương xỉ xanh rục dưới ánh mặt trời.Nhưng mà đám hoa màu đỏ mị hoặc chúng sinh kia rõ ràng là ngay trước mắt, giống như một tấm thảm nhuộm máu, hoa sinh không lá, lá sinh không hoa, cùng nhớ nhung cùng luyến tiếc cùng vĩnh viễn mất nhau, chính là hoa mạn châu sa không phải sao? (phải hoa Bỉ ngạn không các nàng).Rốt cuộc là chuyện gì đang xảy ra?Chỉ là buổi sáng sau cơn mưa, thời gian lại có vẻ sai, giống như đã qua giờ ngọ, sao nơi thâm cốc lại biến thành như vậy?Chu Tước suy nghĩ mãi mà không thể giải thích được, nàng sinh sống ở âm phủ đã nhiều năm, hiếm khi không nhớ được thời gian, hôm nay thấy được rõ ràng là màu đỏ của hoa châu sa, không khỏi vui vẻ trong lòng, giống như lại được về âm phủ, kỳ thật nàng từ âm phủ đến dương gian chính xác chỉ mới vài ngày. Nhanh như vậy đã muốn về sao?Chính là giống nhau mà thôi, hoa mạn châu sa chỉ mọc trên đường xuống hoàng tuyền, làm cho hồn ma quên hết sầu khổ trên thế gian, hướng về địa phủ rồi tiếp tục luân hồi, là loài hoa chỉ có ở âm phủ.Mà loài hoa này, lại không ngửi thấy hương thơm.Cầm thấy lòng phơi phới, Chu Tước hưng phấn nhảy xuống, xoay người qua lại hái một mớ hoa đỏ ôm trước ngực.Bởi vì ở âm phủ rất lâu, nàng đã xem nơi đó như nhà mình, bây giờ đột nhiên phải sống ở nhân gian, thực sự không thích ứng được. Bất quá là vì nhiệm vụ, không thích ứng cũng phải chịu đựng mà vượt qua. Bây giờ thấy được loại hoa giống ở dưới âm phủ, tình cảm nhớ nhà cũng sinh ra.Không lâu sau lại có niềm vui hiện ra trước mắt.Do đêm qua mưa to gió lớn, nên trái cây rơi rụng đầy trên mặt đất. Ai, thì ra cái ăn cách không bao xa, tội nghiệp cho bản thân tối hôm qua còn ôm bụng đói.Nàng nhanh nhẹn đem trái cây nhặt lên, cũng không ngại bẩn, dùng ống tay áo chùi qua một lần liền há to miệng mà cắn một miếng.Ngọt! Thật là ngọt quá đi!Ăn liền một mạch đến khi no căng mới dừng lại, cảm giác thỏa mãn đúng là không gì có thể sánh bằng.Sau khi ăn no rồi, Chu Tước sờ sờ cái bụng tròn vo, vừa lòng cười cười. Cầm lên một bó hoa không biết tên vừa mới hái, nhắc chân xuất phát.Di chuyển một lát, cũng không tìm được lối ra, lại bắt đầu hết đường xoay sở — chỉ có thể đi bộ, mà cái sơn đạo này dường như lại vô hạn,

đi như thế nào mới ra được a? Đang nghĩ ngợi, không biết dùng cách gì để khỏi đi bộ, trước mắt liền hiện ra hai con tuấn mã cao lớn. Hôm nay thật sự là may mắn quá đi, hay là do ta vui vẻ quá mà nhìn lầm? Chu Tước không thể tin được, đẩy càn là trước mắt ra, đúng là hai con ngựa cao to, một màu nâu đỏ thẫm, một màu trắng, hai con một trái một phải đang nhón nhơ nhai cỏ. Kích động tiến lên, ôm lấy đầu ngựa: “Mã nhi, mã nhi, các ngươi như thế nào lại lọt vào tay ta a? Có phải biết ta đi đường vất vả, muốn đến đón ta phải không? Sao trên đời lại có ngựa ngoan như vậy, ta rất vui nha, không cần tới hai người chờ ta, bắt quá nếu hai người muốn, ta cũng không thể nhẫn tâm phụ bạc tấm lòng các ngươi nha.” “Cô nương.....” Chu Tước ngạc nhiên nhìn con ngựa: “Lợi hại quá, các ngươi có thể nói chuyện a! Ta chỉ gặp ngựa biết nói ở âm phủ, không nghĩ dương gian cũng có. Đúng là thiên hạ to lớn, không gì không có.” “.... Cô nương Nhìn qua Bên này” Sao thanh âm hữu khí vô lực nghe quen quen, không phải con ngựa đang nói chuyện sao? Chu Tước nghi ngờ di chuyển ngó nghiêng bốn phía, rốt cuộc nhìn thấy dưới tàng cây hai người đang nằm ngổn ngang trên mặt đất. Chu Tước chậm rãi đi qua, chỉ thấy hộ vệ A Lai khoe miệng chảy máu, giống như hôn mê đã lâu, mà bạch y công tử đầu dựa vào rễ cây, khuôn mặt tái nhợt, ánh mắt lóe sáng tối qua mà giờ phút này đang khép hờ suy yếu. Ngươi cũng có ngày hôm nay! Chu Tước trong lòng thích thú, nhưng không thay đổi nét mặt: “Công tử, ngươi tại sao ... lại thảm hại như vậy?” Nàng cho tới giờ cũng không hiện tỏ thái độ vui buồn, nhưng sao có thể thoát khỏi ánh mắt tinh tường của bạch y nam tử? Hắn thấy Chu Tước sắc mặt đặc ý, giọng lại mỉa mai, cũng không để ý, còn cười ảm đạm: “Việc này ... Nói ra cũng dài, thiết nghĩ cô nương cũng không muốn nghe.” Chu Tước lắc lắc đầu: “Không, ta không giống người, chút nữa có thể ngươi phải đi châu Diêm vương rồi, mà ta thì thời gian rất nhiều, cũng không ngại nghe người nói chuyện một chút đâu.” Công tử cố gắng hít thở một hơi rồi nói: “À, ta đây là, là ... Nói ngắn gọn, ta với, với A Lai bị, ... bị răn cản.” Hắn vốn đang cố gắng chống đỡ, nói xong câu đó, sắc mặt so với trước lại trắng hơn vài phần, giống như trong nháy mắt máu đều bị rút đi hết. Chu Tước đã sớm thấy được nét mặt không chút huyết sắc nào của hắn, nhưng nàng cũng theo thói quen không để ý, chỉ chú ý nghe âm thanh yếu ớt từ giọng nói của công tử, âm thanh kia thật sự rất yếu, như một làn gió hư vô mờ ảo, thổi qua không để lại dấu vết, thật sự là nghe không rõ. Vất vả đoán tới đoán lui, mới hiểu được ý tứ của câu nói kia, nhìn chăm chú trên người hắn, rốt cuộc phát hiện trên mu bàn tay trái của hắn có một dấu răng, xung quanh vết cắn đã hiện lên màu đen, xem ra hai người bọn họ đã trúng kịch độc. “Thì ra là như thế!” Chu Tước gật gật đầu, khinh bỉ nói: “Hai người các ngươi trốn đi, cuối cùng lại bị độc xà cắn cho thành như vậy.” Nghĩ một lúc, lại không tìm được cảm thán: “Tục ngữ có câu thế này: Ác giả ác báo, thiện giả thiện lai, không phải không báo, chỉ chưa tới lúc. Câu nói này đúng là để nói các ngươi nha!” Chu Tước đắc ý ngửa đầu lên trời cười to vài tiếng rồi mới nói tiếp: “Hiện tại ngươi biết sai rồi chứ, ai kêu các ngươi tới hôm qua không đem thịt chia cho ta. Ngươi có biết ôm bụng đói ngủ khó chịu đến mức nào không? Ngươi đương nhiên không biết, ngươi có hộ vệ chiếu cố, ta cái gì cũng không có.” Diêm vương cái gì cũng không cho nàng, chỉ lưu lại một miếng ngọc vỡ, lại làm cho nàng xuất hiện ở nơi rừng núi hoang vu ở dương gian. Ngay cả nhiệm vụ giao cho nàng cũng không nói, còn nói chỉ cần đem miếng ngọc vỡ đến Trường An, tất cả mọi chuyện đều sáng tỏ. Nàng vốn nghĩ mọi chuyện rất đơn giản, ai ngờ đi suốt 5 ngày, cũng chưa ra khỏi nơi này, nói chi đến thành Trường An. Thật sự đường xá quá xa xôi, ngược mắt nhìn trời, không thấy Trường An. Nếu không có phương tiện di chuyển, đời này đừng hòng mơ đến thành Trường An. Chẳng qua, phương tiện đã có, Trường An còn có thể xa được sao? ‘Khụ ...’ thấp giọng ho khan vài tiếng, tâm tình Chu Tước cực kỳ tốt, giọng điệu cũng ôn nhu hơn hẳn: “A, công tử vừa rồi gọi ta chẳng lẽ có chuyện gì muốn giao phó?” Trước khi chết, chẳng phải là trần trối hoặc là giao cái gì tín vật, làm cho hắn an tâm đi xuống hoàng tuyền sao? Nếu tiện đường, thật ra cũng không quá phiền. Nếu không tiện đường, hắn liền mơ đi, nàng muốn hoàn thành nhiệm vụ sớm một chút để quay về âm phủ làm Chu Tước la sát của nàng, dựa vào cái gì mà yêu cầu người không liên quan gì làm một lão bà bà? (chắc ý chị là anh nhờ chị làm khiến chị mất thời gian ở trên dương gian, bị lão hóa) “Ta muốn nói ...” thanh âm của bạch y công tử ngày càng mỏng manh, Chu Tước đem lỗ tai dán vào miệng hắn mới nghe được ba phần. “Ngươi có vẻ thích hai con ngựa của ta.” Chu Tước lập tức nhảy lên, đi đi lại lại xung quanh công tử một vòng: “Ngươi có ý gì? Muốn nói hai con ngựa của ngươi bị ta trộm hả? Được rồi, chờ đến lúc các ngươi tắc thở, hai con ngựa này sẽ thành vật vô chủ, ta có thể mang đi được rồi.” Lúc đầu ngữ khí mang vài phần tức giận, càng nói càng hăng, nói mãi một lúc, nàng mới cảm thấy không cần phải giận dữ, chỉ cần chờ một lúc, hai con ngựa này sẽ là của nàng, đến khi đó thoát được khỏi chỗ này, nàng còn có thể đem một con bán đi, như vậy có thể có lộ phí đến Trường An rồi. Càng nghĩ càng cao hứng, không tự chủ được chân tay, vô vô vào ngực bạch y công tử, vốn định nói: “Ngươi an tâm nằm dưới đất đi.” Ai ngờ, thời điểm nàng đụng vào ngực bạch y công tử, một luồng bạch quang bắn ra đẩy nàng văng ra, bị té bầm dập cả người. Sao lại thế này? Nàng xoa xoa chỗ đau

trên người, trong đầu lại lóe sáng. Trước khi đi, diêm vương từng nói với nàng: “Người tới nhân gian rồi, sẽ gặp được một người hữu duyên.” Nàng còn nhớ đã hỏi: “Người có duyên với ta? là ai? Nam hay nữ, có tuấn tú hay xinh đẹp không?” Diêm vương liếc mắt nhìn nàng: “Không biết” Nàng khinh bỉ: “Không biết còn đòi làm diêm vương !” Diêm vương tức giận đến nổi trừng mắt: “Chẳng lẽ bốn vương phải biết chuyện này mới có thể làm diêm vương hả?” Nàng vội vã vuốt đuôi: “Đừng tức giận, là ta nói sai nha. Ta nhất định hoàn thành tốt nhiệm vụ, nhưng vì có thể hoàn thành xuất sắc, người cũng phải cho ta biết vài tin tức xấu phải không a?” Diêm vương tức giận đáp: “Cái khác không biết, bốn vương chỉ biết khi người đung vào ngực người đó, sẽ có một đạo bạch quang bắn ra.” Lúc ấy nàng còn nghĩ, đúng là biến thái, như thế nào cũng phải đung vào ngực người đó sao? Nếu đối phương là nữ, còn không nghĩ ta bị đồng tính luyến ái hả? Nàng vốn nghĩ tìm kiếm người hữu duyên kia cần không ít thời gian, dương gian nhiều người như vậy, không nghĩ là ngay trước mắt. Vận khí của nàng thật tốt quá, giúp nàng tìm được quá dễ dàng. Chu Tước xoa chỗ vừa ngã đau, bạch y công tử cùng A Lai hai người đã ngất đi, xem ra cũng sắp chết rồi. Dưới tình huống như vậy, Chu Tước cũng không biết mình có vận khí tốt hay xấu nữa. Vốn nàng có thể chờ hần chết, sau đó đem ngựa đi, chẳng là Diêm vương đã nói qua, một khi người hữu duyên chết đi, nàng cũng phải theo hồn mà về âm phủ. Bạch y công tử lại là người đó, nói cách khác, chỉ cần hai người bọn họ chết trước mặt nàng, như vậy nàng phải chôn cùng. Nàng im lặng ngược đầu nhìn trời rồi lại cúi xuống đất: “Diêm vương chết tiệt, diêm vương thối tha, người định ra quy củ ngu ngốc! Hại ta phải làm thánh mẫu, chờ ta trở về, sẽ không để người được sống yên ổn đâu!” Cúi đầu nhìn về phía hai người nằm sóng xoài trên mặt đất, trong lòng buồn rầu không dứt. Nàng cũng không phải thầy thuốc, làm sao cứu được người trúng độc xà? Nhìn xung quanh lại thấy bó hoa đỏ nàng mới đặt trên lưng ngựa, tâm tư khẽ động. Có lẽ, chúng nó chính là Hắc tinh của xà độc “Linh đan diệu dược” Không thể chậm trễ, Chu Tước lê lét tới chỗ mấy con ngựa đem đám hoa đỏ lại, nghiền nát một đóa hoa. Nếu nàng đoán không sai, giống mạn châu hoa vậy thì hoa này cũng sẽ là giải dược. Nếu đoán sai, mọi người đành phải cùng nhau xuống hoàng tuyền một chuyến. Hoa hồng vừa đưa đến miệng bạch y công tử, nàng lại lầm bầm: “Nhân loại là giống vong ân phụ nghĩa, ta cứu hần, hần lại không chịu dẫn ta đi thì phải làm sao bây giờ? Ta không có ngựa, sao có thể ra khỏi nơi quỷ quái này.” Nghĩ vậy, nàng cúi người xuống tai hần la to: “Người tỉnh, tỉnh, tỉnh nhanh lên, ta với người làm kẻ giao ước ... Người phải dẫn ta ra khỏi nơi này, có nghe không, người phải ký vào điều khoản này ta mới cứu người, người không muốn sống sao? Tỉnh, tỉnh tỉnh”. Một bên nằm yên, một bên la to, hần vẫn giống như người chết không nhúc nhích. Không được rồi, vết thương ngày càng đau, như vậy không được, không đợi được hần đồng ý ba điều kiện của ta, chính mình đã chết vì đau. Vẫn là cứu người trước nói sau, giống người Hắc cũng không xấu xa lắm, có lẽ là ta nghĩ nhiều rồi. Một mặt đem hoa hồng đưa đến miệng bọn họ, một mặt nói: “Ta chính là ân nhân cứu mạng các người, ân nhân lớn hơn trời, hai người không được khi dễ ta. Nếu như hay là ta cứ ăn trộm ngựa trước .” Cho ăn xong, nàng quỳ xuống đất, chắp tay chửi thề, cầu ình không sai. Không thể hoàn thành nhiệm vụ, nàng cũng không muốn chôn cùng đâu a! Đợi khoảng nửa ngày, bạch y công tử từ từ tỉnh dậy, hộ vệ A Lai thì vẫn mê man, nhưng sắc mặt đã tốt hơn trước nhiều. Hoa hồng kia quả nhiên lợi hại, Chu Tước thấy hơi yên tâm. “Kỳ quái, tại sao hần bất tỉnh sau mà lại tỉnh lại trước?” Chu Tước yên lặng nhìn mặt hần, lại cầm lá cây hứng nước cho hần uống. Vừa mới này, phát hiện ra cách đó không xa có một dòng suối nhỏ. Nhân lúc công tử và A Lai chưa tỉnh, nàng đi ra đó múc một ít nước. Công tử tỉnh lại, được uống nước chứa trong lá cây từ tay Chu Tước, miệng cũng mấp máy. “Cô nương cứu ta?” thanh âm vẫn còn suy yếu. Chu Tước đắc ý cười rộ: “Khách khí, khách khí ! Ta biết người muốn cảm ơn ta, cảm ơn ta cũng không từ chối, nhưng các người muốn ra khỏi khu rừng này, cũng nên đưa ta theo. Coi như là báo đáp ân nhân cứu mạng.” Công tử hạ mi mắt, nhú lại: “Nếu muốn đi, vừa rồi tại sao không để chúng ta chết, hai con ngựa không phải thuộc về người sao? Đến lúc đó, người muốn làm sao thì làm, cần gì phải cứu chúng ta?” Ta cứu người có phải sai rồi không? Chu Tước cảm hần nghĩ trong bụng: “Công tử, ta đã nói với người rồi, con người ta rất lương thiện, sẽ không thấy chết mà không cứu.” Công tử mở mắt ra, ánh mắt đã trong sáng hơn trước, không biết tại sao, ánh mắt của hần như thể lại làm cho nàng cảm thấy mồ hôi lạnh chảy ròng ròng. “Sao, như thế nào, công tử không tin ta? ” Ánh mắt của hần lạnh như băng, cho nên Chu Tước nói chuyện đã có chút run rẩy. “Không tin” công tử bình tĩnh nói. Chu Tước: “.....” Đại ca à, người sống trong tình cảnh nguy hiểm đến thế nào mà không thể tin người như vậy a! Tuy nàng cứu bọn họ không phải do lòng tốt, nhưng dù gì cũng là cứu người không phải sao?

3. Chương 3

Bạch y công tử thật sự không thể nói lý lẽ mà, rõ ràng là nàng cứu hắn, thế nhưng hắn lại không tin. Cho dù không tin, trong lòng có nghĩ cũng chưa tính, lại còn nói ra trước mặt ân nhân cứu mạng, thật là làm cho người ta xấu hổ mà, thật mất mặt a!

Một đám hoa hồng bị nàng quăng xuống đất từng đóa từng đóa một, đến khi trên mặt đất rơi đầy một mảng, Chu Tước buồn bực, trong tay cầm một đóa hoa vò nát tan tành.

Đợi cho trong người khỏe hơn, bạch y công tử mới chậm rãi nói: “Người thấy ta quần áo sạch sẽ, thất lưng lại mang một miếng bào ngọc, biết ta không phải kẻ đầu đường xó chợ. Mà người, quần áo tôi tả chỉ có thể là dân đen.”

NND, Bò Tát còn có thể nổi nóng, dám mắng ta là dân đen!

Chu Tước cố nén giận : “Cho nên?”

NND, nếu Diêm vương quy định không thể giết người, thật muốn đập chết hắn ngay tại đây.

“Luật pháp Vân Hoang quốc có nói, dân đen thân phận thấp hèn, nhìn thấy quý tộc, không thể thấy chết mà không cứu, nếu thấy chết mà không cứu là phạm phải tử tội. Người sợ phạm tử tội, cho nên không thể không cứu.”

“Còn có luật pháp như vậy hả?” thật sự là muốn người khác hận nghiêng răng nghiêng lợi mà, quốc luật gì mà biến thái quá đi, rốt cuộc là kẻ nào định ra, đúng là thiên tài biến thái bẩm sinh, thật đáng chết! Đáng chết !

Công tử nhíu nhíu mày, hiển nhiên là không tin : “Cô nương không biết?”

Chu Tước vội vàng gật đầu : “Ta thật sự không biết. Công tử, người phải tin ta, ta thiết tình muốn cứu các người, người nhất định phải báo đáp ta.”

Công tử bật cười : “Dân đen cứu quý tộc, chính là việc thường tình, cô nương sao có thể cò kè mặc cả với ta?”

“Ta chỉ biết” Chu Tước bỗng nhiên đứng lên, hung hăng đá một phát vào thân cây bên cạnh “Ta chỉ biết giống người các người đều là lũ vong ơn phụ nghĩa, người đúng là một kẻ vong ơn phụ nghĩa, đích thực không sai.”

Nghĩ lại liền thấy không cam lòng, vốn có thể dùng chiêu ân nhân cứu mạng để uy hiếp hắn mang nàng theo, lại bị cái quốc luật điên khùng kia ngăn cản.

Chu Tước hừ lạnh một tiếng, lại hung hăng đá tiếp thân cây bên cạnh, đồng thời liếc bạch y công tử một cái: đồ vong ơn phụ nghĩa!

Công tử cũng không để ý nàng, tùy nàng bạo phát, hắn cố gắng đứng lên. Nhìn thấy bộ dạng hữu khí vô lực của hắn, Chu Tước nhíu mày, âm thầm tính kế, giả bộ đỡ hắn : “Công tử, người phải cẩn thận a!” Cánh tay đang nắm cổ tay hắn khẽ ấn, liền biết được thân thể công tử vẫn còn suy yếu, chưa khôi phục lại hoàn toàn. Lại liếc mắt nhìn thấy A Lai vừa mới tỉnh dậy, sắc mặt tuy so với lúc này tốt lên không ít, nhưng vẫn trắng bệch như tờ giấy, thân thể so với công tử nhà hắn yếu hơn nhiều, căn bản là hư nhược nặng.

Công tử có bệnh ưa sạch, nhìn thấy tay nàng bẩn, lại vô tư đụng đến tay áo của mình, liền chán ghét đẩy ra. Chu Tước nhân lúc tránh ra, thừa dịp hắn không đề phòng đoạt luôn thanh kiếm bên hông hắn, sau đó xoay người lên ngựa, hai chân kẹp chặt bụng con ngựa màu đỏ, lập tức xoay người rời đi,

Một loạt động tác vô cùng lưu loát như được diễn tập trước đó, căn bản không để kẻ khác trở tay kịp, trong nháy mắt, người ngựa vọt đi, bóng dáng mất hút trong rừng rậm.

Đi đến vài bước, ở chỗ con ngựa mất dạng, công tử vén nhánh cây trước mặt ra, thì thấy con đường rộng lớn xuất hiện trước mặt. Hắn bỗng nhiên nghi ngờ “A? Tại sao nơi này có một con đường? Chẳng lẽ, cô gái kia là ...”

Chu Tước đoạt bảo kiếm của người ta, loại cướp luôn bảo mã, trong lòng đắc ý không nói nên lời.

Bảo kiếm a bảo kiếm, người đứng là một thanh bảo kiếm, vỏ kiếm còn khắc rồng bay phượng múa, lại khảm vô số đá quý, ngọc lục bảo. Vốn nàng chỉ định cướp ngựa, nhưng do ghét bạch y công tử kia “Ta là quý tộc, ta không sợ ai”, bản mặt đắc ý cao cao tại thượng, vì thế tước đoạt bảo kiếm để dọa giết hắn, nhưng không nghĩ thuận tay lấy luôn. (chị cướp rùi mà cũng có lý do à)

“Bảo kiếm a bảo kiếm, cuộc sống về sau của ta đều dựa vào người nha.” Chu Tước đem bảo bối ôm vào lòng như người yêu, :” Bất quá, bộ dạng người đẹp như vậy, ta phải bao lại thôi, lòng người hiểm ác, ta phải bao lại đúng không?”

“Xuy” Một tiếng còi sắc nhọn vang lên từ xa xa truyền tới, Chu Tước kỳ quái nhìn về phía thanh âm kia vọng lại, đại mã nghe được liền dừng lại, hí lên một tiếng, rồi giơ hai chân trước lên đập vào không khí, điên cuồng rung lắc làm nàng thiếu chút nữa rơi xuống.

“A, chuyện gì vậy? Tại sao người không đi tiếp?”

Bảo mã đương nhiên không trả lời câu hỏi của nàng, trả lời nàng là một tiếng còi khác, kỳ lạ chính là con ngựa vừa nghe thấy liền quay đầu lại, chạy ngược trở về.

Chu Tước vội vàng lắc lắc dây cương: “Ngựa ngoan, người không thể chạy về, người mà chạy về, ta nhất định mất mạng a”.

Đáng thương cho nàng, bảo mã lại như trúng tà chỉ biết một đường chạy về, nháy mắt lại quay về chỗ cũ.

Công tử thân mình như ngọc dựa vào cây thanh trà, bộ mặt thản nhiên, nhìn không ra cảm xúc. Nhưng A Lai không giống vậy, lúc hắn tỉnh lại, vừa vặn thấy một màn đoạt kiếm cướp ngựa, nhìn bảo mã đem nàng quay lại, vẻ mặt đầy oán giận, lớn giọng mắng nhiếc. Chỉ thấy hắn nói cái gì ” kẻ điên” cái gì ” yêu nữ”, lại thuận tiện hỏi thăm mười tám đời tổ tông nhà nàng, mắng người mà một câu mới cũng không có, không có sức sáng tạo, Chu Tước hèn mọn liếc nhìn công tử một cái, không hề rằng chỉ ôm chặt cổ ngựa, mặt nhìn sang một bên, chính là có chết cũng không chịu xuống ngựa.

Công tử lạnh lùng liếc nàng nửa ngày, bỗng nhiên nói: “Ta mang theo người.”

A Lai đang lú lo mắng chửi, đột nhiên nghẹn họng nhìn trân trối. Chu Tước quay đầu, nhìn hắn ủy khuất nói: “Tiểu nữ không tin.” nàng điểm qua một loạt sự kiện tồi qua tới giờ.

“Nam tử hán đại trượng phu một lời nói ra, tứ mã nan truy.” Công tử trịnh trọng hứa hẹn.

Chu Tước nghiêng đầu nghĩ nghĩ, hắn thật ra chưa làm gì trái lời, rốt cuộc nét mặt giãn ra cười ngọt ngào: “Đa tạ công tử.”

“Công tử ...” A Lai lên tiếng khuyên can. Công tử vung tay lên, thản nhiên nói : “Ta nói lời như nước đã hắt đi, quyết không nuốt lời.”

Chu Tước đắc ý, nháy mắt khiêu khích nhìn A Lai, hắn chỉ có thể tức giận quay đầu trừng mắt nhìn nàng. Chu Tước còn giả mặt quỷ chọc hắn, cứ như vậy người đánh ta tiếp, trận đánh không tiếng động vẫn cứ tiếp diễn. Công tử làm bộ như không thấy hai người bọn họ âm thầm công kích nhau, ho nhẹ một tiếng: “Cô nương, ta đã đáp ứng mang theo người, người cũng nên đem “tình túy” trả lại cho ta.”

Chu Tước ngưng làm mặt quỷ : “Tình túy là cái gì? Hình như ta không có lấy nha?”

Công tử bất đắc dĩ nói : “Chính là thứ trong lòng người, là thanh kiếm.”

Chu Tước tỉnh ngộ “A” một tiếng, ngược ngùng đem kiếm trả lại. Thì ra thanh kiếm này có tên là “Tình túy”, tên rất bình thường, nhưng lại giống như từng nghe qua, tại sao a?, trí nhớ lại như sa vào một đám mây mù, như thế nào cũng không thoát ra được.

Nhưng mà, nhìn thấy hắn mất đi bảo kiếm rất nôn nóng, chẳng lẽ thanh kiếm này là do tình nhân của hắn tặng?

Nhưng ta đã tận tay đưa thanh kiếm cho hắn, hắn như thế nào lại không muốn nhận? Ở âm phủ lúc xem TV, kịch truyền hình có thấy nhân vật chính trân trọng nhất là lễ vật tình nhân trao tặng. Hắn không nhận là có ý gì? Chẳng lẽ không phải tình nhân tặng? Chẳng lẽ muốn ta đích thân đặt vào tay hắn?

Trong lòng trăm ngàn nghi vấn lướt qua, mà tai lại nghe âm thanh chán ghét của hắn :” Tay tại sao lại bẩn như vậy? A Lai, đưa cho nàng một bộ quần áo sạch đi.”

Thì ra là ngại tay nàng bẩn! Ghét nhất là bộ dạng khinh thường của hắn : “Ta không cần quần áo của A Lai.”

A Lai đang không muốn đưa, lúc này lại kinh thường nói : “Chẳng lẽ ngươi muốn mặc quần áo của công tử?”

“Ba ba ” Chu Tước vỗ tay cười nói “Thông minh, ngươi đoán đúng rồi.”

A Lai : ””

Công tử lấy tay vỗ trán : “Vậy ngươi cũng không cần thay nữa.”

Chu Tước cười cười : “Ngươi chắc chắn?”

Công tử : “Ta chắc chắn.”

Chu Tước cười giảo hoạt : “Thật vất vả cho ngài phải cùng một người bẩn thỉu như ta cười cùng một con ngựa. Là một lời nam tử nói ra, tử mã nan truy, là ngài muốn dẫn ta theo, không phải A Lai. Cho nên, chỉ có thể ủy khuất công tử nhà.”

Công tử vốn luôn giữ nét mặt gió xuân ấm áp, cuối cùng cũng mặt cũng lộ ra tia tức giận hiếm thấy : “A Lai, đem một bộ quần áo sạch sẽ của ta cho nàng thay!” Nói xong phẩy tay áo bỏ đi. A Lai không tình nguyện đem quần áo giao cho Chu Tước, cắn răng thấp giọng nói : “Ngươi thật giỏi, có thể chọc giận công tử nhà ta.”

Chu Tước cười cười : “Đâu có, đâu có.”

A Lai hỏi : “Ngươi vì sao nhất định phải mặc quần áo của công tử? Nói thực ra, ngươi không phải coi trọng công tử nhà ta đúng không? Ta nói cho ngươi biết, ngươi muốn nghỉ cũng không được nghỉ, công tử chính là người trong lòng của công chúa điện hạ, khi nào thì đến lượt tên hành khất như ngươi?”

Chu Tước cảm thấy không hiểu : “Ta chỉ cảm thấy quần áo của công tử nhà ngươi được may bằng chất liệu tốt hơn quần áo của ngươi, cho nên ta mới ... ngươi phải biết, có tốt không dùng sao lại phải dùng cái kém hơn. Còn có, không nên một tí là cho rằng ta thích công tử nhà ngươi, giống như ta không xứng với hắn, nếu nói không xứng, phải nói là hắn không xứng với ta thì có.”

Đối với dạng người kiêu ngạo này, thật không hiểu nàng đào đâu ra tự tin lớn như vậy. A Lai cũng không để ý, đẩy nàng một cái: “Bên kia có một dòng suối, ngươi mau tắm rửa thay quần áo, chút nữa còn khởi hành. Thật không hiểu tại sao công tử muốn dẫn ngươi theo.”

Chu Tước kiêu ngạo cười cười : “Bởi vì nhân phẩm của ta tốt còn cứu hai tên vong ân phụ nghĩa nhà các ngươi.”

Thật sự là đồ vô ơn!

A Lai cười nhạo : “Tốt nhất là người nhân phẩm tốt như ngươi có thể đi ra khỏi chốn này, phải biết rằng, ta cùng công tử đã muốn ở trong này”

Còn chưa nói hết lời, đã bị công tử ngắt lời : “A Lai, hôm nay tại sao ngươi lại nói nhiều như vậy?”

Ngoài mặt trong yếu, âm thanh uy nghiêm phát ra không để cho ai chống đối.

A Lai nháy mắt mặt lạnh như băng, không nói một lời. Cái này gọi là gì, chỉ nói một nửa không thể nói tiếp. Chu Tước biết cá tính của hắn, không có khả năng hỏi thêm nữa.

Hừ, có bí mật sao?

Chu Tước ôm quần áo xoay người đi, lại lo lắng quay đầu : “Các ngươi sẽ không thừa dịp ta thay quần áo mà trốn đi chứ ?”

Công tử xanh mặt, thanh âm lạnh lùng thốt lên : “Ta như vậy mà không được sự tín nhiệm của cô nương sao?”

“Thì ra công tử có thể tự mình hiểu được à?” Chu Tước cười : “Ta còn nghĩ công tử ‘Bất thức Lư Sơn chân diện mục, chỉ duyên thân tại thử sơn trung’ nha.” (Thơ của Lý Bạch, Không thấy được diện mạo thật của núi Lư Sơn, chỉ vì thân đang đứng trong núi ấy. Chắc chị đang chửi xéo anh là anh không biết bản thân gian đến mức nào ^^).

Công tử hừ lạnh, từ trong lòng rút ra một vật thể xanh biếc chính là một cây sáo nhỏ, thanh thanh cổ họng rồi bắt đầu thổi.

Chỉ cần nàng nghe tiếng sáo, có thể biết công tử có chuồn êm hay không?

Uhm, xem ra có thành ý. Chu Tước nghĩ thầm, cũng không nên làm quan hệ trở nên căng thẳng, dù sao cũng đang có việc nhờ người, “Ai, không cần thật tình như vậy đâu, ta chỉ đùa một chút thôi mà. Công tử đừng thổi nữa, ta tin tưởng ngươi mà.”

Nhìn bóng dáng nữ tử khuất sau đám cây cối, công tử buông cây sáo nhỏ xuống, từ trong lòng lấy ra một miếng ngọc bội ... chính là miếng ngọc mà nữ tử vừa rồi cướp ngựa vô ý làm rơi.

A Lai ngẩng miếng ngọc một cái : “A!” sợ hãi kêu lên một tiếng. Toàn thân không khống chế được run rẩy, hai chân nhũn ra, suýt nữa đứng không nổi.

4. Chương 4

Ở nơi A Lai sống, tên của tổ tiên thậm chí tên của cha mẹ, con cháu đều phải kiêng kị, gọi là “Gia hỷ” hoặc “Tư hỷ”; tên của thánh nhân thời cổ cũng phải kiêng, gọi là “Thánh hỷ”; tên của hoàng đế, thần dân trong cả nước đều phải kiêng kị, gọi là “Quốc hỷ”. Mà cả ba loại kiêng kị này, đặc biệt “Quốc hỷ” là nghiêm trọng nhất, chỉ cần một chút vô ý sẽ là họa mất đầu.

Công tử thật sự quá to gan, dám cầm miếng ngọc bội kia.

Miếng ngọc bội cỡ bằng bàn tay, khắc một con hải uyên đang múa lượn, hai cánh của nó xò ra rộng, đôi mắt sáng trong, giống như là chim đầu đàn, đôi cánh vung ra giống như muốn thoát khỏi chiếc lồng đang giam nó. Bên cạnh còn có hai đóa bích phù, trông rất sống động, đúng là kỹ thuật chạm trổ hiếm thấy trên thế gian. Ngọc bội trắng nõn, nhẵn mịn, tỏa ánh sáng dịu dịu, rõ ràng là một miếng ngọc dương chi vô giá.

Nhưng mặt trái lại dùng thể chữ triện khắc hai chữ “Lí Dạ “

Kể từ khi Lục hoàng tử Lí Dạ đăng cơ từ mười năm trước tới nay, tên của hoàng đế không thể xuất hiện ở các loại điển tịch, cũng như đồ trang sức, từ văn võ bá quan, cho tới dân chúng, không thể nói tên hoàng đế, không thể viết tên hoàng đế, viết nhầm nói sai đều không được. Nếu không, sẽ mang họa sát thân.

Vậy mà công tử lại dám trắng trợn đem tên đương kim Thánh Thượng khắc lên miếng ngọc bội này, tại sao hắn lại lớn mật như vậy, không muốn sống nữa sao?

“Công tử !” A Lai sốt ruột tiến lên, “Người không thể cầm miếng ngọc này”

Công tử không chút hoang mang, xem xét miếng ngọc bội: “Yên tâm, miếng ngọc này không phải của ta.”

“Vậy, vậy tại sao miếng ngọc này lại trong tay công tử?”

“Đây là của vị cô nương kia không cần thận làm rơi.”

“Là của nàng !” A Lai kinh hãi, “nàng làm sao dám! Đây là tội chém đầu ! Nếu bị phát hiện, thần tiên cũng không thể cứu được nàng.”Càng nghĩ càng hoảng sợ: “Công tử, ta đã nói nàng là một người điên, nói không chừng là phản tặc. Tuy nàng có ơn cứu mạng, nhưng để nàng đi theo chúng ta, chỉ sợ là bất lợi.”

“Ta biết ” Khác với A Lai đang lo sợ, công tử vẫn giữ vẻ mặt thản nhiên, A Lai không nghĩ ra tại sao công tử lại có thể bình tĩnh như vậy.

“Vậy công tử có tính toán gì rồi phải không?”

Công tử nở nụ cười hòa nhã như gió xuân: “Đương nhiên là mang nàng theo.”

“A!” Công tử thật sự điên rồi ! A Lai chỉ nghĩ ra được một câu. Không được, công tử hiện tại không suy nghĩ rõ ràng, phải khuyên nhủ người: “Người không thể làm như vậy, nếu bị Tiêu đại nhân bắt được điểm yếu, không cần hấn động thủ, chỉ cần một quyền sơ tẩu lên trên, Thảm phũ chúng ta nhất định khó thoát.”

“Như vậy a ! Nói rất có lý.” Về mặt công tử giống như rất khó xử, nhăn mặt nhíu mày “Vậy phải làm sao bây giờ ? Chúng ta quanh quẩn trong rừng đã năm ngày, vẫn không thể ra ngoài ! Nếu nữ tử kia không chỉ đường, chúng ta có thể cả đời cũng không ra khỏi chỗ này.”

“Người nói, nữ tử kia biết đường à?” Ánh mắt A Lai tỏa sáng, nỗi buồn mấy ngày nay lập tức biến mất, tâm tình vui vẻ đứng lên.

“Cũng không cần đặc ý quá sớm, cái này chỉ là do ta đoán.” Sắc mặt công tử không chút thay đổi nói “Người cũng biết tại sao từ ngày chúng ta vào vùng núi hoang vu này, bọn sát thủ của Tiêu đại nhân vẫn chưa đến.”

“Đúng vậy! Đường như là không có.” A Lai cũng hiểu sự việc này có phần kỳ lạ, nhớ lại tình hình trước đó, càng cảm thấy cổ quái “Sát thủ từ trước tới giờ nếu không đạt được mục đích sẽ không bỏ qua, Tiêu đại nhân sai bọn chúng tới giết công tử, bọn chúng không bao giờ không hoàn thành nhiệm vụ đã lui về.”

“Cho nên, ta tưởng lúc đó Tiêu đại nhân thay đổi chủ ý.”

“Công tử thật lợi hại!” A Lai ngưỡng chừng gãi gãi gáy, ” Ta cũng không để ý nhiều như vậy.”

“Sau này đi lại ở đây một ngày, ta mới thấy có điểm không hợp lý.” Công tử tiếp tục nói, “Bất luận chúng ta đi như thế nào, tựa hồ đám cây cối trong rừng cũng di chuyển. Bốn ngày qua, càng chứng thực suy đoán của ta.”

“Đúng! Chúng ta lạc đường.” A Lai cũng biết, nơi đây chung quanh đều là đại thụ, lạc đường cũng bình thường.

Công tử lắc đầu: “Không phải đơn giản là lạc đường. Nếu lạc đường, chúng ta chỉ cần theo nơi làm ám hiệu có thể đi ra ngoài. Chỉ là, tất cả các ám hiệu chúng ta để lại ở lối rẽ, theo chúng vẫn không thể đi ra ngoài.”

“Người là nói, người nói ” A Lai liếm liếm môi, giống như đang nghe một chuyện ly kỳ vớ vẩn “Nơi này giống như bị ếm bùa, không ai có thể ra ngoài?”

“Không chừng không ai đi ra từ nơi này, cũng không ai dám tiến vào, bọn sát thủ hẳn nhận biết được điểm này, mới ép chúng ta tiến vào khu rừng hoang, mà bọn chúng cũng không theo kịp. Bởi bọn chúng biết, chúng ta một khi đã tiến vào thì sẽ không có ngày đi ra. Bị nhốt suốt đời ở nơi sơn cùng thủy tận này, đối với bọn chúng mà nói, cũng như đã giết được người.”

“Thật đáng hận ! Thủ đoạn ti tiện như vậy mà cũng dùng được.”

Trái ngược với A Lai đang cực kỳ phẫn hận, công tử thực bình tĩnh, tựa hồ mọi chuyện phát sinh hết thảy đều thật bình thường: “Người cảm thấy bọn chúng đáng giận, ta lại thật sự cảm thấy bọn chúng làm được như vậy cũng không tệ. Xem ra Tiêu đại nhân là một nhân tài, có thể dạy dỗ ra một đám thủ hạ rất giỏi.”

“Công tử!” A Lai tức giận đến nổi mặt đỏ bừng “Tiêu đại nhân cùng đám sát thủ kia không chỉ đề tiện vô sỉ, mà còn muốn lấy mạng người, người tại sao lại khen ngợi bọn chúng như vậy? Chẳng lẽ công tử không phân biệt được đúng sai hay sao?”

“Bất chiến hi khuất nhân chi binh, thiện chi thiện giả dã. Có một số việc có nói người cũng không hiểu.” (đây là câu lấy trong binh pháp Tôn tử THỊ CỐ BÁCH CHIẾN BÁCH THẮNG, PHI THIỆN CHI THIỆN GIẢ DÃ; BẤT CHIẾN HI KHUẤT NHÂN CHI BINH, THIỆN CHI THIỆN GIẢ DÃ /Trăm trận trăm thắng chưa phải thật giỏi, không đánh mà khuất phục được đối phương, đó mới là thật giỏi.)

A Lai ngưỡng chừng cười: “Là là, công tử từ nhỏ đã thông minh hơn người, A Lai thật sự bội phục.”

Công tử được khen nhưng cũng không vui sướng, ngược lại còn thở dài buồn bã: “Nếu muốn ra khỏi nơi này, nàng kia là hy vọng cuối cùng của chúng ta. Chính là ...” Nói đến đây, lại không nói thêm nữa, còn than nhẹ một tiếng, nhìn miếng ngọc bội thoáng chút đăm chiêu.

Đối với lai lịch vị nữ tử kia, càng thêm nghi ngờ.

Ngọc bội này, rõ ràng là vương hiệu của Lục hoàng tử thuở niên thiếu, tại sao lại ở trong tay nữ tử kia?

Nếu nàng có được chi ngọc đính ước với hoàng thất quý tộc, tại sao lại xuất hiện trong này?

Ngọc bội Thượng hải uyên, Bích phù hoa đại diện cho điều gì?

Tính cách của nàng tùy tiện, thật sự có thể giúp bọn họ ra khỏi mê cung cây cối này được không?

“Ai nha! Mẹ ơi!” A Lai khinh hoảng thốt lên.

Đang đắm chìm trong suy nghĩ, công tử dần phục hồi tinh thần, nâng mắt nhìn lên, suýt tí nữa cũng bị hoảng sợ

Hóa ra là Chu Tước thay quần áo xong đang đứng trước mặt bọn họ, chỉ thấy quần áo trên người công tử thật vừa vặn mà trên người nàng giống như diễn kịch, rộng thùng thình, vạt áo trễ xuống. Công tử vốn cao lớn hơn so với nàng, quần áo không vừa người cũng là đương nhiên, nhưng khuôn mặt ... thật sự là

“Tại sao bộ dạng của người giống quỷ vậy?”

A Lai nói ra tiếng lòng của công tử.

Nữ tử tự cao tự đại, tự biên tự diễn nói bản thân mình xinh đẹp vô song, vốn đang mong chờ được nhìn thấy dung mạo của nàng, đoán rằng diện mạo của nàng có giống như nàng nói hay không? Không nghĩ rằng, gương mặt tuyệt mỹ vô song lại đầy hồng ban, mụn nhọt, xấu xí không chịu nổi.

Lời nói của nữ nhân đúng là không thể tin được.

Chu Tước bĩu môi, oán hận trừng mắt nhìn A Lai một cái. Công tử vội vàng hòa giải, ho nhẹ một tiếng: “A Lai, không thể mạo phạm đến nàng.”

Cũng không phải nàng muốn như vậy, chẳng qua tại chỗ dòng suối tắm rửa, thay quần áo, không để ý tới con sâu lông nằm trên vai áo, đợi đến lúc nàng phát hiện, cả người đã nổi ngứa, đầy mụn nhọt như bệnh thủy đậu.

Thật sự một lời khó nói hết, ngứa, thật sự rất ngứa. Ngứa tới mức hai tay phải gãi hết sức.

Công tử vốn nghĩ để nàng tức giận, nhưng qua một lúc, mới phát hiện tình hình không đúng: “Cô nương, người làm sao vậy?”

Chu Tước vốn bởi công tử hứa mang nàng theo, đối với hắn rất có hảo cảm, hiện tại thấy hắn sốt ruột, nghĩ hắn quan tâm đến mình, không khỏi có hơi cảm động.

“Không biết vì sao, ta cảm thấy cả người ngứa quá.”

Công tử bắt được con sâu lông, kéo ống tay áo nàng lên, thấy trên cánh tay đầy mụn hồng như bệnh thủy đậu.

“Không cần gãi, cào nữa.” Công tử như đã dự tính trước “Người bị bệnh phong chẩn rồi.”

Phong chẩn?

Là trúng độc hay là sinh bệnh?

Mới làm phạm nhân vài ngày, liền phát bệnh? Thân thể này cũng yếu đuối quá đi.

“Vậy phải làm sao bây giờ? Ta sẽ không bị mất mạng chứ? Không được, ta vừa mới tới đây, không thể chết được.” Chu Tước gấp đến nỗi chạy vòng vòng.

“Bệnh này không ảnh hưởng tới tính mạng.”

“Vậy là tốt rồi, tốt rồi !” Chu Tước vỗ vỗ ngực.

“Chỉ là, cũng đủ dày vò người.”

Chu Tước gập đầu đồng ý, không nói thì thôi, đúng là vừa đau vừa ngứa.

“Vậy bây giờ ta nên làm gì?” Nghe công tử nói như vậy, dường như đã có biện pháp.

“Biện pháp tốt nhất là mau chóng ra khỏi khu rừng này, sau đó tìm thầy thuốc xem cho người. Với lại, người tốt nhất không nên gãi loạn trên người, sẽ lưu lại sẹo.”

“Chuyện này không nên trì hoãn, mau đi thôi.” Chu Tước không nói hai lời, xoay người lên ngựa.

Công tử đứng thẳng không nhúc nhích, giống như thân cây xanh biếc ngọc thụ lâm phong, khí chất ôn nhuận như ngọc.

Chu Tước ngạc nhiên nói :”Công tử tại sao không đi?” Chẳng lẽ còn muốn nàng bế lên ngựa, please, cho dù hần muốn, nàng thân thể gầy yếu cũng không thể đem hần lên được nha. (T.T, thề không chém, bản Tiếng Trung cũng thế, chị biết English, thật bá đạo.)

Thoáng trầm tư một lát, công tử nói: “Khu rừng này giống như bị người ta sử dụng mê hồn trận, chỉ sợ không dễ đi ra.”

“Ta tưởng chuyện gì nghiêm trọng lắm, đây chỉ là ngũ hành bát quái trận, sao có thể làm khó bản cô nương?”

Nhận được câu trả lời thuyết phục, A Lai trong lòng vui vẻ, hai chủ tớ liếc mắt nhìn nhau, thấy được sắc mặt vui mừng của công tử, lại bắt đầu ăn nói lung tung: “Mặc dù nói vậy, cô nương cũng nên tìm khăn che mặt, cho dù nơi này không có người, dọa cho hoa cỏ hoảng sợ cũng không hay.”

Vừa dứt lời, trong rừng chỉ còn một mảnh yên tĩnh.

Nhìn thấy sắc mặt đen thui của Chu Tước, trong lòng công tử trầm xuống, chỉ sợ A Lai đắc tội nữ tử này làm cho kế hoạch sinh biến, vội dùng ánh mắt cắt ngang. A Lai biết mình lỡ lời, cũng không lên tiếng đứng lui một bên.

“Tuy rằng lời người nói rất khó nghe, nhưng cũng không phải không có đạo lý.” Chu Tước kéo rách một miếng vải từ vath áo, che khuất nửa khuôn mặt, chỉ lộ ra đôi mắt diêm lệ, ánh mắt như sóng nước mênh mông.

Công tử cùng Chu Tước cưỡi trên con ngựa nâu đỏ, hộ vệ A Lai cưỡi trên con ngựa trắng, hai con ngựa một trước một sau, ngựa không dừng vó chạy như bay xuyên qua khu rừng.

Quả nhiên như lời Chu Tước nói, nàng đối với khu rừng này rõ như lòng bàn tay, hóa ra các điểm trước đây không thấy trên đường, theo hướng nàng chỉ lần lượt hiện ra.

Cứ đi như thế này, xem ra chỉ cần hai ba ngày có thể thoát ra ngoài rồi. Ba người đều mang tâm sự, vội vàng chạy đi. (chị giỏi thế sao lại lạc đường 5 ngày nhỉ ???)

Đêm, đến hẹn lại đến.

Tìm một gốc cây đại thụ nhóm lên một đống lửa, Chu Tước miễn cưỡng ngồi lại giữ lửa. Hộ vệ A Lai bị nàng sai khiến đi tìm đồ ăn, Chu Tước nhận nước do công tử mang đến, sẵn khoái uống đầy một bụng.

Chạy một ngày dài, cuối cùng có thể nghỉ ngơi một chút.

Chu Tước nhìn đống lửa đang bốc cao trước mặt, chán muốn chết, lại nhìn bạch y công tử đang ngồi đối diện cũng bị sương khói lượn lờ che khuất khuôn mặt, cho dù như vậy vẫn làm cho người ta cảm thấy hần phong tư trác tuyệt, anh tuấn bất phàm.

Còn đang nhìn chằm chằm khuôn mặt mơ hồ kia, Chu Tước đột nhiên hỏi: “Công tử, người tên gì?”

Công tử không đáp.

Chu Tước lại hỏi: “Về sau ta cũng không thể dùng ai, ai hoặc là công tử công tử gọi người.”

Khuôn mặt anh tuấn vẫn trầm mặt đúng là chọc người nổi giận mà, Chu Tước dựa sát vào tiếp tục hỏi: “Tên, công tử không có tên sao?”

Ai, vẫn không đáp! Sĩ diện sao? Chu Tước có phần chán nản: “Ta gọi là Chu Tước, người có thể không cần gọi ta là cô nương, cô nương.”

Xem ra vị công tử này bên ngoài nhìn tao nhã, kỳ thật bên trong lãnh khốc vô tình. Tốt xấu cũng quen biết một hồi, nói chuyện phiếm gia tăng hiểu biết với nhau không được hay sao?

Bóng đêm sớm tràn ngập khắp nơi, chung quanh là một vùng tĩnh lặng.

Ánh trăng khuyết, nhìn kỹ cũng không thấy năm ngón tay,

Trời biết, cùng nói chuyện với một người câm như hến, thật không được tự nhiên.

Hỏi nửa ngày cũng không thấy hồi âm, Chu Tước cũng biết chột dạ, bụng đói nhìn quanh bốn phía :”Tên A Lai kia, đi nửa ngày trời còn chưa trở về?”

Lời này thốt ra, công tử cũng biết có điểm quái gở, đi tìm đồ ăn, như vậy cũng lâu rồi, hay là xảy ra chuyện gì?

Nghĩ vậy, công tử đứng lên.

Chu Tước không muốn đi, trong rừng vừa tối vừa lạnh, lại thêm mấy thanh củi vào đồng lửa, trong miệng lẩm bẩm :”Hắn là một đại nam nhân, có thể xảy ra chuyện gì?”

Xung quanh nơi nghỉ ngơi là một mảnh đất trống, trừ bỏ gốc đại thụ bên cạnh, một cây cỏ dại cũng không có. Trong rừng dã thú nhiều, phần nhiều sợ lửa, nhưng tất cả rắn rết côn trùng cũng không phải đều sợ.

Ánh lửa có thể chiếu sáng mảnh đất trống, xa hơn trong cánh rừng thì không thể chiếu tới, tối đen như mực. Rất xa, còn có thể nghe thấy tiếng sói tru thê lương.

Chu Tước cùng công tử liếc nhau, trông lòng hai người đều động: chẳng lẽ gặp phải sói? Lập tức thoải mái, hắn mang theo một thanh bảo đao, lại một thân võ nghệ, một hai con sói có thể làm khó hắn sao?

Bất quá, nếu đúng như bọn họ suy nghĩ, A Lai hắn đã sớm trở về. Hắn đến bây giờ vẫn chưa về, đáp án chỉ có một —— hắn đã xảy ra chuyện.

Nghĩ đến đây, công tử cảm thấy trầm xuống.

Hắn có thể bắt chấp bỏ mặc được không?

“Chu cô nương, người tốt nhất là ở lại đây không nên chạy lung tung, ta đi tìm hắn.”

Cái gì! Chu Tước kinh hoảng, để nàng ở đây một mình? Bốn phía tối đen, quỷ ảnh lay động, tiếng gió lại giống tiếng gào khóc thảm thiết, rợn hết cả tóc gáy.

Bôn ba lao碌 một ngày, nàng muốn đi theo tìm người sao? Xương sống thắt lưng nhức mỏi, không có khả năng động đậy, vẫn là ngồi một chỗ đợi thôi.

“Được rồi, đi nhanh về nhanh.” Tốt xấu gì nàng cũng là Nữ la sát của quý giới, chẳng lẽ lại sợ bọn cô hồn dã quỷ này sao?

Ngọc bội của nàng còn trong tay mình, lưỡng trước nàng sẽ không trộm ngựa tự mình đi trước được. Công tử đang muốn đi về phía rừng rậm, lại nghĩ, vạn nhất miếng ngọc bội này đối với nàng cũng không quan trọng như mình tưởng, mà nàng lại là người duy nhất có thể giúp mình ra khỏi rừng. Nếu nàng chạy đi, cả đời hắc hắc chắn bị vây trong rừng. Lý tưởng của hắn, khát vọng của hắn, sự chờ đợi của hắn hết thảy lại trở thành hoa trong kính, nguyệt trong nước. Chẳng sợ nhất vạn chỉ sợ vạn nhất.

Thấy hắn đã đi mà còn quay lại, Chu Tước ngạc nhiên hỏi: “Người không đi sao?”

Công tử cười cười: “Ta bỗng nhớ tới khu rừng này được các vị tiên bối thiết lập ma trận, mà ta không có khả năng giải được trận pháp này, vẫn là nên phiền cô nương.”

Chu Tước tràn đầy đồng cảm :”Người lo lắng không sai, mang theo ta thực sự thỏa đáng.” lại thâm sâu nhú mày :”Hôm nay cùng người xóc nảy trên lưng ngựa một ngày, thật sự cần phải nghỉ ngơi thật tốt, hơn nữa ta còn là người bệnh, đây là điều thứ nhất. Ở quê nhà của ta, đang đêm đi vào rừng tìm người, lại

chuyện này nữ tử giống ta không làm, là điều thứ hai. Thứ ba, A Lai là thủ hạ của người, không phải của ta, tại sao ta phải xen vào chuyện người khác?”

Đối mặt với sự chất vấn của Chu Tước, công tử không chút hoang mang, trên mặt chính là nét cười phong đạm khinh vân: “Chu cô nương nói có lý, chuyện của A Lai với cô nương đúng là không có quan hệ. Chẳng qua ...”

Nói tới đây, công tử cũng không nói thêm gì nữa.

Chu Tước hỏi: “Chẳng qua cái gì?”

Công tử cười cười: “Chẳng qua nếu đêm nay ta tìm không thấy A Lai, ngày mai tự nhiên tìm tiếp, ngày mai tìm không ra, ngày một tiếp tục tìm. Người cũng biết, ta không biết đường đi, nói không chừng muốn tìm phải mất mười ngày nửa tháng cũng có thể. Tuy nói dùng quá nhiều thời gian, ai kêu hần là thuộc hạ của ta? Ta cũng không thể mặc kệ.”

Chu Tước vội la lên: “Người muốn tìm mười ngày nửa tháng, vậy bệnh phong chấn của ta làm sao bây giờ?”

Công tử tỏ vẻ lực bất tòng tâm: “Đó là chuyện của cô nương, đâu can hệ gì tới ta. Dù sao mắc phong chấn lại không chết được, nhiều lắm cũng chỉ bị hủy dung. Cô nương hần sẽ không để ý đi?”

“Không, không, không, ta để ý, ta thực để ý a!” Nghĩ đến chính mình suốt đời phải sống chung với đám mụn hồng to như hạt đậu kia, trong lòng Chu Tước hoảng sợ. “Quên đi, ta không cần nghỉ ngơi. Giúp người làm niềm vui, là mỹ đức cơ bản, ta và người đi tìm người đi.”

Công tử trong lòng âm thầm cười trộm, ngoài mặt lại như trước là bất động thanh sắc.

5. Chương 5

Nếu phải tìm người, như vậy phải hành động nhanh chóng. Chu Tước cho thêm củi vào đồng lửa, để đến khi trở về không đến mức cái gì cũng phải chuẩn bị lại. Công tử để lại ám hiệu ở bên cạnh đồng lửa, nếu A Lai có trở về, hần nhìn thấy sẽ hiểu hai người bọn họ đang đi tìm hần, ở nguyên tại chỗ, bọn họ tìm không ra tự nhiên trở về.

Chuẩn bị mọi chuyện thỏa đáng, công tử làm hai cây đuốc đơn giản, chia cho Chu Tước một cây, như vậy vạn nhất trong rừng gặp phải sài lang mãnh thú, với ánh lửa cũng đủ làm chúng hoảng sợ.

Đêm qua cuồng phong vũ bão một trận, trong rừng lá rụng đầy mặt đất, cùng với đám hoa rơi hư thối làm thành một mảng, giẫm lên, một tầng thật dày, chân bước qua, còn có tiếng bèm bẹp của nước.

Trong không khí còn có thể ngửi được mùi lá non thơm ngát, dưới chân lại tỏa ra mùi lá cây đang phân hủy, bốn phía bóng cây loang lổ, cành lá loạn vũ trong gió, đám lá cây già cỗi không chiếm được đường chất đều bay lơ lửng.

Nếu như trong tay không có ngọn đuốc, trong đêm tối thật sự không thể phân biệt đồ vật. Nhưng ánh lửa dù sao cũng là hữu hạn, phía trước không thấy rõ đường đi chỉ có một bóng đen bao trùm, giống như đang há cái miệng đầm đìa máu tươi, đợi con mồi sa bẫy.

Hai người một trước một sau đi lại trong rừng, tay nắm chặt lại, miệng gọi tên A Lai, nếu hần ở gần đây, nhất định sẽ trả lời.

Tối, tại nơi đen tối sâu thẳm, âm thanh sói tru lê thê lương thảm thiết, nơi này lại cảm nhận được quý khí dày đặc đang phiêu đảng lơ lửng trong bóng đêm, giống như đang đứng giữa những trận gió rét mướt mang theo hoa tuyết lạnh lùng, làm cho lòng người dâng lên một cỗ hàn ý không thể xóa nhòa.

Thời gian trôi qua càng lâu, hai người biết rõ tình trạng của A Lai càng không ổn.

“Sẽ không phải bị sói cắn xé phân chia giành giật chứ, cốt nhục không còn?” Đây là ý tưởng của Chu Tước. Công tử liếc nàng trắng mắt một cái, giống như đang trách nàng ” miệng quạ đen.”

Trời ạ! tại sao nàng bắt tri bắt giác nói ra ý tưởng trong lòng?

“Thật xin lỗi, ta không phải cố ý đả kích người.” Chu Tước thành tâm giải thích “Người cũng biết, chúng ta tìm lâu như vậy, ta có suy nghĩ như vậy cũng không sai.”

Công tử hiểu được, hần trầm ngâm một chút, vẫn kiên trì đi tiếp: ” Sống phải gặp người, chết phải thấy xác.”

Chu Tước an ủi hần :”Vậy người cần chuẩn bị tâm lý thật tốt a! Trong truyền thuyết có nói, người chỉ cần bị sói cắn một cái, máu sẽ đông lại, cả người cứng ngắc, hành động không theo ý muốn nữa a.”

“Phải không?” Công tử mang theo ý cười “Vậy người tốt nhất đừng hy vọng chúng ta gặp phải bầy sói, bằng không bị cắn trúng mấy cái, có thể mất mạng đó nha.”

Tưởng tượng huyết nhục của mình bị bầy sói cắn xé bầy nhầy, Chu Tước run lên: “Ai! Chẳng qua chỉ là truyền thuyết. Ta cảm thấy nơi này giống quỷ ám, sợ người sợ hãi, nên mới nói chuyện cười cho không khí sinh động mà.”

Nàng có làm cho không khí sinh động hay không công tử không biết, chẳng qua, nàng nói nơi này kỳ lạ đúng là đồng cảm.

Theo lý thuyết, nếu A Lai tìm được đồ ăn, mặc kệ có tìm được hay không, cũng sẽ không đi xa tới vậy. Hiện tại hai người đã đi sâu vào rừng, cũng không thấy tung tích A Lai.

Không phải chỉ không thấy tung tích A Lai, từ khi đi vào tới giờ, hần cũng để ý, nơi này ngay cả một con vật hoang cũng không xuất hiện. Nơi này, ngoại trừ thỉnh thoảng có tiếng sói tru, chỉ có một mảnh yên tĩnh, nhưng mà cái tĩnh này cũng rất quái dị. Nếu có tiếng sói tru, ít nhất chứng minh có sói trong này, mặc kệ số lượng bao nhiêu. Mà một con sói tài năng có thể sống ở nơi như vậy, ít nhất cũng phải săn mồi. Kỳ lạ nhất chính là, không hề có động vật khác ở đây, một con cũng không.

Chẳng lẽ động vật cũng phát hiện nơi này gây nguy hiểm cho tính mạng bọn chúng?

Công tử dường như cảm giác được nguy hiểm đang hướng tới gần hai người, từng bước ép sát, chỉ chờ bọn họ hơi vô ý liền lao tới.

Loại tâm lý này ngày càng mãnh liệt, quay đầu nhìn lại nhiều lần, công tử vừa định hạ lệnh quay về, Chu Tước theo sát phía sau không đoán được công tử đột nhiên dừng lại, chân đang bước nhất thời không thu lại được, mắt thấy sẽ đụng phải chân của công tử, nhưng thật sự không thể đạp lên, cuống quýt quay vòng lảo đảo ngã quỵ trên đất, cây đuốc trong tay cũng theo vậy mà rơi xuống.

Đám lá cây trên mặt đất vừa dày vừa ẩm ướt, cây đuốc cũng không thể đốt cháy được.

Thật sự là phiền toái, công tử đi qua, ngồi xổm xuống hỏi: “Người không sao chứ?”

Đây là cách quan tâm của hần, đối phương tựa hồ cũng không cảm kích, sắc mặt trắng bệch, nàng biểu tình giật mình nhìn chăm chăm phía sau lưng hần.

Công tử âm thầm buồn bực : không phải mới ngã một chút, đã bị dọa hổng đầu luôn rồi à?

“A

~~” thanh âm cao vút của nữ tử bùng nổ một trận kinh thiên động địa, chấn động khu rừng một lúc lâu.

Công tử nhú mày, biểu tình của nàng thật sự rất giống nhìn thấy quỷ.

Công tử đang nghi hoặc, Chu Tước run rẩy chỉ ngón tay phía sau lưng công tử: “Sói ! Đằng sau có sói a !”

Sói !

Đồng tử kịch liệt co rút.

Tại thời điểm này, ngàn vạn lần đừng đụng phải bầy sói mới tốt.

Lưu loát tuốt kiếm khỏi vỏ, công tử quay đầu lại nhanh như cắt, chỉ thấy một đám cây rừng xa xa, ánh lửa không chiếu tới được, có nhiều điểm vàng phát quang chớp động.

Công tử nuốt một ngụm hàn khí, không phải sao? Rõ ràng là một cặp phát sáng trong đêm giống như đang nhìn trộm, nếu đây là ánh mắt sói, thoát nhìn qua, sắp sửa tấn công bọn họ ít nhất có mấy chục cái đầu.

Xem ra không muốn gặp cũng phải gặp, bọn họ không phát hiện là do bọn chúng lén lút theo dõi, đợi đến thời cơ chín muồi, đột nhiên xuất hiện trước mắt họ?

Tình huống hết sức không ổn. Có lẽ trải qua nhiều thời khắc nguy hiểm, tố chất tâm lý cũng vững vàng, biểu hiện của công tử tuyệt không bối rối, hần tay trái cầm chặt cây đuốc, tay phải cầm trường kiếm, lui về sau vài bước, ý bảo Chu Tước đứng lên.

Chu Tước cầm cây đuốc bị rơi lúc té ngã, bây giờ đã tắt. Hai người bọn họ bây giờ chỉ còn lại cây đuốc trên tay công tử.

“Hiện tại làm sao bây giờ?” Sự bình tĩnh của hắn cũng làm cho nàng được trấn an phần nào.

Công tử nghĩ nghĩ, hỏi: “Nơi này có bị đặt mê hồn trận không?”

Chu Tước vẻ mặt cầu xin: “Ta cũng không phải người bày trận, sao ta biết được?”

“Biện pháp duy nhất hiện giờ là chạy trốn.”

“Chạy? chạy đi đâu? Đường rút lui đã bị chúng chặn rồi.”

Hai người bên này đang bàn đối sách, bên kia ánh mắt lóe lên đã muốn bắt đầu hành động, càng ngày càng ép sát bọn họ.

Trong lúc nguy cấp, còn có thời gian thương thảo đối sách thoát thân sao? Chu Tước nắm lấy tay công tử, hai người vung chân rất nhanh hướng về phía rừng sâu mà chạy.

“Người nói chúng ta trốn được chưa?” Chu Tước một bên chạy trời chết, một bên hoài nghi hỏi.

“Còn có công phu nói chuyện, chi bằng tiết kiệm sức một chút để chạy xa hơn.”

Đành phải vậy thôi, đâu thể thấy đường để chạy trốn, chỉ biết cây cối to lớn san sát nhau dần lùi về phía sau.

Nhưng đám sói kia chẳng lẽ để con mồi dễ dàng trốn thoát? Chúng đuổi theo sát phía sau.

Phía trước là rừng sâu thăm thẳm, phía sau là bầy sói đói đuổi theo tận chân, hướng hồ một ngày nay một mỗi trên lưng ngựa, sau đó lại đi bộ tìm người không biết bao lâu, dù sao nam nữ thể lực khác nhau, Chu Tước dần cảm thấy thể lực không thể chống đỡ nổi, đến cuối cùng thành ra công tử kéo tay nàng chạy.

Thâm nhất cước, thiển nhất cước, cũng không biết là đi bao xa rồi, Chu Tước thật sự không còn chút khí lực nào, chân cũng không thể hoạt động được, cắn răng giãy ra khỏi tay công tử, ngừng lại. Hít thở một hơi nói: “Không được, ta không chạy được nữa, người chạy trước đi.”

Công tử tức giận nói: “Bọn nó ở phía sau người còn nói giỡn? Chờ bầy sói đến thì cái mạng nhỏ của người cũng không còn đâu.”

Chu Tước thở một hơi lớn, khoát tay: “Ta thật sự chạy hết nổi rồi, chúng nó muốn cái mạng nhỏ của ta liền tới lấy đi, không, người cho ta một đao giết chết ta, ít nhất còn có thể chết một cách thống khoái. Ta cũng không muốn bị đám sói đói xé xác thịt của ta, giống như bị lăng trì quá.”

Công tử thở dài: “Ta công người chạy.”

“Người mang theo ta là gánh nặng, còn hao tổn thể lực hơn, tốc độ sẽ chậm lại, nói không chừng bị đám sói đuổi theo, hai chúng ta lại cùng mất mạng. Để ta lại, một mình người trốn, còn có đường sống.” Không muốn đến lúc đó bị oán giận, Chu Tước phân tích lợi hại cho hắn.

“Không được !” Công tử kiên trì không đồng ý “Phải đi cùng nhau.”

Công tử thật sự là người tốt! Chu Tước cảm động thiếu chút nữa là lệ nóng doanh tròng, không thể tưởng tượng con người công tử còn có một mặt tương nghĩa như vậy. Người khác là “Vợ chồng vốn là đồng lâm diếu, tai vạ đến nơi đều tự phi”. Vậy mà công tử này lại nguyện ý vì một người không quen biết, cam nguyện đánh bạc tính mạng chính mình.

Tiếng bước chân ngày càng gần, công tử cũng không nói nhiều, đem Chu Tước đặt trên lưng như muốn chạy, ánh mắt thoáng nhìn cây cối hai bên, trong lòng cũng có tính toán.

Ném cây đuốc trên mặt đất, làm tắt đi đóm lửa.

“Người làm gì vậy?” Chu Tước chấn động “Sói vẫn có thể nhìn thấy trong đêm, đem lửa dập đi cũng vô dụng. Huống hồ, không có cây đuốc dẫn đường, trong rừng tối như mực, không khác ruồi bọ mất đầu.”

“Phải không?” Công tử cười ảm đạm “Nếu như vậy, chúng ta sẽ không đi”

“Không đi?” Thật sự không rõ rốt cuộc công tử đang nghĩ gì, đang định hỏi, cả thân mình đột nhiên bay lên, nàng và công tử cùng nhau nhảy lên cành cây.

Thân cây to lớn vô cùng đủ để chịu trọng lực của hai người.

Sự tình bất thành linh dọa Chu Tước nhảy dựng lên, nắm chặt tay công tử không buông ra, cả người không nghe sai khiến của bản thân, mắt thấy sẽ ngã xuống, cùng mặt đất tiếp xúc thân mật.

“Cẩn thận!” Công tử nhanh tay nắm lại, đem tay ôm chặt lưng nàng, kéo Chu Tước cố định trong lòng. Trong bóng đêm không thấy rõ mặt công tử, nhưng khi hai người tựa vào nhau, một luồng nhiệt khí trên người công tử không ngừng truyền đến, mũi cũng ngửi được hơi thở nam tính ấy.

Trong lòng tim đập loạn, nhảy múa lung tung, nhịp điệu như hàng trăm chiếc trống cùng bị đánh một lúc.

Chưa bao giờ có cảm giác này, chuyện gì vậy? Chẳng lẽ bị dọa điên rồi sao?

Nàng suy nghĩ một phen, công tử đương nhiên không biết, vỗ lưng Chu Tước một hồi mới cẩn thận ngồi dựa vào thân cây.

Ngồi trên cây, Chu Tước rốt cuộc hiểu được dụng ý của công tử, nhìn từ trên cao xuống, cành cây cách mặt đất rất cao, sói không trèo cây được, cho nên hiện tại bọn họ rất an toàn.

“Thật là thông minh.” hai mắt Chu Tước lóe lên lấp lánh.

Công tử cười: “Ta nên sớm nghĩ đến cách này.”

Chu Tước nói: “Đúng, nếu người sớm làm vậy, chúng ta sẽ không cố sức mà chạy. Hiện tại ta cảm thấy hai cái chân này không còn là của ta.”

“Suýt ” công tử có ý bảo nàng chớ lên tiếng, phía dưới dồn dập tiếng bước chân, thì ra bầy sói đã tới. Bất quá chúng không phát hiện được hai người trên cây, tiếng bước chân tiến về phía xa hơn, chỉ trong chốc lát trong rừng phục hồi về tĩnh lặng như ban đầu, giống như hàng loạt âm thanh kia đến từ trí tưởng tượng.

“Cuối cùng cũng tránh được một kiếp.” Chu Tước cảm thấy thật may mắn “Cũng không biết A Lai có đụng phải đám sói không, hẳn là bỏ mình vào bụng sói hay thông minh tránh thoát được a?”

Tuy rằng không nhìn thấy nhưng Chu Tước vẫn hướng phía công tử nhìn ngắm vài lần. Với tình huống nguy hiểm như vậy, hẳn sẽ không kiên trì sống thì thấy người, chết thấy xác phải không?

Công tử rõ ràng hiểu được ý tứ trong lời nói của Chu Tước, nếu A Lai thật sự xảy ra chuyện, người cũng đã chết rồi, hẳn sẽ không cố chấp nữa.

“Như vậy đi, chúng ta cũng mệt rồi, nghỉ ngơi tại đây một đêm, sáng mai trở về, nếu tới trưa còn chưa thấy hắn xuất hiện, xem như A Lai gặp chuyện ngoài ý muốn, đến lúc đó chúng ta lại rời đi.”

Tuy là nói như vậy, nhưng trong thanh âm của công tử vẫn nghe được chút thương cảm. Cũng khó trách, dù sao cũng là thủ hạ của hắn, ở chung lâu, tình nghĩa chủ tớ cũng khó có thể dứt bỏ.

Chu Tước lại cho ra một kết luận: công tử là một người trọng tình nghĩa.

Ngủ ngon ~ Chu Tước ngáp dài một cái, dịch tới sát bên công tử, ấm áp a!

“Kỳ quái.” Công tử bỗng thốt lên một câu.

“Cái gì?” Chu Tước đang mơ mơ hồ hồ đáp.

“Từ khi nhìn thấy cô nương, ta đã cảm giác trên người cô nương luôn có hàn khí.” Người bình thường căn bản không có hàn khí.

Không nghe được câu trả lời, nữ tử đang dựa vào người dĩ nhiên đã chìm vào giấc ngủ ngọt ngào.

Công tử cười khổ một chút, từ lúc nào, vận mệnh của hắn cùng tiểu nữ này đã gắn kết chặt chẽ như vậy?

A Lai tám chín phần đã gặp vận rủi, hắn cùng nàng thật sự có thể bình an ra khỏi khu rừng quỷ quái này không?

6. Chương 6

“Công tử ! Công tử!” thân thể bị lay tỉnh, lỗ tai cũng chịu đựng giọng nói lải nhải của nữ tử, giọng nói càng ngày càng to không ngừng thúc giục hắn “Mau tỉnh lại a!”

Vì quá buồn ngủ, nên cảm giác say giấc cũng thật khó dứt. Đợi đến khi hắn bị Chu Tước đánh thức, khu rừng hoang đã đón những tia nắng đầu tiên, vô số những con chim đang chuyền cành ríu rít, không ngừng hót líu lo.

Mở mắt ra, thì bắt gặp đôi mắt sáng ngời của Chu Tước, tuy khuôn mặt bị một mảnh vải che khuất, không nhìn rõ nét mặt, nhưng bị một cô gái đương tuổi thanh xuân nhìn chăm chú như vậy, công tử cũng cảm thấy không được tự nhiên bèn nghiêng về phía sau một chút.

“Chuyện gì ?”

“Bên kia có một tòa nhà!” Chu Tước hưng phấn nói ra phát hiện của nàng.

Công tử nhìn về phía hướng tay nàng chỉ, đúng như nàng nói, cách đó không xa khuất sau đám cành lá rậm rạp um tùm lộ ra một góc mái ngói, phía trên có khắc hình một con hải uyên khí thế hào hùng.

Lại là hải uyên, công tử suy nghĩ, ngọc bội từ trên người Chu Tước rơi xuống cũng có khắc hình hải uyên.

Trong dân gian, người ta thường dùng hình con sư tử, đầu trâu, hải trãi, phượng hoàng, thần thú khác nhau để trên nóc nhà, còn để tượng hải uyên vốn là giống chim biển cũng mới thấy lần đầu, thật sự làm người khác khó hiểu.

Rốt cuộc hải uyên đại diện cho điều gì?

“Công tử, không bằng chúng ta qua đó xem thử” Chu Tước như con chim sẻ nhảy nhót muốn khuyến khích hắn, “Nói không chừng ở nơi đó có người ở.”

Công tử cảm thấy không ổn: “Người vẫn là nên an phận đi, ta có dự cảm, chuyện này có điểm không ổn.”

“Có gì không ổn chứ? Lá gan của ngươi cũng nhỏ quá đi.”

Công tử cố thuyết phục nàng: ” Chỗ đó chắc là có phòng trống, ngươi thử nghĩ đi, bầy sói xuất hiện ở chỗ này, sao người có thể ở chứ?”

“Phòng trống? Vậy càng nên đi xem. Người cũng không muốn biết tại sao một tòa nhà lại xuất hiện ở nơi hoang vu như thế này sao? Nói không chừng có vàng bạc châu báu ở trong đó, ta muốn đến xem rốt cuộc là cất giấu bảo bối gì?”

“Nơi rừng sâu nước độc như vậy làm sao có bảo vật được.”

“Tại sao không có, bọn lục lâm thảo khấu thích nhất là giấu của cải ở nơi không ai biết, chỉ chờ người có duyên đi tìm thôi.” Đối với sự suy đoán của mình, Chu Tước hết lòng tin tưởng, thấy công tử không hề chuyển động, lập tức làm nũng: “Đi thôi mà, chỉ có đi một chút thôi. Chỉ cần liếc mắt một cái thôi, ta chỉ cần xem sơ qua liền đi ngay lập tức, quyết không gạt người!”

Công tử đương nhiên không đồng ý, chỗ này rất nguy hiểm, bọn họ phải nhân lúc trời chưa tối nhanh chóng rời khỏi nơi này. Nữ tử kia chẳng lẽ không hiểu được tình thế trước mắt, còn mơ tưởng đi tìm kho báu?

“Chu cô nương, ta chỉ muốn nói, chúng ta không phải đang đi du ngoạn. Tối hôm qua trải qua chuyện gì chắc người không quên? Nếu người đã quên, ta cũng không ngại nhắc cho người một chút.”

Chu Tước cảm thấy rất kỳ lạ: “Chỉ nhìn qua thôi mà, không mất thời gian lắm đâu. Ta luôn cảm thấy những chuyện như vậy rất thú vị, nhất là những chuyện không bình thường.”

Công tử giúp nàng trèo xuống, “Dễ dàng thấy là chúng ta không cùng suy nghĩ. Chẳng qua nếu người nhất quyết phải đi, ta cũng không ngăn nữa.”

Chu Tước thoải mái cười cười, tuy rằng bị che mặt, nhưng vẫn có thể nghe thấy thanh âm vui sướng trong giọng nói của nàng: “Thật vậy sao? Cám ơn công tử, ta đảm bảo trong căn nhà kia sẽ có thứ làm người hứng thú, nếu người không đi, có lẽ sẽ hối hận cả đời.”

Công tử nhú nhú mày, từ chối cho ý kiến, bước đi về phía ngược lại.

“Từ từ, căn nhà kia không phải đi hướng đó.”

“Ta biết. Ta đang tính đi về khu đất trống.”

Chu Tước ngăn hấn lại: “Ta không hiểu, không phải người nói cùng ta vào căn nhà kia sao?”

Công tử sửa lại lời nàng: “Ta chỉ nói sẽ không ngăn người nữa, không phải đồng ý cùng người đi vào căn nhà đó.”

Nhớ lại đoạn đối thoại vừa rồi, hấn quả thật không có hứa như vậy, Chu Tước tràn đầy cảm giác thất vọng: “Chỉ liếc mắt một cái không được sao?”

“Không được.” Câu trả lời vừa kiên quyết vừa rõ ràng, công tử vẫn ung dung nhìn về mặt ảo não của nàng, “Bây giờ ta phải về, người có theo ta không?” Xem ra nàng còn do dự, lại nói thêm: “Người muốn ở lại đây? Ta nghĩ bây giờ tối qua rất hoan nghênh người ở lại, dù sao chúng nó sẽ có bữa sáng tươi ngon. Chẳng lẽ người còn ngại thơ cho rằng bọn chúng là động vật săn mồi ban đêm, đi ngủ ngày sao?”

Phân tích xong mọi điểm lợi, hại. Nàng cũng không muốn trở thành buổi sáng cho bầy sói, rất khó khăn mới đưa ra quyết định: “Ta cùng người trở về, nói không chừng A Lai đã sớm trở về chờ người rồi.”

Công tử cười cười: “Cô nương thật thông minh.”

Lúc cô nương thông minh đang lẻo đẻo theo sau công tử, thì một tiếng khóc thê lương của nam tử vang lên bên tai hai người, âm thanh này có chút quen thuộc khiến Chu Tước cho rằng mình đã từng nghe thấy.

Đi chưa được mấy bước, âm thanh kia lại vang lên lần nữa, lúc này Chu Tước thật sự nghe rõ âm thanh kia chứa rất nhiều biểu cảm phức tạp, có phần nộ mệt mỏi, có uể oải chán nản, lại còn bất lực thất vọng, chỉ có thể là người đang bị sợ hãi tột cùng.

Rốt cuộc xảy ra chuyện gì, ai có thể khóc than thảm thiết tuyệt vọng như thế?

Chu Tước chợt cảm thấy lông tóc dựng đứng, nhìn qua công tử, liếc mắt một cái cũng đủ xác minh nàng không có nghe lầm. Hai người tập trung yên lặng, tiếng kêu khóc kia càng ngày càng rõ ràng, càng ngày càng thê lương, một tiếng lại một tiếng làm nhói đau lòng người.

Giống như lời công tử nói, nơi hoang sơn cùng cốc như thế này lại còn có một bầy sói đi tới đi lui, thì không thể có người định cư được, đương nhiên không thể loại trừ những kẻ biến thái. Mà đoàn của bọn họ lại mất tích một người —— A Lai.

Rõ ràng, tiếng khóc la thảm thiết kia chỉ là thể là ——hộ vệ A Lai.

Nhìn theo ánh mắt của công tử có thể biết rằng hắn cũng cho là như vậy.

Dùng lỗ tai cẩn thận nghe ngóng, có thể khẳng định tiếng khóc la rợn tóc gáy kia phát ra từ hướng căn nhà.

“Người xem, hẳn là phát ra từ căn nhà chúng ta vừa thấy.”

“Người chắc không?” trong lòng Chu Tước run sợ, “Nếu không phải trong tình huống nguy cấp, người bình thường chắc không phát ra loại âm thanh này.”

Công tử suy tư một chút: “Người ở lại đây, ta đi xem một chút.”

“Không! Ta muốn đi theo người.” Người trong giang hồ, sao có thể không có nghĩa khí? Trong chớp mắt, Chu Tước cảm thấy cái gọi là hào khí cuộn cuộn, tình cảm menh mông mãnh liệt sôi trào.

“Ngu ngốc! Người đi có thể giúp được gì, còn khiến ta phân tâm bảo vệ người.”

A! Tình cảm sôi trào trong nháy mắt bị dội một gáo nước lạnh.

“Nhiều người nhiều sức lực, ta vô dụng vậy sao? Lại nói, ta ở đây một mình cũng rất nguy hiểm nha!” Quyết tâm tìm lý do để bám đuôi.

Công tử nháy mắt mấy cái, bất đắc dĩ thở dài, “Thực sự không có cách nào với người.”

Chu Tước đang nghĩ hắn đã đồng ý, trong lòng vừa mới vui vẻ, thì thấy mình đã bay lên cây. Công tử ôm nàng ném lên trên cành cây lúc này.

“Ngoan ngoãn đợi ở đây đi, đừng quậy phá làm phiền người khác nữa.”

Nhìn bóng dáng công tử dần biến mất, Chu Tước tức giận nghiêng răng ken két.

Tốt! Đi đi! Ta mặc kệ người sống hay chết. Chờ ta hoàn thành nhiệm vụ, sẽ trở về cuộc sống cũ. Đến lúc đó, ta ở dưới âm phủ chờ được liệt vào hàng tiên ban, vui vẻ hưởng thụ kiếp sống tiên nữ.

Nói mới nhớ, ngọc bội diêm vương đưa cho ta đây? Tuy rằng chỉ là một miếng ngọc vỡ, nếu không có nó sẽ không hoàn thành được nhiệm vụ, không làm xong thì không thể về âm phủ, muốn làm tiên nữ cũng không được.

Tay liền hướng vào trong áo lần mò, sờ sờ một lúc lâu cũng không thấy ngọc bội. Nó mọc chân chạy sao? Không được, không được, phải tìm.

Sau N lần tìm kiếm khắp thân thể, Chu Tước mới thật sự tin là mình đánh rơi ngọc bội, khuôn mặt trắng bệch cũng không khác mặt quỷ bao nhiêu. Rốt cuộc đánh mất khi nào?

Chu Tước thật sự muốn chết, thời gian không thể quay ngược, nhiệm vụ cũng không thể không làm. Nhưng chờ mong kỳ tích xảy ra đúng là quá viễn vông, Chu Tước ơi Chu Tước, làm người luôn gặp đủ chuyện khó khăn, trời xanh khảo nghiệm người rồi, người phải chịu đựng thôi!

Trong rừng cây lộ ra một góc mái ngói, tựa hồ như đang chôn giấu vô số bí mật chỉ chờ người phát hiện, cảm giác kích thích tỏa ra từ đám cây cối um tùm rậm rạp. Phía sau cành lá đan xen dày đặc, tòa nhà cuối cùng cũng hiện ra trước mắt. Tòa nhà sở hữu sáu mái ngói cong cong vểnh lên, từ phía trước nhìn vào thấy chúng đều giống nhau, trên mỗi góc đều có một bức tượng chim đang bay lượn, uy phong凛凛, chính là hải uyên.

Có thể thấy được chủ nhân nơi này quả thực rất thích loài động vật này.

Nói chính xác thì đây không đơn giản chỉ là một tòa nhà, phải gọi là một tòa bảo tháp mới đúng. Bảo tháp cao hai tầng, mỗi tầng ấy trưng, đứng sừng sững giữa một bãi đất trống. Trên mặt đất phủ đầy đá màu xanh ve chai, vượt qua bãi đá, đi lên bậc thềm được đắp từ đá trắng sẽ thấy cửa chính của tòa bảo tháp.

Phía trước cửa chính, trái phải hai bên bậc thang đều có loài thực vật lá màu đỏ trông rất đẹp, công tử nhận ra đây chính là Bích phù hoa. Đây là loài hoa rất đặc biệt, khác tất cả giống hoa khác, bất kể các loài khác có hoa màu hồng, màu vàng, màu trắng hay màu tím đều có lá màu xanh. Chỉ riêng Bích phù hoa là lá đỏ hoa xanh. Mỹ danh cũng bởi vậy mà có, hiện tại chưa thấy hoa của nó chỉ thấy lá đỏ.

Đi hết bậc thang, liền thấy cánh cửa chính sơn đỏ được chạm trổ. Công tử lấy tay đẩy, cửa gỗ “chi dát” một tiếng liền mở ra.

Trước mặt là một bàn thờ to lớn, phía trên bày các loại chén bát đĩa, bầu rượu, đồ bằng bạc lộn xộn, giống như trải qua một trận đánh nhau làm ặt bàn nứt ra, đồ đạc phía trên vì thế mà cũng lung tung.

Kỳ quái nhất không phải là đồ tể phẩm lộn xộn, mà là bức họa phía trên bàn thờ.

Đó không phải là hình vẽ La Hán, Bồ Tát Quan Âm, bởi vì người đó không giống các bức vẽ mà gia đình thờ Phật hay cúng bái nên mới khiến công tử chú ý.

Bức tranh này thật cân xứng, rộng ba thước, dài bốn thước. Người trong tranh là một đại mỹ nữ, mặc một bộ thanh sam mộc mạc, đang dựa vào gốc hoa đào, phía trước là một cái bàn màu xanh ngọc.

Vô số cành hoa đào đang lặng yên nở rộ khoe sắc phía trên đỉnh đầu nàng, tựa như tỏa ra một lớp sương mờ hư ảo, phía trên chiếc bàn đang bày một ván cờ, những con cờ trắng đen rõ ràng, cũng có thể đoán được nữ tử này thạo thi thư, tinh kì nghệ.

Công tử có thể khẳng định, bất luận kẻ nào nhìn qua bức tranh kia, nhất định sẽ bị phong thái của nữ tử trong tranh diễm đảo mê hoặc, nàng thật sự rất đẹp, ngay cả cây hoa đào bên cạnh cũng trở nên ảm đạm. Tư thái tĩnh nhả dưới làn hoa rơi của nàng, thế gian này không có nữ tử nào sánh kịp.

“Trên đời này còn có một nữ nhân động lòng người như vậy sao?” Mới thấy bức họa mà công tử cũng phải giật mình sững sờ nửa ngày, cũng may định lực của hắn rất cao, trong chớp lát liền hồi phục lại, nghĩ thầm: “Bức tranh này thật sự rất có hồn, tài năng của người vẽ không thấp, không biết vị ấy là ai mà có thể xuất quỷ nhập thần như vậy.”

Lại thấy phía dưới bên phải bức họa có đề hai hàng chữ nhỏ: Chính thị Giang Nam hảo phong cảnh, thì tiết lạc hoa hựu phùng quân.

Đang trầm tư suy nghĩ thì tiếng kêu la lại truyền đến, lúc này công tử mới tỉnh táo, lòng cảm thấy hối hận không nên ham mê bức họa thiếu chút nữa thì quên việc chính.

Vừa rồi không biết tại sao lại như vậy, giống như bức họa có một sức hút ma quái, làm cho người ta không thể kim lòng mà ngắm nhìn. Cũng may có thể kịp thời hồi phục tinh thần, công tử suy nghĩ đoán âm thanh từ phía lầu hai truyền đến, liền bước nhanh về phía tay trái để theo cầu thang đi lên.

Hắn chưa kịp bước lên bậc thang, chợt nghe phía sau có tiếng bước chân dồn dập, người tới thở hồng hộc kêu to: “Không tốt rồi, xảy ra chuyện rồi!”

Công tử suýt ngất, vốn vẫn nghĩ nàng ngoan ngoãn ngồi trên cây cao không dám đi xuống, ai ngờ chưa được bao lâu nàng đã đuổi tới. Đây thật sự là một cô nương? Tại sao lại không an phận như vậy? Không thể làm người khác bất lo mà.

“Chuyện gì? Không phải bảo người đợi ở trên cây đừng động đây sao?” Công tử cau mày, đã hơi mất bình tĩnh.

Chu Tước lòng nóng như lửa đốt mặc kệ sự bức bối của hắn, lo lắng kể lại sự việc: “Ngọc bội của ta rơi rồi, ta không nhớ rõ mất ở đâu, nhưng mà ta khẳng định là mất trước khi ta đổi quần áo.”

Công tử nhíu mày: “Cho nên?”

“Người theo ta đi tìm nha.” Chu Tước tổng kết.

Công tử chán nản: “Chu cô nương, phiền người phân biệt chuyện gì quan trọng, rốt cuộc ngọc bội của người quan trọng hay mạng người quan trọng?”

Chu Tước nghĩ nghĩ: “Mạng người rất quan trọng.”

Công tử gật gật đầu, trẻ nhỏ dễ dạy!

Chu Tước lại nói: “Ngọc bội của ta quan trọng hơn!”

Công tử ghen hờn, trong mắt Chu cô nương, mạng người lại thua một miếng ngọc bội? Thật không có lý lẽ mà. Không thể cùng nữ nhân này dây dưa được, công tử thở dài, sờ tay vào vạt áo, lấy ra một vật giơ trước mặt nàng. “Đây không phải là miếng ngọc của ngươi sao?”

Chu Tước ngược lên, nhìn thấy liền mừng rỡ: “Thì ra công tử nhặt được. Thật sự rất đa tạ! Ngươi không biết miếng ngọc này quan trọng như thế nào đối với ta đâu, nó liên quan đến tiền đồ sau này của ta”

Công tử cắt ngang màn diễn thuyết hùng hồn của nàng, “Nếu đã đến, cùng đi theo ta lên trên nhìn một cái.”

Ngọc bội mất đi đã tìm lại được làm cho Chu Tước rất vui, miệng cười tủm tỉm: “Đừng lo lắng, ta dám chắc tên tiểu tử A Lai nhất định đùa với chúng ta thôi, chờ ta đi lên vạch trần quỷ kế của hắn.” Nói xong, lướt qua người công tử đi lên lầu hai trước.

A Lai không phải là người rối hơi như vậy! Cô nương này đoán mò cũng vô căn cứ quá đi.

Công tử không dám chậm trễ, theo sát phía sau, đi lên đến nơi vốn tưởng sẽ gặp chuyện khó tin, nhưng thật sự là ngoài sức tưởng tượng.

7. Chương 7

Lầu hai của bảo tháp hoàn toàn trống rỗng, ngoại trừ bốn phía có treo tấm lụa mỏng màu xanh, còn lại không có bất kỳ đồ vật nào khác.

Chu Tước cười to sảng khoái: “Xem đi, ta nói rồi mà! Tên tiểu tử A Lai cố ý lừa bịp, dọa chúng ta thôi. Tuy nhiên, ta cũng không thể không nói, trò chơi này thật sự quá hay! Vừa sợ vừa kích thích.”

Mọi sợ hãi của nàng bây giờ đều trở thành trò chơi, nữ nhân này đúng là không sợ trời không sợ đất mà, đối với nàng công tử quả thực không còn gì để nói.

Chu Tước cũng không quản được nhiều việc, thấy một người đang ngồi xổm giữa phòng, thì hưng phấn chạy tới.

“A Lai! Quỷ kế của ngươi bị ta phát hiện rồi! Ngươi nhất định là không phục, bắt quá chừng nản chí, cũng không phải do ngươi dở, chỉ tiếc là ta quá thông minh.”

Người đang ngồi xổm kia khoác một chiếc áo choàng đen, bên trên có một ký hiệu màu đỏ rất kỳ quái, bị Chu Tước lấy tay đẩy, thì ngẩng đầu lên.

Không phải là khuôn mặt của A Lai.

Nhìn thấy người trước mặt Chu Tước, công tử thầm nghĩ không tốt rồi, tay trái lập tức chuyển động kéo nhanh Chu Tước về phía sau, để nàng ở sau lưng hắn. Tay phải rút kiếm ra khỏi vỏ, giương cao trước mặt hai người. Một loạt động tác được thực hiện vô cùng lưu loát như mây trời nước chảy.

Công tử lạnh lùng nhìn chằm chằm mặt người kia, tại sao lại có khuôn mặt như vậy a! Trên đời này đúng là không hiếm chuyện lạ. Trên mặt phủ đầy những vết sẹo, khiến cho khuôn mặt nam tính càng thêm vẻ hung tợn kinh khủng. Nếu không để ý đến vết sẹo, người nọ mũi ắt sâu môi bạc, hai con ngươi bị tơ máu giăng kín, trông mắt cũng không phải như người bình thường là màu nâu hay màu đen, mà lại mang màu đỏ như máu. Không nhìn kỹ, còn tưởng hắn không có ánh mắt, cả đồng tử cơ hồ đều là màu đỏ, giống như chảy máu đến nơi. Khuôn mặt lại vạm vạc quái dị, đôi môi hé mở, lộ đôi răng nanh sắc bén.

“Ngươi, ngươi là người sao?” Chu Tước cảm thấy mình nói không rõ, thật khó khăn mới hoàn thành xong một câu nói đơn giản.

Chủ nhân của khuôn mặt kia ngửa mặt lên trời rống một tiếng, lại là tiếng kêu thê lương tàn khốc.

Chu Tước như bưng tỉnh, thì ra tiếng kêu không phải của A Lai, mà là của vị huynh đài tự nhân phi thú này.(giống người nhiều hơn giống thú)

“Tại sao người lại ở đây?” Chu Tước lại bị sự tò mò xâm chiếm.

Người kia nhìn về phía bọn họ rồi há cái mồm to đầy máu, hai chiếc răng nanh lộ ra, giống như muốn nói, nhưng không nói nên lời.

Công tử nói: “Hình như hần gặp phải điều bất trắc, hoặc trúng một loại kịch độc nào đó, mới biến thành thứ hình dáng người không giống người, quỷ không giống quỷ này.”

Chu Tước theo dõi hần: ” Thật sự đáng thương quá, muốn giải bày nhưng không thể dùng lời để nói.” Nếu sau này mình gặp phải chuyện như vậy, thì phải làm sao bây giờ?

Nàng không biết lời mình vừa nói ra liền gây ra tai họa. Vốn người kia cũng không làm gì quá đáng, nhưng lúc nghe được hai chữ “đáng thương”, thân mình rung lên, lập tức giống như cầm thú đi bằng tứ chi, đầu ngẩng cao, ánh mắt sắc nhọn trừng mắt nhìn hai người, như là đang chuẩn bị tấn công.

Công tử đẩy nàng ra xa, nói: “Nhìn đi, người làm tốt làm!”

Chu Tước bị đẩy đụng phải tường, đau đớn nói: “Ta không nói sai mà.”

Khi nói chuyện, công tử đã cùng Hắc y nhân giao chiến, tung ra chiêu thức liên tục.

“Đánh hần! Đánh hần!”

“Ra chiêu đẹp lắm! Công tử, đâm vào vai trái của hần.”

“Cẩn thận! Hần đánh lên sau lưng người.”

....

Chu Tước ngồi một bên cũng không chịu yên, miệng không ngừng hò hét cổ vũ.

Hai nam nhân đánh nhau, chiêu thức tung ra đều muốn đoạt mạng. Công phu của công tử khá tốt, nhưng so với Hắc y nhân cũng không thua kém quá nhiều. Vốn Hắc y nhân có thể thắng, nhưng vì thanh kiếm lợi hại của công tử, cho nên hai người xem như ngang nhau.

Không nghĩ đến nơi rừng hoang nước độc lại có một cao thủ như vậy.

Kiểm quang vũ lộng xung quanh hai người toát ra ánh sáng trắng, khi trái khi phải, lúc trước lúc sau.

Người kia thấy không thể giành phần thắng, trông mắt vừa chuyển, làm động tác giả dương đông kích tây, hai tay liền chuyển hướng về phía Chu Tước đang say mê la lối. Công tử không để phòng chiêu này, lui kiếm về giúp nàng, nhưng người kia di chuyển cực nhanh, chớp mắt đã nhảy ra trước mặt Chu Tước, bản thân công tử còn cách vài thước, làm sao cứu nàng kịp.

Chu Tước cũng không nghĩ Hắc y nhân vốn đang cùng công tử so chiêu lại có thể đột ngột thay đổi chủ ý, thấy hần đánh vào mặt mình, nàng theo bản năng lùi về sau chạy trốn, vấp ngã té trên đất, móng tay sắc bén lướt sát qua nàng, mảnh vải che mặt cũng rách xuống. Tránh được chiêu thứ nhất, nhưng tình hình tiếp theo thực vạn phần hung hiểm.

Người kia biết nàng tránh được chiêu thứ nhất của mình, cũng không tránh khỏi chiêu thứ hai. Bởi vậy tay trái chụp vào không khí, tay phải cũng thuận lực đánh xuống.

Chu Tước té ngã trên mặt đất chỉ biết giương mắt nhìn nắm tay gần tới, sợ tới mức nhắm chặt mắt lại. Trong đầu tưởng tượng cảnh một quyền đánh xuống thì đầu mình cũng be bét máu.

Nhưng đợi mãi cũng không thấy nắm tay đánh xuống, kiếm của công tử đã kịp thời ngăn lại.

Trong nháy mắt, hai người lại tiếp tục đánh nhau. Chẳng qua lúc này, Hắc y nhân cũng không tham chiến, có cơ hội liền hướng Chu Tước mà đánh. Chu Tước vừa trải qua một phen kinh hồn bạt vía, trấn định được một chút liền đứng lên, xem xét vết thương của mình cẩn thận rồi lại hăng hái theo dõi.

Phấn khích! Thật sự rất kích thích nha!

Quả thực rất giống đang xem đánh nhau liều chết trong mấy vở kịch. Mới đầu Chu Tước còn thấy mọi chuyện thú vị, nhưng sự tình lại không giống suy nghĩ của nàng, phát triển theo hướng không thể đoán được.

Bởi vì công tử có lo lắng, chẳng được bao lâu, liền rơi xuống thế hạ phong. Rất nhanh, bảo kiếm bị Hắc y nhân đánh văng ra.

A! Công tử gặp nguy hiểm rồi !

Nhân lúc Hắc y nhân đánh công tử ngã về phía sau, Chu Tước hoảng loạn vơ đại món đồ ném về phía người kia. Hắc nhân bị ném trúng, giật mình sửng sốt. Công tử thừa lúc này, xoay người lăn trên mặt đất một vòng, lui về vị trí an toàn.

Gọi là tương đối an toàn chứ không phải tuyệt đối. Nếu Hắc y nhân công kích lần hai, hẳn chỉ có một đường chết.

“Công tử! Người bị thương!” Chu Tước sợ hãi, tình cảm cũng tràn đầy trong lời nói.

Công tử lau đi vết máu trên khóe môi, nói: “Chu cô nương không phải rất quý miếng ngọc bội sao? Vậy mà có thể tùy tiện làm rơi à?”

Chu Tước lúc này mới nhớ đến miếng ngọc bội liên quan đến tiền đồ của mình, “A” một tiếng, không ngừng quay tới quay lui tìm kiếm: “Ngọc bội của ta đâu? Ngọc bội a, ta không cố ý, người không nên bị vớ a!”

Ngọc bội ở nơi nào? Ngọc bội trên tay người xấu.

“Này!” Chu Tước mất hứng, “Người muốn giết thì giết, cầm ngọc bội của ta làm gì?”

Công tử cười khổ lắc đầu, người ta giết người, đoạt ngọc bội dễ như trở bàn tay, người còn muốn hẳn chôn miếng ngọc cùng người sao?

Hắc y nhân quỳ xuống, cẩn thận cầm miếng ngọc bội trong tay, híp mắt suy nghĩ, như đang tìm thứ gì đó liên quan đến miếng ngọc bội trong trí nhớ. Tất nhiên là hẳn nhận ra miếng ngọc này. Nghe Chu Tước nói, liền quay đầu liếc nhìn nàng một cái, nhưng ánh mắt hẳn lại giống như trúng ma pháp định thân, rốt cuộc không di chuyển.

Bị người ta nhìn chăm chăm như vậy, đặc biệt là đôi đồng tử như máu kia bám chặt không buông, thật đúng là ... Không thoải mái! Chu Tước sờ sờ mặt, quả nhiên miếng khăn đã ướt xuống.

“Ta biết hiện tại ta rất khó nhìn, nhưng người cũng không thể nhìn ta chăm chăm như vậy nha.”

Người kia dường như không nghe thấy, chỉ là nước mắt bị thương tuôn xuống.

Hắn ... khóc? Chu Tước cảm thấy sợ hãi, rồi cũng chẳng hiểu sao, nàng bước lại gần hắn, “Ai, đừng sợ, ta chỉ bị phong chấn thôi, công tử nói tìm thầy thuốc kê vài loại thuốc là ổn rồi. Người không cần nhìn ta như gặp phải quỷ, ta sẽ khó chịu a.”

Người này đúng là không xấu, nhìn thấy ta có thể khóc giống như sắp chết, thật giống một con cún đáng thương.

“Người không sao chứ?” Chu Tước cũng cảm thấy nghi ngờ diện mạo của mình quá đáng thương làm người khác thương tâm quá độ.

Con cún tội nghiệp lắc đầu. (sao từ người chuyển thành thú rồi nè????)

Chu Tước nhìn về phía công tử, hỏi: “Chuyện gì xảy ra vậy?”

Không nghĩ nhìn được vẻ mặt kinh ngạc của công tử. Thật đúng là kỳ quái, tại sao lại phản ứng như vậy?

“Công tử, người sẽ không phát ngốc chứ?”

Cũng không thấy trả lời nàng, công tử chỉ nhìn chăm chăm nàng, trong miệng lầm bầm giống đang nói linh tinh “Giống lại không giống” . Trời biết hẳn suy nghĩ điều gì. (Em biết nè ^^)

Tạm thời mặc kệ công tử, trước tiên phải xử lý bên này trước, nàng cẩn thận hỏi Hắc y nhân vẫn đang lặng lẽ chảy nước mắt, “Nếu có thể, phiền người trả ngọc bội lại cho ta được không? Ngọc bội này đối với người là vật chết, nhưng đối với ta lại rất quan trọng, ta không thể tặng cho người được.”

Hắc y nhân hiển nhiên hiểu được, hẩn cung kính đem trả ngọc bội cho nàng.

“Tốt lắm!” Chu Tước nhận ngọc bội, vỗ vai Hắc y nhân, “Bây giờ vật đã trở về với chủ, ta cũng không trách người, không cần quỳ nữa đâu.”

Nghe nàng nói vậy, Hắc y nhân rất vui sướng, hẩn ngượng ngừng ngẩng đầu lên, nhìn Chu Tước một cái, lại cúi gằm xuống tựa hồ như biết dung mạo của mình thật xấu xí.

Lại còn thế này?

Công tử khôi phục tinh thần thấp tiếng ho, nhặt thanh kiếm lên, đi lại gần nàng.

“Nếu A Lai không ở đây, công tử, chúng ta vẫn nên đi thôi.”

Công tử gật gật đồng tỏ vẻ đồng ý.

Chu Tước mới nhắc chân lên, Hắc y nhân đã “Xoát” một tiếng, quỳ trước mặt nàng.

Không muốn nàng đi sao?

Chu Tước nhíu mày: “Vị này ... Uhm, vị huynh đài, chúng ta còn có chuyện quan trọng, thật sự không thể ở lại chơi với người.”

Công tử thở dài: “Ta nghĩ không phải hẩn muốn người ở lại chơi với hẩn, có lẽ hẩn có chuyện muốn nói với người.”

“Thì ra là như vậy!” Chu Tước bình tĩnh, cúi đầu hỏi, “Người muốn nói gì với ta?”

Hắc y nhân há miệng thở dốc, muốn nói lại không nên lời.

Công tử nhắc nhở: “Chu cô nương, hẩn không nói được.”

“Vậy phải làm sao bây giờ?”

Chu Tước buồn bực, Hắc y nhân so với nàng lại càng chán nản. Nàng buồn bực thì chau mày suy nghĩ mà hẩn lại liềm mạng dập đầu xuống đất.

“Được rồi, không cần dập nữa không thì chảy máu đó.” Chu Tước nghĩ nghĩ, “Như vậy đi, ta hỏi người đáp, nếu đúng người liền gật đầu.”

Công tử cũng cho rằng làm vậy không sai, Hắc y nhân hiển nhiên đồng ý, im lặng nhìn nàng, chỉ là màu đỏ của đôi đồng tử kia thật làm người ta không thoải mái.

“Người trúng độc à?” Chu Tước quyết định không chú ý đến cặp huyết đồng khiến nàng nảy sinh cảm giác kỳ dị.

Hắc y nhân gật gật đầu.

“Người muốn ta giúp người tìm thuốc giải?” Chu Tước cố gắng không ngừng.

Hắc y nhân sưng sốt, lắc đầu.

Không phải vậy sao? Chu Tước cắn cắn ngón tay, “Vậy người muốn ta giúp người báo thù?”

Hắc y nhân vẫn lắc đầu.

Kế tiếp, Chu Tước nói ra mấy vấn đề, nhưng Hắc y nhân đều lắc đầu. Thế này cũng không đúng, thế kia cũng không đúng, Chu Tước hận không thể tỏ vẻ bất tòng tâm, phát tay áo bỏ đi. Hắc y nhân có vẻ rất sốt ruột, hai tay hướng lên đầu vô nắm, tóc của hẩn bị biến thành một đám rối bù. Nhìn hẩn tuyệt vọng như vậy, Chu Tước muốn bỏ đi cũng không nỡ.

Nàng cũng hết cách, không biết công tử Nhìn sang công tử, thấy hắc thần sắc lãnh đạm đang nhìn xuyên qua tấm lụa mỏng phía cửa sổ. Được rồi, tuy công tử đã cứu nàng vài lần, nhưng không thể phủ nhận hắc trời sinh lãnh đạm. Xem ra không nên trông cậy vào hắc.

Nhìn thấy trên áo Hắc y nhân có một đồ văn màu đỏ kỳ dị, tâm Chu Tước vừa động, “Không bằng, người viết ra những lời muốn nói đi. Người viết được không?”

Vốn đang vò đầu bứt tóc, Hắc y nhân nghe nàng nói vậy liền nhanh chóng buông tay, vội viết trên mặt đất.

Công tử hiếm khi tò mò, cũng cúi đầu xem hắc viết gì. Chỉ thấy trên mặt đất một hàng chữ thư pháp màu máu: hắc đang đợi người, mau quay về bên hắc.

Chu Tước nhìn công tử, lại nhìn Hắc y nhân, rồi ngó ngó dòng chữ kia, ngượng ngùng hỏi: “À, Hắc là chỉ ai vậy?”

Hắc y nhân lộ vẻ mặt khiếp sợ, ngón tay lại nhanh chóng viết xuống: người không nhớ hắc?

Chu Tước vừa định trả lời, lại thấy ánh mắt của công tử nhìn nàng, ngầm hiểu ra liền nói: “Đùa người một chút thôi, tại sao ta lại không nhớ hắc?” Trời biết “hắc” là ai? Xem ra Hắc y nhân nhìn nhầm người. Nhưng mà trên đời này làm sao có người giống mình như đúc? Không phải đâu, xem ra tên Diêm vương kia nhân rồi quá, lấy phiên bản giả của ta trà trộn vào nhân gian?

Chỉ biết lão già kia không có lòng tốt.

Không biết nên tìm có thoát thác hay là lừa đảo tên kia ?

8. Chương 8

Chu Tước lo cái cơ mình lấy để lừa gạt cũng quá miễn cưỡng đi, chuyển một bộ mặt thành thật, ngây thơ, chân thành mà ngay chính bản thân cũng cảm thấy tin tưởng, nàng lệ nóng doanh tròng thì thảo nói: “Ta cũng muốn gặp hắc, muốn nhanh trở về bên hắc. Người yên tâm, ta nhất định không chậm trễ một khắc nào để quay về, bất luận đường có xa xôi nguy hiểm, bất luận hắc ở nơi chân trời góc biển, bất luận phải thay bao nhiêu con ngựa, ta cũng quyết không chùn bước.”

Hắc y nhân hiển nhiên tin nàng không chút nghi ngờ, mở miệng cười, nụ cười thoải mái nở trên khuôn mặt dữ tợn của hắc, muốn bao nhiêu hải hùng thì có bấy nhiêu. Chu Tước cũng gạt đầu mỉm cười, thăm hỏi hắc mấy câu. Hắc y nhân thụ sủng nhược kinh chỉ biết cúi đầu, quỳ lạy dịch người chừa đường cho nàng đi.

Vừa thấy được đi, Chu Tước cũng không chậm trễ, nhanh chóng theo lối cũ chạy như trời chết.

Công tử cũng theo nàng xuống tầng dưới, đến trước cửa lớn, quay đầu nhìn lên lầu hai, chỉ thấy Hắc y nhân quỳ gối ở đầu cầu thanh, dáng người cô tịch, ánh mắt thê lương nhìn bọn họ.

Lúc ban đầu khi đi vào tòa bảo tháp, Chu Tước nóng lòng tìm ngọc bội của nàng, lúc này lại vội vàng rời khỏi, nhanh chóng muốn thoát khỏi ánh mắt tha thiết chờ đợi của Hắc y nhân, cũng không để ý đến bức họa treo trên bàn thờ, bởi vậy nàng không có cơ hội biết được nàng với người trong tranh có nét mặt giống nhau như đúc.

Công tử bước qua cửa lớn thì quay đầu lại nhìn bức họa một lần nữa, “Giống, thật sự rất giống. Nhưng nữ nhân trong tranh khí độ tao nhã, trầm tĩnh, mà Chu cô nương với tao nhã trầm tĩnh đúng là cách nhau một trời một vực.”

Huống chi, bức họa lại được đặt trên bàn thờ, cũng chứng minh người trong tranh có thể đã mất. Với độ cũ của bức tranh cũng đoán được người trong tranh đã chết hơn nửa hắc đã chết rất nhiều năm.

Thế gian rộng lớn, không thiếu điều kỳ lạ, người giống người cũng không phải không có khả năng. Chỉ do tên Hắc y nhân quá hồ đồ, biết rõ người chết xuất hiện trước mặt mình, cũng không chút nghi ngờ.

Tại sao hắn phải trông coi chỗ này? Vì chuyện gì khiến hắn coi giữ tòa tháo thờ cúng nữ nhân kia?

Ánh mặt trời xuyên qua kẽ lá chiếu xuống dưới, đậu trên khuôn mặt trắng mịn như ngọc của Chu Tước, bệnh phong chấn của nàng đã bớt được bảy tám phần. Chu Tước đem cất ngọc bội cẩn thận, ” Tốt quá, không bị bể.” rồi liếc bạch y công tử một cái, ” Công tử, đến giờ người vẫn chưa đa tạ ta? Ta dùng chính tiền đồ của mình cứu mạng người đó nha!”

Công tử biết nàng chỉ tính toán chuyện mất ngọc bội nhưng lại so đo luôn cả chuyện cứu hắn, nghi hoặc nói: ” Chu cô nương không phải lo ta chết, tiếp theo tới phiên người nên mới cứu ta, không phải sao?”

” Chuyện như vậy mà người cũng nói được hả?” Chu Tước kêu to, ” Khi này tình hình nguy hiểm vạn lần, người thấy ta có thời gian suy tính nhiều như vậy không? Lúc đó ta là thật lòng muốn cứu người.”

” Lúc đó?” công tử nắm được trọng điểm, ” Ý cô nương là lần trước ta trúng độc, cô nương không phải thật lòng muốn cứu ta?”

Tuy là nói cũng không sai, nhưng —

” Đó không phải điểm chính!” Chu Tước như phát điên, ” Người này tại sao không tin ta được một lần? Quên đi, cãi nhau với người không có cảm giác an toàn cũng chẳng được lợi lộc gì?”

” Cảm giác an toàn sao?” Mắt công tử lạnh lùng, ” Chỉ có đũa ngọc mới cần cái đó.”

Chu Tước trầm mặc, bước nhanh tào với công tử một khoảng cách lớn, ” Với người như người, thật sự không có cách nào hiểu nhau.”

” Vốn không cần hiểu nhau, khi đã ra khỏi rừng, chúng ta mỗi người một ngã, từ nay về sau núi rộng sông dài, từ biệt chính là vĩnh biệt.”

Chu Tước càng thêm lặng lẽ, bước chân cũng bắt giắc chậm đi.

Từ biệt chính là vĩnh biệt?

Tại sao lúc nghe câu này, nàng lại có chút đau xót?

Trước đó, nàng còn hy vọng không gặp lại con người vô ơn này, nhưng sau đó biết thời điểm họ vĩnh biệt sắp đến, nàng lại cảm thấy sợ lời hắn nói, không còn cơ hội gặp lại nhau nữa.

Hơn nữa, lời tiên đoán đáng sợ kia lại xảy ra rất nhanh thôi, chỉ cần họ thoát khỏi khu rừng, thì thời khắc kia sẽ xảy ra.

Nói thế nào đây? Một đêm ở chung với nhau, nàng biết ánh mắt mình không kìm chế được nhìn hắn, tâm mình lại muốn tìm hiểu hắn nhiều hơn. Tuy rằng cả tên của hắn nàng cũng không biết.

Tại sao lại có cảm giác phức tạp như vậy? Trước kia chưa bao giờ có, chưa từng thương tâm, cũng không rơi lệ, nhiều nhất là lúc xem truyền hình ở dưới âm phủ, có chút cảm giác mới mẻ.

Chẳng lẽ thật sự như Diêm vương nói, một khi đã có tâm của loài người, nàng sẽ cảm nhận được tình cảm trên dương gian. Nàng cần thời gian để suy nghĩ một chút, cảm xúc này thật không tốt chút nào, cần phải loại bỏ.

Nếu ông trời thật sự cho nàng chút thời gian, nàng chắc chắn sẽ làm như vậy. Nhưng hiển nhiên là lão thiên có sự an bài của riêng hắn, phong phú đa dạng, lịch trình sắp xếp chặt chẽ căn bản không thể dư tí thời gian nào để nàng tự vấn.

Nàng và công tử lại một lần nữa rơi vào nguy hiểm.

Lúc bọn họ ngửi thấy mùi tanh tươi, giống như mùi thân thể bị thối rửa. Chờ đến lúc họ đến chỗ phát ra thứ mùi ấy, thì không thể tin vào mắt mình.

Nơi đó chất đầy xác mấy chục con ngựa, bụng bị cắt xé tan hoang, để lại một lỗ hồng lớn, ruột gan lòi ra bên ngoài, xung quanh rơi vãi những mẩu thịt vụn, bên trên là hàng ngàn con ruồi đang bay vòng quanh.

” Trời ạ! Công tử ...” Chu Tước nhìn gương mặt nghiêng nghiêng của công tử, cũng không bắt ngờ khi thấy hắn cũng đang kinh ngạc giống mình. ” Chỗ này đúng là một bãi tha ma.”

Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì? Khiến ấy chục con ngựa chết thật thê thảm.

Hai người đều đang tự hỏi vấn đề này. Càng vào lúc nguy hiểm, tính cảnh giác của công tử càng lên cao, nhất là sau khi nhìn thấy vài chuyện kỳ dị.

“Có người!” Công tử nắm lấy tay Chu Tước bỏ chạy, “Chạy mau.”

Chỉ là không lâu sau bọn họ cũng biết, phản kháng như vậy không hề có ý nghĩa. Hai người đã bị vây chặt bởi một đám người tự nhân phi thú giống như Hắc y nhân, bọn chúng tứ chi chạm đất, bộ mặt dữ tợn, ánh mắt đỏ như máu, tản mát ra hơi thở thú tính.

Nếu nói Hắc y nhân vẫn còn một chút tri giác thì nhóm “người” này căn bản đã biến thành dã thú. Bọn chúng vây thành một vòng tròn lớn, Chu Tước và công tử bị ép vào chính giữa.

“Tại sao đám người này lại tới đây a!” Chu Tước oán hận, “Bọn họ rốt cuộc có phải người hay không! Sao ta nhìn bọn chúng liền có cảm giác gió lạnh thổi qua.”

“Cảm giác của người không lừa người đâu.”

Chu Tước và công tử dựa lưng vào nhau, trơ mắt nhìn đám dã nhân càng ngày càng siết chặt vòng vây.

“Công tử, ta đột nhiên có ý tưởng?”

Công tử khó biểu hiện hưng phấn như vậy: “Ý tưởng gì?”

“Người chắc cũng biết bọn chúng căn bản không giống người? Có người nào lại đi bằng tay? Đám ngựa chết vừa rồi, nhất định là do bọn chúng gây ra.”

“Chuyện rõ ràng như vậy cũng cần người nói sao?”

“Người nhất định phải cãi nhau với ta mới chịu được hả?”

“Được rồi, vậy người nói bọn chúng giống thứ gì?”

“Có thể giống thứ gì, đương nhiên giống sói rồi. Người nghĩ xem, bọn chúng không phải là người sói trong truyền thuyết chứ? Nói không chừng, tối hôm qua không phải chúng ta gặp sói, mà là bọn chúng.”

Đúng vậy! Tối hôm qua tối quá cũng không thể nhìn rõ mọi vật, chỉ nhìn thấy ánh sáng phát ra từ mắt thì kết luận là bầy sói.

Công tử cầm bảo kiếm, “Bây giờ ta không phải lo lắng bọn chúng là thứ gì, ta chỉ đang tìm cách để chúng ta thoát thôi.”

“Vậy người tìm ra biện pháp chưa?”

Trong sự mong chờ của Chu Tước, công tử phun ra đáp án: “Không có”.

“Vậy nhà người thấy có thể đánh bại bọn chúng không?”

“Vừa rồi ta phải cố hết sức mới có thể bắt phân thắng bại với Hắc y nhân, ngoài ra tốc độ và sức chịu đựng của hắn hơn hẳn ta, người cảm thấy mình ta giao chiến với hai ba chục người sói có cơ hội thắng không hả?”

Như vậy là hoàn toàn thảm bại rồi.

“Hay là chúng ta quay về bảo tháp đi, so ra Hắc y nhân cũng cư xử khá hơn.”

Công tử chậm rãi lắc đầu: “Chúng ta đi xa quá rồi, bây giờ quay lại cũng không kịp.”

Chu Tước lại đề nghị: “Chúng ta lại trốn trên cây đi?”

“Nếu là bị bầy sói tấn công, chúng ta có thể trốn trên cây. Nhưng bọn trước mắt có thể xem như nửa người, người nghĩ bọn chúng có leo cây được không?”

Tại sao lời nói của công tử lại làm nàng cảm thấy mình thật ngu ngốc?

Lúc cùng Hắc y nhân giao chiến, công tử cũng chú ý tới tứ chi của hắn so với người thường thì mạnh hơn rất nhiều. Hiện tại đám người sói này chắc cũng như vậy. Bọn chúng vây thành vòng tròn, sau đó càng

ngày càng khép lại, đến khi đủ nhỏ, bọn chúng sẽ tấn công, thời điểm đó, hắc đơn thương độc mã tuyệt đối không thể đối phó được. Lặng lẽ hít sâu vài hơi, cố hết sức làm mình trấn định lại, tâm hoảng ý loạn chỉ có một kết cuộc là làm mồi cho cá. Chỉ có bình tĩnh suy nghĩ mới tìm được đường sống.

Đám người sói đương nhiên sẽ không chờ hắc nghĩ ra cách, qua một hồi quan sát đã phát hiện ra điểm yếu của hai người. Một con trong bọn chúng liếc mắt, giống như là có huấn luyện, truyền tin cho đám còn lại.

Rất nhanh, một người sói lao vào Chu Tước, cả người như mũi tên rời cung bắn về phía nàng — nàng là người yếu hơn trong hai mục tiêu.

Cùng lúc đó, công tử nhẹ nhàng ôm lấy Chu Tước nhảy lên một thân cây cao bên cạnh. Hắc đương nhiên sẽ không ngồi chờ chết, Chu Tước muốn chết, hắc cũng không cho, hắc còn muốn ra khỏi khu rừng này.

“Quên đi, công tử. Người mang theo ta nhất định trốn không thoát.” Chu Tước rút cuộc cũng hiểu được, hai mắt nhói đau, cánh mũi cũng bắt đầu sục sục không thôi. Sự thật tàn khốc, hai người chỉ có thể sống một. “Người làm như vậy đã làm ta vô cùng cảm kích rồi, cho dù bây giờ người vứt bỏ ta, ta cũng không trách người.”

“Tại sao người luôn dễ dàng bỏ cuộc như vậy hả? Lúc trước cũng vậy, bây giờ lại thế.” Công tử quát lên, mi tâm nhăn lại giống như chữ Xuyên (), “Cho dù chỉ còn lại hơi thở cuối cùng, ta cũng sẽ không bỏ rơi người. Cho nên người không cần nói mấy lời xui xẻo, xốc lại tinh thần cho ta!”

“Người cũng biết tình trạng của chúng ta nguy hiểm như thế nào. Con người không có khả năng bắt tử, ta sớm muộn gì cũng chết. Hơn nữa ta chết so với sống cũng rất tốt.”

Công tử đương nhiên không thể hiểu được ý nàng, người chết rồi cái gì cũng mất, sao so được với còn sống? Nghe thấy lời nói không còn ý chí chiến đấu của nàng, khiến hắc có cảm giác phiền não “Nói ngốc vậy, trước mặt ta không cho phép nói vậy, không cho người chết. Ta là quý tộc, người là thường dân, người phải nghe lời ta.”

Chu Tước giật mình, dù hiện tại khuôn mặt của hắc rất giận dữ, nhưng cũng không khó nhìn ra sự ôn nhu thân thiết đang ẩn sâu trên gương mặt công tử, lập tức vui vẻ: “Công tử, người nói rất đúng. Ta phải xốc lại tinh thần!”

Hai mắt công tử tỏa sáng nhìn nàng: “Không tệ! Chúng ta nhất định có thể thoát mà.”

Bàn tay nhẹ nhàng nắm lấy cổ tay công tử, Chu Tước cười thản nhiên: “Uhm, chúng ta nhất định trốn thoát.”

Nữ tử dịu dàng mềm mại như không xương rúc vào người hắc, mùi hương trên người nàng tỏa ra xung quanh hắc, làm người ta say đắm. Lúm đồng tiền của nàng như hoa, da mịn như tuyết, dung mạo xinh đẹp tuyệt trần, không thể không ngắm nhìn.

Mắt mũi miệng của nàng giống cô gái trong tranh như tạc, hơn nữa lại có thêm sức sống, càng thêm quyến rũ động lòng.

Nhận thức này làm cho công tử hết hoảng. Ánh mắt trong veo như nước lại ngược nhìn hắc: “Công tử, người không sao chứ?”

Lắc đầu, tinh thần công tử hơi tập trung, kỳ quái là đám người sói kia vẫn chưa tấn công bọn họ. Dưới tàng cây còn truyền đến tiếng đánh nhau ồn ào, tò mò nhìn xuống phía dưới, thì phát hiện một chuyện đáng kinh ngạc.

Trên mặt đất là bảy tám cái xác bị xé nát vung vãi trên mặt đất, mà hung thủ vẫn thừa sống thiếu chết lao vào đám người sói còn lại.

“Là Hắc y nhân đến cứu chúng ta.” Chu Tước thì thào nói, “Ta chỉ là người hắc nhằm lẫn, có lẽ ta không nên gạ hắc.”

Trên mặt đất, Hắc y nhân một mình chiến đấu, đối phương người đông thể mạnh, rất nhanh thì lực bất tòng tâm, trên người đã xuất hiện vết thương chi chít.

“Ta xuống giúp hần.” Công tử nhảy xuống, vung kiếm gia nhập trận chiến. Kiếm pháp của công tử cao siêu, Hắc y nhân tấn công sắc bén, hai người hợp tác ăn ý, thoát chống đỡ đảo ngược được tình thế. Đám người sói biết tình hình không ổn, ngẩng mặt rít gào một tiếng, tất cả đều lui về sâu, lẫn trốn vào rừng, trong nháy mắt không thấy bóng dáng.

Trên mặt đất máu vẫn không ngừng chảy ra từ mấy cái xác, mùi huyết dịch tràn ngập trong không khí nHắc nhở một cuộc ác chiến thật sự mới diễn ra.

Mắt thấy kẻ địch đã rút lui, Hắc y nhân rốt cuộc không gắng gượng được, vô lực ngã xuống.

“Người, người sao rồi? Đau không ?” Toàn thân Hắc y nhân đều là vết thương, Chu Tước không dám đụng vào hần.

Công tử ngồi xuống một bên xem xét: “Hần bị thương quá nặng.” Ấn ý là không cứu được.

Hốc mắt Chu Tước đỏ lên: “Ta thật sự không biết, tại sao hần lại mạo hiểm tính mạng đến cứu chúng ta.”

Nước mắt trong suốt lã lã tuôn rơi, một giọt rơi xuống vết sẹo trên mặt Hắc y nhân. Hần đột nhiên mở mắt, chậm rãi tỉnh lại, trong chớp mắt nhìn chăm chăm Chu Tước, tỏa sáng khác thường.

Chu Tước biết đây là hồi quang phản chiếu, càng khóc thương tâm. Vậy mà Hắc y nhân lại cười ngốc ngếch, tuy rằng nụ cười của hần làm cho người khác sợ hãi, Chu Tước nghĩ thầm, hần sắp chết nên thần trí không còn minh mẫn.

Bởi vậy cũng không thể thấy được ánh mắt lưu luyến không rời, xấu hổ, vui mừng thoải mái, ái mộ nhớ nhung đủ loại tình cảm phức tạp.

Hắc y nhân chậm rãi vươn cánh tay, ánh mắt nhìn Chu Tước thật sâu, giống như tình yêu say đắm một đời đều gửi vào ánh mắt cuối cùng, hần có lẽ muốn lau nước mắt cho nàng trước khi chết. Nhưng cánh tay dừng lại trong không trung một lúc, rốt cuộc cũng vô lực buông xuống.

Hắc y nhân thở ra hơi cuối cùng, nhắm chặt hai mắt ra đi khi vẫn mỉm cười.

9. Chương 9

Bộ mặt Hắc y nhân khi chết thật thanh thản.

Chu Tước cảm thấy đau khổ: “Kỳ thật hần chỉ muốn cứu người hần nghĩ là ta, ta không nên lừa hần, nếu ta nói cho hần sự thật, có lẽ hần không phải chết.”

Công tử thấy nàng khóc như mưa, vẻ mặt thương tiếc, cũng an ủi nàng vài câu: “Có lẽ đây mới là kết thúc mà hần muốn, hần trúng kịch độc, sống người không ra người, quỷ không ra quỷ, đối với hần mà nói là một loại tra tấn thống khổ.”

“Công tử!” Chu Tước hỏi, “Chúng ta có thể mai táng hần không?”

Công tử kiên quyết trả lời: “Không được.”

Chu Tước đẩy công tử ra, chỉ vào hần ghen ngào: “Hần vì cứu chúng ta mà chết.”

“Ta biết, cho nên ta càng không thể để cái chết của hần không đáng giá.”

Chu Tước lau nước mắt hỏi: “Nói vậy là sao?”

“Nhân lúc bọn người sói chưa phản công, chúng ta phải nhanh chóng thoát khỏi chỗ này, nếu không hậu quả rất nghiêm trọng.”

Chu Tước ngẩn ngơ: “Có đôi khi, ta thật hy vọng người đừng quá lý trí như vậy.”

Công tử xoay người quỳ xuống đất, cung kính hướng Hắc y nhân dập đầu ba cái, đứng dậy, kéo theo Chu Tước: “Chúng ta đi thôi.”

Rừng rậm quá nhiều nguy hiểm, muốn trở về chỗ cũ an toàn mà không có ngựa, căn bản là không thể. Hắc y nhân chết làm Chu Tước có chút nản lòng, lúc nhận lời với Diêm vương, vốn tưởng là một nhiệm vụ hết sức đơn giản, ai ngờ lại khó khăn như thế. Nhưng mới đi được vài bước, lại nghe tiếng vó ngựa dồn dập vang lên, hai người nhìn chăm chăm, thì ra là A Lai đã mất tích một đêm. Hắn cưỡi con bạch mã, còn con hồng mã đang theo sát đằng sau.

Đây chính là kinh hỉ bất ngờ.

“A Lai? Người thật sự không chết!” Chu Tước kêu to.

A Lai thật không ngờ bọn họ xuất hiện ở chỗ này, vui mừng phát khóc: “Công tử, cuối cùng ta cũng tìm được người.”

Thì ra tối qua lúc A Lai đang đi kiếm thức ăn, đụng phải đám người sói, những người đó tình tình hung bạo, may mà hắn thông minh, tránh được sự truy kích của bọn chúng. Đến lúc hắn trở về thì không thấy công tử và Chu Tước. Theo ám hiệu công tử để lại, biết được bọn họ đi tìm hắn. A Lai biết tình hình không tốt, liền mang theo hai con ngựa đi tìm hai người. Tuy rằng đám người sói lợi hại, nhưng hai con bảo mã lại chạy rất nhanh. Tuy rằng trên đường cũng chạm trán vài lần, nhưng đều an toàn tránh được. Cũng thật tội hai con ngựa chạy muốn đứt móng.

Ba người chậm mặt, đương nhiên không có thời gian kể chuyện. Nơi đây không nên ở lâu, xoay người lên ngựa, mau cách xa chỗ này.

Theo lời dẫn đường của Chu Tước, ba người chỉ tốn hai ngày một đêm đi qua bên kia rừng núi. Đứng ở nơi đồng cỏ bao la, nhìn lại phía sau là rừng rậm nhấp nhô, mây trắng lượn lờ xung quanh, tựa như tiên cảnh, rất giống một bức tranh thủy mặc. Thế nhưng con người lại sợ hãi vẻ tráng lệ của nó, và lại ai lại muốn trải nghiệm những nguy hiểm bên trong?

“Cuối cùng, cũng ra rồi.”

Hít thở vài hơi không khí tươi mát của vùng đồng cỏ. Mê hồn lâm, bảo tháp, bức họa nữ nhân thần bí, Hắc y nhân, người sói Tất cả mọi chuyện đều trong trí nhớ, chỉ mong có thể khóa vào trong lòng không muốn nghĩ đến, vĩnh viễn không nhắc lại.

Chu Tước đang muốn hỏi công tử có tính toán gì không, công tử đưa tay ôm nàng xuống ngựa, A Lai ngồi trên lưng ngựa nhìn bọn họ.

Công tử hướng Chu Tước chấp tay: “Nhân sinh gặp nhau, cuối cùng cũng phải từ biệt. Chu cô nương, chúng ta chỉ có thể đưa cô nương tới đây. Chỉ mong sau này có ngày gặp lại.”

Trong lòng Chu Tước không muốn, ánh mắt lóe ra: “Chỉ là, nơi đây phía trước không có thôn phía sau lại không làng, có thể ...”

Công tử hơi áy náy nói: “Chu cô nương, ta thật sự có việc gấp, cho người đi theo thật sự không tiện.”

A Lai này giờ im lặng cũng lên tiếng: “Chu cô nương, chúng ta có trao đổi điều kiện là mang theo người ra khỏi rừng, người cũng không thể được một tác lại tiến một thước nha!”

Chu Tước vội la lên: “Không, không, không! Ta không phải muốn đòi thêm. Ta chỉ là ... chính là ...” Tâm ý rối loạn cũng không thể tìm ra lời nào để nói: “Ta chỉ nghĩ, chúng ta là bằng hữu.”

A Lai cười cười: “Nhưng mà công tử nhà ta lại không nghĩ vậy. Chu cô nương đừng tự mình đa tình.”

Chu Tước cố gắng đính chính: “Không phải như vậy, chúng ta là bằng hữu.” Ánh mắt đau khổ nhìn về phía công tử: “Công tử, người nói đúng không?”

Công tử quay mặt qua chỗ khác coi như không thấy nàng.

“Xem ra ý của công tử nhà ta là người không cần dây dưa nữa. Dù sao, quan hệ giữa công tử và người chỉ là lợi dụng lẫn nhau.”

Công tử im lặng không lên tiếng, thái độ lạnh đậm như băng đã khiến Chu Tước nội tâm đau đớn một chút, lời nói của A Lai lại làm nàng càng khó hiểu.

“Người nói vậy là có ý gì?”

A Lai từ trên cao nhìn xuống nàng: “Ý ta quá rõ ràng mà, người lợi dụng công tử nhà ta để có ngựa ra khỏi rừng, mà công tử lợi dụng người biết phá giải mê hồn trận trong rừng.”

Chu Tước không thể tin được quay đầu nhìn công tử: “Nói đúng ra, bởi vì ta biết đường nên các người mới bằng lòng đem theo ta sao?”

Công tử không nhìn nàng, khoanh tay đứng đó, trầm mặc không nói.

Chu Tước nhìn bóng dáng lạnh lùng đó, cảm thấy mũi gay gay: “Công tử, lúc bấy sói đuổi theo chúng ta, không bỏ rơi ta, bởi vì ta có thể giúp các người thoát khỏi rừng à? Thời điểm ta bị hắc y nhân tấn công, cũng là vì chuyện ta biết đường sao? Lúc chúng ta bị người sói tập kích, khuyến khích ta không bỏ cuộc cũng là vì chuyện đó sao?”

Nước mắt lặng lẽ chảy xuống: “Mọi việc người làm, đều làm cho ta cảm động, cũng không phải là thật tâm? là vì lợi dụng ta, mới tốt với ta như vậy? Tất cả mọi việc, đều là giả sao?”

Giữ chặt tay công tử: “Nói cho ta biết, tất cả những điều ta nói đều không phải thật, người không nghĩ vậy đúng không? Người không lợi dụng ta đúng không? Công tử, người nhìn ta đi, người quay lại nhìn vào mắt ta, nói cho ta biết đáp án đi.”

Công tử xoay người, ý cười ảm áp như gió xuân, ánh mắt lại như hàn băng ngàn năm không tan chảy, phun ra lời nói lạnh thấu tâm can.

“Thực xin lỗi, Chu cô nương, là ta lợi dụng người.”

Chu Tước lùi về sau, không thể tin được: “Tại sao người phải làm vậy?” Rõ ràng lúc đó, lời nói của hắn như xuất phát từ nội tâm. Vậy mà giờ đây, lại xảy ra sự thay đổi long trời lở đất.

Công tử lạnh lùng nói: “Bởi vì nếu cô nương chết, ta và A Lai vĩnh viễn không thoát khỏi chỗ đó. Như bây giờ không tốt sao? Chúng ta đều có thể sống sót đi ra. Quan trọng nhất là còn sống, không phải sao?” Đưa tay vào vạt áo, lấy ra mấy tấm ngân phiếu, “Đây là ngân lượng, coi như cảm tạ cô nương giúp đỡ. Cáo từ!”

Xoay người lên ngựa, phóng nhanh mà đi, càng lúc càng xa, nữ tử bị bỏ rơi từ từ khuất dạng, cuối cùng hóa thành một điểm nhỏ, cho đến lúc khuất trong tầm mắt, công tử ghì dây cương lại, hai vó tuấn mã bay lên, hí vang một hồi.

A Lai đuổi theo, “Công tử, ta không rõ, người tại sao muốn ta nói vậy với Chu cô nương? Ta thấy nàng thật sự rất đau khổ.”

Công tử cô đơn nói: “Người sống trên đời, có ai không trải qua vài chuyện đau lòng? Cho dù nàng thật sự đau khổ, cũng là trong khả năng chịu đựng của nàng. Yên tâm đi, qua vài ngày nàng sẽ quên thôi.”

A Lai nhức đầu: “Nhưng mà công tử, người cũng thích Chu cô nương mà, không bằng ...”

“Không bằng cái gì?” Công tử nói nhanh, thần sắc nghiêm nghị cắt ngang lời A Lai nói: “Ta không thể để tình cảm của ta trở thành nhược điểm!”

Thấy công tử vẻ mặt giận dữ, A Lai câm như hến, không nói thêm lời nào, giục ngựa chạy đi.

Phía trên đồng cỏ, mấy con chim đại bàng không ngừng bay lượn. Mấy tờ ngân phiếu công tử ném ra đường như bông bèo trong gió. Nhìn công tử giục ngựa đi xa, cho đến khi mất dạng, Chu Tước mới ngừng khóc.

“Thật sự là rất xấu!” Lấy tay lau nước mắt, “Đáng hận.”

Cúi đầu nhìn mấy tờ ngân phiếu đang nằm trên cỏ, môi đột nhiên nở nụ cười, “Lấy tiền đền bù sao? Thật hiếm thấy! Ta không thèm.”

Nhấc chân rời đi, đi được vài bước lại thay đổi chủ ý quay đầu: “Ai, sao lại gây khó dễ cho chính mình? Có tiền mà không chịu lấy. Từ nơi này đến kinh thành rất xa, dọc đường đi còn biết bao nhiêu chuyện cần chi tiêu, trang phục, ở trọ, ăn uống, có cái nào không cần tiền?”

Không cam tâm xoay người nhặt ngân phiếu trên mặt đất, cúi đầu tính toán, không nhiều cũng không ít, nhưng cũng xem như dư dả. Nụ cười lại lần nữa xuất hiện trên mặt: “Ha ha! Có lộ phí không cần buồn nữa.”

Bất quá, phải làm sao mới ra khỏi đồng cỏ này đây?

Thật sự mới rời khỏi rừng núi, lại gặp thảo nguyên. Lúc trước ở âm phủ xem TV, có một quốc gia gọi là Trung Quốc, vào lúc trường kỳ kháng chiến, hai vạn năm ngàn dặm trường chinh, đi mất 13 tháng mới xong. Trời biết bọn họ đi như thế nào. (OMG! chị xem được thời cận đại luôn à, lúc cách mạng trung quốc năm 1963 >‘<’)

Dĩ nhiên nàng không ngờ như vậy, thấy phía đông thấp thoáng tường bao của thôn nhỏ. Được rồi, phải đi chỗ đó.

Chu Tước khẽ cắn môi, chân cũng hướng phía đó mà chạy tới.

Chu Tước hỏi: “Đại thẩm, người có biết trong thôn chỗ nào ướn xe ngựa không?”

Đại thẩm một bên đang cho gà ăn, cũng không nhìn nàng một cái, “Tiểu cô nương, ngay cả câu tỷ tỷ cũng không gọi được à.”

Chu Tước reo lên: “Người như vậy mà gọi là tỷ tỷ sao?”

Đại thẩm tức giận: “Đúng là nha đầu không hiểu chuyện, đi đi. Đừng làm lão nương chậm trễ công việc.”

Chu Tước chỉ vào Đại thẩm tức nghẹn họng.

“Đại nương,” tiếp nhận giáo huấn, Chu Tước cố kìm nén sự tức giận mỉm cười lấy lòng, “Người cho ta biết có thể mượn xe ngựa ở đâu không?”

“Người nói cái gì? Châu châu?” Bà cố nội mở miệng nhanh nhẩu đáp, nói không rõ ràng, “Người là một đại cô nương còn muốn bắt châu châu?”

“Không, không, không! Ta nói, mã — xe——” hai chữ xe ngựa được nói rất lớn.

“Cái gì?” Bà cố nội đem lỗ tai sát tới gần, “Người muốn rửa xe hả? Nơi này làm sao có xe cho người rửa nha ~~, cô nương à, người tha cho lão thái đi a.”

Chu Tước thở dài, “Người cũng tha cho ta đi.”

Nhìn ngó khắp nơi, cả thôn chỉ có mười hộ. Từ chỗ đầu tiên đi tới, gặp phải đại thẩm, mặt nàng như hoa nói “Tỷ tỷ.”

Đại thẩm đắc ý cười: “Ai nha, trận gió nào thổi cô nương tới đây vậy. Gió lớn quá, lão nương nghe không rõ lắm nha.”

Chu Tước miệng ngọt như đường: “Tỷ tỷ, người đại nhân đại lượng tha thứ cho ta nha! Người ta cũng biết người như hoa như ngọc, ta cũng không thể sánh bằng, nhất thời ghen tỵ, mới có thể hồ ngôn loạn ngữ, đắc tội tỷ tỷ.”

Đại thẩm mặt cười như một đóa hoa cúc nở rộ: “Đây mới là cô nương ngoan.”

“Như vậy”, Chu Tước liếm liếm môi, “Tỷ tỷ có thể cho ta biết, làm sao có thể mượn xe ngựa không?”

Đại thẩm cười cười: “Đây là một thôn nhỏ, làm sao có xe ngựa?”

Chu Tước ủ rũ, rớt cuộc, cũng phải đi bộ sao?

“Bất quá ...” đại thẩm giữ chặt tay Chu Tước, “Xe ngựa không có, xe bò được không?”

“Xe bò?” má ơi, cô đại cũng có trò này sao? Được rồi, có còn hơn không, Chu Tước gật gật đầu, “Có thể, có thể.”

Đại thẩm vỗ vỗ tay nàng. “Cô nương, người rất may mắn đó. Vốn dĩ thôn này xe bò cũng không có, chính là ngày mai có Tôn tú tài muốn đi tới phía nam, cô nương có thể đi theo tới phía nam mượn xe ngựa. Lại nói, phía nam đều là thành lớn, nghe nói ở đó đồ bằng vải bông chỗ nào cũng có, chất lượng rất tốt. A! Đáng tiếc ta phải trông nhà cho chồng của ta, không có phúc khí được mở mang tầm mắt.”

Không chú ý đến phần tin tức vô dụng phía sau, Chu Tước hỏi: “Tôn tú tài? Hẳn là ai?”

“Cô nương thật sự không biết! Tôn tú tài là người được ta ngưỡng mộ, nổi danh khắp tám thôn mười dặm quanh đây, là người thích đọc sách, dáng vẻ đường hoàng, khôi ngô tuấn tú. Bất quá, cô nương cũng không thể có ý với hắn, hắn đã có người trong tâm rồi. Trước kia, hắn cùng con gái nhà họ Vương có ý với nhau rồi đính ước, chỉ là hai năm trước, Vương Như Tâm cùng gia đình di cư về phương nam, do đó hôn sự của hắn mới bị trì hoãn.”

Đối với loại tin tức bất quá này, Chu Tước cảm thấy hứng thú vô cùng, “Nha, Chớ không phải bị Vương mỗ ghét bỏ sao?”

“Hừ~~” đại thẩm cảnh giác nhìn xung quanh, sợ bị nghe lén, “Nhỏ giọng đi, đừng làn Tôn tú tài nghe được lại thương tâm.”

“Vậy ta đoán đúng hả?”

Đại thẩm thấp giọng: “Chúng ta đều đoán như vậy, cũng không dám để Tôn tú tài biết.”

“A...” Chu Tước bỗng nhiên tỉnh ngộ, “Ta hiểu rồi, Tôn tú tài muốn cùng nhạc phụ đại nhân khai chiến.”

“Ai nha! Cô nương đừng nói vậy. Tôn tú tài là ai, người ta là thanh niên tốt, tiền đồ sáng lạn, còn sợ không cưới được vợ sao? Ngay cả lão nương thấy hắn cũng ... hận không thể ...người cũng biết mà.” Nói xong, hướng nàng nháy mắt mấy cái, mặt đen thện thùng.

Chu Tước tựa hồ có thể nghe thấy tiếng lòng của đại thẩm như con nai nhỏ nhảy nhót, da gà rớt đầy mặt đất, nghĩ thầm, đại thẩm này cả một đồng tuổi thấy Tôn tú tài còn xuân tâm nảy mầm, đúng là buồn cười.

Nàng cố gắng nén tiếng cười của mình xuống, làm bộ ngạc nhiên: “Không phải vì cướp vợ, vậy hắn đi về phía nam làm gì?”

“Cô nương là người ngoài cũng khó trách người không biết. Phía nam hằng năm đều tổ chức đấu cờ vây, người thắng không chỉ.... mà còn được nhiều phần thưởng, còn có thể có cơ hội đến kinh thành đánh cờ với hoàng đế.”

“Thì ra là như vậy.” Chu Tước gật gù đầu, “Vì tiền đồ mà phấn đấu, có chí khí!”

Đại thẩm lập tức xấu hổ cười, giống như Chu Tước đang khen bà ta, “Ôi, nếu Tôn tú tài không có chí khí như lời cô nói, ta sao có thể say mê, sao có thể đối với hắn ...” Lại thẹn thùng mặt đen.

Chu Tước lập tức nịnh nọt: “Đương nhiên, Tôn tú tài tuổi trẻ hứa hẹn. Tỷ tỷ chim sa cá lặn, bể nguyệt tu hoa, nói vậy Tôn tú tài đã sớm ái mộ tỷ tỷ. Chỉ hận chậm trễ, tỷ tỷ đã có gia thất, khiến cho hắn ưu thương, có tình nhân mà không thể kề bên, đúng là chuyện đau khổ nhất thế gian.”

Đại thẩm lấy khăn che mặt khóc nói: “Lời nói của muội muội là tiếng lòng của ta. Mấy năm nay, tâm sự của ta không thể nói ra, chỉ có đèn biết thôi. Muội muội quả nhiên biết lòng ta.”

10. Chương 10

Để có thể thuận lợi ngồi trên xe bò về phía nam, Chu Tước lại vận dụng mười phần công lực ninh hót, không ngừng khen tặng vị đại thẩm thích hư danh, khen nàng từ đầu tới chân, ngay cả chính Chu Tước cũng cảm thấy có chút ghê tởm, nhưng đại thẩm lại vui vẻ hận không thể vùng lên.

Cuối cùng Chu Tước mới lựa lời hỏi: “Tỷ tỷ, ngày mai Tôn tú tài sẽ khởi hành, tỷ nói xem hần có đưa ta theo không? Dù sao ta với hần cũng là người lạ.”

Đại thẩm kiêu ngạo vỗ vỗ ngực: “Việc này muội cứ yên tâm. Tôn tú tài cùng tướng công nhà ta có qua lại, chỉ cần tướng công nhà ta nhờ hần, ta dám đảm bảo hần không từ chối.”

“Như vậy, muội muội cũng chỉ có thể dựa vào tỷ tỷ.”

Nói dối là muội muội bên ngoại quả nhiên có hiệu quả không tưởng tượng được, tướng công của đại thẩm sau khi về được một lúc, liền bị đẩy ra khỏi cửa, chẳng bao lâu trở về, “Việc này, thành.”

Chu Tước vui vẻ, đắc ý, không biết nói gì cho đúng.

Người đi theo đại thúc bỗng nhiên bước ra, tay cầm quạt xếp, xoay người hướng Chu Tước chấp tay, “Tại hạ Tôn Trữ, xin hỏi phương danh của cô nương, để cho ta có thể xưng hô.”

Thì ra là người trong mộng của đại thẩm “Toan” tú tài, quả nhiên là đủ chua xót. (Toan có nghĩa là đau thương, chua xót.)

Nhưng thấy hần mi thanh mục lãng, vai rộng eo thon, cũng có mấy phần tuấn lãng, chỉ là toàn thân toát ra mùi vị bảo thủ.

Chu Tước liếc đại thẩm một cái, chỉ thấy đại thẩm mặt đỏ bừng, hô hấp dồn dập, hai mắt sáng như sao giữa trời đêm, nhìn tú tài không rời. Mà đại thúc vẻ mặt khờ khạo, đối với ý định của lão bà. .. hoàn toàn không biết gì cả.

Không biết là phúc a!

Chu Tước cảm thấy buồn cười, nhưng cũng hướng Tôn tú tài đáp lễ: “Ta gọi là Chu Tước.”

“Thì ra là Chu cô nương. Nhưng không biết Chu cô nương đi về phương nam làm gì?”

Chu Tước đảo nhanh tròn mắt: “Đương nhiên là tìm người nhà.”

“Không biết thân nhân là ai?”

Chu Tước thở dài, tỏ vẻ bi thương, “Là phụ thân của ta. Năm ngoái cha ta đi ra ngoài, một năm nay không thấy về. Ta vẫn đi tìm cha, lại nghe nói phía nam có tổ chức đấu cờ vây, cha ta thích nhất đánh cờ, ta nghĩ, cha nhất định sẽ ở đó.”

Tôn tú tài cảm động: “Chu cô nương rất có hiếu.”

Chu Tước đắc ý: thu phục nhân tâm! Chu cô nương hiếu thuận trên mặt lộ ra một nụ cười ma quỷ.

Cái này cũng không thể trách nàng nha, suốt một ngày trời hành trình từ thôn nhỏ đến phía Nam, chẳng lẽ càng đi càng phải nghe tú tài này than thở sao? Nghe hần lải nhải so với tiếng bánh xe còn nhàm chán hơn.

“Này, Tôn tú tài. Xe bò của người so với đi bộ còn chậm hơn a!” Chu Tước chán nản ngã dựa vào thành xe, nàng chiếm hầu hết không gian trên xe, người đánh xe chính là lão nhân hiền lành Lý mộc, Chu Tước có thể khẳng định, lão nhất kia chắc chắn là mắt mờ tai lãng, không thể tin là người trong thôn để lão đánh xa, bộ không lo xe bị lật sao, làm cho thiên tài độc sách Tôn tú tài bị thương nha.

“Chu cô nương, chúng ta là người chịu ơn, xe bò này là của lão Lý tặng chúng ta làm phương tiện đến phía nam. Cô nương nếu đã ngồi trên xe thì nên cảm tạ trời xanh ban ơn cho chúng ta, không thể vì tốc độ chậm mà nói như vậy.” Tôn trữ vô cùng đau đớn, nhìn lên trời đồng dạng giảng đạo lý: “Nếu như không, chờ sau trăm năm cô nương quy tiên, tới lúc gặp Diêm vương, Diêm vương sẽ điểm các tội danh của cô lúc trên dương gian, phán cô bị đầy xuống mười tám tầng địa ngục, lên núi đao xuống biển lửa, sống không bằng chết ...”

“Dừng ” Chu Tước làm dấu hiệu ngừng lại, “Nói về Diêm vương, không ai rõ hơn ta, lão gia hỏa kia thích dọa người, sẽ không nhớ người khi còn sống có làm chuyện tốt hay không. Người lúc mới chết, mọi việc đều là hư không. Diêm vương ghét nhất là âm hồn mà còn nhớ chuyện cũ, nhất là người giống Tôn tú tài, hần thấy người, nhất định hận sao địa ngục không có tầng thứ mười chín.”

Đối với nàng mà dám cường ngôn muốn giảng đạo hã, Tôn tú tài thở dài chán nản, “Chẳng trách thánh nhân có nói, chỉ có nữ tử và tiểu nhân là khó dạy.”

“Phải không?” Chu Tước cười đến gian xảo, “Ta nghĩ lời của thánh nhân chính là chỉ người đó, Tôn tú tài, nhất định phải đổi thành ‘Chỉ có tú tài bảo thủ là khó dạy’, sau đó bị người làm tức chết. Hahahahaha!”

Tôn trữ lắc đầu thở dài: “Ta cuối cùng cũng hiểu, tại sao phụ thân của cô nương vội vàng trốn khỏi nhà.”

Chu Tước sững sốt, lúc này mới nhớ lời nói dối ngày hôm qua, không nghĩ hẳn tin như vậy, âm thầm cười trộm.

“Người đừng nói ta, ta và người không phải giống nhau sao, kẻ tám lạng người nửa cân, cũng vậy thôi.”

Tôn trữ ngạc nhiên hỏi: “Chu cô nương nói vậy là sao?”

Chu Tước vỗ vỗ vai hắn: “Người đừng giả bộ nữa, trong thôn ai chẳng biết người bị nữ nhân của nhà họ Vương bỏ, nàng nhất định ghét bỏ thái độ chua ngoa của người, cho nên mới bỏ trốn.”

Tôn trữ tức đỏ mặt tía tai, nghẹn giọng: “Nói hưu nói vượn! Quả thực là xàm ngôn.”

Nhìn thấy bộ dạng không biết làm sao của hắn, Chu Tước vui vẻ, cười run hết cả người, tiếp tục đả kích, “Ta nói tên tú tài nhà người, người ta vất vả chạy đến phía nam, người tội gì mà phải chờ mong như vậy? Chẳng lẽ người vì muốn cưới vợ, mà mặt mũi cũng không cần sao?”

Tôn Trữ hít một hơi suýt nữa thì ngộp thở, qua thật lâu sau, mới nói: “Ta tới nam không phải vì nữ nhân, thật sự vì muốn thực hiện tâm nguyện của ta.”

Chu Tước cười: “Biết, biết rồi. Ta hiểu được mà, tâm nguyện của người là cưới được Vương Như Tâm, tham gia đấu cờ chỉ là cái cớ. Người yên tâm, ta không nói cho người khác đâu.”

Tôn Trữ trợn mắt há mồm, miệng mở to có thể nhét một quả trứng gà: “Khả năng cắt nghĩa của cô nương thật sự làm ta bái phục.”

“Không.” Chu Tước khoát tay, “Lời nói của ta có căn cứ mà.”

“Không biết căn cứ của cô nương từ đâu mà đến, ta nguyện chăm chú lắng nghe.”

“Ta không thích vạch trần điểm yếu của người khác, bất quá là do người nhất định muốn biết, thịnh tình không thể từ chối nên ta mới miễn cưỡng thôi nha.”

Tôn Trữ tỏ vẻ mình đang lắng nghe.

Chu Tước ho nhẹ một tiếng, “Thứ nhất, đấu cờ một tháng sau mới bắt đầu, tại sao người lại mong đến sớm như vậy?”

“Thật là oan uổng cho ý định của ta, ta sở dĩ xuất phát sớm một tháng, thật ra vì muốn tìm hiểu tình hình trận đấu, bình gia có câu: biết người biết ta, trăm trận, trăm thắng.”

Chu Tước cười tỏ vẻ không sao hết: “Tuy rằng cái cớ thật vụng về, nhưng ta cũng tạm thời biết vậy.” May mắn là nàng còn có phương án dự phòng, “Thứ hai, người vừa nghe đến tên Vương tiểu thư, ánh mắt liền say đắm, hô hấp dồn dập. Cái này người giải thích ra sao?”

Tôn Trữ mạnh miệng đến chết cũng không nhận: “Đó là tại vì ta nghe cô nương nói hưu nói vượn, khó thở chỉ là phản ứng thôi.”

Đối với người chết cũng không nhận, có đôi khi cần quấy rối không ngừng, Chu Tước trừng mắt: “Tóm lại, người thích nàng, tuy rằng người không nhận, nhưng người biết, người chính là thích Vương tiểu thư!”

Tôn Trữ không nói gì, trầm mặc một lúc lâu mới nói: “Ta thật không rõ, Chu cô nương tại sao lại quan tâm đến chuyện riêng của ta như vậy? Tại sao đối với chuyện vụn vặt lại để tâm như thế?”

Ai nga ~~xem ra quấy rối không thành công, bị Tôn tú tài nói như vậy, Chu Tước nên thu xếp cục diện như thế nào? Thế nhưng, có đôi khi ông trời cũng biết điều, giải quyết rắc rối giúp nàng.

Xe bò gặp phải một dòng sông, nước chảy xiết từ phía đông tới. Xe bò dừng lại, cắt ngang đối thoại của hai người, vừa đúng lúc cứu Chu Tước một bàn.

Lão Lý đánh xe tay cầm roi, vẻ mặt đau khổ nói: “Tôn công tử, nơi này có nhánh sông, xe bò không chở các người qua được.”

“Tại sao nước sông ở đây chảy xiết như vậy? Ta nhớ rõ năm trước khi ta đi ngang nơi này, chỉ là một dòng suối nhỏ thôi mà.”

Đây là lúc lão nhân tỏ ra hiểu biết: “Tôn công tử không biết a! mấy ngày hôm trước vùng này có mưa to, nước sông này là do phía bên kia rừng chảy đến.”

“Như vậy, ta xuống xe đi chân trần qua sông.”

Cái gì! Đi chân trần qua sông?

Chu Tước hốt hoảng!

Chẳng lẽ muốn ta kéo quần đi chân trần giúp cho Tôn tú tài rửa mắt hả? Không được, hy sinh quá lớn, ta làm không được.

Mắt thấy Tôn tú tài xắn quần áo gọn gàng, đang muốn qua sông, Chu Tước đi đến trước mặt, làm vẻ mặt tự nhiên: “Tôn tú tài, công ta qua sông.”

Tôn tú tài khó xử: “Thánh nhân đã nói: nam nữ thụ thụ bất tương thân. Cô nương đừng làm khó tại hạ.”

Chu Tước giận: “Vậy thánh nhân của người dạy người thấy chết không cứu hả?”

Tôn tú tài nói: “Chỉ là qua sông thôi mà, cũng không nguy hiểm đến tính mạng cô nương, tại sao lại thấy chết mà không cứu được?”

Chu Tước cười lạnh: “Đương nhiên, người qua sông sẽ không mất mạng, nhưng không phải ta. Lúc ta tám tuổi, không cẩn thận ngã xuống giếng, đến bây giờ vẫn còn bị ám ảnh, thấy nước liền sợ, cả người run rẩy. Hiện tại người muốn ta qua sông, so với lấy mạng ta cũng không khác nhau lắm?” Nói xong, Chu Tước cảm thấy nói dối với uống nước thật giống nhau, vô cùng đơn giản.

Đứng thẳng người dậy, Tôn tú tài lại lái nhai một tràng giảng giải đạo lý cho Chu Tước: “Gặp khó khăn, cần học cách né tránh, không trốn tránh, phải dũng cảm đối mặt ...”

Lười nghe hần lòi một đồng Tam tự kinh ra tưng, Chu Tước tay trái nhéo hần, tay phải giương cao nắm đấm lên, nghiêm mặt dữ tợn uy hiếp: “Một câu thôi, công hay không công?”

Đại khái hần không tưởng tượng được bề ngoài Chu Tước là một cô nương mảnh mai lại có thể hung hãn như vậy, Tôn Trữ sợ tới mức run rẩy: “Công, ta công, chẳng qua ta sợ ...”

Chu Tước cũng không kiên nhẫn nữa, nhảy lên lưng hần: “Đừng dài dòng, nhanh lên đi!”

Tôn Trữ run rẩy, gian nan đi từng bước một, tay gồng lên, hàm răng cắn chặt. Chu Tước đương nhiên không nhìn thấy, còn tức giận vì hần đi quá chậm, lại thúc hần đi nhanh, dùng giống như con rùa.

Làm cho Tôn Trữ không chịu nổi nằng òn ào, đến giữa lòng sông, không cẩn thận, một chân khụy xuống, hai người đồng thời rơi vào trong nước. Giãy dụa một hồi trong dòng nước, Chu Tước giận dữ nhìn Tôn Trữ: “Sao vậy hả! Quần áo ta ướt hết rồi nè.”

Tôn Trữ ngượng ngùng nhận lỗi: “Ta thật sự xin lỗi, xin lỗi cô nương.”

Chu Tước chỉ vào mũi hần kêu lên: “Công nữ nhân người còn không công được, người không phải là nam nhân!”

Tôn Trữ xấu hổ: “Ta là nghĩ cho cô nương, ta thuộc giới thư sinh, tay trái gà không chặt.”

“Cho nên, người thấy người vẻ vang lắm hả?” Vừa lên bờ, Chu Tước nhanh chóng lôi đấm ngân phiếu trong vạt áo ra, nhìn thấy liền kêu lên, “Xong rồi, tiêu rồi, chữ viết đều mờ, không biết còn dùng được hay không?”

Tôn Trữ nhìn vào, ăn ngay nói thật: “Theo quốc luật của Vân hoang, ngân phiếu như vậy không thể đổi.”

“Người, người còn dám dă kích ta.” Chu Tước chống tay ngang hông, chữi ằm lên, “Ta biết mà, vừa rồi người cố ý, cố ý làm bộ sẩy tay, ném ta vào nước. Người giận ta nói ra bí mật trong lòng người, nên mới sinh ý định trả thù.”

Tôn Trữ vội vã phủ nhận: “Ta đường đường là một đại trượng phu, sao có thể làm ra hành vi đê tiện như vậy?”

“Được rồi, ta tạm thời tin người. Hiện tại người là một đại trượng phu, vậy có nên bồi thường tổn thất cho ta không?”

Tôn tú tài cảm thấy khó khăn: “Không phải ta không muốn bồi thường, nói ra thật xấu hổ.”

Chu Tước la lên: “Ta không cần biết người xấu hổ hay e lệ! Tóm lại người phải bồi thường cho ta. Nói ngay, trên người người có bao nhiêu ngân lượng?”

Tôn Trữ ngập ngừng nói: “Mười ... Mười hai.”

“Mười hai?” Chu Tước lấy tay ôm trán: “Người có biết mấy tờ ngân phiếu giá trị bao nhiêu không? Một ngàn hai đó. Toàn bộ tiền của người cũng chưa được một phần mười nữa. Người lấy cái gì bồi thường cho ta, ta thật sự bị người làm tức chết rồi.”

“Chu cô nương cũng chỉ có ngân phiếu, không có bạc vụn sao?”

“Không có, không có, ta cái gì cũng không có, người bây giờ chắc vui lắm nhỉ?” Chu Tước đích thân lục soát người hắn “Ta cũng không để người vui vẻ, mười hai lượng bạc ở chỗ nào, lấy ra đây, người sẽ trả tiền cho ta theo tháng.”

“Trả tiền theo tháng? Nghĩa là sao?”

“Cái đó người không cần hiểu.” Cuối cùng cũng tìm được mười hai lượng bạc trên người tú tài.

Tôn Trữ kinh hãi: “Chu cô nương, cả người ta chỉ có mười hai lượng bạc, người lấy hết, ta một xu cũng không có, sao có thể ở lại phương nam một tháng chờ đầu cở?”

Trận đấu?

Chu Tước suy nghĩ tính kế: “Đúng vậy! Đại thẩm có nói, thắng được trận đấu cở vậy có thể được nhiều phần thưởng. Đến lúc đó, còn sợ người không có tiền đền sao?” Võ vai Tôn Trữ, “Tú tài, người đừng làm ta thất vọng nha!”

Tôn Trữ ngẩng bốn phía, nhỏ giọng nói: “Ta có một chuyện muốn nói rõ với cô nương.”

Nhìn thấy bộ dạng khó mở miệng của hắn, CHu Tước cũng tò mò là chuyện gì.

Tôn Trữ nhăn nhó nửa ngày, mới nói: “Kỳ thật ta kỳ nghệ không tinh, phía nam cao thủ như mây, sợ là không thắng được.”

“Cần phải tin tưởng bản thân chứ, không nên tự ti. Người có thể mà, ta tin người.”

“Không phải ta không tin tưởng, ta từ nhỏ đọc sách cở vậy, mười lăm tuổi mới đánh cở với người khác, nay đã năm năm, ta hàng năm đều tham gia trận đấu, cho tới giờ vẫn chưa vào được chung kết.”

“Cái gì?!” Tin tức này quá đáng sợ, Chu Tước hoàn toàn không có cách nào tiêu hóa nổi, “Thì ra người là một bó cải xanh, còn tham gia thi đấu?”

“Cho nên, ta hằng năm đều đến trước một tháng, để học hỏi kỳ nghệ của mọi người, hy vọng có thể thắng ...”

Chu Tước cắt ngang lời hắn: “Người sẽ không tin hằng năm bỏ ra một tháng như vậy, kỳ nghệ của người sẽ tiến bộ lên? Không có cách rồi, xem lão nương ra tay đây.”

11. Chương 11

Cầm thấy không thể trông cậy vào tên Tú tài bất tài, Chu Tước đành phải tự mình xuất trận, khí phách anh hùng hiên ngang, nàng háo hức được nhìn thấy tư thế oai hùng của mình khi đấu cờ.

Tôn Trữ thấy ý chí chiến đấu sôi sục của Chu Tước, thở dài nói: “Không phải ta đã kích cô nương, nhưng quả thực cô không thể tham gia thi đấu.”

“Tại sao? Có quy định cấm nữ nhân tham gia thi đấu sao?” Ở cổ đại, chế độ phong kiến vẫn còn phân biệt thân phận nam nữ, chuyện này cũng có thể xảy ra.

“Không phải như vậy. Cô nương có biết đương kim hoàng đế là ai không?”

Chu Tước tỏ ra không biết lắm: “Đối với tin tức chính trị ta hoàn toàn không có hứng thú.”

Tôn Trữ cảm thán: “Đàn bà thật đúng là tóc dài, óc ngắn.”

“Nếu người nghĩ tới người đang đứng kế bên,” Chu Tước giờ nắm đấm lên, mỉm cười ngây thơ, “Ta cũng không ngại cùng người đàm đạo vấn đề đặc biệt này a.”

“Xin lỗi, ta rút lại lời nói lúc nãy.” Tôn Trữ thanh thanh giọng, chậm rãi nói, “Đương kim hoàng đế chính là Lục hoàng tử, họ Lý tự là Dạ, trước khi đăng cơ, phía nam là đất tấn phong của người, người trong thiên hạ quen gọi là Âm Dạ Vương. Bích Phù hoàng hậu hiện giờ là Tiêu đại tiểu thư lúc đó, được gả tới phương nam. Nghe nói Âm Dạ Vương và Tiêu đại tiểu thư tình cảm sâu đậm, lúc Tiêu tiểu thư ở phương nam rất thích đánh cờ, thậm chí là say mê, Âm Dạ Vương ở cùng nàng lâu ngày cũng nảy sinh niềm đam mê với cờ vậy. Sau khi Âm Dạ vương đăng cơ xưng đế, hứng thú không giảm cho nên hiện giờ mỗi năm ở phương nam đều tổ chức thi đấu cờ vậy, chính là Dạ Đế hạ chỉ tổ chức. Vì Bích Phù hoàng hậu cũng là nữ nhân, hoàng đế còn đặc biệt hạ một đạo thánh chỉ cho phép nữ tử tham gia.”

“Bây giờ chương ngại không có, ta không hiểu tại sao người nói ta không thể tham gia thi đấu.”

Tôn Trữ lắc đầu: “Tuy rằng nữ tử có thể dự thi, nhưng theo quy định của cuộc thi, muốn tham gia thì phải là người phương nam. Còn nam nhân chỉ cần là nhân sĩ đều có thể tham gia. Ta thấy cô nương là người từ nơi khác tới, cho nên ...”

Chu Tước thất vọng: “Xem ra ta chỉ có thể gửi hy vọng vào tài năng của người trong vòng một tháng có thể phát triển kỳ nghệ, bất quá, hình như là không có khả năng xảy ra kỳ tích.” Nói xong chăm chú nhìn Tôn Trữ trong chốc lát, ngạc nhiên nói: “Kỳ nghệ của người đã kém như vậy, vì cái gì mà cố sống cố chết tham gia?”

Tôn Trữ nghe được lời ấy, khuôn mặt thanh tú bỗng nhiên ửng đỏ.

Có gian tình!

Chu Tước đã ngửi thấy mùi vị bát quái: “Nha, vừa rồi còn gạt ta không phải vì nữ nhân, tú tài thối, người không thành thật a!”

Sắc mặt Tôn Trữ đại biến, dường như cảm thấy việc thích nữ nhân rất đáng xấu hổ. Chạy nhanh tới nhìn Chu Tước vài lần, nói ra suy nghĩ nghiêm túc: “Nàng nói, chỉ cần ta thắng giải đấu này, thì, thì giả cho ta.”

“Đúng là người đã phụ sự kỳ vọng của nàng đối với người.” Chu Tước thích nhất là lúc người khác thương tâm khổ sở, nhân cơ hội lại đâm một dao. “Người cũng biết, người không có khả năng thắng, ngay cả trận chung kết còn không vào được.”

Thần sắc Tôn Trữ giống như bức tranh phai màu theo năm tháng, lập tức ảm đạm không còn chút ánh sáng.

“Dù sao người vẫn còn may mắn, chính là gặp được ta.” Chu Tước ngạo mạn nói, “Châm ngôn sống của ta là, đem cái không thể biến thành có thể.”

Vốn nghĩ rằng hẳn nghe xong sẽ giống phượng hoàng hồi sinh trong biển lửa tỏa sáng rực rỡ, ngờ đâu hẳn vẫn tiếp tục u ám.

Chẳng lẽ bị nàng đả kích quá độ, khiến cho toàn bộ tin tưởng và ý chí chiến đấu mất hết?

“Ta nói thật đó, tú tài. Cả đời người cũng khó gặp chuyện may mắn như vậy, nhưng ta chính là quý nhân của người nha.”

“Tại sao ta cảm thấy từ khi ta gặp cô nương, càng ngày càng xui xẻo?”

“Chuyện này mà cũng trách móc ta sao?” Chu Tước hoa chân múa tay, “Xét cho cùng là do nhân phẩm của người có vấn đề.” Lại đắc ý ba hoa, “Nếu nói về cờ vây, ta chính là cao thủ, ta dám cam đoan, chỉ cần ta xuất trận, thiên hạ không có ai đáng làm đối thủ.”

“Được rồi, cho dù đúng như cô nói, nhưng cả người ta chỉ có mười hai lượng bạc, hoàn toàn không đủ chi phí cho ta chờ một tháng.”

Chu Tước không thèm để ý: “Xe đến trước núi ắt có đường, thuyền đến đầu cầu tự nhiên thẳng. Tóm lại, vấn đề tiền bạc nhất định có cách giải quyết. Ta đây, chỉ lo nhận giải thưởng kia, mà người, vui vẻ chờ đón tình nhân của người về làm lão bà. Nói mới nhớ, người cũng chưa nói cho ta biết tên ý trung nhân của người?”

Xe bò chậm rãi đi vào cửa thành cao lớn trang nghiêm của thủ phủ phía nam, trước mặt là một con đường lớn thẳng tắp, thẳng đến mức biến mất tận chân trời. Hai bên đường là những tòa nhà cao cao, xa hoa lộng lẫy, hoa mộc lan bao quanh những mái hiên từng tầng từng tầng cao vút, giống như có khát vọng vươn đến tận trời xanh.

Khi bóng tối buông xuống, mọi nhà đều treo đèn lồng, xa xa nhìn lại, giống như một biển hoa đăng, tựa như bị gió thổi lạc đến nơi này.

“Đẹp quá a! Chẳng trách hôm qua đại thẩm nói suốt một đêm về phong cảnh phương nam, dù bọn ta chưa đến nơi này.” Chu Tước khen ngợi thật lòng, nàng thật sự bị mê hoặc bởi sự bao la hùng vĩ, bầu không khí hào hùng của nơi này

Nghe thấy lời khen ngợi, Tôn Trữ cảm thấy kiêu ngạo và tự hào không gì sánh kịp: “Điều đó là đương nhiên, phương nam chính là một trong những tòa thành lớn nhất Vân Hoang quốc. Đều nhờ vào sự quản lý của Thánh thượng, nếu không phải trước đây người thực hiện cải cách, phương nam cũng không có sự phồn thịnh ngày nay.”

Chu Tước nhìn Tôn Trữ vài lần, “Ta thấy nếu không có lời nói của người, tòa thành này nhất định càng thêm xinh đẹp, càng thêm phồn vinh hưng thịnh.”

Tôn Trữ nhin nổi nóng: “Xin hỏi Chu cô nương, tại hạ lại làm sai hay nói sai điều gì đắc tội cô nương?”

Chu Tước nghĩ nghĩ: “Không có a! Người cảm thấy người có thể làm ra chuyện gì đắc tội người khác không?”

Tôn Trữ nói: “Vậy tại sao cô nương luôn nhắm vào ta?”

Chu Tước đáp: “Ta bỗng nhiên nhận ra châm chọc người trở thành lạc thú của ta, cũng không phải nhắm vào người.”

Tôn Trữ ôm quyền: “Nếu đã tới phương nam, ta xin cáo từ trước.” Giận dữ xoay người bước đi, không ai tự nguyện trở thành trò cười cho người khác.

Chỉ nghe phía sau Chu Tước kêu to: “Người cho rằng việc người phá hỏng ngân phiếu của ta là việc làm của đại trượng phu sao? Nhọc công người đọc sách thánh hiền bao nhiêu năm, làm sao người có thể không biết xấu hổ mà đối mặt với những bậc thánh hiền đã khuất.”

Nàng lớn tiếng la ó, làm ấy người qua đường phải dừng lại ngoái nghiêng, Tôn Trữ đành quay lại.

“Chu cô nương, ta không có phá hỏng ngân phiếu của cô, đó hoàn toàn bởi vì cô không biết giữ gìn.”

Chu Tước làm động tác giả như đang gạt lệ: “Vậy người muốn rũ bỏ trách nhiệm phải không? Là người công ta lúc qua sông, bây giờ lại muốn đổ sai lầm cho ta. Ta cái gì cũng không có, người cũng hủy toàn bộ vốn liếng của ta rồi, mà ta chỉ trách móc người vài câu, người liền tức giận với ta.”

Tôn Trữ thở dài: “Coi như tất cả đều là sai lầm của ta, Chu cô nương muốn như thế nào, ta đành tuân theo.”

Chu Tước tiếp tục gạt lệ: “Vậy ta nói cái gì, người đều nghe theo.”

“Một lời nói ra, tứ mã nan truy.”

Chu Tước chuyển từ buồn sang vui: “Được rồi, ta muốn nghe chính là lời này.”

Đỉnh đầu như có một đám quạ đen bay qua, Tôn Trữ mặt đầy hắc tuyến, cảm thấy mình vừa sập bẫy.

Chu Tước hỏi: “Người có biết ở đây từ lâu nào nổi tiếng nhất không?” Tôn Trữ lắc đầu, Chu Tước hỏi một người qua đường, tìm được đáp án.

“Không nghĩ tới thị trường ăn uống lại cạnh tranh khốc liệt như vậy a.” Bên trái là “Túy tiên lâu”, bên phải là “Lưu tiên cư”.

Tôn Trữ không yên: “Ta không muốn vào? Túy tiên lâu và Lưu tiên cư đều là nơi đốt tiền nhiều nhất ở thành này đó.”

“Đương nhiên! chuyện chúng ta cần làm bây giờ, là ăn no uống say, để chuẩn bị chiến đấu với một tháng gian khổ trước mắt.”

“Nhưng ta chỉ có mười hai lượng bạc.”

“Ta biết! Không cần nhắc ta. Hôm nay Lý đại lão chạy xe một ngày đường, chẳng lẽ ngươi nhẫn tâm ngay cả một bữa cơm no cũng không cho lão ăn.”

Lý lão tràn đầy đồng cảm, ánh mắt khiển trách nhìn Tôn Trữ.

Không hổ là chỗ đốt tiền, chỉ riêng cái bàn cũng đẹp đẽ tinh xảo, đương nhiên, đồ ăn cũng đặc sắc.

Chu Tước gọi một bàn rượu thịt, mỗi món gọi một đĩa, Tôn Trữ như bị đâm một dao. Xem ra nàng muốn tiêu sạch mười hai lượng bạc, một tháng sau không còn một xu dính túi biết sống làm sao?

Rượu và thức ăn còn chưa lên, Chu Tước có hứng nói chuyện phiếm: “Biết tại sao ta vào Túy tiên lâu mà không vào Lưu tiên cư không?”

Tôn Trữ đang tiếc tiền, hoàn toàn không chú ý nàng nói cái gì.

Chu Tước tự mình tán chuyện: “Tâm nguyện của ta ở chốn thần tiên có âm nhạc nhẹ nhàng, cảnh đẹp trước mắt, mỗi ngày đều có mỹ thực mỹ tửu, sống mơ mơ màng màng. Cho nên Túy tiên cư thích hợp với ta nhất. Còn Lưu tiên cư, nghe cái tên giống như “biến mất” khỏi chốn thần tiên, không phù hợp với thân phận của ta.”

“Cô nương nói chuyện làm ta rất tâm đắc.” Một giọng nam thanh nhã truyền đến tai Chu Tước.

Chu Tước nhìn qua, thì thấy một nam tử mặc cẩm y, tay cầm quạt xếp đang đứng trước bàn, hần mũi ắt sâu môi bạc, da màu đồng, khí chất thâm sâu cuồng dã không kiềm chế được, nhưng nếu so hần với chữ “phong lưu” hoàn toàn không xứng.

“Ngươi là?” Chu Tước hỏi.

Nam tử cũng không tự giới thiệu, mở chiếc quạt xếp ra, hiện ra một bức tranh thủy mặc cảnh nước từ trên núi chảy xuống, quả nhiên là văn nhã. Hần cao ngạo ngẩng đầu, cây quạt trong tay cũng nhẹ nhàng lay động.

Người này rốt cuộc đang làm gì? Giở trò trên chộc sao?

Lúc Chu Tước đang nghi hoặc, khó hiểu, một thiếu niên có bộ dạng thư đồng bước ra, thuần thực chỉ vào nam tử giới thiệu: “Đây là công tử nhà ta Từ Ấu An, chính là đương kim quán quân cờ vây, cũng là lão bản của Túy tiên lâu.”

Ông chủ của từ lâu đốt tiền Túy tiên lâu? Hai mắt Chu Tước tỏa sáng, mắt trái thấy ánh bạc, mắt phải thấy ánh vàng.

Lập tức đứng lên bắt tay: “Hạnh ngộ, hạnh ngộ! Từ lão bản tuổi trẻ hứa hẹn, tiền đồ vô lượng!”

Từ Ấu An nhìn thấy một bàn tay nữ nhân mềm mại nhỏ bé đang cầm tay mình, trong lòng hơi bất ngờ, nhưng lập tức nở nụ cười, lộ ra hàm răng trắng sáng.

“Cô nương thật là thú vị”

Chu Tước nói: “Cô nương, gọi cô nương thật là khách khí a, người gọi ta là Chu Tước được rồi.”

Từ Ấu An sảng khoái cười to, mày kiếm khẽ nhếch: “Chu Tước cô nương thật sự phóng khoáng, không hổ nói ra được những lời sâu trong lòng ta, Từ mỗ quen biết người, thật sự là tam sinh hữu hạn.”

Chu Tước đang muốn nói chuyện, kết giao với vị quý công tử này, thì thấy cảnh quán gia vội vã chạy tới, lướt qua mấy cái bàn đông kín người, đi đến trước mặt Từ Ấu An, lặng lẽ thì thầm vài câu.

Không biết hắn nói gì, nhưng thấy Từ Ấu An sắc mặt đại biến, vốn đang tươi cười thì lập tức chuyển thành mây đen dày đặc, không nói thêm lời nào, ngay cả cáo từ cũng không nói, đi theo quán gia, vội vã rời đi.

Thật đúng với câu, tới vội vàng ra đi cũng vội vã, trên bàn ba người nhìn ta, ta nhìn người cũng không hiểu chuyện gì xảy ra.

Thức ăn dọn xong, Chu Tước trước tiên rót rượu cho lão Lý, Tôn tú tài, và cho chính mình một ly, “Người sống trên đời, khó có được cơ hội thưởng thức mỹ thực mỹ tửu, mọi người tận tình đánh chén đi.”

Có lẽ cả đời cũng chưa bao giờ đặt chân đến tửu lâu xa hoa như vậy, lão Lý lúc đầu còn biểu hiện câu nệ, nhưng hắn dù sao cũng là người cao tuổi, dần dần cũng cởi mở. Huống hồ có rượu ngon trước mặt, hắn lại là người mê rượu, có thể không uống sao?

Nhưng đối với Tôn tú tài, đối mặt với món ngon, nhưng lại nhớ mãi giá tiền của chúng, cảm thấy không phải mình đang ăn đồ ăn, mà đang nhai vàng bạc. Mỗi khi uống một ngụm rượu, ăn một miếng cơm, đều không nhận được cảm giác cắt da cắt thịt, hương vị của mỹ thực mỹ tửu hắn không thể thưởng thức được.

Một bàn ba người, chỉ có Chu Tước và lão Lý là ăn nhiệt tình, uống thỏa mãn, qua vài tuần rượu, hận không thể giống như các bậc văn nhân đối ẩm ngâm thơ “Đối nguyệt đương ca, nhân sinh kỉ hà.”

Lúc Tôn tú tài đang nước mắt đầm đìa tính tiền, Chu Tước cùng lão Lý cơm no rượu say chân nọ xọ chân kia lảo đảo bước ra cửa lớn, chỉ nghe Tôn tú tài ở phía sau hét lên: “Cái gì! Một bàn rượu thịt mà những chín lạng 9 quan tiền sao?”

Tiểu nhị căn bản cũng gặp loại người keo kiệt như vậy, nên kiên nhẫn giải thích: “Khách quan à, thức ăn ở tửu lâu nhà chúng ta đều giá niêm yết công khai, ngài xem qua miếng giấy kia sẽ thông suốt, bổn tiệm quyết không tính tiền lung tung.”

Chu Tước ngã trái té phải quay lại: “Đừng có kỳ kèo nữa, tính tiền nhanh một chút, chúng ta còn phải tìm chỗ ngủ.”

“Chỉ còn một chút bạc! Chỉ còn hai lạng mốt.” Tôn tú tài cẩn thận đếm lại đám bạc vụn, không dám tin vào mắt mình.

Chu Tước đành nói: “Người không la lên thì toàn bộ thể gian đều biết Tôn tú tài nhà người chỉ còn một ít bạc?”

Tôn tú tài giận đỏ mặt bừng bừng: “Đều là do người hại.”

Chu Tước chớp chớp ánh mắt vô tội: “Ta đã tính toán tỉ mỉ rồi nha, không phải số tiền còn lại đủ mua một bàn cờ nhỏ sao?”

Tôn tú tài nắm chặt hai tay, nổi gân đùng đùng: “Vậy tiếp theo phải làm sao? Tiếp theo ăn không khí hả?”

Chu Tước đi về phía hắn, khoát tay lên vai tú tài, còn uống một ngụm rượu: “Người có biết tại sao kỳ nghệ của người vẫn giậm chân tại chỗ không? Làm người, chỉ khi gặp phải gian nan nguy hiểm mới có thể phát huy tiềm năng. Tin ta đi, ta nhất định dùng một tháng này làm cho kỳ nghệ của người phát triển.”

“Hừ” một tiếng, Tôn tú tài bước nhanh như bay ra khỏi tửu lâu.

Chu Tước cùng đi ra: “Ngươi đi đâu vậy?”

Tú tài thở phì phì nói: “Đi tìm chỗ cho ta có thể ‘khó khăn gian khó phát huy tiềm năng’ “

Phía trước có một ngôi miếu hoang đổ nát, Chu Tước nhìn thấy màn nhện giăng đầy trên biển hiệu: “Chỗ này, quả thực là gian nan khôn khổ a!” Bước vào, xem ra chỗ này đã có người đến trước rồi.

Ngồi phía trước đồng lửa đang cháy bập bùng là hai tên hành khất quần áo tả tơi, đầu tóc rối bù. Hai tên hành khất thấy có người đến, lấp bắp kính hãi, nhìn lại là một mỹ nữ tuyệt sắc tóc dài như mây, thiếu niên thanh tú cùng một lão nhân râu tóc hoa râm bước vào.

Tên hành khất trông có vẻ lớn tuổi hơn bình tĩnh lại rất nhanh lên tiếng hỏi: “Các người không nên đến đây, địa bàn của lão tử mà cũng dám xông vào sao?”

12. Chương 12

Khó khăn lắm mới tìm được cái miếu đổ nát này làm nơi trú ngụ, lại không nghĩ chỗ này là địa bàn của người khác, còn bị chủ nhân dùng ngữ khí chất vấn rất không thân thiện mà chào hỏi.

Chu Tước là kẻ chuyên bắt nạt người khác lại bị “hỏi thăm” như vậy liền la lên một tiếng, tỉnh rượu hơn phân nửa, đầu rũ xuống giống như quả cà chua, lùi nhanh về phía sau, đẩy Tôn tú tài lên phía trước.

“Không phải là ta muốn vào, là hấn ép ta đến đây, ngươi có việc gì cứ thảo luận với hấn.”

Tục ngữ có câu: không sợ đối thủ thông minh, chỉ sợ bằng hữu ngu ngốc. Nhất là kẻ bất cứ khi nào cũng có thể bán đứng đồng đội. Người bị bán đứng, Tôn Trữ đứng ngơ ngác nhìn nàng, trong lòng vừa ngạc nhiên, vừa tức giận, nhưng việc đã đến nước này, chỉ có thể cố gắng bình tĩnh.

“Các vị đại ca, ta chỉ tá túc ở đây một đêm thôi.”

Nghe xong, hai tên hành khất liếc nhìn nhau, đang muốn trả lời, Chu Tước từ phía sau Tôn Trữ chường nửa khuôn mặt ra: “Không đứng, không phải một đêm, mà là một tháng.”

Tôn Trữ lấy tay xoa trán, nàng không thấy đối phương mặt mày hung ác, ý đồ bất chính sao? Trải qua hôm nay, hấn đưa ra kết luận, Chu Tước chính là loại người phá rối mọi việc đến khi không thể cứu vãn được mới cảm thấy bằng lòng.

Quả nhiên, hai tên khất cái không vui, cùng nhau đứng lên, xắn ống tay áo lên, giống như là đồng diễn.

Người nhỏ tuổi hơn nói: “Đại ca, chúng ta đã lâu không vận động tay chân cho thoải mái đúng không?”

Người lớn tuổi hơn đáp: “Đi theo ta đã làm khổ ngươi rồi.”

“Không việc gì! Ta chịu được.”

“Huynh đệ tốt.”

Đối thoại xong, hai người như hổ rình mồi bước tới.

Chu Tước sợ tới mức rụt cổ lùi về sau: “Tú tài thôi, người đánh thắng bọn chúng, địa bàn này thuộc về chúng ta. Nên người nhanh phát huy tiềm năng đi, ta sẽ ủng hộ tinh thần cho người vô điều kiện. Cố lên!”

Tên hành khất lớn tuổi hơn chống nạnh, tức giận quát: “Con bé kia, ai nói chúng ta muốn đánh nhau hả?”

Tên nhỏ tuổi hơn góp lời: “Lão Đại của ta không thích đánh nhau, cô nương nói chuyện thật quá đáng, muốn phá hủy thanh danh của lão Đại hả.”

Nghe thấy không phải đánh nhau, cuối cùng Chu Tước mới dám lộ đầu ra, “Các người gạt ta. Không muốn đánh nhau, vậy xắn tay áo làm gì? Người nghĩ này giờ các người nói chuyện ta không nghe thấy hả? Các người nói vận động tay chân cho thoải mái, chẳng lẽ không phải là muốn đánh nhau sao?”

Tên khất cái lớn tuổi lấy tay gãi gãi đầu: “Ta chính là người văn minh, không dùng cách thô lỗ để giải quyết vấn đề.”

Điều này cũng làm Tôn Trữ ngạc nhiên: “Vậy người muốn làm gì?”

Tên khất cái nhỏ tuổi hơn chỉ chỉ bàn cờ trong tay Tôn Trữ, nói một cách kinh miệt: “Đương nhiên là theo quy củ giang hồ, chúng ta đấu cờ, lấy thời gian một nén hương, ai thắng chính là chủ nhân chỗ này.”

Ngẫm thấy kỳ nghệ của Tôn tú tài rất tệ, Chu Tước giành trả lời: “Tốt! ta đấu với các người. Các người đánh xáp lá cà hay là từng người một.”

Tiểu khất cái huýt sáo một cái: “Ai nha, đúng là một cô nàng tự cao tự đại.” quay đầu lại nói thầm với tên kia, “Đại ca, không thể nàng ta khinh thường, phải đánh cho nàng không còn manh giáp.”

Đại khất cái gật gật đầu, bình tĩnh đối mặt với Chu Tước: “Chúng ta đánh từng trận một.” Nói đùa sao, bên phía Chu Tước ba người, so về số lượng thì bên khất cái có vẻ chịu thiệt.

Hai bên giao kèo, bắt đầu trận đấu.

Trên bàn cờ có mười chín ô ngang dọc, ba trăm sáu mươi một điểm giao nhau, chín chấm đen nhỏ gọi là tinh, điểm ở trung tâm bàn cờ gọi là thiên nguyên. Chu Tước và đại hành khất ngồi ngay ngắn ở hai bên bàn cờ, nhang được đốt lên, bắt đầu luân phiên giao chiến.

Khất cái cầm quân đen, Chu Tước cầm quân trắng, dựa theo quy tắc hắc trước bạch sau.

Tôn tú tài là lão Lý đứng yên lặng phía sau Chu Tước, tiểu khất cái đứng ở phía sau tên kia, ánh lửa bập bùng cháy tỏa ra ánh sáng dịu dịu dung hòa bớt bầu không khí căng thẳng người sống ta chết, cảnh tượng giống như bạn cũ đang luận cờ với nhau, chỉ thiếu mỗi tiếng nhạc du dương hòa nhịp.

Trên bàn cờ, cũng không nhìn thấy mùi vị chiến tranh đang nổi lên bốn phía, song phương giao chiến công thành đoạt đất, không ai nhường ai, chưa đến đường cùng, quyết không đầu hàng. Sau một nén hương, đối diện Chu Tước là sắc mặt thất bại của tên hành khất, hẩn im lặng thật lâu, rốt cuộc thở dài, đứng thẳng dậy, ôm quyền nói: “Ta đã thua.”

“Tự nguyện nhận thua, người không được nuốt lời nha.” Chu Tước reo lên.

Hai tên hành khất cũng không đáp lời, ủ rũ đi ra.

Nhìn thấy hai tên hành khất ra khỏi cửa miếu, Chu Tước mới an tâm vỗ vỗ ngực: “Làm ta sợ muốn chết, thiếu chút nữa thì thua.”

Tôn Trữ xem thường nàng nói: “Uổng cho cô nương còn tự xưng là thiên hạ đệ nhất cờ vây, thiếu chút nữa là thua dưới tay một tên hành khất vô danh. Xem ra ta không thể yên tâm được rồi?”

Chỉ thắng trong chân tơ kẽ tóc, kết quả này cũng không được xem là quang vinh, thế nhưng —

“Trước kia ta đích thật là không có đối thủ, sau đó người khác không chịu cùng ta đánh cờ nữa, cho nên, cũng không biết bao lâu rồi ta chưa đụng đến quân cờ. Tảng đá cứng để lâu ngày còn bị rêu phủ, huống chi là não người. Dù sao cũng còn thời gian một tháng cho ta hồi phục công lực.”

Tôn Trữ hít thở một hơi dài, từ lúc biết vị Chu cô nương này, số lần hẩn thở dài so với trước kia đúng là không đếm xuể. Thật không biết có nên tin lời nàng hay không.

“Nghỉ ngơi tốt đi, để có sức ngày mai ứng chiến.”

“Ứng chiến? ứng chiến cái gì?”

Tôn Trữ tìm được một nơi sạch sẽ, đem rơm rạ ở góc tường trải thành chỗ nằm nho nhỏ: “Cô không nghĩ chỉ cần chiến thắng hai tên hành khất đó thì sẽ chiếm được chỗ này sao? Bọn họ ngày mai sẽ đưa nhiều cao thủ đến hỗ trợ, cô cũng nên chuẩn bị chiến đấu đi.”

Chu Tước không nói gì, ngược mặt nhìn trời, cầu mưa sa bão táp như thế nào nhỉ?

Không, nàng ghét nhất là bão táp. Đúng là ghét của nào trời trao của đó mà.

Bên ngoài cửa miếu một đồng người tốp ba, tốp năm đông nghìn nghịt. Tuy biết rằng “bão táp” đồng loạt kéo đến, nhưng cũng tới nhanh quá đi, ông trời còn chưa kịp lộ ra khuôn mặt tươi cười thì đám người kia đã tới.

Hai tên hành khất tối hôm qua thấy nàng đi ra, lập tức đến trước mặt nàng.

“Ta là Vương Đại Hải.” Đại hành khất giới thiệu bản thân mình, lại chỉ vào tên bằng hữu bên cạnh. “Đây là nghĩa đệ của ta Vương Tiểu Hải, hôm nay ta đặc biệt dẫn Ngũ Hồ Tứ Hải bằng hữu tới đây để thỉnh giáo cô nương.”

Chắc chắn, thỉnh giáo cái gì, cướp địa bàn thì nói là cướp địa bàn, không nên giả bộ văn nhã.

Chu Tước hạ thấp người đáp lễ: “Ta là Chu Tước, mọi người có thể gọi ta là Chu cô nương. Đều là người yêu cờ, các vị đây là cao thủ, tiểu nữ mới đến, chưa thể nói là chỉ giáo, chỉ là giao lưu thôi, coi như là kết giao bằng hữu.”

Mọi người vỗ tay như sấm: “Hảo!”

Ở chính giữa đám đông, một vị cao niên đứng lên, “Mọi người yên lặng một chút, yên lặng một chút.” Tiếng vỗ tay ầm ỉ nhỏ dần, “Lão hủ là Ninh Như Phong, tuổi đã cao, mọi người có thể gọi ta là lão Ninh. Lão hủ tuy bất tài, cũng biết rằng trên bàn cờ nhỏ nhỏ, sẽ giống như thương kiếm giao tranh, đây mới là dũng sĩ chân chính! Không thể vì một tiểu cô nương tuổi còn trẻ, dung nhan xinh đẹp, thì có lòng nhường nhịn lẫn nhau, như vậy, há chẳng phải phụ lại đạo lý trắng đen rõ ràng mà cờ vây hướng tới.”

Vừa dứt lời, tiếng trầm trồ khen ngợi lại nổi lên bốn phía.

Xem ra tâm kế nhỏ nhỏ của Chu Tước đã bị người kia phá! Nhớ kỹ, gừng càng già càng cay. Đối phương có đề phòng, Chu Tước, người cũng nên cẩn thận.

Khá khen cho Ninh lão, dám phá mưu kế của ta. Hừ hừ, ta biết khua môi múa mép với người là thất sách. Người lớn tuổi như vậy, luận khẩu chiến, ta có thể so với người sao?

Trong lòng Chu Tước trăm mối tơ vò, tức giận mà không thể phát tiết.

Nếu khẩu chiến đấu không lại, vậy chỉ có thể trên bàn cờ luận công phu.

Đê tiện, thật đê tiện, quả nhiên là cây đồng hiệp yếu. Một đám người đông nghìn nghịt, vậy mà dùng thớt đè người đối phó với tiểu nữ tử, thế nhưng, các người nghĩ như vậy là có thể đánh bại ta sao?

Ở trước cửa miếu, trên một bãi đất trống đã kê sẵn bàn cờ, bên cạnh còn đặt một cái đồng hồ cát (sa lậu). Đồng hồ cát là công cụ tính thời gian trong thi đấu cờ vây, so với tối hôm qua dùng cây nhạn để canh giờ, tất nhiên hôm nay là thi đấu chính thức cũng phải quy củ hơn.

Tinh thần Chu Tước trầm ổn như nước hồ thu, không một chút do dự ngồi về phía quân trắng, quân đen tất nhiên được đi trước, so ra quân trắng có vẻ bị động hơn, nhưng nàng muốn chứng tỏ mình là chủ nhân. Đương nhiên phải làm cho đám người đến khiêu chiến này bội phục, chờ xem nàng xưng bá đi.

Bốn phía an tĩnh lại, Tôn Trữ cũng từ trong miếu đi ra, im lặng ngồi bên Chu Tước xem cuộc chiến. Một người bước ra từ đám đông, nhanh chóng ngồi xuống phía đối diện Chu Tước.

Sau đó người nọ thảm bại mà về, người tiếp theo cũng thế, thua tiếp quay về, người tiếp theo

Chu Tước cảm thấy kỳ nghệ của mình từ từ được khôi phục, tựa như một thế giới mới mở ra trước mắt. Lúc mới bắt đầu, đồng hồ cát chảy hết mà nàng chỉ có thể thắng sát sao, nhưng rất nhanh sau đó, nàng thắng người khác ngày càng nhiều quân, đủ mọi loại người với trình độ kì nghệ khác nhau. Nàng càng đánh càng hăng, ý chiến chiến đấu sôi sục.

Từ buổi sáng đấu tới khi chạng vạng tối, rốt cuộc chỉ còn lại một người.

Chu Tước nhìn người nọ mỉm cười: “Ninh lão a, xem ra hôm nay lão là tiết mục cuối cùng rồi! Tiểu nữ nên dốc hết sức chiến đấu nha.”

Khi nói chuyện, Ninh lão đã đi một nước. Chu Tước cũng tùy ý hạ xuống một quân. Ánh mắt Chu Tước lấp lánh, nàng mỉm cười nói: “Nghiêm túc như vậy a, tuy rằng cờ vây trắng đen rõ ràng, nhưng cùng nhau

chơi cờ cũng giống như kết giao bằng hữu. Bằng hữu vong niên, thật thích hợp với ta. Người biết không, người lớn tuổi luôn có nhiều kinh nghiệm quý giá nha.”

Ninh lão không nói một lời, thần trí an định vững vàng.

Ngày đã chuyển sang chiều tà, ánh sáng mờ dần, phía chân trời nhuộm một màu đỏ rực. Trên bàn cờ, quân đen đang chiếm giữ một mảnh đất tốt, Ninh lão cười đắc ý nhìn quân trắng.

“Cô nương không nên nói chuyện phiếm khiếm tâm không tập trung, lúc chơi cờ, tốt nhất phải giám sát chặt chẽ đất của người, bằng không sẽ thua một ván cờ.”

Chu Tước nghiêng đầu nhìn lão một cái, trên mặt mang hiện lên ý cười tự thị nhi phi, trước khi đồng hồ cát chảy hết một khắc, nàng bình tĩnh hạ xuống một quân.

“Tại sao người lại phản kháng, cũng vô phương thôi ...” Chưa kịp nói hết câu, Ninh lão đã mở to hai mắt, giống như thấy quỷ, không, so với quỷ lão còn thấy khó tin hơn.

Chỉ một nước cờ, nàng hạ một quân, làm cho cục diện thay đổi nghiêng trời lệch đất. Quân đen đang xưng thần một phương, quân trắng lại ở trong phần đất của nó hợp lại một cách ngang tàng.

“Không có khả năng, tuyệt đối không có khả năng!” Ninh lão lắc đầu liêu tục kêu lên.

Chu Tước mở to cặp mắt hắc bạch phân minh, trên mặt ý cười như hoa sen mùa hạ nở ra: “Không đến khắc cuối cùng, cũng không nên tùy tiện kết luận nha.” Lại vui vẻ, “Ta thật sự là thiên tài, thế nhưng Ninh lão kinh nghiệm nhân sinh phong phú hơn nữa cũng dạy cho ta một bài học quý.”

Ninh lão nghiêm túc: “Thì ra trước đó người liên tục đặt bẫy.”

Chu Tước cười cười: “Người là người thông minh, ta thích giao thiệp với người thông minh.”

Hùng tâm tráng khí của Ninh lão đều hóa tro tàn, lão lão đảo đứng dậy: “Thôi, thôi, mười năm trước ta bại bởi Bích Phù hoàng hậu, không nghĩ hôm nay sau mười năm ta lại bại bởi một tiểu cô nương, hơn nữa cách đánh lại giống nhau.”

Ninh lão vừa đi, mọi người cũng lục đục rời khỏi.

Ban đầu Tôn Trữ rất không tin tưởng Chu Tước, luôn nghĩ nàng tự biên tự diễn. Cho đến hôm nay thấy nàng dùng trí thông minh địch lại ngàn người, đặc biệt là trận đấu cuối cùng với Ninh lão, có thể nói là quá kích thích, kịch tính cao trào, ai cũng nghĩ Ninh lão kỳ nghệ cao siêu trầm ổn sẽ nắm chắc phần thắng nhưng cuối cùng lại bại, còn người chắc chắn sẽ thua lại ngoài sự mong đợi chiến thắng.

Nàng đúng là tài nghệ tuyệt vời siêu trần thoát tục, thật sự làm hấn bội phục sát đất. Nghĩ vậy, trong lòng hấn tình cảm mãnh liệt trào dâng, “Bùm” một tiếng quỳ gối trước mặt nàng, cung kính khấu đầu ba cái: “Sư phụ, xin nhận của đồ nhi một lạy.” (Nam mô, lấy từ Tây Du ký)

Chu Tước lùi về sau nửa bước, kinh ngạc nói: “Ta đâu đồng ý nhận người làm đồ đệ, người đang uy hiếp ta hả?”

Còn chưa xử lý được một tên đồ đệ đột nhiên xuất hiện, lại có hai người bước nhanh tới quỳ rạp xuống đất.

“Mỹ nhân sư phụ, thỉnh người thu nhận hai ta làm đồ đệ đi.”

Chu Tước tập trung nhìn, thì ra là hai tên hành khất huynh đệ Vương Đại Hải và Vương Tiểu Hải. Bọn họ còn chưa đi sao?

“Hai người cảm thấy ta sẽ thu nhận hai đồ đệ có ý dẫn một đám người tới đây làm khó ta hả?” Chu Tước hỏi.

Vương Đại Hải đỏ mặt nói: “Chúng ta là muốn thử kĩ nghệ của sư phụ, không có ý mạo phạm, xin sư phụ đại nhân đại lượng, không trách cứ chúng ta.”

Vương Tiểu Hải cũng cầu xin: “Đúng vậy! Sư phụ, ta và đại ca thật sự thích cờ vậy, người hãy thu nhận chúng ta đi.”

“Ta rất vui khi thấy các người thích cờ vậy, chỉ tiếc ta không dễ dàng thu nhận đồ đệ, bất quá —” người duỗi ra, cổ xoay xoay trái ba cái, phải ba cái, “Bất quá, cả ngày hôm nay ta không có cơm ăn, nếu có ai tốt bụng mời ta bữa cơm, có thể ta sẽ suy nghĩ một chút.”

Tôn Trữ túi trống rỗng, Vương Đại Hải và Tiểu Hải lại dựa vào xin ăn để sống qua ngày, ba người đều không có khả năng mời nàng ăn cơm, nhắc tới yêu cầu để thu nạp đồ đệ, mặt ba người đều lộ vẻ khó xử.

13. Chương 13

Lúc Tôn Trữ, Vương Đại Hải và Tiểu Hải đang ở thế khó xử, một nhân vật không nghĩ tới lại xuất hiện.

“Chỉ ăn một bữa cơm thôi mà, việc này xin để Từ mỗ lo liệu.” Phong thái cốt nhã, thân mặc hồng y, Từ Ấu An chậm rãi từ góc nhỏ bước ra, nhìn về phía Chu Tước mỉm cười: “Chu cô nương, ta cần sự trợ giúp của cô.”

“A!” hai mắt Chu Tước lóe sáng, trái ánh bạc, phải ánh vàng, “Trong lòng ta đang suy nghĩ tới người, tới hôm qua không có cơ hội đàm đạo với mỹ nam. Xem ra lòng thành tâm của ta đã thấu trời xanh, mang người đến bên ta.” Trong lòng lại muốn hét lên: Thấy người thật tốt a, kho bạc, kho vàng của ta.

Từ Ấu An nhếch mày kiêu lên: “Nghe nàng nói vậy, ta càng khẳng định chọn nàng là quyết định đúng đắn.”

Bước từng bước nhẹ nhàng giống như đi trên hoa sen, “Rất nhiều người cũng nói như vậy nha.” Giống như khi gặp công tử ở trong rừng, cũng chỉ muốn lợi dụng nàng, thì có làm sao? Mục tiêu của nàng là kiếm đủ ngân lượng để làm lộ phí, tìm được người ở thành Trường An, hoàn thành nhiệm vụ của nàng, lúc đó thế gian này xảy ra chuyện gì cũng không phải việc của nàng. Đây là vận mệnh, mà cũng là kết thúc mà nàng muốn. “Nếu người tới sớm một chút, sẽ được chứng kiến trận chiến không tiếng súng của ta. Cho nên, ta hy vọng yêu cầu của người sẽ không ảnh hưởng đến tâm trạng vui vẻ của ta. Sống trên đời những lúc vui vẻ nên tận hưởng hết sức, nếu không thể khiến cho ta hạnh phúc, cho dù người là mỹ nam, thì ta cũng không đáp ứng đâu nha.”

Tôn Trữ đang quỳ trên mặt đất cũng đứng lên, đi tới bên cạnh Chu Tước, kéo nàng qua một bên, cách Từ Ấu An một khoảng xe mời dừng lại. Vương Đại Hải và Vương Tiểu Hải cũng bỏ qua cơ hội thuyết phục nàng thu nhận đồ đệ, cũng vội đi theo.

Tôn Trữ thấp giọng nói: “Sư phụ, tuy thánh nhân có nói: Hãy suy nghĩ hai lần trước khi quyết định. Nhưng hiện giờ chúng ta không có tiền để ăn, giúp đỡ người khác thì tất nhiên chúng ta cũng phải đáp lại gì đó. Tại sao người còn do dự? Làm mất đi cơ hội tốt.”

“Ta hiểu được tính toán trong lòng người, nhưng ta cũng không thể để đối phương cảm thấy ta vô nguyên tắc như vậy, chỉ cần bỏ ra một bữa ăn thì có thể dễ dàng đáp ứng điều kiện của người ta. Nếu ta càng do dự thì càng có thể kiếm được nhiều lợi ích, mà không phải ở thế bị động. Hiểu chưa?”

Tôn tú tài có thể không hiểu hết, nhưng Vương Đại Hải đương nhiên hiểu được. Một tên hành khất lẩn lộn giang hồ so với Tôn tú tài chỉ biết đọc sách mười năm thì càng thông minh, chuyện này không làm hắn hứng thú, ngược lại có phần lo lắng, sắc mặt hắn lo lắng nói: “Sư phụ, người không thể đồng ý với hắn. Từ Ấu An là một hoa hoa công tử nổi danh ở đây, số cô nương bị hắn chọc ghẹo tán tỉnh không kể xiết. Hành vi tồi tệ của hắn còn được viết thành đồng dao truyền khẩu. Người không nên kết giao với hắn!”

Chu Tước khẽ nhún mày: “Nếu ta nhớ không lầm, tối hôm qua chúng ta còn giao chiến ở tại đây, tuy không thể ngăn người thua cuộc mất luôn địa bàn, sáng hôm nay người không phục còn dẫn theo một đám người đến khai chiến với ta. Mà bây giờ, người lại nói những lời này với ta, tưởng rằng ta chỉ là một đứa nhỏ ba tuổi ngây thơ sao? Người thấy ta tin người được không?”

Vương Đại Hải vội la lên: “Lời ta nói đều là sự thật, từ nhỏ ta đã lẩn lộn ở thành này, ta không dám tự xưng chuyện gì cũng biết, nhưng cũng được tám chín phần. Ta không muốn người bị thương tổn, bởi vì ta

và Tiểu Hải còn muốn báỉ người làm sư phụ. Đam mê của chúng ta đối với cờ vây không gì sánh kịp, mà người duy nhất có thể giúp chúng ta thực hiện giấc mơ là người, người là cơ hội của chúng ta, nên ta sẽ không lừa gạt người đâu.”

Chu Tước nhìn ánh mắt của hắn, không giống như đang nói dối. nhưng có kẻ lừa đảo nào lại viết trên mặt hắn hai chữ này?

“Cũng chính vì người muốn báỉ sư phụ của ta làm thầy, nên mới vội vàng lừa gạt người. Người cũng biết sư phụ mà đi, sẽ không có cơ hội gặp lại, nên mới không tiếc lời làm người khác mất hết danh dự để giữ sư phụ lại. Tiếc là mảnh khốe nhỏ nhỏ đó, binh pháp cũng có nhắc đến. Ta từ nhỏ đã đọc thi thư, sao có thể khiến sư phụ rơi vào bẫy của các người?”

Nghe xong lời nói của Tôn tú tài, dường như cũng có đạo lý.

Việc duy nhất Chu Tước cần làm, chính là căn cứ từ đoạn đối thoại này đưa ra quyết định chính xác.

Tôn Trữ, Vương Đại Hải và Vương Tiểu Hải cũng hiểu được điều này, ba người sáu con mắt không hẹn mà gặp, cùng nhìn về phía Chu Tước, ánh mắt thiết tha, thật sự là khiến nàng lúng túng.

Làm một người thất vọng hay làm thất vọng cả hai người, lựa chọn này cũng không tệ.

Chu Tước cũng không nói ra quyết định của nàng, mà xoay người tao nhã bước về phía Từ Ấu An. Có lẽ khiến ột tiểu cô nương thô lỗ nhanh chóng học được lễ nghi của khuê nữ, là cho nàng tiếp xúc với một công tử cao quý.

Chỉ về phía ba người sau nàng, Từ Ấu

An lộ ra nụ cười thuần khiết: “Các người bàn xong chưa? Chỉ mong bây giờ tại hạ có thể vinh hạnh mời nàng dùng bữa.”

Chu Tước vén mái tóc đen, cười quyến rũ: “Trước khi nhận lời mời của người, ta nghĩ chúng ta nên nói chuyện thù lao.”

Từ Ấu An làm động tác cúi mình: “Từ nhỏ nhất định không làm Chu cô nương thất vọng.”

Nhìn thấy hành động của Chu Tước cũng đoán được quyết định của nàng, Vương Đại Hải và Vương Tiểu Hải rất thất vọng, dùng loại ánh mắt “người thật đáng thương” nhìn Tôn Trữ.

“Ta biết người vui mừng khi thấy sư phụ bắt tay với hắn, tuy nhiên sau này người sẽ phát hiện ra Từ Ấu An là một tên ngụy quân tử. Hy vọng sau này sư phụ còn biết mình có người là đồ đệ.”

Bị mất quyền lợi luôn khiến người ta bất mãn cay nghiệt, hắn là một tú tài đọc sách thánh hiền, đương nhiên không so đo tính toán cùng bọn họ. Hắn biết, mây đen đã qua, ánh sáng rực rỡ đã đến, trước mặt hắn là tiền đồ cấm tú phồn hoa thênh thang tươi sáng.

“Chiếc xe ngựa này thật xa hoa tinh xảo! Ta không biết người chuẩn bị xe ngựa, thật là chu đáo. Ta rất thích lục lạc ngọc treo phía trước cửa xe, vừa hoa mỹ lại cầu kỳ tinh tế.” Chu Tước vừa bước chậm đến xe ngựa, vừa suy nghĩ cách thu chiếc xe này vào tay.

Từ Ấu An kéo tấm rèm thật dày qua một bên: “Nếu không bỏ ra công sức, làm sao nàng có thể nhìn ra tâm ý của ta?”

Chu Tước cười nói: “Bây giờ ta thấy rồi. Hy vọng người không ngại chuyện ta mang theo đồ đệ.” Kinh nghiệm sống vài ngày ở nhân gian cho nàng biết, để tránh sai sót thì tất cả mọi chuyện đều phải chuẩn bị phương án đề phòng. Nếu thật sự tên Từ Ấu An này không đáng tin, nàng vẫn có thể dùng Tôn tú tài để lấy phần thưởng của cuộc thi.

Từ Ấu An nhún vai: “Đương nhiên.”

Tôn Trữ được mời cùng đi vào xe ngựa, bên trong cũng xa hoa giống như bên ngoài, hai bên có ghế ngồi, ở giữa là một cái bàn con làm từ gỗ hoa Lê, bên trên có mấy đĩa hoa quả khô, một mâm các loại hoa quả tươi theo mùa, một bình mỹ tửu.

“Từ công tử, để ta giới thiệu một chút, vị này là tân đồ đệ ta mới thu nhận, cũng là quán quân của cuộc thi đấu cờ vây năm nay.”

Từ Ấu An khó hiểu: “Ta nhớ là cuộc thi đấu một tháng sau mới bắt đầu.”

“Đúng vậy!” Chu Tước tự tin cười cười: “Bây giờ ta nói cho người biết trước kết quả.”

“Thì ra là tân kì thủ, tại hạ là Từ Ấu An, hạnh ngộ, hạnh ngộ.”

Vốn chỉ nghĩ bái Chu Tước là thầy để có thể nâng cao kĩ nghệ, không ngờ nàng nói năng cao ngạo, khiến Tôn Trữ rất xấu hổ, dù nàng là cao thủ cờ vây, cũng không thể chỉ trong vòng một tháng làm hấn bay lên tới trời.

Biểu hiện của Tôn Trữ làm Chu Tước không vừa ý: “Đây là thái độ gì vậy, người lại hoài nghi năng lực của ta sao? Người sẽ không khiến ta vừa thu nhận đồ đệ đã hối hận, phải không?”

Tôn Trữ vội vàng nôn nóng chớp lấy cơ hội sửa chữa thái độ vừa rồi: “Không, bây giờ ta tuyệt đối tin tưởng, nhất định không làm sư phụ thất vọng.”

Chu Tước hài lòng mỉm cười với Từ Ấu An: “Thật hy vọng trong trận chung kết, Từ công tử có thể chứng kiến tư thế hiên ngang của đồ đệ lúc nhận giải thưởng.”

“Rất phải.” Từ Ấu An chọn tư thế thoải mái ngồi xuống: “Là người chiến thắng giải cờ vây năm ngoái, ta nghĩ ta sẽ là người trao giải cho tân quán quân năm nay.”

“Quán quân năm trước? Ai cha, ta đã quên mất, thư đồng của người có nói qua, Không biết người có nhận lời chúc mừng muộn của ta hay không?”

“Chỉ cần là chúc mừng, ta đều sẽ nhận.”

Chu Tước nghĩ nghĩ: “Ta nhớ người có việc muốn mời ta giúp.”

Lời này làm cho ánh mắt của Từ Ấu An lóe lên một tia đắc ý, trên mặt vẫn lưu lại nụ cười tựa như lúc Chu Tước chúc mừng chiến thắng của hấn.

“Việc này nhắc sau. Trong phủ của ta đã chuẩn bị chu đáo để đón Chu cô nương, chờ nàng tẩy trần trang điểm rồi chúng ta sẽ cùng nhau thương thảo.”

Chu Tước được an trí vào một gian phòng tinh xảo, hoa mỹ. Thư thả tắm trong bồn rải đầy cánh hoa hồng, Chu Tước thay y phục bằng lụa mỏng rồi bắt đầu vẽ mắt, thoa chút son môi. Nha hoàn Thúy Cúc cung kính đứng một bên, nhẹ giọng hỏi: “Chu cô nương, không biết nô tỳ nên xử lý xiêm y cô nương vừa thay ra như thế nào.”

Cây lược gỗ đào chậm rãi lướt qua từng sợi tóc đen mượt, Chu Tước liếc nhìn Thúy Cúc qua chiếc gương đồng, nói: “Chuyện này mà cũng hỏi ta sao? Tất nhiên là ném đi!”

Thúy Cúc hạ thấp người đáp lại: “Nô tỳ đã biết.” Nói xong ôm quần áo ra ngoài.

Chiếc lược tự dừng lại bị vướng phải tóc rối, Chu Tước không chải được, không hiểu sao lại sinh ra chút hờn dỗi: “Người quay về đây!”

Vừa mới bước ra khỏi cửa, Thúy Cúc lại xoay người trở về: “Không biết Chu cô nương còn phân phó điều gì?”

“Đi lấy một cái kéo sắt, cắt mớ quần áo này nát vụn rồi vứt đi.”

Thúy Cúc lén nhìn nàng một cái, vẻ mặt Chu Tước không tự nhiên la lên: “Còn không mau đi!” Thúy Cúc thoáng run rẩy, nhận lệnh mà đi.

Làm người phải luôn nhìn về phía trước, quên đi quá khứ đau khổ, hướng về tương lai tươi sáng. Nếu đây là thái độ làm người, thì nàng cũng phải cố gắng học theo.

“Chu cô nương, công tử nhà ta mời cô tới Tích Thủy các đàm đạo.”

Thư đồng tay cầm một chiếc đèn lồng bằng ngọc lưu ly màu tím, dẫn Chu Tước xuyên qua dãy hành lang uốn lượn, lướt qua hoa viên rực rỡ màu sắc, đi tới ven hồ.

Tích Thủy các đặt phía trên mặt hồ xanh biếc, tứ phía có hành lang uốn lượn, thông đến biệt viện khác.

Chu Tước đi theo thư đồng tới Tích Thủy các, thấy lụa mỏng treo bên cửa sổ đang phiêu lượn theo gió, Từ Ấu An đã chờ nàng từ lâu. Bên cạnh hắn là một chiếc bàn tròn làm từ gỗ cây Tử Đàn, mỹ tửu mỹ thực đều đã được bày lên.

Sau khi đưa Chu Tước tới nơi, thư đồng cung kính rời khỏi

Trong chốc lát, Tích Thủy các chỉ còn lại Chu Tước và Từ Ấu An

Ánh sáng trên những ngọn đèn dầu bằng đồng được đặt khắp bốn phía chiếu sáng căn phòng, bên ngoài là tiếng côn trùng kêu vang, càng làm không khí có vẻ thanh u tĩnh mịch.

Hoàn cảnh này, cô nam quả nữ ở chung một phòng làm Chu Tước vô tình nhớ lại lời của Vương Đại Hải: Từ Ấu An là một hoa hoa công tử nổi danh ở đây, số cô nương bị hắn chọc ghẹo tán tỉnh không kể xiết. Hành vi tội tệ của hắn còn được viết thành đồng dao truyền khẩu

Chẳng lẽ hắn nói thật sao?

“Chu cô nương, tại sao lại đứng như vậy, lại đây ngồi đi.” Giọng nam trầm thấp cắt đứt suy nghĩ của nàng.

“Ta đang bị sự xa hoa trong phủ của ngươi dọa.” Chu Tước lấp liếm sự thất thố vừa rồi của nàng.

Lời nàng nói làm cho ánh mắt Từ Ấu An có chút mất mát, nhưng rất nhanh đã khôi phục lại dáng vẻ hào hoa phong nhã. Cầm lấy bình rượu bạch ngọc, rót vào ly của Chu Tước.

“Đây là rượu hoa lê lâu năm, ngọt thanh tinh khiết, hy vọng Chu cô nương sẽ thích.”

Chu Tước nâng chén uống một ngụm, quả nhiên là thấm tâm tâm can, làm lòng người say mê, uống cạn một hơi.

“Ngươi muốn ta giúp chuyện gì, bây giờ có thể nói được rồi.” Chu Tước quyết định đi thẳng vào vấn đề.

Dường như là chuyện khó mở miệng, Từ Ấu An cầm lấy bình rượu rót cho nàng một ly nữa: “Thường rượu trước, nói sau.”

Chu Tước im lặng, nhú mào, bắt đầu chuốc rượu ta hả? người thông minh đến mấy cũng có lúc giấu đầu lòi đuôi.

“Xem ra không cần phải nói. Ta đã biết ý của ngươi. Ta sẽ không đáp ứng, vĩnh viễn không, ngươi chết tâm đi.”

“Cái gì?” Từ Ấu An cảm thấy bất ngờ. “Ta còn chưa nói mà.”

“Ta đang nghĩ đến sự đứng đắn, thì ra ngươi quả thật là bên ngoài trong sáng, bên trong lại ăn chơi thối nát, thật làm ta thất vọng. Xét thấy ngươi chỉ làm thương tổn tinh thần của ta, ta sẽ không đi báo quan, nhưng mà ngươi phải bồi thường phí tổn tinh thần cho ta.”

Từ Ấu An hoàn toàn không hiểu ý nàng, hai ánh mắt vô tội mở to: “Ăn chơi thối nát là cái gì? Tổn thất tinh thần? Ta đang tìm cách tìm lại thể tử cũng là sai sao?”

Đến phiên Chu Tước kinh ngạc, nhìn thấy hắn ngơ ngác: “Ngươi không phải muốn trêu đùa ta sao?” (*_*)

“Quý mới trêu ngươi!” Từ Ấu An cũng không để ý hình tượng nữa nhảy dựng lên: “Ta muốn trêu ghẹo ngươi chẳng lẽ sẽ giương to mắt quát vào mặt ngươi sao?”

14. Chương 14

Tích Thủy các, lựa mỏng phiêu phiêu theo gió, ánh đèn lay lắt lúc có lúc không.

Từ Ấu An bước đi thông thả, đến bên ngọn đèn khêu tim lên. “Vây ra, tên hành khất nói với người ta chính là một kẻ trăng hoa thích trêu hoa ghẹo liễu?”

Chu Tước cảm thấy có lỗi: “Ta biết ta không nên tin tưởng bọn hắc, nhưng biểu hiện của người làm ta tin đó là sự thật.”

“Thê tử của ta cũng nói như vậy.” Từ Ấu An lộ vẻ cô đơn.

Lại có chuyện bất quá để nghe, nhân gian đúng là nơi sinh ra bất quá. Cả người Chu Tước sôi trào nhiệt huyết, lại sắp được nghe chuyện cũ thú vị rồi nha.

“Trước hết người hãy kể chuyện nương tử của người đi.”

Khơi hết tim của mấy ngọn đèn, Từ Ấu An mới ngồi lại chỗ của mình, tự rót một chén rượu ỳnh, khuôn mặt lộ rõ vẻ u sầu uống một hơi cạn sạch. Nâng chén tiêu sầu càng sâu thêm, chẳng mấy chốc gương mặt của hắc lại nhẵn nhớt.

“Lúc nàng gả cho ta mới mười bốn tuổi, sau khi đã bá cáo đường, động phòng hoa chúc, nàng lại thà chết không thừa nhận chuyện này. Đôi ta là do cha mẹ định đoạt, không có tình cảm sâu nặng giống như thanh mai trúc mã.”

Chu Tước tỏ vẻ hiểu biết: “Mười bốn tuổi, chưa trưởng thành mà, nàng đương nhiên có quyền nghi ngờ.”

Từ Ấu An lại uống thêm một chén rượu, vị ngọt dịu thanh mát của rượu hoa Lê vào miệng hắc cũng trở nên chua xót. Thanh âm trong lời nói hắc chất chứa đầy bi thương.

“Lúc mới đầu chúng ta giống như người xa lạ, sau thời gian chung sống với nhau, ta dần dần cảm thấy yêu nàng, bốn năm sau nàng cũng đáp lại tình yêu của ta.”

Bốn năm. 48 tháng, 1460 ngày, 35040 giờ, 126144000 giây Một con số khổng lồ, đúng là một khoảng dài thời gian, nam theo đuổi nữ, có thể suy ra được lúc hắc theo đuổi thê tử đã gặp nhiều khó khăn. Một thiên tình sử tuyệt đẹp động lòng người của Từ Ấu An và thê tử của hắc hiện lên trong đầu Chu Tước. Từ Ấu An giống như con cún nhỏ đáng thương cầu xin sự yêu thương của thê tử xinh đẹp, đối với những yêu cầu vô lý của nàng, hắc đều thỏa mãn. Hắc hết sức ôn nhu cưng chiều, vô cùng yêu thương, nhưng nàng hoàn toàn không động lòng, bên ngoài tỏ ra cự tuyệt. Mà hắc vẫn bánm riết không buông, cuối cùng cảm động trời xanh, làm tan chảy trái tim băng giá của nàng.

Chu Tước hoàn toàn nhập tâm vào câu chuyện hư cấu của mình, hình tượng Từ Ấu An trước mặt nàng trở nên cao lớn uy vũ, kẻ khác chỉ có thể ngược nhìn.

“Về sau như thế nào? Đã xảy ra chuyện gì?” Nôn nóng muốn biết tình tiết tiếp theo của câu chuyện, so với tình hình hiện nay, có vẻ như Từ Ấu An đã bội bạc tình nghĩa với phu nhân.

“Chúng ta trải qua một khoảng thời gian hạnh phúc.” Từ Ấu An nhìn những ngôi sao xa xa bên ngoài cửa sổ, tựa như hắc đang trở về khoảng thời gian hạnh phúc năm xưa.

Đợi nửa ngày, cũng không nghe Từ Ấu An nói thêm câu nào, Chu Tước nhìn hắc vẫn đang đắm chìm trong ký ức, không được nghe kể tiếp nàng ác độc ra quyết định đập nát mộng đẹp của hắc.

“Thời gian hạnh phúc luôn ngắn ngủi, nếu không người cũng không lưu luyến như vậy. Sau đó thế nào, nói mau.”

Từ Ấu An hồi thần, cười khổ nói: “Một năm trước, trong cuộc thi đấu cờ vây, ta đã đưa ra một quyết định sai lầm, bởi vậy nàng không tha thứ cho ra, không chỉ dờ ra khỏi phủ, mà còn mở Lưu Tiên cư đối diện với Túy Tiên lâu.”

“A!” Chu Tước kinh ngạc hét lên, điều này nằm ngoài suy đoán của nàng, “Thê tử của người là bà chủ của Lưu tiên cư?”

“Đúng vậy.” Từ Ấu An thống khổ nói: “Bất kể ta dùng cách gì, cho dù ta rất đau khổ cầu xin, nàng vẫn không chịu tha thứ, vẫn không chịu quay về bên cạnh ta. Ngay cả ngày khai trương Lưu Tiên cư, trong tấm thiệp mời gửi cho ta, còn kèm theo một tờ hưu thư.”

“Không thể ngờ a, thời đại này nữ nhân cũng có thể hưu tướng công, rất lạ nha.”

Từ Ấu An mặt mày run rẩy: “Cho nên hưu thư hoàn toàn không được luật pháp công nhận. Chỉ cần ta không thừa nhận, nàng vẫn là thể tử của ta.”

“Nói cho cùng!” Chu Tước vỗ tay tỏ vẻ ủng hộ: “Phu nhân của người khai trương từ lâu đối diện Túy tiên lâu, rõ ràng là còn tình cảm với người. Chỉ cần nàng thấy được ý chí của người, nàng sẽ nhanh chóng trở về thôi.”

Giống như uống phải một ngụm nước đắng ngắt, Từ Ấu An nhăn mày: “Mới đầu ta cũng nghĩ vậy. Vì thế ta tìm mấy nữ tử, làm cho nàng ghen, để nàng hiểu rõ lòng mình, nhưng nàng luôn thờ ơ.”

Chu Tước cuối cùng cũng hiểu được: “Cho nên, người trong thành lưu truyền người trêu hoa ghẹo nguyệt khắp nơi.” Nàng quyết định phải tự mình dạy bảo hần cho tốt, “Có lẽ người đã phạm sai lầm lớn rồi. Người không nên lợi dụng nữ nhân khác để kích thích nàng.”

“Thất bại liên tiếp cuối cùng ta cũng ngộ ra chân lý, sai lầm duy nhất của ta chính là tìm đến những nữ nhân không thể so sánh với nàng, không xinh đẹp, không xinh đẹp, không tài hoa, không ... bằng nàng.”

“Ngưng——” Chu Tước động tác tay bảo hần dừng lại, “Không cần nói nữa, tình nhân trong mắt hóa Tây Thi, ta hiểu được cảm nhận về nàng của người. Ta biết người hận không thể dùng những từ ngữ tốt đẹp nhất thiên hạ để miêu tả nàng, nhưng nàng không hiểu được. Người hẳn đã dùng hết lời ngon tiếng ngọt với nàng như đối với ta, một người quen chưa tới hai ngày. Bây giờ ta rút cuộc hiểu được tại sao một năm qua người vẫn chưa cầu xin được sự tha thứ của nàng.”

Rất nhiều mối tình ở dương gian nảy sinh hiểu lầm bởi vì bọn họ không thể đối xử công bằng, thành thật với đối phương, cho nên cuối cùng đành chia ly, thậm chí âm dương cách trở. Loại chuyện này, ở âm phủ nhiều không kể xiết.

Có đôi khi, đạo lý càng dễ hiểu lại làm cho người ta khó nhận ra. Giống như Từ Ấu An, hẳn làm cho tình yêu đơn giản thành phức tạp.

Hần không hiểu ý của Chu Tước, vẫn tiếp tục theo ý mình mà hành động: “Là do ta không tìm được nữ nhân tương xứng, cho nên mới không thể làm cho thể tử của ta ghen tỵ. Cho nên, ta muốn tìm một người đẹp hơn nàng, tài năng hơn, thông minh hơn, như vậy nàng mới cảm thấy địa vị của nàng đang bị uy hiếp.”

Hần suy luận như vậy, nàng không dám khen tặng, nhưng là

“Ta rất vui khi người cảm thấy ta đẹp hơn phu nhân, còn tài năng, thông minh hơn, nhưng ta không tiếp nhận nổi lời khen này.”

Thanh âm của Từ Ấu An trở nên lạnh lẽo: “Ta nói người đẹp hơn nàng hồi nào hả?”

“Ta nghĩ người tìm ta bởi vì ta chính là người có thể khiến phu nhân ghen tỵ.”

Từ Ấu An nhìn nàng từ trên xuống dưới: “Đúng vậy, nhưng người vẫn kém nàng.”

Ánh mắt người này thật sự làm nàng phát lạnh: “Ta thừa nhận ta thua nàng. Tấm chân tình của người đủ làm thiên địa cảm động, nàng không trở về bên người là tổn thất của nàng.” Please, không cần dùng ánh mắt giết người này nhìn nàng chứ.

Lời nói nịnh hót làm cho tâm lý Từ Ấu An dễ chịu: “Người chuẩn bị đi, ngày mai ta mang người đến tham gia yến hội, làm cho nàng biết người đã xuất hiện.”

“Từ công tử, ta không cho rằng đó là ý kiến hay, điều người phải làm là khiến phu nhân chấp nhận một cuộc hẹn, hai người thẳng thắn nói chuyện với nhau. Đương nhiên cần phải trong khung cảnh lãng mạn, có ánh sáng lung linh... à phải có nến, tiệc rượu thưởng hoa văn vân, lúc phong minh nguyệt hòa, hoa khai diệp triển, người thổ lộ tình yêu bao la vô tận với nàng. Nàng tuyệt đối không thể thoát khỏi lưới tình của người đâu.”

“Ta không có thời gian. Bây giờ ta ghen đến phát điên rồi, nào có tâm tư thiết kế giống người nói.”

“Ý gì vậy?”

Từ Ấu An muốn nói lại thôi, hai mắt đỏ lên, hẳn cuối cùng vẫn quyết định nói ra sự thật, “Ta vừa biết được, hai ngày trước cô ấy đã đi hẹn hò với một công tử ở kinh thành.”

Chu Tước ghen hòng, mở to mắt, không biết làm thế nào để an ủi một người thất tình, đành nói: “Tác phong làm việc của phu nhân, thật sự là ... dũng mãnh. Làm cho người khác thật sự bội phục, bội phục.”

“Ai nói không phải, nàng luôn gây bất ngờ.” Từ Ấu An thờ dài: “Thôi cứ như vậy đi, ngày mai ta đem người đi theo.”

Vừa dứt lời, người đã biến mất trong bóng đêm mờ mịt.

Ta có nhận lời sao? Hình như không có. Chu Tước hét lên với bóng đêm: “Này, đừng có đi nhanh như vậy a, ta không biết đường về.”

Gió mùa hạ nhẹ nhàng thổi, gốc liễu rũ thướt tha, xe ngựa ở phía trước.

Công tử ngọc thụ lâm phong khoanh tay đưa lưng về phía thư đồng, hỏi: “Hỏi thăm rõ ràng chưa?”

“Vâng, khoảng nửa chén trà nữa, phu nhân sẽ đi Tiêu tương quán nghe Bình thư.”

Từ Ấu An gật gật đầu, khom lưng tiến vào xe ngựa, nói với người đánh xe: “Tiêu tương quán.” Phu xe giơ tay lên, vung roi thúc ngựa.

Trong xe ngựa.

“Người chắc chắn làm như vậy? Vạn nhất xảy ra sai lầm, nàng vĩnh viễn cũng không tha thứ cho người đâu.” Chu Tước còn giữ ý đồ thuyết phục Từ Ấu An.

Từ Ấu An hí mắt suy nghĩ, thanh âm thản nhiên: “Ta biết mình đang làm gì, ta biết làm vậy là đúng.”

Chu Tước vẫn không rõ: “Quyết định sai lầm khiến vợ chồng người giận nhau là chuyện gì? Không thể cho ta biết sao?”

Từ Ấu An chậm rãi mở mắt, đem ánh mắt sắc như dao phi về phía Chu Tước. Nếu ánh mắt có thể giết người, thì ánh mắt của hẳn đúng là – thiên đao vạn quả.

Chu Tước là loại người khi nhuyển phạm ác, thấy vậy liền run run nói: “Ta không hỏi, không hỏi.”

Có đôi khi không biết chuyện lại có thể sống lâu, nhưng bất luận là ai cũng biết, cây kim trong bọc lâu ngày cũng lòi ra.

Đi vào quán trà, Chu Tước thầm than một tiếng, rốt cuộc là Bình thư hấp dẫn ra sao mà có thể thu hút được nhiều người như vậy a. Bất quá, nàng nhanh chóng phát hiện mọi chuyện cũng không giống nàng tiên đoán. Từ lúc nàng cùng Từ Ấu An tiến vào cửa quán trà, tất cả ánh mắt đều nhìn chăm chú, nàng và Từ Ấu An đến đây thì sao, muốn xem chuyện bát quái hay sao hả, thật sự là một đám lăm chuyện. (dạ, chị nhìn lại chị đi a.~.~)

Lướt qua mấy cái bàn chật ních người, dường như có vài người quen biết Từ Ấu An đã lâu dùng ánh mắt tiếc hận nhìn hẳn, an ủi nói: “Từ công tử, người tốt nhất là tỉnh lại đi.” “Đúng vậy, Từ công tử, người dù sao cũng phải sống tiếp, chúng ta đều ủng hộ người.”

Còn lại mọi người đều mang thái độ xem kịch vui, còn có kẻ vui sướng như người gặp họa, “Coi kìa, trong thành này ai cũng biết ông chủ Túy Tiên lâu đã bị cấm sùng!”. “Hắn tưởng mang theo nữ nhân xinh đẹp sẽ có thể che dấu việc vợ hắn ngoại tình sao.” “Người thì biết cái gì, cái này gọi là giấu đầu lòi đuôi.”

Bất luận là khuyên nhủ hay khinh thị, Từ Ấu An đều không để ý, ánh mắt kiên định nhìn về một phía. Chu Tước nhìn theo ánh mắt thất vọng của hẳn, cách một cái bàn, có một nữ tử mặc hoàng sam đang chăm chú nghe Bình thư, giống như mọi chuyện xảy ra trong quán trà đều không ảnh hưởng đến nàng.

Cuối cùng nữ tử xinh đẹp tuyệt luân như thế nào mới khiến Từ Ấu An mê đắm không thôi? Đáp án rất nhanh thôi sẽ được công bố, Chu Tước không kìm chế được tâm tình phấn khích của chính mình.

Đi theo sau Từ Ấu An, ngồi vào bên cạnh chỗ của hoàng sam nữ tử. Xem ra ông chủ quán trà cũng rất gian trá, an bài chỗ ngồi như vậy ột đôi oan gia.

Ngồi vào chỗ của mình một lúc, tất cả sự nhấn nạy của Chu Tước sụp đổ, nàng rút cuộc không kìm chế được sự tò mò của bản thân, chậm rãi nhìn về phía hoàng sam nữ tử.

Không ngờ là hoàng sam nữ tử cũng đang nhìn nàng, lần này bốn mắt nhìn nhau. Hai bên đều “A” một tiếng thật to.

15. Chương 15

Nghĩ lại vừa rồi, Chu Tước không nghĩ hoàng sam nữ tử cũng đang nhìn nàng, càng làm cho nàng bất ngờ chính là nàng ta đã nhận ra nàng. Hiển nhiên là nàng ta nhận ra cho nên về mặt mới có thể hoảng hốt như thế. Đúng vậy, nàng hoàn toàn có thể biết đó không phải là ghen, mà là giật mình.

Nàng mới tới dương gian, tại sao lại có người nhận ra?

Chuyện cũ phải lùi về một tháng trước (vắt chân, hóng = ^ ^ =, bắt đầu bắt quái giống chị rồi)

Bên bờ sông Tam sinh, cánh đồng hoa mạn châu sa đỏ rực như lửa, trải dài vô tận, phản chiếu vào dòng Tam sinh, giống như thiên đường chốn nhân gian lúc hoàng hôn, ráng chiều đỏ rực, mỹ lệ mà cô tịch, thê lương, khiến cho lòng người an ổn, ngay sau đó, không hề để tâm mà rơi vào nơi tăm tối, âm u, trở thành bữa tiệc cho ác thú.

Người đưa đồ chống một cây gậy trúc nhỏ dài, từ xa chậm rãi đưa thuyền tới, trên thuyền đều đã đầy tử hồn sắc mặt u sầu. Có thể đời đời kiếp kiếp bị không khí trầm mặc này làm cho phai mờ tính hài hước, mà sắc mặt người đưa đồ ngàn năm như một vẫn luôn lãnh đạm, trong miệng chậm rãi xướng một khúc ca dao xưa không buồn không vui:

Tự tử nhi sinh, tự sinh nhi tử, sinh sinh tử tử, sinh sinh bất tức

Phóng hạ chấp niệm, đắc đạo vãng sinh, phóng hạ chấp niệm, đắc đạo vãng sinh

Tâm hữu chấp niệm, bất đắc luân hồi, tâm hữu chấp niệm, bất đắc luân hồi.

(Có chết mới sinh, có sinh mới chết, sinh mệnh mất đi, không buông sinh mệnh.

Buông bỏ chấp niệm, sẽ được đầu thai, buông bỏ chấp niệm, sẽ được đầu thai.

Lòng còn chấp niệm, không được luân hồi, lòng còn chấp niệm, không được luân hồi.)

Bên cạnh cầu Nại hà, tâm trạng Chu Tước chán nản dựa thân hình mềm mại vào nhuyễn tháp, tiến hành khảo thí với từng tử hồn do người đưa đồ dẫn đến.

Quy định của âm phủ là chỉ cần qua được sông Tam sinh, trên quần áo không bị hoa mạn châu sa nhiễm hồng, coi như thông qua khảo thí, trách nhiệm của La sát là nói cho những tử hồn vượt qua khảo thí về việc đầu thai, rồi cho hần qua cầu Nại hà, uống một ngụm canh Mạnh bà, có thể quên hết mọi chuyện, tiến vào vòng luân hồi, một lần nữa bắt đầu cuộc sống mới.

Đương nhiên cũng có tử hồn không chịu chuyển kiếp, nếu không phải không bỏ được chấp niệm, thì cũng là muốn trở thành ác quỷ lộng hành, mặc kệ là loại nào, cuối cùng đều không có kết quả tốt.

Một mỗi ngáp một cái, Chu Tước hỏi quỷ binh hầu hạ bên cạnh: “Bao lâu nữa thay ca?”

Quỷ binh đáp với tử hồn trước mặt: “Thông qua —” sau đó mới trả lời nàng, “Rất nhanh thôi, nô tài cũng muốn về nhà giúp đỡ lão bà, nhưng công việc mà, luôn tốn thời gian a.” Tiếp theo kéo thật dài âm cuối, tiếp tục hô: “Kế tiếp ——”

“Lão bà?” Chu Tước cười nói, “Xem ra âm phủ càng ngày càng sa đọa, ngang nhiên học tập nhân gian, thú lão bà a.”

“Người phải biết cập nhật chứ, cưới lão bà đã là tục lệ lưu hành mười năm nay, bây giờ đang thịnh hành làm đẹp bằng cách lấy vảy đồi mồi làm móng tay giả. Nhưng mà nói đi nói lại, ngay cả thủ hạ thành thân người cũng ngang nhiên không cho tiền mừng, có phải rất không có quỷ tình hay không?”

“Là ta sai, hôm nào ta mời vợ chồng người cùng uống rượu chuộc lỗi nha.”

Vừa dứt lời, quỷ binh đã la lên: “Không thể nào.”

“Người cảm thấy được mời rượu vẫn không đủ? Nghĩ lại cũng đúng, thành thân dù sao cũng là đại sự, ta nên ...”

Quỷ binh cắt lời nàng: “Lão Đại, ta không có ý này.”

“Không phải, vậy là gì?” Chu Tước rút cuộc đem ba hồn năm phách đang bay đầy trời thu về. Đúng, không nhìn lầm, là ba hồn năm phách, thiếu một phách. Lúc nàng đến âm phủ đã là như vậy, không biết vì chuyện gì, cũng không biết tại sao. Chuyện trước đó, nàng đã quên sạch. Bởi vì thiếu một phách, nàng không thể vào vòng luân hồi chuyển thế, đời đời kiếp kiếp chỉ có thể ở lại âm minh quỷ giới.

May mắn là nàng được Diêm vương vừa ý, cho làm Chu Tước la sát. Đương nhiên, đây là phiên bản được lưu truyền bên ngoài. Còn chân tướng sự việc, không ai biết rõ là gì.

Thấy nàng đã đem ba hồn năm phách quay về, quỷ binh đem một hoàng sam nữ tử quỳ trước mặt nàng: “Khủng khiếp quá, gặp chuyện lớn rồi, lão Đại, người nhìn kỹ đi, đây không phải tử hồn, mà là sinh hồn!!!” Về mặt của hán chỉ có thể dùng một câu để miêu tả “Giống như gặp quỷ.” (+.=, dạ hai anh chị mới là quỷ.)

Thứ gọi là sinh hồn, chính là hồn phách của người sống đi ra khỏi thân thể khi chưa tận số. Theo lý thuyết, nàng nên ở lại trong thân thể, không nên xuất hiện ở đây.

Quỷ binh nôn nóng đến nỗi hai chân loạn choạng: “Chết chắc rồi, chết chắc rồi! Không biết đám Hắc Bạch vô thường làm ăn kiểu gì, lại phạm phải lỗi to như vậy. Nếu việc này đến tai Diêm vương, ta nhất định sẽ bị liên lụy, đến khi đó sẽ bị cuốn gói về quê, tội nghiệp cho ta vừa mới kết hôn a, lão bà mà biết chuyện, nhất định sẽ làm âm lên.”

Đúng là phá tan tình cảm gia đình.

Chu Tước vẫn rất ung dung: “Bình tĩnh chút đi, việc gì cũng có thể giải quyết. Người đi tra sổ sinh tử cho ta.” Lại hỏi hoàng sam nữ tử “Người tên gì?”

Hoàng sam nữ tử tò mò đánh giá tứ phía: “Ta đang ở đâu, các người đang diễn trò sao? Lờ các người vừa nói có ý gì?”

Nữ tử này hỏi nhiều quá, Chu Tước đau đầu lấy tay xoa trán, nói với quỷ binh: “Ta hơi choáng, người biết tình huống này ta không hiểu rõ, người tới trả lời vấn đề đi.”

Quỷ binh kinh hồn bạt vía giải thích cho hoàng sam nữ tử nửa ngày trời, hoàng sam nữ tử thật vất vả mới lãnh hội được nguyên nhân mình đi vào đây.

“Cái gì! Nơi này là âm phủ hả? Nếu ta còn chưa chết, tại sao các người lại chộp ta tới đây?”

Chu Tước tức giận nói: “Mất mớ to như vậy làm gì? Người nghĩ rằng ta cố ý tóm người xuống đây à? Không có chuyện gì, người xuất hồn lung tung làm chi, người không biết làm vậy sẽ ảnh hưởng đến công việc dưới âm phủ của chúng ta sao?”

Tự nhiên bị bắt tới âm phủ, lại bị trách móc, hoàng sam nữ tử cũng nổi giận: “Ta mặc kệ các người cố ý hay không, tóm lại mau đem ta hoàn xác đi.”

“Ồn ào cái gì? Người có biết ta là ai không? Nữ la sát của quỷ giới. Không phải là loại du hồn dã quỷ như người có thể tùy tiện mắng chửi, người tốt nhất đừng có chọc giận ta, nếu không, (nói lầm bầm)~ hậu quả người gánh không nổi đâu.”

“Ta không cần biết các người là quỷ loại gì, là cái gì sát. Làm sai mà còn mạnh miệng! Lão đại các người là ai, ta phải khiêu nại, ta phải đi kiện.”

.....

Mắt thấy một cuộc đại chiến sắp nổ ra, quỷ binh thấy tình hình không ổn, vội vàng chen vào, lôi Chu Tước lúc này sắc mặt đã đen như gan heo ra ngoài, tận tình khuyên giải: “Lão Đại, lão nhân gia của ta, xin ngài bớt giận. Người thân phận cao quý, không đáng tức giận với một sinh hồn địa vị thấp kém, làm tổn hại hình tượng. Hơn nữa, việc này lỡ như làm lớn, đến tai Diêm vương, lúc đó sẽ không dễ giải quyết. Hơn nữa người là lão Đại của chúng ta, người náo loạn như vậy, về sau làm sao có thể sai bảo đám thuộc hạ, yên tâm làm việc cho người? Người không nghĩ tới việc thăng chức sao?”

Chu Tước nghe thấy có đạo lý, cố nén cơn giận cười nói: “Cũng không biết tại sao lại như vậy, ta vừa nhìn thấy nàng thì chịu không được nổi giận muốn điên. Theo lời của Diêm vương, có hậu quả tất có nguyên nhân, đại khái là kiếp trước chúng ta có thù oán ha.”

“Nói như vậy, lão Đại, nàng có thể có quan hệ với người lúc còn sống. Cho tới nay, lai lịch của người ở quỷ giới vẫn là ẩn số, không quỷ nào biết người từ đâu tới, có lẽ người có thể lợi dụng nàng để tìm hiểu kiếp trước.”

Chu Tước cười nói: “Tìm hiểu tiền kiếp là loại chuyện đám cô hồn không buông tay được làm, chúng luôn nghĩ biện pháp hồi lộ chúng ta, chỉ vì mong muốn thỏa chí làm quan, lưu danh thiên cổ chưa làm được ở kiếp trước, tâm nguyện trong lòng chưa dứt. Ta thân là quan lớn ở quỷ giới, làm sao có thể giống chúng? Tuy rằng ta rất ghét lão Diêm vương kia, nhưng lời hắn nói không phải không có lý. Nếu đã làm quỷ, cái gì cần bỏ thì phải bỏ, cần gì phải dây dưa với chuyện cũ trước kia.”

“Lão Đại, người nói rất có đạo lý. Lời này ta phải nhớ kỹ, về giảng lại cho lão bà nghe.”

“Người không cần nhớ vội, trước tiên phải dàn xếp chuyện của sinh hồn kia. Nhanh đi lấy sổ sinh tử cho ta.”

Quỷ binh nhận mệnh lệnh, chân chạy như bay, hóa thành một trận âm phong biến mất vô dạng, chưa đến một khắc, trận âm phong bay trở về, đem quyển sổ cũ viết bằng thể chữ triện dâng lên.

Chu Tước nhận sổ, liếc nhìn một cái. Quỷ binh hiểu ý, đi đến bên cạnh hoàng sam nữ tử, vẻ mặt hết sức ôn hòa hỏi: “Người tên gì, ngày sinh tháng đẻ ra sao?”

Hoàng sam nữ tử nói: “Người quan tâm tên ta làm gì, đưa ta về là được.”

Quỷ binh nói: “Mời người trả lời chi tiết, bằng không chúng ta không thể biết được nên đưa người trở về nơi nào.”

Hoàng sam nữ tử vừa nghe có hy vọng về nhà, lập tức phấn khởi, nói ra danh tính, ngày sinh tháng đẻ.

Sổ sinh tử lật một tờ bay qua, chỉ nghe tiếng lật mở vang lên, Chu Tước dĩ nhiên thấy được tờ cuối cùng.

“Kỳ quái, tại sao không tìm được giờ sinh của Phan Dao Dao.”

“Không thể nào.” Quỷ binh cũng biết chuyện này kỳ lạ, hoài nghi Chu Tước không xem cẩn thận, chính mình kiểm tra lại một lần, quả nhiên như lời Chu Tước nói, sổ sinh tử không có tên Phan Dao Dao. Sốt ruột đến nỗi thái dương tỏa ra một làn khói nhẹ, vẻ mặt giống như đang khóc.

Không có tên trong sổ sinh tử, Quỷ hồn, không thể tồn tại ở Tam giới, đây là quy định của âm giới.

“Lão Đại, làm sao bây giờ a! Xem ra hắc bạch vô thường câu sai hồn phách của nữ tử này, làm cải biến mệnh trình của nàng, ngay cả sổ sinh tử cũng không ghi chép. Nàng không thể trở lại thân xác ban đầu, chúng ta cũng xong luôn rồi, xong rồi!”

“Nếu lỗi lớn đã phạm, chỉ có thể bù lại, xem có thể dốc cạn khả năng cứu vãn hay không.” Chu Tước thân là lão Đại, quỷ binh tay sai lại không có bản lĩnh, gặp chuyện lớn là hốt hoảng sốt ruột, nàng đành phải

làm cho bản thân trở nên cường hãn. Bởi vậy đám quỷ binh cũng phá lệ đối với nàng vô cùng trung thành, thường dung túng hành vi sai trái ấu tã của nàng. Diêm vương mỗi khi hỏi tới, đều có một đám người yểm trợ.

“Lão Đại, ý người là ...”

“Xuyên không!”

Xuyên không ???? Hả !!!

Quỷ binh vừa nghe, biết nàng lại làm chuyện càn quấy, vẻ mặt cầu xin: “Không nên, không nên, lão Đại, chuyện này hết sức mạo hiểm nha, Lỡ bị Diêm vương phát hiện, khẳng định chịu không nổi đâu.”

Chu Tước đối với phản ứng của hần, tỏ vẻ giải thích: “Ta chưa lần nào làm việc gì quá đáng? Yên tâm đi, chỉ là làm nàng xuyên không thôi mà . Muốn bắt đầu, ba tên Thanh long, Bạch hổ, Huyền vũ phải nhận hối lộ, việc này ta đã làm không biết bao nhiêu lần, cũng không thấy bọn họ bị trừng phạt nha.”

(Trời, tham nhũng, tham nhũng >.<, chuẩn=“” bị=“” ít=“” vòng=“” vàng=“” giấy=“” nếu=“” muốn=“” xuyên=“”>

Quỷ binh vội la lên: “Nguyên nhân chính là vậy, nên nhân gian mới có phong trào xuyên không. Trước đây có xem chương trình TV ở nhân gian, nghe nói một tiểu cô nương vì không tốt nghiệp được tiểu học muốn xuyên không nên nghĩ đến việc nhảy cầu tự tử. Việc này kinh động đến quan trên, còn hạ lệnh điều tra rõ ràng. Thanh long, Bạch hổ và Huyền vũ nghe được tin tức, cũng lập tức thu tay lại. Bây giờ, chuyện này đang nơi đầu sóng ngọn gió, người lại đi tiên phong, không phải chỉ còn tử lộ để đi sao?”

“Cũng không phải chưa chết, còn sợ chết lần nữa sao?” Chu Tước khinh thường quỷ binh nhát gan, chắc lưỡi, là một nam quỷ cưới lão bà nha, một chút khí phách cũng không có: “Trừ bỏ biện pháp này, người còn có cách khác dễ hơn không?”

Quỷ binh nghĩ nghĩ: “Không có.”

“Càng thích mạo hiểm, càng làm cuộc sống người trần ngập thú vị. Cho nên so với việc người đem chuyện này bẩm báo lên Diêm vương, vẫn

là cùng ta mạo hiểm đem sự việc này chôn vùi đi?”

“Này ...”

“Đừng do dự, người hiểu rõ rồi chứ, ăn hoa cúc rất ngán a. Đến khi đó, người ngay cả vòng gửi xe cũng không vào được, chờ xuống địa ngục chịu tội đi.” (Sao gửi được mùi đam mỹ nhỉ, hít hít ==)

“Nhưng ...”

“Người không nghĩ đến lão bà sao? Đáng thương cho nàng mới tân hôn, còn chưa kịp hưởng thụ hạnh phúc, nháy mắt đã trở thành quả phụ. Haizz, chỉ sợ sông Tam sinh vì nhận nước mắt của nàng mà gây lũ lụt a.”

Quỷ binh khê cần môi: “Đi!”

Bộ phận khó nhất đã bị thu phục, còn lại sinh hồn có thể dễ giải quyết không? Nữ tử nhân gian không phải từ trước tới nay thích nhất xuyên không sao? Nói cho nàng nghe việc này, nhất định vui tột đỉnh.

“Cái gì?! Làm cho ta xuyên không sao?! Không nên, không nên, ta phải về thân xác cũ, ta không cần xuyên không.”

Hoàng sam nữ tử Phan Dao Dao đầu lắc nguầy nguậy như là trống bỏi.

16. Chương 16

Phan Dao Dao vừa nghe nói làm cho nàng xuyên không, thì lắc đầu như trống bỏi, cho thấy lập trường kiên quyết phản đối.

Vốn tưởng rằng đem chuyện xuyên không nói cho nàng nghe, nàng sẽ đồng ý, không nghĩ nàng sẽ phản ứng như vậy.

Thật vất vả mới nghĩ ra chủ ý này lại bị gạt đi, Chu Tước hận nghiến chặt răng.

“Lý do?”

“Cầm kỳ thi họa ta không biết, thi từ ca phú chỉ biết một ít, y học dược lý cũng không biết chút nào. Ta như thế này, xuyên không chính là tìm chết.”

Thì ra là vậy, Chu Tước nhẹ nhàng thở ra: “Đừng lo lắng, cho dù người nào tàn ngu ngốc, ích kỷ keo kiệt, chỉ cần chúng ta an bài cho người một đại mỹ nam đối với người thâm tình vô đối, ôn nhu, dung túng, phú quý nhiều tiền, thì cần gì cầm kỳ thi họa, thi từ ca phú rồi y học dược lý. Tương lai của người chính là cuộc sống mưa không đến đầu, nắng không đến mặt có người cơm bưng nước rót tận miệng, người còn gì không hài lòng?”

“Không, không, không! Đây không phải chuyện ta nghĩ, ta yêu cha mẹ ta, anh chị em, bạn bè thân thích, còn có bạn học cùng trường, ta không muốn rời bỏ cuộc sống đó.”

Chu Tước dùng giọng điệu của một tỷ tỷ tri kỷ nói: “Bắt đầu một cuộc sống mới cũng không phải là không tốt.”

“Người không cần lập lại, ta rất thích cuộc sống hiện tại của ta.”

Đúng là rượu mừng không uống lại muốn uống rượu phạt!

Giọng điệu của Chu Tước cứng rắn hơn: “Ta đã quyết định, người không có quyền phản đối.” Dặn dò thuộc hạ, “Quý binh, mau đưa nàng đi đầu thai, nhớ kỹ phải lựa chọn thời điểm tốt, cho nàng cuộc sống không phải lo nghĩ chuyện cơm áo gạo tiền, một đời vui vẻ.”

Lúc lời Phan Dao Dao đi đầu thai, nàng vẫn giả vờ kêu la cái gì “Tắc trách”, “Phản đối cường quyền.” linh tinh, những lời nói cuối cùng phát ra từ chỗ đầu thai, một làn khói trắng mờ ảo tỏa ra, bóng dáng nàng biến mất khỏi quỹ giới âm minh.

Quý binh mang vẻ mặt mệt mỏi quay về, xoa xoa cái đầu vẫn còn đang bốc khói: “Cuối cùng cũng giải quyết xong phiền toái.”

Chu Tước rất hài lòng, lặn qua lộn lại trên nhuyễn tháp: “Thế giới thật là tươi đẹp. ” Bên bờ sông Tam sinh, hoa mạn châu sa tỏa ra ánh đỏ chói mắt, chiếu sáng khắp cõi u minh, lung linh tươi đẹp.

Nhìn cảnh quang giống như ánh sáng hoàng hôn trải dài khắp nơi, Chu Tước nghĩ nghĩ, hỏi: “Chọn cho nàng ta một người thật tốt, nàng có vừa lòng không?”

Quý binh đắc ý, cười tươi: “Đương nhiên. Nghe nói đời người có bốn việc vui, ta vì nàng mà chọn thời điểm rất thích hợp “đêm động phòng hoa chúc”, nàng xuyên không thì trở thành tân nương tử, hơn nữa nhà chồng lại rất giàu có. Theo như số mệnh này, phu quân của nàng sẽ một đời trung trinh, tuyệt không hai lòng.”

Chu Tước nghe xong rất vừa lòng: “Nghe nói nhân gian có nạn gái già, nàng ta không cần cố gắng đã được một phu quân tốt như vậy, ta nghĩ nàng sẽ rất vui vẻ.”

Quý binh gật đầu: “Đúng! Nếu nàng có thể gặp lại chúng ta, hẳn sẽ thành tâm cảm tạ ân đức của chúng ta. Lão Đại, ta cảm giác mình đã làm một việc thiện.”

Tiêu Tương quán, hiện tại.

Chu Tước phá vỡ bầu không khí yên tĩnh: “Thật không ngờ lại gặp người ở đây.”

Trong tưởng tượng của nàng lúc gặp lại Phan Dao Dao sẽ có vẻ mặt biết ơn sâu sắc, phấn khích vui mừng, giống như một chiếc đèn phát ra đủ loại màu sắc, đủ loại biểu cảm lần lượt lóe lên trong đầu nàng.

Không biết nàng ta đang nghĩ gì, đầu tiên là né tránh, sau đó lại hồi phục tinh thần, tự tin nhìn lại Chu Tước.

“Tại sao người lại ở đây?”

Ngữ khí lãnh đạm, Chu Tước đương nhiên cảm nhận được hàn khí lớn vờn, nàng sẽ không kể cho nàng ta nghe sự thật, cho nên lấy đại cái cớ, “À, ta cải trang vi hành, thử nghiệm cuộc sống nhân gian.”

Phan Dao Dao lạnh lùng “Hừ” một tiếng.

Mọi người trong quán trà đều bắt quái chuyện hôn nhân của Từ công tử phong lưu, giàu có, ngoại trừ Bình tiên sinh, còn lại tất cả ánh mắt đều rơi vào ba người. Cũng phải khen ngợi Bình tiên sinh tuy cũng có tế bào nhiều chuyện, nhưng có thể nói hắn rất có đạo đức nghề nghiệp. Hắn đứng trên đài cao, nước miếng bay lung tung, thao thao bất tuyệt, về chuyện hắn nói cái gì, cũng chẳng có ai để ý?

Chu Tước hỏi: “Vậy ra, người chính là phu nhân của Từ công tử?”

Phan Dao Dao nhướn đôi mày quyến rũ: “Từng là, bây giờ ta hy vọng người gọi ta là bà chủ Phan.”

Chu Tước lại hỏi: “Ta nhớ một tháng trước ta mới sắp xếp cho người tới đây. Hơn nữa thuộc hạ của ta cũng nói. người tới vừa kịp lúc động phòng hoa chúc. Tại sao bây giờ lại muốn ly hôn?”

Phan Dao Dao nói: “Đối với người là chuyện một tháng trước, nhưng với ta thì đã trải qua mười năm.”

Chu Tước cảm thán: “Xuyên không thật thú vị. Nhưng cho dù mười năm, người vẫn rất xinh đẹp trẻ trung động lòng người.”

Phan Dao Dao cười châm chọc: “Phải không?”

Tuy nghe các nàng trò chuyện, nhưng lời các nàng nói Từ Ấu An một chữ cũng không hiểu, hắn sống chung với Phan Dao Dao đã mười năm, lúc nào thì quen biết vị Chu cô nương này?

“Hai người biết nhau?” Từ Ấu An nói ra nghi vấn của hắn.

“Biết.”

“Không biết.”

Hai vị cô nương trăm miệng một lời, nói “biết” là Chu Tước, nói “không biết” lại là Phan Dao Dao.

Nhìn vị này rồi lại nhìn vị kia, Từ Ấu An chóng cả mặt: “Cuối cùng là biết hay không biết?”

Chu Tước lắc đầu than nhẹ: “Ta thật không ngờ người có thể nói không biết ta, người quên ai cho người cuộc sống hiện tại ư?”

Phan Dao Dao cười lạnh: “Ta một khắc cũng không quên, là người đã phá hoại cuộc sống của ta.”

“Người là đồ vong ơn phụ nghĩa.”

“Người là thứ cường quyền bá đạo.”

Hai người gây sự, không ai nhường ai, chẳng bao lâu bụi đã bay mù mịt.

“Người chính là đồ vong ơn phụ nghĩa, để ta nhắc cho người nhớ, nếu không phải ta tìm được biện pháp giải quyết, bây giờ người đã thành cô hồn dã quỷ, làm sao có thể trở lại dương gian, giống như hiện tại ngồi đây thanh thoi nghe kể chuyện. Người không biết ơn, tìm ta báo đáp thì thôi, ngược lại còn nói không quen ta. Người đã quên mất ân nhân rồi hả.”

“Thi ân không vọng báo! Đạo lý này ta nghĩ thứ Quỷ hồn cường hào ác bá như người sẽ không hiểu được. Mười năm trước, người phá hủy tất cả của ta, phá hoại cuộc sống quen thuộc của ta. Người để ta đến nơi xa lạ này, người có biết ta bất lực ngơ ngàng, người có biết bắt đầu cuộc đời mới khổ như thế nào không? Đúng rồi, ta suýt nữa thì quên, người chính là Quỷ hồn, làm sao có thể hiểu được thống khổ của loài người.”

Thế gian không có tự nhiên mà yêu, cũng không có tự nhiên mà hận.

Chu Tước tủi thân vì không được coi là người, rõ ràng là nàng giúp nàng ta trở về dương gian, tại sao lại biến thành sai trái? Cho dù đem việc này báo lên Diêm vương, hẳn cũng không có biện pháp sửa lại chuyện này, Chu Tước khẳng định giải pháp của hắn và nàng giống nhau, chẳng qua là nàng, quỷ binh, hắc bạch vô thường có thể bị phạt. Ngay lúc đó, nàng chỉ có thể lén lút giải quyết, mới có thể cả nhà cùng vui. Bây giờ xem ra, cả nhà cùng vui, thì ra chỉ có mình nàng tưởng tượng.

“Còn oan uổng cho người hả?” Phan Dao Dao tức giận nói: “Mười năm trước người phá hủy cuộc sống của ta, bây giờ sau mười năm, người lại xuất hiện trước mặt ta, còn muốn phá một lần nữa sao? Thật có lỗi, ta sẽ không giống như trước kia không có sức phản kháng.” Nhìn về phía Từ Ấu An đang trợn mắt há miệng: “Cho nên, người và nàng đang tìm hiểu nhau sao? Ta khuyên người một câu, nàng không phải người tốt, người vẫn nên bỏ chạy trước đi.”

Lời nói tức giận của nàng làm Từ Ấu An mừng rỡ như điên: “Ta không dám tin, Dao Dao, nàng vẫn còn quan tâm đến ta.” Xem ra kế hoạch của hắn có hiệu quả rồi.

“Người không nên cho rằng lời nói của ta đều là thật.” Phan Dao Dao ánh mắt lóe lên, vẻ mặt đang nổi giận bỗng dưng chợt chuyển biến, cười ngọt ngào: “Ta có hẹn với một người. Có câu chọn ngày không bằng gặp ngày, ta sẽ giới thiệu mọi người với nhau.”

Cảm ý công tử tóc dài được buộc lại bằng quan mao đi đến bên cạnh nàng, Phan Dao Dao đứng lên hỏi thăm ân cần, sau đó mới giới thiệu.

“Vị này chính là Thảm công tử đến từ kinh thành, Thảm công tử, hai vị này là ông chủ của Túy tiên lâu và nàng ta ... Uhm, nữ quỷ bằng hữu.”

Tuy Thảm công tử xuất hiện làm Từ Ấu An không vui, nhưng khi Phan Dao Dao giới thiệu Chu Tước nói nàng ta là “Nữ quỷ.” chứng tỏ nàng đang ghen, nhận thức được điều này làm hắn bắt đầu mở cờ trong bụng.

Trái ngược với Từ Ấu An đang toại nguyện, Chu Tước có vẻ rất ủ rũ, cho dù gặp gỡ người mới cũng không thể khiến nàng cao hứng. Nàng ngẩng đầu, chuẩn bị cùng Thảm công tử chào hỏi.

Ai ngờ nàng vừa ngước đầu, gương mặt quen thuộc đập vào đôi mắt trong suốt của nàng, chủ nhân khuôn mặt đó từng khiến nàng cảm động, tình cảm dạt dào như xuân hoa thu nguyệt, nhưng sau mới biết tất cả đều là ảo ảnh như hoa ẩn trong gương, trăng nơi đáy nước.

Hắn, rõ ràng chính là công tử hội ngộ trong rừng rậm đã chia tay hai ngày trước.

Thảm Qua đột nhiên gặp nàng cũng rất bất ngờ, trong mắt tỏa ra nhiều tia sáng lấp lánh như ánh nến trong đêm.

Hai người bọn họ, một đứng một ngồi, một ngước nhìn, một cúi xuống, điều giống nhau duy nhất chính là đều chăm chú nhìn vào mắt đối phương, sắc mặt phấn khích, nhất là Chu Tước, so với lúc gặp Phan Dao Dao càng đậm hơn, giống như kinh ngạc, giống như ảo mộng, lại như say đắm, thêm cả phần nộ, bất an và khó hiểu.

Phan Dao Dao và Từ Ấu An đều không phát hiện ra bọn họ bất thường, cả hai đang chăm chú nhìn mặt nhau, nội tâm dậy sóng khơi nguồn đủ loại tư vị mà có lẽ bản thân họ cũng không nhận ra, nhưng vẫn muốn giải mã cảm xúc trên mặt đối phương.

Thật lâu sau, Phan Dao Dao mới liếm liếm môi, phá vỡ bầu không khí trầm mặc giữa bốn người: “Ta còn chưa biết tên tiểu tình nhân của người, cho nên mới đặt biệt danh để đùa, ông chủ Từ, người không ngại ta gọi nàng là nữ quỷ chứ hả?”

Trong lòng như nở hoa, ngoài mặt lại cố nhịn cười, chỉ cần là việc Phan Dao Dao muốn, hắn sẽ dùng hết tâm tư làm cho nàng, huống chi đây là chuyện nhỏ. Từ Ấu An vừa định nói hắn không ngại, Thảm Qua đã mở miệng, không rõ vui hay giận: “Tên của nàng là Chu Tước, bà chủ Phan cũng nên biết cư xử khéo léo lễ phép một chút.”

Nghe xong lời này, Phan Dao Dao mới cảm giác được sự kỳ lạ: “Như thế là sao, công tử biết nàng?”

Trầm Qua trả lời đơn giản: “Gặp nhau lúc bị lạc trong rừng.”

Sắc mặt Phan Dao Dao như vừa được khai sáng: “Thì ra là thế, chẳng trách công tử không mất một sợi lông cũng có thể ra khỏi khu rừng đó.”

Trầm Qua nhú mày: “Hai người biết nhau?”

Phan Dao Dao vuốt vuốt tay: “Đã gặp trước đây.”

“Tại sao vẻ mặt ngươi như có thâm thù đại hận vậy?”

“Ta và nàng từng chơi nhau một trận, việc này nói đến thì dài, ta nghĩ công tử cũng không muốn nghe đâu.”

Một bên Phan Dao Dao và Trầm Qua một hỏi một đáp, bên này Từ Ấu An cũng cầm chiếc quạt xếp mở ra ngăn không cho đối phương nghe thấy, thấp giọng hỏi Chu Tước: “Sao lại thế này, ngươi cũng biết tên gian phu kia.”

Chu Tước vẫn còn trong trạng thái hoảng sợ: “Ta cũng muốn giải đáp thắc mắc của ngươi, nhưng bây giờ trong đầu ta loạn như ma, không thể suy nghĩ rõ ràng được.”

Thẩm Qua công tử, nghĩ không bao giờ .. gặp lại người này, tự nhiên lại hội ngộ. Lúc đó nàng tìm hết mọi cách để hỏi cho được tên hán, vậy là đáp án lại có được từ miệng Phan Dao Dao, thật là mỉa mai. Hán sau khi lợi dụng nàng, xem nàng giống như một quân cờ vứt bỏ trên thảo nguyên.

Đã vậy, tại sao lại xuất hiện ngay lúc này, là trùng hợp hay lại có âm mưu?

“Nhanh hồi phục tinh thần, địch nhân của ta ở ngay trước mặt, ngươi không thể khiến ta thất bại trong gang tấc nha.” Từ Ấu An lộ hai mắt sau chiếc quạt xếpm thấp giọng nghiêm túc nói với Chu Tước.

Chu Tước hoàn toàn không có phản ứng, chỉ lảm bả lảm bầm: “Uhm, trước tiên phải điều tra rõ mục đích của hán.”

“Chuyện này cần tra sao? Ta cho rằng mục đích đã quá rõ ràng, hán muốn câu dẫn nương tử của ta.”

Chu Tước ngửi ngửi trong không khí: “Cái gì vậy nhỉ? Tại sao lại nồng nặc mùi acid acetic?” (OMG! em khâm phục chị quá, còn biết hóa học nữa, đập ba lạy (o´) , thề không chém!)

Đầu Từ Ấu An nổi hắc tuyến: “...”

Chu Tước cười gian: “Lại nữa rồi! Ghen không phải độc quyền của nữ nhân. Bộ dạng này của ngươi thực đáng yêu.”

“Nhưng ... đáng yêu?” Từ Ấu An mở lớn miệng, rõ ràng không thích được khen như vậy. Một đại nam nhân, lại bị một nữ nhân hình dung là đáng yêu, đáng yêu không phải từ ngữ chuyên dùng cho con mèo nhỏ hay chó nhỏ sao?

“Tin ta đi, Thẩm Qua công tử tuyệt đối có âm mưu, ta biết hán sẽ không để ý đến thứ không có giá trị lợi dụng. Trước phải tìm ra âm mưu quỷ kế của hán, sau đó công bố khắp thiên hạ, để nương tử của ngươi thấy được bộ mặt thật của hán, âm ngoan giả dối, nàng có thể cùng loại người vô lại như vậy ở chung một chỗ không? Chuyện này đối với ngươi trăm lợi vô hại, nhất cử lưỡng tiện.”

Từ Ấu An vuốt cằm tự hỏi, ánh mắt cũng bắt đầu đánh giá Chu Tước, giống như đang cân nhắc lời nói của nàng có đáng tin hay không. Điều này làm cho Chu Tước ngồi thẳng dậy, nghiêm túc cố gắng tỏ vẻ mình rất đáng tin, trong lòng lại khó chịu: so với thông đồng làm bậy với giữ mình trong sạch, ta chọn cùng người thông đồng làm bậy, đã vậy người còn không tin tưởng ta.

Trong lòng Chu Tước đang hoang mang, sốt ruột đợi quyết định cuối cùng của Từ Ấu An, thì Thẩm công tử tùm tùm cười nói: “Nếu mọi người đều quen biết nhau, không bằng ra ngoài tìm một tửu quán, nâng chén chúc mừng được không?”

Mọi người cũng không phản đối, quán trà cũng không phải địa điểm có thể đàm đạo, nhiều ánh mắt nhìn ngó như vậy, hơn nữa còn phát sáng lờ lờ, thật sự làm người khác cảm thấy không tự nhiên. Vốn cả quán

trà đang căng lỗ tai lắng hóng chuyện, lúc nghe bọn họ phải đi, không khỏi thất vọng tràn trề. Bất quá, vở kịch "Đại gia giàu nhất thành nam đại chiến với gian phu của vợ cũ" cũng đủ để họ về nhà bất quá vài ngày.

Từ Ấu An cảm thấy lúc này nhất thiết phải tỏ rõ địa vị chủ nhà của mình, "Không bằng đến Túy tiên lâu đi? Thắm công tử là khách phương xa, ta là chủ nhà cũng không tránh được phải đón khách, giúp Thắm công tử đón gió tẩy trần."

Chu Tước còn chưa kịp lo lắng từ khi nào Từ Ấu An đã biến thành chủ gia đình, thì Phan Dao Dao đã tiếp lời: "Không ổn, Túy tiên lâu của người chỉ có vài món ăn, không bằng đến Lưu tiên cư, đồ ăn đa dạng, cam đoan mỹ vị khiến công tử vừa lòng, mỹ tửu cũng thỏa sức mà uống."

Thắm Qua và Chu Tước liếc nhìn nhau, không ổn, hai người phải cẩn thận.

"Túy tiên lâu và Lưu tiên cư đều rất tốt, tuy nhiên ta nghe nói gần đây Đông hồ đang vào mùa hoa sen nở rộ, vốn định tìm thời gian thỉnh bằng hữu cùng thưởng thức, tương thỉnh bất như ngẫu ngộ, hôm nay gặp lại mọi người, chúng ta cùng nhau qua đó, thế nào?" Thắm Qua nghĩ ra biện pháp cân bằng.

Vì tránh cảnh chiến tranh bùng nổ, Chu Tước vỗ tay tỏ vẻ đồng ý.

17. Chương 17

Hồ sen mỹ lệ ở Đông hồ, là một trong những cảnh đẹp bậc nhất ở phương nam.

Dưới bầu trời thán năm xanh thẳm, những lá sen chen chúc nhau tầng tầng lớp lớp. Một đóa hoa sen trắng bên trong lại phớt hồng từ giữa những phiến lá xanh vươn thẳng lên, nhìn từ xa giống như một món trang sức hoa mỹ điểm giữa thắm ngọc phỉ thúy. Mươi dặm hồ sen, không thể nghĩ ngờ đóa liên hoa này chính là đẹp nhất. Tất cả cảnh vật nơi đây chỉ có thể dùng câu thơ của người xưa để miêu tả:

Tiếp thiên liên điệp vô cùng bích

Ánh nhật hà hoa biệt dạng hồng.

(Liên trời sắc lá xanh xanh ngắt, nắng chiếu màu hoa thắm lạ lùng/ bản dịch của Tùng Văn, đây là hai câu thơ trong bài Hiếu xuất Tinh Từ Tự Tống Lâm Tử Phương" () của Dương Vạn Lý ().

Bốn người thuê một chiếc thuyền nhỏ, ở giữa lòng thuyền là một chiếc bàn phân thành hai bên, phía trước là Từ Ấu An và Chu Tước, phía sau là Thắm Qua và Phan Dao Dao.

Thuyền nhỏ dung đưa từ từ rời bến, người chèo thuyền chống cây sào đưa thuyền chậm rãi trôi đi.

Chu Tước hết sức tận tâm với công việc, giả vờ thân mật kề sát tai Từ Ấu An thì thầm, nhưng lời nói phát ra vô cùng hung dữ: "Ánh mắt thâm tình của người đối với phu nhân có thể thu lại một chút được không hả, người còn làm như vậy thì ai cũng nhìn ra ta là vật thể thân, tuy rằng thực tế là vậy, nhưng bị người ta bóc mẽ ta cũng thấy khó chịu."

Nhìn thấy hai người thân thiết, quả nhiên kích thích ánh mắt của ai đó. Phan Dao Dao cười lớn với Từ Ấu An: "Từ khi chúng ta chia tay, ta cũng không rõ suy nghĩ của người, xem ra bây giờ người lại một lần nữa dùng hành động nói cho ta biết, ta cũng nên chúc phúc cho người tìm được giai nhân như ý."

Chu Tước cũng cười như hoa xuân nở rộ, ngọt ngào rúc vào cánh tay to lớn của Từ Ấu An, không nhìn thấy sắc mặt khó coi của Phan Dao Dao, "Rất cảm ơn lời chúc phúc của người, ta cũng nghĩ Ấu An gặp được ta là phúc khí lớn nhất đời chàng, bởi vì ta quá quý giá nên chàng luôn cố hết sức để bảo vệ ta."

Rót ổi người một chén rượu, Thắm công tử cười như vân đạm phong thanh: "Xem ra Chu cô nương đã tìm được ý trung nhân, chúng ta cũng nên uống một ly chúc mừng, Thắm mạo xin kính trước một ly."

Còn lại ba người đều tự mình uống hết ly rượu, nhưng tâm tình khác nhau. Chu Tước vì thấy Phan Dao Dao liều mạng chịu đựng cơn ghen mà vui vẻ, Từ Ấu An đang lo lắng vì thấy nương tử nhớ khó chịu. Mà Phan Dao Dao, trong lòng hận nghiêng rằng nghiêng lợi, trước kia Từ Ấu An đều mang theo những cô nương rụt rè e thẹn, bị ánh mắt chứa đầy lực sát thương của nàng liếc một cái liền chủ động biến mất, căn bản không đủ sức đe dọa, nhưng hôm nay lại xuất hiện nữ quỷ này, hơn nữa lại giống con hồ ly thành tinh, dưới ánh sáng mặt trời, tại sao nàng không bị hồn phi phách tán, chẳng lẽ chuyện quỷ sợ ánh sáng đều là gạt người sao?

Thẩm Qua buông ly rượu, nghi hoặc hỏi: “Chỉ là không biết Từ huynh và Chu cô nương quen biết khi nào, theo ta được biết, nàng đến thành nam cũng chỉ mới hai ngày.”

Hai ngày? Hai ngày đã có thể biểu hiện tình nùng ý mật như vậy a, thật đáng nghi. Phan Dao Dao cười nói: “Đúng a, ta cũng muốn nghe một chút chuyện hai người gặp nhau.”

Chuyện gặp gỡ hả? Không hề chuẩn bị, Từ Ấu An và Chu Tước nhìn nhau nửa ngày không nói.

Thẩm Qua thản nhiên nói: “Chắc là hai người không nhớ rõ.”

Phan Dao Dao nói: “Ta nghĩ không đâu, xem hai người ngọt ngào như vậy, chắc là do ký ức khắc sâu, nhất thời khó tránh được xúc động.”

Thấy nương tử đang nghi ngờ mình, Từ công tử cố gắng văn hồi cục diện: “Thực ra, hai ngày trước lúc gặp Tước nhi ở Túy tiên lâu, ta thấy nàng thì nhất kiến chung tình.”

“Nhất kiến chung tình, thật là lãng mạn, chỉ là không biết Chu cô nương nghĩ thế nào?”

Chu Tước cười nói: “Nếu các người không hỏi, ta còn không biết Ấu An đối với ta nhất kiến chung tình. Sự thật là ta đến đó ăn một bữa cơm thì rời khỏi, còn không kịp hiểu rõ nhau nữa là.”

Từ Ấu An nghiêng chặt răng ghé sát Chu Tước thì thầm: “Người đủ rồi nha, ta đang rối rắm, người có thể nhân cơ hội hỗ trợ vài câu, ai ngờ lại còn chơi ta.”

Chu Tước cũng thấp giọng: “Buồn cười, ấn tượng sâu sắc lúc gặp nhau thật là tầm thường, đương nhiên ta muốn lãng mạn chút nữa, người nghĩ tiếp đi.” Tiếp theo lại lớn tiếng: “Ấu An vừa hỏi ta uống rượu có mạnh quá không, chàng luôn quan tâm chăm sóc người ta như vậy, thật làm ta ngại quá a.”

Phan Dao Dao vẫn giữ nụ cười trên mặt: “Từ Ấu An, người ...”

“Ta nghĩ Dao Dao chỉ muốn nghe chuyện gặp mặt ly kỳ của hai người quá, phải không? Dao Dao.” Thẩm công tử lại rót cho nàng một ly rượu, tự mình đặt ly vào tay nàng. Phan Dao Dao nhận lấy, cuối cùng cũng bình tĩnh lại, vừa rồi nàng có chút thất thố, may mắn có người nhắc nhở đúng lúc, nguy hiểm thật.

Từ Ấu An không thể không di chuyển ánh mắt ra phía những lá sen xanh biếc, cố gắng che dấu lửa giận đang sôi sục trong lòng. Phan Dao Dao còn cố tình gây sự: “Thẩm công tử nói đúng, ta rất muốn nghe nha, ông chủ Từ sẽ không làm ta thất vọng, đúng không?”

Thẩm Qua, Phan Dao Dao và Chu Tước, cả ba người đều chân thành tha thiết nhìn hần, dường như rất nôn nóng muốn nghe hần kể chuyện.

Ho nhẹ một tiếng, Từ Ấu An mới chậm rãi nói: “Lúc Tước nhi đi, đúng lúc ta có một số chuyện trong nhà cần giải quyết, khi ta chạy về Túy tiên lâu, mới biết nàng đã đi rồi. Hình ảnh diễm lệ của nàng vẫn còn lưu lại trong lòng ta, mà ta lại hoàn toàn không biết đi đâu để tìm nàng. Vì muốn gặp lại nàng, ta đã đến từng khách điểm để hỏi thăm, hy vọng tìm được chút manh mối. Kết quả cuối cùng, trời không phụ lòng người, tại một khách điểm ...”

“Không may là ta không trọ ở khách điểm.” Chu Tước cắt ngang lời hần nói, lại nhìn mọi người mỉm cười ngọt ngào. Nhanh như vậy đã tìm được ta rồi sao, dễ dàng quá nha, rất không lãng mạn.

Từ Ấu An cười tròng mắt liếc nàng một cái: “May mắn cho ta, ông chủ của khách điểm đó nói cho ta biết được, thì ra Tước nhi vì không có tiền nên không thể trọ lại, nên đã đến một gian miếu đồ nát ở phía tây thành. Ta không nỡ để nữ nhân ta yêu phải ở nơi đó, nên vội vàng đuổi theo.”

Kế tiếp là câu chuyện cô bé lọ lem phải không? Chán quá!

Chu Tước lại cắt ngang: “Lúc chàng tới nơi, phát hiện ta mượn cờ kết giao bằng hữu, hơn nữa còn không nhớ rõ chàng là ai nha.”

Hai tay nắm chặt thành đấm, Từ Ấu An tính tình tu dưỡng rất tốt mà thiếu chút nữa phát nổ, nàng rất cuộc muốn làm gì, một ...hai ... Sao lúc nào cũng phá hoại lúc hấn đang bịa chuyện.

Muốn theo đuổi nữ nhân luôn phải trả giá đắt, cho dù đối phương có là vợ cũ. Chu Tước cảm thấy không hề áy náy.

“Lúc ấy đúng là Tước nhi không nhớ ra ta, nên ta phải nhanh chóng nghĩ ra cách chiếm được tình cảm của nàng. Đúng lúc nàng mượn cờ để kết bạn, cho nên ta tiếp nàng một ván.”

Chu Tước cười run rẩy cả người: “Các người có biết lúc ấy chàng thế nào không? Chàng nói chàng là kì vương, làm ta trong lòng sợ run, ngay cả lúc chơi cờ tinh thần cũng không ổn định, kết quả ra sao? Ha ha, ha ha! Kết quả là chàng bại dưới tay ta. Các người có thấy buồn cười không.” Cười đến nỗi ôm bụng: “Thật là buồn cười, sắc mặt của chàng khi ấy cả đời ta không thể quên, kinh ngạc há hốc miệng, to như quả trứng ngỗng. Tóm lại, ta không thể dùng lời nói để miêu tả, thật mong các người nhìn được lúc đó.”

Ở trên thuyền trừ bỏ người chèo thuyền, trong bốn người chỉ có nàng thoải mái cười to, bị nàng quấy rối một chập, chuyện bịa cũng trở nên sinh động giống chuyện có thật.

Phan Dao Dao thần sắc đau đớn nhìn Từ Ấu An, cười khổ nói: “Ta thấy không khỏe, muốn về nghỉ ngơi, không thể cùng các người du hồ.”

“Phải đi sao?” Chu Tước biết rõ còn giả vờ hỏi: “Chuyện của chúng ta, người còn chưa nghe xong mà.”

“Hôm nào nghe lại đi. Ta thật sự không khỏe.”

Nàng vừa nói, Từ Ấu An đã hốt hoảng đến nỗi nói năng lộn xộn: “Làm sao vậy? Tại sao không khỏe? Có phải nặng to quá không, ta không nên đề nghị du hồ, ta thật sự đáng chết mà. Nàng không khỏe chỗ nào? Đầu là lỗi của ta, ta không chăm sóc nàng chu đáo.”

Hắn không nói còn đỡ, lời vừa nói ra, Phan Dao Dao lập tức lệ rơi lã chã, nàng vốn đã đẹp, nước mắt lại lăn trên gương mặt như bạch ngọc không chút tỳ vết, như lê hoa đái vũ.

Dáng vẻ mỹ nhân khóc thật bi thương, thống khổ khiến trong lòng Từ Ấu An giống như bị ai lấy dao đâm, càng thêm lúng túng không biết làm sao, không để ý bản thân còn ở trên thuyền vội vàng đứng dậy, phi đến chỗ Phan Dao Dao an ủi giai nhân.

Khi hấn đứng dậy, thân thuyền không duy trì được trạng thái cân bằng, bắt đầu lắc lư kịch liệt, người trên thuyền cũng vì thế mà chao đảo. Người chèo thuyền đứng ở mũi, liều mạng muốn ổn định lại thăng bằng. Nhưng không chờ hấn nghĩ ra cách, Chu Tước bị thuyền rung lắc, nghiêng qua một bên tràn nước vào trong, kêu to lên: “Cứu ta, ta không biết bơi.”

Nàng vừa ngã xuống, thuyền nhỏ rồi cuộc không duy trì được cân bằng, lật úp lại, tất cả mọi người đều rơi xuống nước.

“Chu cô nương, tỉnh tỉnh.”

Mơ mơ hồ hồ, có người vỗ nhẹ mặt nàng. Chu Tước mở to mắt, sắc ra một ngụm nước, mới phát hiện mình đã an toàn nằm trên bờ, phía trên nàng là khuôn mặt lo lắng của Thẩm công tử.

“Là người cứu ta?”

“Người có sao không?” Thẩm Qua cẩn thận vuốt đám tóc ước ra khỏi mặt nàng, không đáp hỏi ngược lại.

Đẩy tay hấn ra, nhìn quanh bốn phía, “Bọn họ đâu rồi?”

“Hắn ... Từ Ấu An ôm bà chủ Phan lên xem ngựa, đi rồi.”

Cái gì! Tên cộng sự vứt đi của nàng biến rồi? Chu Tước đứng thẳng dậy, đưa mắt nhìn bốn phía, quả nhiên không thấy bóng dáng bọn họ.

Đúng là đồ không có tình nghĩa! Cũng không lo lắng cho nàng có sao không.

Chẳng lẽ chỉ có mỗi công tử lo lắng cho nàng? Không phải hấn nói ghét nàng sao? Tại sao còn ở lại đây?

Trong đầu hiện lên một loạt nghi vấn, nàng nhìn công tử, thấp giọng hỏi: “Là người cứu ta phải không?”

Thẩm Qua sững sốt, nét mặt thoáng cái đã thay đổi, giống như vẻ lo lắng vừa rồi đều là ảo ảnh, bây giờ gương mặt vô cảm này mới là mặt thật của hấn.

“Ta không hiểu tại sao người xuất hiện ở đây, chẳng lẽ ông chủ Từ thật sự là mục tiêu của người?” Thẩm Qua lại tiếp tục hỏi.

“Ta cũng đang muốn hỏi tại sao người ở đây, hơn nữa lại cùng phụ nữ có chồng cầu kết làm bầy, trước đây còn nói với ta mình là quý tộc, bla..bla, ta thấy giống kẻ mặt trắng lừa đảo đúng hơn.”

Thẩm Qua nghiêm mặt, trong mắt giống như ẩn chứa mưa giông: “Người có biết kẻ nói với ta những lời này hiện đang ở đâu không?”

Nét mặt thân thiết ấm áp nháy mắt lại trở thành một khối băng, Chu Tước không rét mà run. Chỉ cần là người có chút khí thế cũng đủ áp chế cái miệng xấu xa của nàng. Chu Tước bỗng cảm thấy quan hệ giữa người và người thật vi diệu, giống như nàng có thể khi dễ Tôn tú tài, lại không có can đảm làm càn trước mặt Thẩm Qua.

Tuy không có can đảm làm càn, nhưng vẫn không cam lòng yếu thế: “Vậy người nói mấy ngày này gặp mặt Phan Dao Dao là có ý gì?”

“Chuyện này người không cần biết.” Không biết tại sao, gặp nàng thì không thể bình tĩnh: “Ta hy vọng người có thể rời khỏi thành Nam.”

Chỉ khi nàng rời đi, không xuất hiện trong tầm mắt của hấn, hấn mới có thể tiếp tục duy trì lý trí.

“Rời khỏi thành Nam? Ta không nghe lầm chứ. Người đang ra lệnh cho ta?”

“Không, đây là uy hiếp.”

Chu Tước cười nhẹ, nàng vốn có chút sợ hấn, tuy rằng không biết tại sao, nàng luôn cho rằng hấn có loại dương khí tổn hại đến nàng, đứng bên cạnh hấn, không kiềm được cảm giác lúc an toàn khi lại uy hiếp. Đặc biệt hiếm thấy, khó gặp được những cảm xúc mâu thuẫn lẫn nhau nhưng luôn thể hiện hoàn mỹ ở trên người hấn. Nhưng mà với nàng, gặp phải khó khăn, chỉ có thẳng tiến mà đi. Cho nên, thời điểm bị uy hiếp, điều nàng muốn làm nhất là khiêu chiến.

“Ta nhận sự uy hiếp của người, Thẩm công tử.” Chu Tước cười nói, “Nhưng đồng thời cũng mời người nhận lời khiêu chiến của ta, ta biết người muốn chơi đùa, bắt quá ta nói cho người biết, vô luận người đoán ra điều gì, cuối cùng vẫn là sai.”

Đồng hồ mười dặm, hương sen tỏa ra như có như không giống như khói nước, Thẩm Qua nhíu mày: “Phải không?”

Chu Tước giống như nữ vương đứng trước mặt hấn, nghênh cảm mà đáp: “Cuối cùng người sẽ biết, rốt cuộc ai mới là kẻ đe dọa.”

Thẩm Qua cười khê: “Rốt cuộc là ai khiến người tự tin như vậy.”

Học cách nói chuyện của hấn, đậm đậm nói: “Người không cần biết.”

Những lời nói này bình thường sẽ càng làm người ta quan tâm nhiều hơn, Thẩm Qua nhíu mày, thật sự nghĩ nghĩ: “Người sẽ không mong ông chủ Từ đứng về phía người chứ, vừa rồi người không thấy bộ dạng thâm tình của hấn đối với Phan Dao Dao sao? Mặc kệ người có làm gì, hấn sẽ không vì người mà đắc tội với nương tử đâu.”

“Bây giờ nói còn hơi sớm, chúng ta chờ xem.”

Thanh âm Thẩm Qua nhàn nhạt, lạnh lùng nói: “Chu cô nương, ta không hay nói đùa, người sẽ hối hận vì quyết định ngày hôm nay.”

Tay Chu Tước không khống chế được run lên một chút, nàng hận bản thân không chịu thua kém, cổ nhân nói: Không khuất nhục uy quyền, cho dù hấn có thể hô mưa gọi gió, chẳng lẽ nàng chỉ có thể làm một con phượng hoàng cụp đuôi chạy trốn hay sao?

Không ! Đương nhiên không thể.

18. Chương 18

“Ta nghe nói nàng và người cùng về, các người làm hòa rồi à?”

Sau khi hỏi Từ phủ, Chu Tước khẩn cấp tìm Từ Ấu An, sau khi đi lạc nhiều lần, cuối cùng cũng hỏi được bọn nha hoàn hấn đang ở chỗ nào.

Tình hình thoát nhìn có vẻ không ổn, hấn ngồi lẻ loi ở Tích Thủy các một mình uống rượu, dưới ánh hoàng hôn, bóng hình hấn càng thêm bi thương, cô độc.

Hấn không trả lời nàng, mà cười cười.

“Người cười như vậy là sao? Giống như đang trách chính ta là kẻ phá hoại kế hoạch du hồ, ta không biết ta nói sai điều gì, mà khiến nương tử của người hoàn toàn thất thố.”

“Mượn kì kết giao? Sau đó ta bị người đánh bại, người thật sự biết bịa chuyện quá đi.”

“Nghe không giống đang khen ta. Nói vậy không đúng chỗ nào?”

Từ Ấu An nghiêng mặt nhìn nàng, trong mắt hấn ý nổi lên: “Đây chính là cách mà ta và Dao Dao chính thức quen nhau.”

Chu Tước hứng khởi: “Ta thật sự là thiên tài nha, như vậy cũng có thể ngáp phải ruồi.”

“Chu cô nương, ban đầu ta muốn nhờ người trợ giúp giành lại nương tử, nhưng bây giờ xem ra ta đã sai rồi.”
“???”

“Nói vậy là sao?”

“Dao Dao đã cho rằng ta thật sự thích người, nàng không chịu tha thứ cho ta.”

“Cho nên?”

“Vì sửa chữa sai lầm của ta, thiết nghĩ người nên rời khỏi đây.”

“Cái gì!” Cái này gọi là qua cầu rút ván phải không? “Người không thể làm vậy, người không thể trúng bẫy của nàng. Ta và nàng từng có thù, nên nàng mới cố ý nói vậy.”

Ráng chiều nhuộm đỏ chân trời, Từ Ấu An nửa mặt đắm ánh sáng vàng rực: “Cho dù là bẫy, chỉ cần nàng muốn, ta nguyện ý nhảy vào.”

Có thi nhân đã viết:

Tịch dương tây hạ,

Đoạn trường nhân tại thiên nhai

(Hai câu trong bài Thiên tịch sa của Mã Trí viện, tạm dịch: Gió tây đường cũ ngựa già. Chiều buông, thương nhớ, người xa góc trời.)

Xem ra không chỉ mình hấn cô đơn, mà còn có sự thất bại của nàng. Chu Tước bất đắc dĩ cười khổ: “Người đã nói như vậy, ta còn gì để nói? Ta đi thôi.”

Thất bại, chỉ có thể cuốn gói chạy lấy người. Thế nhưng, xem ra có người thu dọn giùm nàng rất tốt. Giọng nói của Từ Ấu An vang lên rõ ràng: “Đồ đạc của người ta đã sai người dọn dẹp, thù lao cũng không ít.”

Đồ đạc của nàng? Cái gì cũng không có. Có thể vác theo ít đồ cũng tạm tạm. Chỉ là, vừa mới làm việc có một ngày, đã bị sa thải, thật sự là hơi buồn nha.

Tôn Trữ đứng ở cửa trước, vừa nhìn thấy nàng: “Có lẽ ta nên tin lời tên hành khất, Từ công tử thật là một tên ăn chơi trác táng.”

Chu Tước lại cười nói: “Không, tính tình của hắn tốt lắm, tuy thật tâm ta nghĩ hắn rất ngu xuẩn.” Không muốn nhắc tới chuyện của Từ Ấu An, nàng nhướn mắt liếc Tôn Trữ một cái: “Bất quá, xem ra đồ đệ của ta ở đây như cá gặp nước đấy nhỉ.”

Tôn Trữ khó hiểu.

Chu Tước làm vẻ mặt “ngươi đừng hòng giấu diếm ta”, cười nói: “Đừng có giả bộ, ngươi cho rằng đêm qua xảy ra chuyện gì ta cũng không biết sao?”

Tôn Trữ nghĩ nghĩ: “Ta cũng không làm chuyện gì mà.”

“Người nói xem, tại sao nha hoàn trong phủ lại vây ngươi như kiến vậy hả? Hình như ngươi nửa đêm bắt chức thư sinh phong lưu, dạy bọn họ đọc sách, viết chữ? Mặc kệ dưới hình thức nào, ta nghĩ đều kỳ lạ giống nhau nha.”

Tôn Trữ bưng tỉnh: “Sư phụ, người hiểu lầm đồ đệ.”

“Ta đang nghe.”

“Thánh nhân dạy: mặc nhi thức chi, học nhi bất yếm, hối nhân bất quyện, hà hữu ư ngã tai?. Các cô nương ham học như vậy, ta đương nhiên chỉ bảo, hướng chỉ trong lòng ta sớm có nơi về, sẽ không bị lung lạc.”

(Khổng tử nói: Lặng yên nhớ điều đã học, kiên trì học tập không biết chán, dạy bảo người khác không biết mệt mỏi, ta đã làm được việc nào trong ba việc ấy?)

“Thực nhìn không ra ngươi cũng là một chính nhân quân tử, tọa hoài bất loạn.” Chu Tước rút bỏ gánh nặng: “Ta thật muốn biết giai nhân trong lòng ngươi.”

(Tọa hoài bất loạn là một điển tích về Liễu Hạ Huệ, ai muốn biết thêm mời hỏi anh iu GG)

Mới vừa bước ra khỏi cửa, thì thấy một chiếc xe ngựa trắng lẹ đẹu ngay trước cửa, Chu Tước nhận ra chính là xe ngựa của Phan Dao Dao, buổi chiều mới thấy, hơn nữa chiếc xe kia hình thù độc đáo làm người khác rất ấn tượng, cho nên nàng tuyệt đối không đoán sai.

Đem gánh nặng Tôn Trữ quăng sang một bên: “Ta đi gặp bạn một chút.”

Bước nhanh đến chiếc xe, xốc rèm tiến vào, quả nhiên là Phan Dao Dao đang cười tươi thật giống hồ ly tinh.

“Đạo ột thước, ma ột trượng. Người muốn nói gì với ta?”

Cùng là độc ả, người trong phủ thì tịch mịch cô độc, người ngoài phủ lại hưởng thụ vui sướng.

Chu Tước nhếch khóe miệng lên, khẽ mỉm cười: “Mỹ tửu này chắc ta chưa có vinh hạnh hưởng dụng.”

Cúi đầu nhìn ly rượu bạch ngọc chứa thứ nước màu hổ phách, Phan Dao Dao nói: “Bình thường ta đều dùng nó để tận hưởng thời khắc thắng lợi nha.”

Rồi lại tiếp tục nhìn nàng đánh giá, từ lông mày cho đến khóe miệng đang cười, một lúc sau, Chu Tước lắc đầu, không nhanh không chậm nói: “Người cảm thấy người thắng sao? Nếu một ngày nào đó người có thể nhìn lại từng sự việc của hôm nay, người sẽ biết người đã thua chính mình.”

“A?” Phan Dao Dao khẽ nhú mày: “Khiến ta thua không phải người sao?”

Chu Tước cũng không trả lời, tự mình cầm chiếc bình bằng ngọc tím, lấy một chiếc ly rượu bằng ngọc khắc hình hoa mẫu đơn, rót ỉnh một ly: “Vui vẻ một mình không bằng cùng nhau vui vẻ, hưởng thụ niềm vui

đương nhiên cần có người chia sẻ, bằng không, niềm vui của người nói ra với ai? Kỳ thật hôm nay mọi chuyện đều do Từ Ấu An và ta bịa đặt, ta chỉ là người hấn thuê để đả kích người, quan hệ của chúng ta nói trắng ra là kẻ đi thuê và người được thuê.”

“Người nói như vậy làm lòng ta thanh thản rất nhiều, đây đúng là tác phong làm việc của hấn.”

“Thật ra hấn vẫn rất yêu người, ta cảm thấy người cũng vậy mà.”

“Nhưng hấn làm tổn thương ta, giống như người, người cũng từng làm ta tổn thương.”

Chu Tước hít sâu một hơi: “Có một số sai lầm không thể vãn hồi. Giống như lúc ở âm phủ, chúng ta câu sai hồn của người, đó là sai lầm không thể sửa được. Thời điểm người bị câu hồn, thì người tên Phan Dao Dao đã hoàn toàn biến mất khỏi không gian, không có ai nhớ được người, tựa như sinh mệnh người chưa từng tồn tại. Chúng ta không thể nghịch chuyển thời gian, chúng ta cũng phải sinh tồn, nên khi đó ta lựa chọn phương pháp ít thương tổn đến tất cả mọi người nhất.”

Tay đập mạnh xuống mặt bàn, Phan Dao Dao tức giận nói: “Vì sao không thể, các người không phải có thể xuyên không sao? Xuyên đến thời điểm trước khi gây sai lầm với ta là được mà?”

“Bất kỳ ai xuyên không đều biến thành phạm nhân, phạm nhân không nhìn thấy Quỷ hồn, làm sao có thể ngăn cản sai lầm đây?”

Phan Dao Dao nhìn nàng, lặng lẽ chảy nước mắt. Vốn nàng còn hy vọng một ngày nào đó có thể trở về hiện đại, nhưng lời nói của Chu Tước khiến kỳ vọng của nàng tan thành mây khói. Cuộc sống sau này của nàng, vĩnh viễn chỉ có thể ở đây sao?

Chu Tước tiếp tục nói: “Chúng ta là Quỷ sai, không phải Thần tiên, lúc gặp sai lầm chỉ có thể tận lực bù đắp, không thể quay về quá khứ để sửa lại. Nếu người muốn ta giải thích tiếp, ta sẽ thành thật không gian dối, tuy rằng đã chậm mất mười năm.”

Phan Dao Dao lấy tay lau nước mắt: “Vậy ra ta đều hàm oan cho các người. Nếu ta muốn trả thù người, thì dù sao chúng ta cũng thanh toán xong.”

Trả thù? Thanh toán xong? Chu Tước nghĩ nàng nói đến chuyện đóng kịch với Từ Ấu An. Vì thế chân thành nói: “Cám ơn.” Xem ra Diêm vương nói không sai, bước vào chốn dương gian khiến nàng trưởng thành không ít.

Phan Dao Dao hỏi: “Ta chỉ muốn biết người vào dương gian lần này là vì chuyện của ta, hoặc là có quan hệ đến Từ Ấu An.”

Chu Tước cười nói: “Thật không ngờ người lại hỏi vậy, cuối cùng cũng không ... uống tám chén tình hấn dành cho người.”

Phan Dao Dao lập tức phủ nhận: “Không, không phải ta quan tâm hấn, ta chỉ ... à ... là hận hấn.”

“Hận? Tốt lắm, người không cần nhắc lại, ta đã hiểu được.” Yêu càng đậm, hận càng sâu, không biết Từ Ấu An đã làm chuyện gì có lỗi với nàng, rốt cuộc là chuyện gì nhỉ?

“Cho nên đáp án của người ...”

“Ta tới dương gian có chút việc, nhưng không liên quan đến các người. Nhiệm vụ bí mật, không tiện tiết lộ.”

Phan Dao Dao cười nói: “Nghe có vẻ rất thú vị. Người khác không biết nhìn vào tưởng chúng ta là hai người bạn cũ ngồi ôn chuyện? Loại cảm giác này thật kỳ lạ, một phạm nhân cùng một nữ quỷ ngồi trên xe ngựa đàm đạo trong màn đêm, nghe có vẻ giống chuyện ma.”

Chu Tước hưng phấn nhảy dựng lên, không may cho nàng, nhảy nhót trong không gian nhỏ như vậy rất nguy hiểm.

“Á!” Đầu đụng phải xà ngang trên trần xe, sưng to như một cái bánh bao.

“Người không sao chứ?” Phan Dao Dao lo lắng hỏi, tự nói lầm bầm: “Không phải nữ quỷ có thể xuyên tường sao? Tại sao còn thấy đau nhỉ?”

Chu Tước xoa xoa chỗ đau, xuýt xoa vài tiếng mới lấy lại hơi thở, nói: “Ta không sao, tại người nói chúng ta giống bằng hữu làm ta hưng phấn quá. Ta ở âm phủ nhiều năm, chưa bao giờ có bằng hữu để tâm sự. Ta không tin có một ngày ta có thể giao hảo bằng hữu với người khác. Tuy nhiên, về sau người đừng gọi ta là nữ quỷ? Ta đã có thân thể người phàm rồi mà.”

“Người biết không” Phan Dao Dao nói: “Là bạn bè, ta không nên để người không có chỗ ở, cho nên, ta có thể mời người về nhà không? Ngay bên cạnh Lưu Tiên cư thôi.”

Từ Ấu An cho nàng thù lao, cũng đủ thuê một gian phòng. Chu Tước vốn định cự tuyệt, sau khi suy nghĩ lại: “Thảm công tử cũng ở nơi đó sao?”

“Xem ra người và công tử có giao tình sâu nặng a. Người biết không, hôm nay lúc ta giả vờ ngã xuống nước, có liếc mắt nhìn thấy công tử rất lo lắng cho người nha.”

Chu Tước nói: “Không thể nghi ngờ là hắn muốn nhanh chóng đuổi ta ra khỏi chỗ này.”

Phan Dao Dao che miệng cười khê: “Nếu muốn đuổi người đi sẽ không lo lắng cho người đến thế, ngốc quá.”

“Đó là tại vì người không hiểu hết tính cách của hắn.”

Phan Dao Dao lại tuyên bố một câu long trời lở đất: “Người mới không hiểu nam nhân, ta thấy hắn đã thích người rồi.”

“Tốt nhất hắn không nên thích.” Ánh mắt Chu Tước lóe lên: “Sau khi hoàn thành xong nhiệm vụ ta sẽ đi, ta với hắn sẽ không có kết quả. Nói thật cho người biết, nguyện vọng của ta là được làm tiên nữ, không muốn dính vào ái tình với phàm nhân. Đương nhiên, ta không nói người.”

Phan Dao Dao lắc đầu: “Ta không hiểu. Làm tiên nữ có gì tốt, người không thấy chuyện thần thoại sao? Thất tiên nữ, Tam thánh mẫu đều muốn hạ phàm làm người, chưa nghe câu: muốn làm uyên ương, không làm tiên sao.”

Chu Tước trừng mắt nhìn nàng: “Tuy tên ta là Chu Tước, nhưng ta không thích làm uyên ương gì đó đâu.”

Phan Dao Dao lấy tay xoa đầu: “Trời ạ! Ta chỉ đang so sánh thôi. Kệ người đi, muốn làm thần tiên cũng đừng quên ta. Nhớ phải lấy mấy trái đào ở tiệc của Vương mẫu nương nương đem xuống cho ta ném thử đó.”

“Ta không muốn làm người thất vọng, nhưng việc này vi phạm thiên quy, ta tuyệt đối không làm.”

Chu Tước nhìn Phan Dao Dao, Phan Dao Dao nhìn nàng, hai người cười phá lên.

Phan Dao Dao nói: “Vây bây giờ người có nhận lời mời của ta không?”

Chu Tước cười nói: “Bạn mời, sao ta có thể cự tuyệt? Nhưng mà, ta có thể mang theo một người không?”

Phan Dao Dao ngạc nhiên hỏi: “Người nào?”

Chu Tước nói: “Đồ đệ ta mới thu nhận. Người cũng biết ở đây mỗi năm tổ chức thi đấu cờ vây một lần, quy định không phải người phía nam không thể tham gia. Người cũng biết ta không phải dân ở đây, ta chỉ còn cách thu nhận đồ đệ giúp ta thi đấu mà thôi.”

“A!” Phan Dao Dao kêu lên sợ hãi “Người đến đây vì muốn thi đấu cờ vây sao?”

“Người dùng từ ‘cũng’, nói như vậy, có người giống ta sao. Khoan đã, người nói không phải là”

Phan Dao Dao gật đầu: “Đúng vậy, chính là Thảm công tử. Hơn nữa, hắn còn nhờ ta giúp.”

Chu Tước vội hỏi: “Vây hắn cũng vì phần thưởng của giải đấu?”

Phan Dao Dao từ chối cho ý kiến: “Mỗi người tới thi đều muốn lấy giải thưởng.”

“Nha, không nghĩ Thảm công tử thiếu tiền như thế.” Nếu nói như vậy, hắn nghèo khổ mà còn cho nàng hơn một ngàn lượng là sao?

“Người nói gì vậy.” Phan Dao Dao cười khoát vai nàng: “Phần thưởng năm nay chính là đá phù dung phi thúy a!”

“Nghe có vẻ đáng giá.”

“Không chỉ đơn giản vậy đâu, nghe nói đá Phù dung phải thúy có thể chữa bách bệnh, cải tử hoàn sinh.”

“Cải tử hoàn sinh?” Chu Tước buồn cười “Chuyện hoang đường như vậy mà các người cũng có thể tin sao?”

“Thà rằng tin là có, cũng không thể tin là không. Có đôi khi, con người có những chuyện không làm được, sẽ dựa vào thần vật. Đối với chúng ta đá Phù dung phải thúy chính là thần vật cao nhất, chính là ước mơ của mỗi người.”

“Loài người tại sao luôn đem hy vọng gửi gắm vào chuyện hoang đường mờ ảo? Mỗi người đều có số phận, không thể nào sửa được.”

Trong xe lập tức trầm xuống, thật lâu sau, Phan Dao Dao mới nói: “Đừng nhắc lại chuyện này nữa? Có người nào từng nói ... à quý nói là người cười rất đẹp không?”

“Thật không?” Chu Tước được khen vui sướng phát cuồng “Người cũng rất rất xinh đẹp a.”

“Ta khen thật mà, hy vọng người đừng khách sáo với ta. Được rồi, sắc trời không còn sớm nữa, nên mời đồ đệ của người lên xe đi. Chúng ta cũng nên đi rồi.”

“Trước tiên nghe ta nói một chút, hần là một tú tài thối, có thể người sẽ chán ghét hần giống ta. Nhưng mà, chuyện hần làm bây giờ lại rất lãng mạn, nghe nói hần lúc thi đấu mấy năm trước quen biết một cô nương, cô ấy nói nếu hần thắng giải sẽ gả cho hần, kết quả hần ngay cả vòng sơ kết cũng không vượt qua. Bất quá hần rất quyết tâm, làm ta cũng động lòng nhận hần làm đồ đệ.”

Phan Dao Dao hơi nhú mào, chuyện này nghe có vẻ quen quá nha?

19. Chương 19

Chu Tước rất vui vẻ nhận lời mời của Phan Dao Dao, vào ở phủ của nàng là Phù Hoàn viên.

Mặc dù trên xe ngựa xảy ra một việc nhỏ ngoài ý muốn, nhưng cũng không ảnh hưởng đến tâm tình vui vẻ của nàng. Mọi chuyện khó lường, mới vừa bị Từ Ấu An đuổi ra khỏi cửa, lại được nương tử của hần mời về nhà. Với lại nàng muốn tìm hiểu lúc Thẩm công tử nhìn thấy nàng thì sẽ có biểu hiện như thế nào? Nàng cần phải tập trung cao độ, để có thể nhìn mọi việc rõ ràng. Không phải có câu “mỗi mắt chờ mong” sao?

“Nha, ông trời ơi!” Hộ vệ A Lai của Thẩm Qua công tử kêu lên bất ngờ: “Chu Tước cô nương, tại sao người lại ở đây?”

Thấy Phan Dao Dao đang đi phía sau Chu Tước, A Lai vừa sợ vừa ngạc nhiên nói: “Người không phải là khách của bà chủ Phan chứ?”

“Chúc mừng người, người đoán đúng rồi nha!” Nàng lôi một người đang rất hưng phấn từ phía sau Phan Dao Dao ra: “Giới thiệu với người, vị này là tân đồ đệ của ta. Tôn Trữ. Người có thể gọi là Tôn tú tài.” Lại chỉ vào A Lai: “Vị này chính là hộ vệ của kẻ thù của sư phụ, A Lai.”

Hộ vệ của kẻ thù của sư phụ, quan hệ này đúng là phức tạp nha.

A Lai nói: “Chu Tước cô nương vẫn thích nói đùa.”

Thu xếp cho Tôn Trữ xong, Chu Tước không hề để ý đến đám người hầu đang chờ, nàng rất nôn nóng muốn gặp người nào đó. Tuy rằng đồ đệ Tôn Trữ luôn dùng ánh mắt lưu luyến không rời nhìn chăm chú Phan Dao Dao, nhưng Chu Tước vẫn nhẫn tâm lấy dao chặt đứt sợi dây ý tình rực lửa của hần. Ai là giai nhân trong mộng của tú tài thối, đáp án hiện tại không cần nói cũng biết. Chu Tước nắm tay kéo Phan Dao Dao sang một bên, đem nàng ra ngoài rồi cảm kích nói: “Đa tạ người cho ta ở đây, phủ của người rất cực kỳ tráng lệ nha.”

Phan Dao Dao hỏi: “Tại sao người không nói rõ cho Tôn Trữ biết? Vừa rồi người ca ngợi ta đến tận mây xanh, giống như ta vẫn còn rất ngây thơ trong sáng, chính bản thân ta còn không dám thừa nhận.”

Chu Tước cười nói: “Tuy rằng ta không biết đã xảy ra chuyện gì, nói thật, lúc biết người chính là nữ tử trong lòng tên tú tài thối đó, ta cũng rất bất ngờ.”

“Chuyện này ta có thể giải thích, ta lúc ấy chỉ đùa với hấn thôi. Ta lớn hơn hấn bốn tuổi, ta chỉ coi hấn như tiểu đệ, chúng ta quả thật không có khả năng.”

Chu Tước lại nói: “Chỉ bởi vì một câu nói đùa của người, mà hấn thậm mền người năm năm, người hại hấn tới nay cũng chưa kết hôn. Năm năm, cũng không phải khoảng thời gian ngắn, nếu người nói thật cho hấn biết, với tính cách của tên tú tài thối đó nhất định sẽ thương tâm mà chết, như vậy hấn không thể giúp ta thi đấu cờ rồi.”

“Cho nên người mới khoát lác làm ta giống nữ thần?”

“Ít nhất cũng lừa hấn thêm một tháng đi, dù sao hấn cũng bị lừa năm năm rồi, thêm một tháng cũng có sao đâu. Xin người đó.”

Phan Dao Dao lấy tay xoa đầu: “Sao ta có cảm giác mình vừa cầu kết làm việc xấu a?”

Chu Tước lại dụ dỗ: “Sao lại gọi là cầu kết làm chuyện xấu, chúng ta đang làm việc tốt mà. Hấn chỉ cần nhìn thấy người đã đủ hạnh phúc rồi, chẳng những thế còn kích thích ý chí chiến đấu, người cũng không nỡ phá hủy hạnh phúc nho nhỏ này của hấn đúng không?”

Trải qua một hồi bị Chu Tước thao thao bất tuyệt khai sáng. Phan Dao Dao cuối cùng cũng gật đầu: “Được rồi, ta chấp nhận.”

Phan Dao Dao bị Chu Tước cầm tay, bước đi cũng theo tốc độ như bay của nàng: “Ta biết người rất muốn gặp Thẩm công tử, bởi vì tốc độ của chúng ta chỉ có thể dùng từ bay để hình dung. Người có biết là người rất nóng vội hay không?”

Chu Tước dừng lại: “Đúng vậy! Ta không thể biểu hiện như thể ta dằn lòng không nổi.”

Cuối cùng cũng có thể nghỉ ngơi, Dao Dao hít thở không khí nói: “Trước khi đưa người gặp Thẩm công tử, ta có thứ này phải trả lại cho người.”

Nói xong nắm lấy tay Chu Tước, đưa nàng vào một căn phòng tinh tế. Căn phòng này thật sự rất xa hoa, thứ gì cũng có, nhưng Chu Tước rất thích tấm bình phong có hình hoa phù dung được nạm vàng, rất thanh tao, trang nhã.

Thế nhưng, Phan Dao Dao nói trả lại đồ cho nàng, rốt cuộc là cái gì? Nàng không biết từng cho Phan Dao Dao thứ gì. Chỉ thấy nàng ta lục tung căn phòng, đầu chảy đầy mồ hôi, chau mày sắc mặt buồn nản, dường như không thể tìm ra.

“Rốt cuộc người đang tìm cái gì? Tìm không thấy sao.” Chu Tước hỏi.

Sau khi lật tung cả ván giường, đối mặt với căn phòng giống như bị bão quét qua, Phan Dao Dao rốt cuộc cũng ngừng tìm kiếm.

“Xin lỗi nha, ta không nhớ cất ở đâu.”

Chu Tước bước tới nắm tay nàng, hai người cùng ngồi xuống giường: “Vật này có quan trọng không?”

Phan Dao Dao buồn phiền vén mái tóc dài, than thở nói: “Đó là một phong thư, một phong thư cầu cứu. Mười năm trước lúc ta xuất hiện ở đây, người giao nó cho ta, nhưng lúc ấy ta vẫn còn rất giận, ta muốn trả thù người, cho nên không giao nó cho người đưa thư. Sau nhiều năm, vô tình ta mở bức thư ra, mới biết khi đó người gặp chuyện nguy hiểm. Nếu người vì chuyện này mà hận ta, ta cũng sẽ không trách người.”

Chu Tước nhìn nàng nghi ngờ: “Người đang nói cái gì, ta không đưa cho người thư từ gì hết, ta có thể quên sinh nhật Diêm vương, quên tặng quà cho hấn, nhưng nếu thật sự ta có đưa cho người một phong thư cầu cứu, ta nhất định không quên nha.”

Phan Dao Dao bất ngờ: “Sao có thể như vậy? Tuy rằng lúc đó người giả vờ không biết ta, nhưng ta rõ ràng nhận ra người, nàng giống người như đúc nha, khuôn mặt, lông mày, ánh mắt, mũi miệng tất cả đều giống nhau như đúc, còn cả kiểu tóc, trang phục giống với người lúc ở cầu Nại Hà, tuyệt đối là như nhau.”

Chu Tước lắc đầu: “Chuyện này thật ly kỳ. Ta khẳng định ta không phải nữ nhân đó, đây là lần đầu tiên ta tới dương gian.”

Trên thế giới này, thực sự có một nữ nhân giống nàng như đúc sao? Lúc lạc trong rừng, Hắc y nhân cũng từng nhận lầm nàng với nữ nhân đó, mà nữ nhân trong lời kể của Phan Dao Dao có phải cùng một người không? Ai, lúc ấy nàng còn tưởng Hắc y nhân thần trí mơ hồ nhận lầm người.

Vươn tay vuốt nhẹ hoa văn cẩm tú trên chiếc chăn bông, Phan Dao Dao lấy móng tay sơn hồng cào nhẹ lên họa tiết, thanh âm của nàng trở nên xa xăm: “Nói cách khác, lúc đó ta đã làm hại một nữ nhân vô tội đang gặp nguy hiểm, thậm chí ngay cả việc đưa tin đơn giản ta cũng không chịu làm.”

“Đừng như vậy. Ta nhớ rõ Diêm vương từng nói với ta, có nguyên nhân tất có hậu quả, có lẽ nữ nhân kia kiếp trước thiếu nợ người, nên kiếp này nàng phải nhận trừng phạt, giống như ta thiếu nợ người, cho nên phải trả lại cho người một mệnh. Đó chính là sự công bằng.”

Phan Dao Dao nhẹ mỉm cười: “Nghĩ như vậy đúng là tốt hơn nhiều. Thế nhưng cũng phải nói, thật sự nữ nhân đó không có quan hệ với người sao?”

“Đương nhiên ta không phải nàng, ta chính là một trong tứ đại la sát của minh giới âm phủ, sao có thể vô duyên vô cớ xuất hiện ở nhân gian? Tên của ta là Chu Tước, tên của nàng kia là gì? Ta thật sự muốn gặp mặt nàng ta?”

Phan Dao Dao nhẹ lắc đầu: “Ta không biết, trên thư không có lạc khoản, ta nghĩ lúc đó tình huống nguy cấp, nên nàng ta cũng không kịp để lạc khoản. Hơn nữa vài năm sau, ta có dựa theo địa chỉ nàng nói để tìm người đưa thư, lại phát hiện nơi đó căn bản không có người kia như nàng nói.”

Xong rồi, vậy chuyện này không biết giải quyết từ đâu đây. Trong phòng lập tức trầm xuống, chỉ nghe thấy tiếng hít thở của hai người, phía trên chân đèn bằng đồng, một ngọn nến nhỏ đang tỏa ra ánh sáng mờ nhạt.

Thật lâu sau, Chu Tước bỗng nhớ tới một chuyện: “Người đừng áy náy nữa, việc này cũng qua mười năm rồi. Nếu trong lòng người vẫn còn khúc mắc, chờ người tìm được phong thư, ta nhất định giúp người hỏi thăm người đưa thư.”

Phan Dao Dao bối rối đi xuống giường, ngạc nhiên nói: “Người kia ta đã hỏi thăm nhiều lần, hơn nữa còn tìm thám tử nổi tiếng. Hẳn cũng chưa tìm được người, sao người có thể tìm được.”

Chu Tước nhìn thấy nàng đi đến bên chiếc bàn gỗ từng ngồi xuống, mới nói: “Ta là cao thủ trong cao thủ tìm người, không có tin tức nào có thể làm khó bọn hắc nha.”

Phan Dao Dao sau một hồi tìm kiếm, nói chuyện đến khô miệng, nàng tự rót ừng chén trà mới hỏi: “Vậy bọn hắc nha là ai?”

“Thiên hạ đệ nhất bang phái —— Cái Bang.”

“Phụt ...” một miệng đầy nước trà đều phun ra “La sát của ta, thời đại này không có Cái Bang.”

Nguy hiểm thật, Chu Tước nghĩ, may mắn ta không ngồi bên cạnh nàng nha.

Tìm một chỗ cách xa nơi Dao Dao đang ngồi, phòng ngừa bị phun nước lần hai, cũng may là cái bàn cũng khá rộng, Chu Tước bước về phía đối diện ngồi xuống: “Ta biết, ta chỉ muốn giúp bọn hắc lấy một cái tên thôi, so với tìm người thì có vẻ khó hơn nhiều.”

Từ lúc biết Chu Tước tới giờ, Phan Dao Dao rốt cục biết được nàng có một đặc điểm — luôn ỉnh là đúng. Vân Hoang quốc lớn như vậy, nàng thật sự nghĩ rằng tìm người là chuyện dễ sao? Quên đi, nàng cũng chỉ có ý tốt muốn giúp đỡ thôi. Nhưng có câu nói thế nào chỉ? Có lòng làm chuyện xấu.

Rót thêm một chén trà, đưa cho Chu Tước, Chu Tước nâng lên uống một ngụm, đột nhiên la lên: “Không xong! Tại sao ta lại quên việc chính rồi, ta muốn dương oai diễu võ với Thẩm Qua mà.”

“Không cần lo lắng, ta đã cho người gọi hân.”

Bên ngoài hành lang vọng lên tiếng bước chân dồn dập, Thẩm Qua đã đi tới cửa rồi, đẩy cửa thấy cảnh bừa bãi lộn xộn thì hơi ngạc nhiên một chút.

Phan Dao Dao cười nói: “Thẩm công tử tới rồi, ta và Chu Tước đang muốn đi tìm người.”

Thẩm Qua bước vào, ống tay áo màu xanh nhạt phát lên làm ánh sáng của ngọn nến khẽ động đưa.

“Người thật ra đang nghĩ gì vậy, bà chủ Phan, người cũng nên giải thích cho ta tại sao lại mời tình địch của người ở đây.” Hân đặc biệt cường điệu hai chữ “Tình địch”.

Chu Tước nhíu nhíu mày, vẻ mặt của hân vẫn giống trước phong đạm kinh vân, ngữ khí không có vẻ gì là tức giận. Hai mắt sáng lên phóng về phía Phan Dao Dao chờ nghe nàng ta giải thích.

Được rồi, Phan Dao Dao lại thêm một kết luận. Lúc bằng hữu gặp nạn, Chu Tước sẽ khoanh tay đứng nhìn, vui sướng khi thấy người gặp họa. Xem ra nàng phải tự mình vận dụng hết năng lực để cản thế tiến công của Thẩm mỹ nam thôi.

“Nhiều kẻ thù không bằng nhiều bằng hữu, cho nên ta và Chu Tước đã hóa thù thành bạn. Ngàn dặm khó tìm hảo bằng hữu, không biết trước đây các người có khúc mắc gì, ta hy vọng các người giống như ta, biến chiến tranh thành tơ lụa.”

Đồng tử đen tuyền co rút lại nhanh chóng, Thẩm Qua xem ra đã chịu không nổi: “Không thể được. Ta cho rằng nữ nhân này có gian kế, nàng muốn phá hỏng kế hoạch của chúng ta.”

Chu Tước nhin không được vỗ tay: “Người đã đoán được âm mưu của ta, ta phải vỗ tay khen người nha.”

Nàng bớt phá đám được không trời?

Đối với sự khiêu khích quá đáng của Chu Tước, Phan Dao Dao bất đắc dĩ nhìn Thẩm Qua nói: “Nàng cũng giống người, cũng muốn lấy phần thưởng của cuộc thi cờ vậy.”

“Vậy người càng không thể để nàng ở đây.”

Chu Tước vừa định lên tiếng, Phan Dao Dao đã nhẹ nắm cổ tay nàng, lại ngằm bấm một cái thật mạnh: “Thẩm công tử không cần lo lắng, ta rất tin tưởng năng lực của bản thân.”

Bị móng tay bấm vào da thịt gây ra một trận đau đớn làm Chu Tước cau mày, nàng phải ngậm chặt miệng, nuốt lại tiếng kêu đau đớn sắp bật ra.

Thẩm công tử thở dài: “Nhất định phải làm vậy sao?”

Phan Dao Dao đáp: “Phải”

Thẩm công tử đang âm thầm suy tính cặn kẽ, liếc mắt thấy Chu Tước đang cố nén đau đớn, cuối cùng cũng gật đầu: “Vậy được rồi, bất quá ta có một yêu cầu, sắp xếp nàng ở chỗ nào xa ta một chút.”

“Nha!” Phan Dao Dao nhún vai: “Chỉ là ta đã đồng ý để nàng ở Duyên Thúy viện bên cạnh Lâm Thủy cư của người. Vậy nên, Thẩm công tử, vì chữ tín của ta, đành phải ủy khuất người rồi.”

Thẩm công tử: “...”

“Làm sao bây giờ, Thẩm công tử?” Chu Tước vô tội nói: “Ta cũng không biết người ở bên cạnh chỗ ta nha, nếu người thật sự sợ nhìn thấy ta, không sao đâu, chỉ cần chính miệng người nói lại lời ta, dựa vào quan hệ của hai ta, ta rất vui chuyển sang chỗ khác.”

Thẩm Qua xanh mặt, phẩy tay áo bỏ đi. Còn chưa đi xa, đã nghe tiếng cuồng tiếu của Chu Tước vang lên lanh lảnh. Vốn hân luôn là người lãnh đạm bình tĩnh, thế nhưng khoe miệng cũng không tự chủ cong lên một cách thanh nhã, sớm biết nàng không phải là người dễ dàng nhận thua mà.

20. Chương 20

Trong thế giới thật, Chu Tước và hắc dây dưa không rõ, không ngờ ngay cả trong giấc mộng nàng cũng không buông tha hắn. Buổi tối hôm đó, sau một hồi nghĩ tới chuyện Chu Tước không ngủ được, khó khăn lắm mới chợp mắt thì lại mơ thấy nàng.

Cũng phải nói thêm, giấc mộng này hắn đã gặp nhiều lần. Chẳng qua là không thấy rõ hình dáng của người trong mộng. Hắn ngàn vạn lần không thể nghĩ ra, người mà ngày đêm hắn tìm kiếm trong giấc mộng, hóa ra chính là nàng.

Trong giấc mộng, thân ảnh nàng dần dần lớn lên ở giữa cánh đồng hoa phù dung, xung quanh tràn ngập sương khói xanh biếc, hắn đẩy mạnh đám sương mù lượn lờ vẩn vít để đi về phía nàng. Hắn càng đi càng xa, càng đi càng lâu, hình bóng nàng dường như rất gần, lại giống như vĩnh viễn không thể chạm tới.

Hắn nhìn về phía hình ảnh tựa như gần trong gang tấc mà cách tựa thiên nhai hét lên tên nàng, trong lòng như có một cơn đau trĩu nặng, mắt không dám chớp, chỉ sợ bóng hình kia sẽ biến mất dù chỉ một giây.

“Chu Tước — Chu — tước —” tiếng gọi đau đớn như có như không xuyên qua màn sương khói.

Chẳng biết nàng có nghe được tiếng gọi hay không, nhưng lại xoay người lại một cách tao nhã, làn váy xanh uốn lượn như một chiếc lông vây hăm lấy nàng. Hắn nhìn Chu Tước, tim lại càng đau, giống như bị ai bóp chặt. Mặt nàng không chút thay đổi, thể nhưng ánh mắt lại lạnh như băng.

Hắn có cảm giác mình bị đâm một nhát dao, máu đỏ thẫm trào ra đầm đìa, nhuộm đỏ bạch y, tựa như hoa mai nở rộ giữa cơn bão tuyết, từ trong nơi tuyết vọng nhất mà bùng nổ rung động lòng người.

Hô hấp yếu dần, cả người giật mình tỉnh giấc, hắn lấy tay vuốt trán, đúng là mồ hôi lạnh chảy ròng ròng.

Trời đã sáng bạch, bên ngoài phòng ngủ cũng đã có tiếng ồn ào náo động.

Thẩm Qua cười khỏ một tiếng, lại là một giấc mộng không đầu không đuôi.

Tay che ngực, nơi này, tại sao vẫn đau như vậy?

“Công tử, người tỉnh lại rồi?” A Lai cầm chậu rửa mặt đi vào trong phòng, đặt trên một chiếc bàn nhỏ gần đầu giường.

Thẩm Qua gật gật đầu: “Bên ngoài sao lại ồn ào như vậy?”

A Lai cười khỏ: “Còn không phải là Chu cô nương sao, mới sáng sớm đã sai bảo mọi người, nàng là khách của bà chủ Phan, ta cũng không tiện đôi co với nàng.”

Đúng là tác phong của nàng!

“Bỏ đi, tùy nàng thôi.”

Đây là ... nhận thua phải không. A Lai tỏ vẻ kinh ngạc, việc này chưa từng bao giờ xảy ra.

Vừa đến cửa phòng khách, thì thấy Chu Tước và một thanh niên đang ngồi ăn cơm, bốn mắt không hẹn mà gặp nhìn hắn. Trước mặt bọn họ, các món điểm tâm đủ màu sắc đang bày la liệt.

Thẩm Qua nhìn lướt qua, biết hắn muốn hỏi điều gì, A Lai ngượng ngùng cười nói: “Vị kia là đồ đệ của Chu cô nương, Tôn Trữ.”

Chu Tước vẫy vẫy tay thay cho lời chào, mặt mày rạng rỡ: “Nhìn người có vẻ ngủ không ngon nha, xem ra ta tới đây ở thật là đúng đắn.”

Thẩm Qua từ chối cho ý kiến, đi về phía bên kia chiếc bàn ngồi xuống, ánh mắt như có như không nhìn lướt qua mặt Chu Tước và Tôn Trữ. A Lai đi tới, rót cho hắn một ly trà.

Kỳ lạ, sau khi nhìn thấy Chu Tước, cảm giác tim đập nhanh vừa rồi cũng biến mất không thấy. Kỳ quái hơn, hắn có cảm giác không thích nàng xuất hiện bên cạnh nam nhân khác, bất kể là Từ Ấu An hay là Tôn Trữ trước mặt.

“Cái đó là gì vậy?” Thẩm Qua chỉ các món điểm tâm trên bàn.

Chu Tước còn chưa mở miệng, Tôn Trữ đã lấy lòng cười nói: “Thẩm công tử, đây đều là các món điểm tâm của Xuân Chi các làm.”

Thẩm Qua liếc hần một cái, vẻ mặt mắt hứng, còn thản nhiên quăng lại một câu: “Ta biết.”

Hình như hần không cảm kích, Tôn Trữ vẻ mặt ngược ngùng, không biết nói gì mới đúng. Đều do sự phụ, không nên kéo hần tới đây.

Chu Tước đương nhiên không đọc được suy nghĩ của đồ đệ, còn cười đem một đĩa thức ăn đưa đến trước mặt Thẩm Qua: “Chỉ muốn tỏ chút hảo ý thôi mà, chút tấm lòng mọn chẳng lẽ không được tôn trọng, mau nếm đi.”

Thẩm Qua hồ nghi nhìn nàng.

“Người không nghi ngờ ta hạ độc chứ? Yên tâm, loại thủ đoạn bỉ ổi này, chưa đến thời điểm quan trọng ta không dùng đâu.” Nói xong, tự cầm một miếng bỏ vào miệng.

“Ta không hoài nghi người hạ độc, chỉ đang suy nghĩ vì cái gì mà người xuất hiện trước mặt ta.”

Ngón ta thon dài như ngọc của Chu Tước nhẹ nhàng gõ lên mặt bàn: “Ta cũng không cố ý xuất hiện trước mặt người. Chỉ là ... có một tin tức quan trọng muốn nói cho người.”

“Nhìn vẻ mặt tươi cười của người, ta đoán hần không phải tin tốt.”

“Mọi việc đều có hai mặt, có lẽ đối với ta là tin xấu, mà đối với người mà nói là tin tốt.”

“Chu cô nương, nói thẳng đi. Mới sáng sớm người không thấy phiền sao?”

Ánh mặt trời ngoài cửa sổ sáng rực, chiếu vào vườn hoa trong viện đang dập dềnh ong bướm.

Chu Tước nói: “Bây giờ đã gần trưa rồi nha, chắc là hôm qua công tử ngủ trễ, nên hôm nay thức dậy muộn một chút.”

Thẩm Qua không thềm để ý đến lời châm chọc khiêu khích của nàng: “Người tới đây chỉ để nói vậy sao?”

“Đương nhiên không phải, ta cũng không nhằm chán như vậy a.” Chu Tước ăn đã no, Tôn Trữ giúp nàng rót chén trà, nàng uống một ngụm, uhm, hơi đắng nha: “Công tử có biết đá phù dung phi thúy không? Chính là phần thưởng cho quán quân giải cờ vây năm nay.”

Thẩm Qua lấy một ít điểm tâm: ” Vậy miếng đá đó có vấn đề sao?”

“Không có vấn đề.” Vừa lòng thấy vẻ mặt nhẹ nhõm của Thẩm Qua, Chu Tước cười gian giống như một con tiểu hồ ly: “Chỉ là hiện tại mọi người nói miếng đá kia là đồ giả.”

“Đồ giả?”

Chấn động chính là A Lai

Tôn Trữ rất cuộc cũng có cơ hội chen vào: “Vẻ mặt của người thật giống lúc ta nghe được tin tức này.”

A Lai không để ý đến hần, quay đầu nhìn Thẩm Qua. Thẩm Qua có ý bảo hần bình tĩnh: “Tin tức này không hề có căn cứ, khẳng định là tin vịt.” Ánh mắt trách cứ chuyển về phía Chu Tước.

“Không liên quan đến ta nha.” Chu Tước là lên: “Tất cả mọi người đều nói vậy mà.” Mắt chớp chớp, công tử à, người phải tin ta nha.

“Mọi người là ai? Người nghe ai nói.”

“Buổi sáng hôm nay ngoài cửa thành tụ tập một đám người, trên tường thành có treo một bố cáo, ta nghe có người tố cáo con trai của người phụ trách cuộc thi cờ vây năm nay bởi vì nợ một số tiền lớn nên đã bán đá phù dung phi thúy thật, nên miếng đá hiện tại rõ ràng là đồ giả.”

Vừa dứt lời, lại có tiếng bước chân dồn dập chạy tới.

“Không tốt rồi! Không tốt rồi nha! Xảy ra chuyện lớn rồi!”

Không thấy người đã nghe tiếng.

Phan Dao Dao vội vàng chạy vào, thở hồng hộc: “Bên ngoài, ... ra xảy ra chuyện lớn rồi.”

Người trong lòng xuất hiện, mắt Tôn Trữ rực sáng, ân cần rót cho nàng một chén trà.

“Cám ơn, ta không khát.” Phan Dao Dao đẩy chén trà ra, sốt ruột nhìn Thẩm Qua: “Nghe nói đã phù dung phi thúy ...”

Lời còn chưa dứt, đã bị Chu Tước cắt ngang: “Là giả, tin tức này ta đã nói cho họ biết rồi.”

Phan Dao Dao tìm ghế ngồi xuống, ngạc nhiên nhìn mọi người: “Các người, đều biết rồi à?”

Chu Tước đắc ý vuốt mái tóc dài như thỉ “Ta là ai, có chuyện gì mà ta không biết”. Điều này làm cho Thẩm Qua sinh nghi, “Người nghe tin này ở đâu? Chu cô nương, theo lý thuyết người phải biết sau bà chủ Phan mới đúng chứ.”

Lời vừa nói xong, Tôn Trữ cũng hoài nghi nói: “Đúng vậy! Sư phụ, sao người biết được?”

Trong một khoảnh khắc, ánh mắt mọi người đều hướng về Chu Tước.

Chu Tước trong lòng phát hoảng, ngay cả ánh mắt cũng bắt đầu mập mờ, “À, là như vậy, hôm nay, buổi sáng hôm nay, ta ... ta..” Nói đến ta đột nhiên dừng lại.

“A! Ta nhớ ra rồi.” Phan Dao Dao bỗng đứng thốt lên, “Sáng nay người ra khỏi thành tìm đệ tử Cái Bang. Không phải hôm qua người nói sẽ tìm bọn họ hỗ trợ sao?”

“Việc này người cũng biết?” Chu Tước lắp bắp kinh hãi, chuyện đó không phải bị lộ rồi chứ.

“Không ngờ là người cũng có bằng hữu, hành động nhanh như vậy.” Phan Dao Dao vỗ lưng nàng, khi những người khác đang khó hiểu, nàng liền kể chuyện Chu tước đang giúp nàng tìm người, bỏ đi chuyện phong thư. Cuối cùng nàng kết luận, “Vì vậy lúc nàng ra ngoài, chắc là thấy bố cáo dán ở cửa thành, chuyện này đâu có gì kỳ lạ.”

Ngầm nhẹ nhàng thở ra, Chu Tước vội gật đầu lia lịa: “Đúng vậy, sự việc đúng là như vậy.”

“Nhưng mà người thật không giống bạn bè nha. Cũng không nói cho ta biết, làm ta cảm giác mình là người cuối cùng biết chuyện.”

“Ta nghĩ người không quan tâm đến miếng đá.”

“Ta không cần miếng đá, mà là nếu ta không thể giúp Thẩm công tử lấy được nói, vậy thứ ta muốn cũng khỏi phải bàn.”

“Người muốn gì?” Chu Tước tò mò: “Là đồ vật gì à?”

“Phải...”

Phan Dao Dao vừa định trả lời thì bị Thẩm Qua cắt ngang: “Bà chủ Phan, bây giờ chuyện nên làm là đến phủ nha hỏi cho rõ mọi việc chứ không phải ở đây trò chuyện vui vẻ.”

“Được rồi.” Âm ừ đáp lời, vì nàng đoán được gì đó, Phan Dao Dao nhanh chóng đi theo Thẩm Qua. A Lai lo lắng cho Thẩm Qua, cũng đi theo.

Bây giờ chỉ còn Chu Tước và Tôn Trữ.

Tôn Trữ thấy Phan Dao Dao đi rồi cũng muốn theo nàng, bị Chu Tước giữ lại.

“Ta nói người nha, tú tài thối, người không ở nhà luyện tập chơi cờ, muốn chạy đi đâu? Muốn đi nhiều chuyện à, chờ khi người có thể giành giải nhất thì muốn đi đâu cũng được, nếu không chỉ có thể ngoan ngoãn ở nhà luyện tập đi.”

Từ trong vạt áo, lôi ra một cuốn sách dạy đánh cờ: “Giải tất cả các thế cờ trong này cho ta, sư phụ phải ra ngoài một chuyến.”

Ngay cả Chu Tước cũng bỏ lại hân, Tôn Trữ thăm oán trong lòng: Người không phải muốn đi giúp vui sao, còn giả bộ nói không phải.

Chu Tước muốn đi giúp vui sao? Dù rằng nàng cũng muốn lấy được đá phù dung phi thúy đem bán lấy tiền đi Trường An. Nhưng nàng lại không đi phủ nha, mà đi về phía ngược lại.

Nàng sẽ đi đâu?

Ngoại thành, trong khu miếu đồ nát ...

“Sư phụ, nhiệm vụ người giao chúng ta đã hoàn thành rồi.” Vương Đại Hải lấy lòng nói.

Chu Tước hài lòng gật đầu: “Nhiệm vụ hoàn thành không tồi.”

“Chỉ là,” Vương Tiểu Hải hơi hoài nghi, “Có người tin miếng đá phù dung phi thúy là giả sao? Ta nghe nói phủ nha tụ tập đông người lắm, chỉ cần lấy miếng đá ra, mọi người sẽ biết chúng ta tung tin vịt.”

“Tin tưởng bản thân chút đi. Cho dù hôm nay hắc có mang miếng đá ra, mọi người cũng sẽ bán tén, bán nghi.”

“Ta còn không hiểu, nếu như vậy, tại sao sư phụ lại tung tin giả?”

Chu Tước gõ đầu Vương Tiểu Hải một cái: “Ngu ngốc! Chỉ cần tất cả mọi người đều nghi ngờ miếng đá kia, số người tham dự sẽ giảm xuống, cơ hội thắng của Tôn tú tài sẽ cao hơn.”

“Sư phụ anh minh!”

“Ai, với năng lực của tú tài ngốc kia làm sao có thể hạng nhất? Ta đương nhiên phải giả tí thủ đoạn.” Chu Tước cười rất đắc ý.

Hai đồ đệ nhân lúc nàng cao hứng, vội vàng thưa chuyện: “Chúng ta nguyện theo sư phụ, tuyệt không hai lòng.”

Chu Tước liếc bọn họ một cái: “Các người chân thành với ta, ta đều ghi nhận. Sau này có nhiều chuyện phải dùng tới các người, nhưng các người cũng nên nhẫn nhịn, chờ ta lấy được miếng đá, tự nhiên cũng không thiếu phần các người.”

Vương Tiểu Hải nói: “Ta và ca ca một lòng làm việc vì sư phụ, hy vọng có thể được người truyền thụ kỳ nghệ, giúp ca ca sớm có ngày trở thành kỳ thủ cờ vây.”

Vương Đại Hải tiếp lời: “Nếu có thể được sư phụ ban cho, vậy không thể tốt hơn.”

Xem ra tiểu đệ tâm tư còn đơn thuần, ca ca so ra vẫn mưu mô hơn.

Chu Tước lấy một quyển sách dạy đánh cờ trong lòng ra: “Quyển sách này do chính tay ta biên soạn, dựa vào đó luyện tập rất có ích.”

Hai huynh đệ vội vàng cảm tạ.

Tự cho là tiểu mưu đã được thực hiện, Chu Tước xoay người rời đi, vừa mới ra khỏi cửa, thì thấy khuôn mặt xanh mét của Thẩm Qua.

21. Chương 21

Thật không ngờ lúc Thẩm Qua ở phủ nha xác định tin tức đá phù dung phi thúy là thật hay giả, đã lệnh cho A Lai theo dõi nhất cử nhất động của Chu Tước. A Lai thấy Chu Tước đi dạo loanh quanh ở chợ, nàng đi vào nhiều gian hàng, nhìn thấy vật gì đều chạy lại hỏi thăm, giống như khuê nữ bị giữ trong nhà lâu không được ra ngoài chơi bỗng nhiên được lệnh đặc xá. Vốn chỉ nghĩ nàng chỉ đơn thuần dạo phố mua sắm, sẽ không dò thám được chuyện gì. Không ngờ quá trưa một chút, nàng dường như nghĩ đến việc nào đó, vội vã chạy đến khu miếu đồ nát ngoài thành. Chính mắt hắn thấy nàng đi vào, mới vội chạy về báo cho Thẩm Qua. Thẩm Qua theo hắn tới bên ngoài ngôi miếu hoang, nghe trộm nàng nói chuyện với hai tên hành khất.

Đáng thương cho Chu Tước lúc nhìn thấy Thẩm Qua, khuôn mặt kiêu diễm của nàng vẫn còn nguyên vẻ đắc ý, hần đi đến, làm nàng trở tay không kịp. Sau khi đắc ý, là hốt hoảng kinh ngạc, giống như đứa trẻ ăn vụng bị bắt gặp.

“Mưu kế không tệ.”

Một câu nói nhẹ nhàng được buông ra, làm cho nắng hè chói chang trước mắt Chu Tước nháy mắt trở nên lạnh lẽo như trời đông giá rét.

“Ta ... Ta làm vậy cũng vì muốn giảm bớt đối thủ cho chúng ta.” Chu Tước cười cười, vẻ mặt còn khó coi hơn khóc.

Thẩm Qua bước tới gần, khí thế bài sơn đảo hải, gió lạnh thấu xương thổi từng cơn qua người Chu Tước, nàng vô thức lùi về sau một bước. Thẩm Qua bước một bước dài, bắt lấy tay nàng, làm Chu Tước sợ tới mức run cầm cập, giọng nói hoảng loạn: “Người ... Người muốn làm gì? Tất cả mọi người đều có văn hóa, là người văn minh, không nên làm chuyện thô lỗ.”

Vừa định dùng mấy câu thánh nhân để nói chuyện với hần, không ngờ Thẩm Qua lại mỉm cười ôn hòa với nàng. Nếu hần mắng chửi nàng còn bình thường, hần còn cười, càng làm nàng rợn tóc gáy, khiến đầu óc nàng đông đặc như sữa, nói gì cũng không xong. Càng muốn nói càng á khẩu, nàng lại càng nôn nóng, gấp đến nỗi trán ứa ra mồ hôi lạnh.

“Chu cô nương không cần sợ hãi.” Hần ôn nhu dỗ dành nàng, giọng nói trầm thấp dễ nghe có thể tan chảy cả dòng sông băng.

“Ta không sợ.” nàng chu mỏ phồng má lên.

Thẩm Qua lấy trong vạt áo ra một chiếc khăn tay, nhẹ nhàng lau mồ hôi lạnh trên trán nàng: “Lần này người làm rất tốt.”

????

Một vụn dầu chấm hỏi hiện lên trong đầu nàng, hần có thể khen ta sao? Từ từ, để ta xem thái dương có phải mọc đằng tây không, nếu không ta đang nằm mơ à.

Dường như hiểu được nghi vấn trong lòng nàng, Thẩm Qua chậm rãi nói: “Ít nhất người giúp chúng ta biết phù dung phải thúy là đồ giả.”

“Không, sao có thể, đó là ta tung tin vịt mà. Công tử, ta biết lỗi rồi, ta không nên giở trò quỷ sau lưng người, người đại nhân đại lượng, tha thứ cho ta đi.”

Thẩm Qua nhú mày nhìn nàng thật sâu, lặp lại một lần nữa: “Phủ nha đã xác định miếng đá phù dung phải thúy là đồ giả.”

Ngữ khí chém đinh chặt sắt của hần không thể để bất cứ kẻ nào hoài nghi.

“Cái gì ?!!” Chu Tước kinh hoàng, chẳng lẽ nàng ngáp phải ruồi? Sáng nay nhân lúc mặt trời chưa mọc, nàng đã trốn ra ngoài thành, bàn bạc với hai tên hành khất. Dựa vào nguồn tin của hai tên hành khất, họ biết đứa con trai của người phụ trách cuộc thi thích cờ bạc, hơn nữa thời gian gần đây thua không ít tiền. Do đó Chu Tước mới tung ra tin đồn dựa vào đó, có đôi khi, tin tức bảy phần thật ba phần giả mới làm người khác hoang mang như lạc vào biển sương mù không tìm ra chân tướng.

“Cho nên người mới thêm mắm dặm muối vào tin tức thật?” Nghe hết mọi chuyện, Thẩm Qua hỏi nàng.

Chu Tước đáp: “Nếu ta là hần, là một con bạc vô dụng lúc nào cũng thua, lại không muốn để phụ thân biết, sợ bị trách phạt, hơn nữa lại đang nợ nần chồng chất, đương nhiên sẽ trộm đá phù dung phải thúy bán lấy tiền rồi.” Nghĩ nghĩ lại hỏi: “Sao các người biết chắc phủ nha xác định được miếng đá kia là giả?”

“Là Hoàng Tư Dị chính miệng thừa nhận.”

“Hoàng Tư Dị là ai?”

“Là người phụ trách cuộc thi. Hần chính miệng thừa nhận phù dung phải thúy bị người ta đánh cắp, hơn nữa còn hứa trước lúc giải đấu tổ chức sẽ tìm ra đồ thật. Còn từ chức quan để tự nhận lỗi.”

Chu Tước nhún nhún vai: “Ta không quan tâm hẳn có từ quan hay không, chỉ cần phù dung phải thúy có thể trở về, ta không sao hết.”

Thẩm Qua cau mày suy nghĩ chốc lát mới hỏi: “Người lấy phù dung phải thúy làm gì?”

Chu Tước không chút do dự: “Lấy nó đem bán.”

Thẩm Qua bật cười nhẹ, vuốt cằm cân nhắc: “Vậy người tính bán bao nhiêu?”

“Chuyện này thật ra ta cũng chưa nghĩ tới, cũng chưa dò giá thị trường. Bất quá ta nghĩ chắc không ít hơn năm nghìn hai trăm lượng. Ai, ta đối với giá cả thị trường trên này quả không hiểu nhiều.”

“Như vậy a!” Thẩm Qua có chút dăm chiêu nhìn nàng: “Nếu người có thể giúp ta tìm được miếng đá trước người khác, ta giao cho người mười ngàn hai trăm lượng, thế nào?”

Vốn tưởng nàng sẽ vui sướng vô cùng, không ngờ nàng ngừng thở, thần sắc trong chớp mắt lạnh lại, mặt lại đỏ bừng: “Ồ trong mắt người, ta chỉ là một nữ nhân tham tiền sao?”

Không đoán được nói thế lại làm giận dữ, ngay cả hai tai cũng đỏ rực như muốn chảy máu.

“Đương nhiên không phải! Ta chỉ, chỉ ...”

Chu Tước nổi giận đùng đùng nhìn hẳn: “Chỉ là cái gì! Chỉ là người thích dùng tiền sai bảo người khác sao?”

Cơn giận tự nhiên tới bất ngờ, Chu Tước cũng không kịp nghĩ ra nguyên nhân. Thẩm Qua càng không hiểu tại sao nàng bỗng nhiên tức giận, giật mình đứng sững sờ tại chỗ.

Chu Tước dậm chân một cái: “Ta không giúp người việc này, người vẫn nên đi tìm người khác đi.”

Thẩm Qua nhìn bóng hình nàng ngày càng xa, cũng không đuổi theo, đứng tại chỗ chìm vào suy nghĩ.

Phan Dao Dao đang tắt bật từ bên ngoài trở về từ lâu, lúc đi ngang qua đại sảnh, thấy cảnh Chu Tước đang gác một chân trên ghế gỗ, trên miệng và tay đều bóng loáng. Trước mặt nàng là một cái bàn tròn, trên bàn đầy xương, bên cạnh còn một đĩa chân gà. Nàng một tay cầm bình rượu, một tay cầm một cái chân gà, dáng ăn rất kinh khủng.

“Người về rồi à. Đầu bếp chỗ người làm chân gà nướng rất ngon, ta còn chờ người một đĩa nè, mau ném thử.”

Chu Tước giống như chủ nhân tiếp đãi nàng, Phan Dao Dao vừa tức vừa buồn cười.

“Rốt cuộc xảy ra chuyện gì làm người mất hứng như vậy?”

Động tác cắn chân gà của Chu Tước chậm lại: “Lúc nào thì người biết hả, ta tưởng đã diễn giống thật lắm rồi.”

Phan Dao Dao cầm một cái chân gà bỏ vào miệng: “Ta là ai hả? Chuyện tầm thường như vậy sao lừa được ta.”

Đem chân gà chưa ăn xong ném đi, Chu Tước lại thấy giận: “Hôm nay có người nghĩ ta là loại người vì tiền mà không từ thủ đoạn. Thật muốn làm ta tức chết!”

“Có gì không đúng? Trên đời này mỗi người đều sống để kiếm tiền, chúng không chỉ tượng trưng cho tài phú mà còn khẳng định giá trị tồn tại của chúng ta.”

“Phải không?” Chu Tước nghi hoặc nhìn nàng, “Không phải cái đích cao nhất của cuộc sống là hạnh phúc sao?”

“Có đôi khi, có được tiền sẽ khiến chúng ta càng thêm hạnh phúc.” Phan Dao Dao cố gắng hướng dẫn từng bước.

“Là, đúng không ta?” Tuy rằng vẫn còn nghi ngờ, nhưng trong lòng đã có vài phần tin tưởng. “Chỉ là, ta cảm thấy mình đang bị lợi dụng nên trong lòng đau khổ.”

“Bị lợi dụng là chuyện tốt! Điều này chứng minh người còn giá trị lợi dụng. Nếu một ngày người hoàn toàn hết giá trị, vậy người nên khóc đi là vừa.”

“Nghe người nói như vậy, tại sao ta cảm thấy là người như vậy càng bị thảm hơn?” Trên khuôn mặt Chu Tước đều khắc chữ “khó làm người”

“Không thể chấp nhận sao? Vậy ta đổi cách nói khác. Nếu người muốn người khác không nhìn người như kẻ tham tiền, đầu tiên người không phải là người như vậy. Nếu người như vậy, vậy không thể trách người khác dùng cách đó nhìn người.”

Chu Tước gật gật đầu.

Phan Dao Dao tiếp tục nói: “Nếu người ta vẫn hiểu lầm người, đó là vì hần không hiểu rõ người. Người cần ở chung với hần một thời gian, để tăng hiểu biết. Mặc kệ là tình thân, tình cảm bạn bè thì vẫn là tình cảm, đều cần thời gian nuôi dưỡng, mới có thể đơm hoa kết trái.”

Là như vậy sao? Không đủ hiểu biết? Chính xác, bọn họ biết nhau không lâu, hơn nữa bản thân còn làm bậy nhiều lần, đầu tiên là đoạt kiếm cướp ngựa, tiếp theo lại lừa hần bỏ cuộc thi đấu. Người như vậy, hình như không thể làm người khác tin được. Quả đáng mình trông thì mình phải tự ăn thôi.

Phan Dao Dao một bên gặm chân gà, một bên lén lút quan sát nàng, thấy sắc mặt nàng có vẻ nhẹ nhõm, lập tức buông chân gà tiếp tục than thở.

Than thở tới mức Chu Tước chịu không nổi, hỏi: “Người than thở cái gì?”

“Ai, vốn Thảm công tử đã đồng ý chỉ cần ta giúp hần lấy được phù dung phi thúy, hần sẽ giúp ta miễn thuế 1 năm. Bây giờ, miếng đá kia là giả, chuyện miễn thuế ... Ai!”

Chu Tước khó hiểu nhìn nàng: “Miễn khoảng thuế kia đối với người rất quan trọng sao?”

Phan Dao Dao thở ngắn thở dài: “Người không biết đâu, thật ra Lưu tiên cư không sinh lời nhiều như Túy tiên lâu, ta chống đỡ rất khó khăn. Nếu có thể miễn thuế một năm, ta sẽ nhẹ gánh nhiều hơn. Nhưng hiện tại xem ra không có nhiều hy vọng.”

Chu Tước nhìn nàng: “Kỳ thật người không cần mệt như vậy, Từ Ấu An hoàn toàn có thể nuôi người mà.”

Nghe xong lời nàng, sắc mặt Phan Dao Dao khó coi cực điểm: “Tuy rằng ta xuyên không tới thời đại này, nhưng ta có thể chứng minh ta có thể trở thành người ta muốn. Ta là một nữ nhân vĩ đại, có bề ngoài xinh đẹp, tính cách độc lập, trí tuệ minh mẫn sâu sắc, ta hy vọng dựa vào chính bản thân mình chứng minh ọi người thấy, ta không phải là kẻ sống bám ai hết, ta sống trên đời chính vì ta là Phan Dao Dao.”

Nàng nói một hơi xong, ngực vẫn còn đập liên tục vì kích động.

Chu Tước nghe xong, ánh mắt phát ra tia sáng, ta tay chấp lại sừng bá nói: “Từ giây phút này trở đi, người chính là thần tượng của ta! Không ngờ người nói ra được những triết lý này, rất hợp khẩu vị của ta.”

“Phải không? Người cũng nghĩ vậy à?” Phan Dao Dao hưng phấn ôm lấy Chu Tước, kích động rơi nước mắt: “Cuối cùng ta cũng tìm được tổ chức!”

Cái này gọi là “Anh hùng sở kiến lược đồng”, khó tìm được bằng hữu cùng chung chí hướng, hai người quyết định chèn chén một phen, không say không về. (Anh hùng sở kiến lược đồng: thành ngữ, chỉ hai ý kiến tương đồng, hai người chủ trương không mưu mà hợp (không bàn bạc mà đưa ra chủ kiến như nhau.)

“Nếu chúng ta đã ăn rơm như vậy, cộng với hôm nay ta rất vui, cho nên không thể uống loại rượu bình thường như nước lã thế này.”

Chu Tước vỗ vỗ tay nói: “Tốt! Người có cái gì quý mau lấy ra đây. Nhân sinh đắc ý tu tẩn hoan, mặc sử kim tôn không đối nguyệt.”

(Hai câu trong bài Tương Tiến Tửu của Lý Bạch,

Dịch Minh Tấn

Người đời đắc ý tận vui hưởng

Chớ để ly vàng bóng nguyệt sông.)

Phan Dao Dao gọi tỳ nữ: “Lấy trong phòng ta hai vò Tuyết Nhung đem ra đây.”

“Đá, kéo, búa!”

Hai người ra cùng lúc, Chu Tước ra đá, Phan Dao Dao ra kéo.

“Ha Ha Ha....”

Thu hồi tay, Chu Tước cười nghiêng ngả: “Người thua, uống nhanh, uống nhanh! Hôm nay ta nhất định phải chúc say người.”

Sắc mặt Phan Dao Dao đã ửng đỏ, ánh mắt đã mơ hồ, nhưng vẫn cầm chén rượu trước mặt uống một hơi cạn sạch. Nắm chặt tay chuẩn bị chơi tiếp: “Nữa đi! Ta không tin từ lượng người hơn ta, lão nương lớn lên trong hồ ngâm rượu nha.” Nói xong lắc lắc đầu, chỉ về phía sau Chu Tước: “Thẩm công tử”

Chu Tước xĩa xĩa mũi nàng: “Người uống say rồi! Ta là Chu Tước, không phải Thẩm công tử.”

“Phải không?” Phan Dao Dao choáng váng, nhất thời không thấy rõ lắm, đành lắc đầu liên tục để tỉnh táo một chút. Nàng cũng hơi nghi ngờ mắt mình, cho đến khi nghe được giọng nói của Thẩm Qua

“Các người đã say như vậy rồi hả?”

Đầu đau như búa bổ, Chu Tước xoay người, nhìn thấy Thẩm Qua ôn nhuận như ngọc đứng trước mặt mình. Nàng cười ngây ngô vài tiếng, giang tay ra: “Công tử, cuối cùng người cũng về rồi!” Không ngờ dưới chân còn một vò rượu, nàng vấp chân lão đảo sắp té. Thẩm Qua giương tay đỡ nàng, nàng được thể dựa vào lòng hắn, vươn tay ôm cổ hắn.

“Ta và Dao Dao hôm nay uống rất nhiều rượu nha, nhưng không cho người uống đâu.”

Thẩm Qua đang ôm đầu nàng, mặt mày nhăn nhó: “Tại sao lại uống nhiều như vậy?”

“Không, uống chưa đủ mà, ta còn muốn đại chiến ba trăm hiệp.” Nói xong, lão đảo trở về chỗ. Thẩm Qua giữ nàng lại, không cho nàng đi tiếp, nhưng lại phát hiện chiếc ghế lại đến đúng vị trí của mình, kỳ quái nói: “Này ghế biết đi! Công tử, người nhìn đi, ghế biết đi kìa.”

Bên kia Phan Dao Dao đã say đến bất tỉnh nhân sự, nửa mặt gục vào bàn, trong miệng còn lẩm bẩm: “Tốt, đại chiến ba trăm hiệp, tới đây, bà cô người không sợ ...”

Thẩm Qua bị kẻ say rượu Chu Tước bám chặt không rời. Nàng một hồi buồn rồi lại náo loạn, một hồi cười rồi lại khóc, giống như một tiểu cô nương không biết sự đời, không chiêm được chiếc váy hoa mà mình muốn

“Công tử Công tử” tiếng kêu vang tận mây xanh: “Người là đồ bại hoại! Tại sao người ghét ta như vậy? Vì sao?” Nắm chặt áo, lại không ngừng cọ xát trên người hắn.

Người còn thanh tỉnh duy nhất ở đây vô cùng bất đắc dĩ, hắn kêu tỳ nữ lại đem Phan Dao Dao về phòng. Nhưng còn vị đang dán trên người đúng là không dễ xử lý. Mặc kệ hắn nói gì, tay nàng vẫn túm chặt vật áo hắn không buông, nếu muốn thoát khỏi nàng, chỉ có thể đem quần áo cởi sạch, nhưng như vậy sẽ ảnh hưởng hình tượng.

Tỳ nữ cũng hiểu điểm này, ánh mắt ngơ ngác nhìn hai người bọn họ.

Còn có biện pháp nào khác? Thẩm Qua không thể không ôm lấy nàng, bế về nhà, đi về phòng nàng, đặt lên giường.

Chu Tước đang say cũng không quên làm loạn, luôn miệng hát âm ỉ, về nội dung thì chỉ e trên thế gian này chỉ có mình nàng hiểu, nếu lúc tỉnh nàng còn nhớ.

Vuốt tóc rối khỏi gương mặt nàng, kéo chăn lên đắp.

Nàng làm loạn cũng mệt, tay nhanh chóng thả lỏng, trên chiếc giường mềm mại tìm một tư thế thoải mái chìm vào giấc ngủ.

Nhìn thấy dáng ngủ đáng yêu của Chu Tước, Thẩm Qua nở một nụ cười, vừa mới xoay người định đi, lại nghe thấy thanh âm than thở của nàng truyền đến: “Ta biết người thiếu cảm giác an toàn, làm sao bây giờ, hình như ta cũng giống người rồi.”

Thân thể hần chần kinh, quay đầu lại. nữ tử vừa mới nói chuyện bây giờ đã ngủ say sưa, làm cho hần tưởng câu nói vừa rồi chỉ là ảo giác.

22. Chương 22

Lúc Chu Tước tỉnh dậy, đầu đau như bị nổ tung. Nàng tìm lòng không được quay về nằm trên giường rên rỉ: “Tại sao lại vui quá hóa buồn? Vui sướng một trận sau đó lại nhận một trận đau đầu? Ta không làm người nha! Ta không muốn làm người nữa.”

Cuốn chăn bông nằm lẩn qua lẩn lại trên giường, cuối cùng không cẩn thận lại lẩn luôn xuống giường, may cho nàng còn đang quấn chăn bông.

“Chu cô nương, người tỉnh rồi?” Tỳ nữ bưng một chiếc khay khảm bạch ngọc đến, bước nhanh tới bên giường, đem khay để lên một chiếc bàn nhỏ, rồi vội vàng nâng nàng ngồi lên giường.

Chu Tước xoa huyết thái dương, đầu vẫn đau nhức không chịu nổi, thật muốn một đao chặt cái đầu đáng ghét này.

“Trong bát là cái gì?” Ngóc tay lướt qua tỳ nữ, chỉ chiếc khay, trên đó là một chén nước canh đang bốc hơi. “Mới sáng sớm, không phải muốn độc chết ta chứ?”

Tỳ nữ sợ hãi tới mức quỳ lạy: “Nô tỳ không dám!”

Chu Tước trừng mắt nhìn nàng: “Chỉ đùa chút thôi mà, không cần sợ như vậy?”

Tỳ nữ ngượng ngùng đứng lên: “Đây là thuốc dã rượu cổ linh chi mật ong, nhân lúc còn nóng cô nương mau dùng đi.”

Chu Tước nhận chén canh: “Thay ta đa tạ chủ nhân nhà người.”

Tỳ nữ cười nói: “Đây không phải chủ nhân dặn dò nô tỳ mang tới.”

“Nha!” Chu Tước bất ngờ, mỉm cười nói: “Ta biết rồi, nhất định là Tôn tú tài. Không hổ là đệ tử ta, đúng là biết cách chăm sóc.”

Tỳ nữ vội lắc đầu: “Cả ngày hôm qua Tôn công tử đều nghiên cứu cách đánh cờ, căn bản không biết chuyện cô nương say rượu.”

Chu Tước nghiêng đầu suy nghĩ nửa ngày, sau khi say rượu nàng không nhớ gì cả, đành phải ngược mắt nhìn tỳ nữ mong tìm ra đáp án. Hay là công tử? Nghĩ đến tự nhiên thấy lòng vui vẻ, nếu không phải ... Hừm! Nhất định không phải hần. Vừa rồi đúng là đoán mò, tưởng bỏ.

Tỳ nữ che miệng cười nói: “Tối hôm qua cô nương quấn lấy ai không chịu buông, người không nhớ gì thật sao?”

“Á, trời ạ! Ta thật sự làm chuyện kinh khủng vậy sao?” Chu Tước hận không thể làm ỏ trong chăn luôn, không bao giờ ... nhìn mặt người khác nữa. Nếu không phải trong tay nàng đang cầm chén canh nóng, nàng thật sự sẽ làm vậy.

Không thấy nàng đang xấu hổ, tỳ nữ cười nói: “Thật uống công cho Thẩm công tử hôm qua vất vả, cô nương lại quên hết mọi chuyện công tử đã làm.”

Chu Tước cười so với khóc còn khó coi hơn: “Người có thể ra ngoài tìm cái xẻng cho ta không?”

“Cô nương dùng xẻng làm gì?”

“Đào địa đạo.”

Tỳ nữ: “....”

“Sao người giống người gỗ vậy hả, không nghe ta nói sao? Còn không mau đi tìm cho ta.”

Tỳ nữ mắt tròn trắng, còn tưởng cô nương chỉ nói đùa thôi chứ!

Tỳ nữ xoay người đi ra ngoài, Chu Tước nhìn chén canh rồi quyết định uống một ngụm, a phi phi phi! Tại sao lại khó uống như vậy a! So với thuốc độc còn khó uống hơn! Công tử không động tay chân với chén thuốc này để hành hạ nàng chứ? Ngẫm lại thì khả năng này tương đối lớn nha, không phải tỳ nữ nói sau khi say rượu nàng ôm công tử không buông đó sao? Nói không chừng hẳn cho rằng nàng chiếm tiện nghi của hắn, cho nên mới cố ý chĩnh nàng. Thật sự buồn cười mà! Đây là loại chuyện gì chứ, nếu so ra nàng là nữ nhi thì phải chịu thiệt hơn chứ, hẳn sao có thể lẫn lộn như thế?

“Phi ! Phi ! Phi”

Lúc này, tiếng gõ cửa vang lên.

Nhất định là tỳ nữ. Chu Tước đang tâm phiền ý loạn, làm sao rảnh ứng phó với nàng kia, trở về rồi, nàng không thật sự nghĩ rằng ta muốn đào hố chứ?

“Không cần vào ! Ta đang muốn chết!”

Tiếng gõ cửa không biến mất như nàng muốn, sau một lúc lại vang lên, giọng nam trầm thấp dễ nghe lại vang lên hòa nhịp với tiếng gõ cửa xuyên qua cửa phòng lọt vào tai Chu Tước.

“Chu cô nương, là ta!”

Là công tử!

Ngay cả giày cũng chưa mang, Chu Tước đi chân trần trên sàn nhà lạnh như băng phóng về phía cửa phòng, tay vươn tới cánh cửa, lúc cửa vừa mới hé mở, trí nhớ tối hôm qua cũng ập tới làm nàng đỏ bừng mặt, tất cả những cảnh tối qua lướt qua trước mắt.

Thật sự là rất ! !A , không muốn nhớ nha!

Phải nhanh quên đi, xóa sạch, xóa! xóa! xóa.

Xong rồi, sao xóa không được a, sao càng ngày càng rõ.

Hai tay che mặt lại, nhưng không thể ngăn màu đỏ lan khắp thân thể nàng, lan tới tận lòng bàn chân.

Tiếng gõ cửa lại vang lên dồn dập.

“Người không sao chứ, Chu cô nương!”

Mau, nói cái gì để đuổi hắn đi, nói cái gì đây? “Thực xin lỗi, ngày hôm qua đã phi lễ người!” Những lời này thật khó nói nha. Rốt cuộc nàng làm sai điều gì, chỉ uống say thôi mà, người say thường làm những hành vi có thể tha thứ được nha.

Mặc kệ thế nào, tốt nhất là không gặp, liền nói với hắn: “Ta chưa tỉnh hẳn.”

Không tốt, như vậy sẽ không biết hắn tới làm gì.

Ngu ngốc! Rõ ràng là tới báo thù.

Nhưng nếu không phải thì sao?

Có lẽ có chuyện quan trọng, hay là gặp mặt nói chuyện là được rồi.

Trời ạ! Thấy hắn rất xấu hổ nha. Cảm giác khó nói quá, ngại quá đi ~’

~Coi như chuyện tối hôm qua không xảy ra. Dù sao người say rượu vẫn hay quên hết mọi chuyện mà.

Quyết định vậy đi! Chu Tước mở cửa, dùng ngữ khí bình tĩnh lãnh đạm nói: “Tìm ta có chuyện gì?” Trời ạ! Tại sao tay nàng lại run như vậy! Rất dọa người nha!

Ở ngoài cửa công tử thanh tao, gọn gàng còn nàng ngay cả đầu cũng chưa chải nên bù xù như một ổ rơm, thêm nữa còn ngái ngủ, so với một nữ quý cũng không khác mấy? Tuy rằng nàng đúng là quý, à không, ở với Phan Dao Dao hai ngày suýt nữa làm nàng quên mất, nàng không phải là thứ nữ quý cấp thấp đó, là nữ đại la sát mới đúng! Lấy lại tinh thần nhanh lên, Chu Tước la sát, đừng lo đừng lo, không thể làm mất mặt âm minh quý giới được.

Thẩm Qua một thân bạch y không nhiễm bụi trần, trong tay cầm một chiếc hộp điêu khắc tinh xảo, nắng sớm chiếu lên khuôn mặt đang khẽ mỉm cười với nàng.

“Chu cô nương, ta mang lễ vật đến để tạ lỗi chuyện ngày hôm qua.”

Tạ lỗi? Tại sao lại như vậy?

Còn ánh mắt này, thật khiến người khác đỏ mặt xấu hổ nha.

“Ngày hôm qua, ta không nên lấy tiền tài để đánh giá cô nương.”

Nha, thì ra là như vậy, thiếu chút nữa là quên chuyện này. Chu Tước nhin không được nâng tay lên ôm hai gò má, sao tự dưng khuôn mặt nàng lại nóng như vậy.

“Thẩm mỗ không nghĩ cô nương lại để ý chuyện đó như vậy, thật sự là sai lầm của ta. Vì để chuộc lại lỗi, ta đến đây để đưa lễ vật cho cô nương.”

Lễ vật?

Chu Tước nhận chiếc hộp gỗ từ tay Thẩm Qua, mở ra thì thấy một chiếc trâm ngọc bích được đặt trên khăn nhung màu vàng nhạt, ngọc trâm đơn giản, ở đỉnh khắc một đóa hoa phù dung. Chưa nói đến chiếc trâm làm từ chất liệu gì, chỉ riêng đóa hoa được chạm trổ công phu khéo léo sống động đã khiến người nhận thích thú.

“Này Đẹp quá.” Chu Tước vui sướng cầm cây trâm lên. “Tại sao người lại nghĩ tặng ta thứ này.” Tặng lễ vật cũng phải có ý nghĩa nha? Ở âm phủ nhiều năm, hình tượng chủ yếu là tóc tai bù xù, khi vào nhân gian vẫn giữ nguyên như cũ, cũng không cảm thấy không ổn chỗ nào. “Không phải người cảm thấy kiểu tóc của ta rất khó coi sao?”

Tất nhiên Thẩm Qua sẽ không nói thật.

“Không phải, ta chỉ cảm thấy Chu cô nương nên đổi nhiều kiểu tóc khác nhau.”

Chu Tước vui vẻ nhìn cái hòm: “Ta nhận thành ý của người.” Thu lễ vật, dù sao cũng phải đáp lễ, “Còn chuyện người nói ngày hôm qua ...”

Thẩm Qua cười cắt ngang lời nàng: “Ta biết việc đó là cô nương khó xử, cho nên sẽ không phiền người nữa, Thẩm mỗ còn có chuyện quan trọng, xin cáo từ.”

Chu Tước còn muốn nói điều gì, Thẩm Qua đã xoay người rời đi.

Khi tỳ nữ cầm xẻng mang tới, cũng nhìn thấy bóng dáng đi về của Thẩm Qua, còn có vẻ mặt muốn nói lại thôi của Chu Tước, nên mới hỏi: “Chu cô nương, đào hầm chỗ nào mới được?”

Chu Tước cười cười nói: “Chỉ cần có thể thông tới phòng chủ nhân của người, chỗ nào cũng được.”

Tỳ nữ nghiêng đầu nghĩ nghĩ: “Chuyện này hơi khó, dù sao cũng cần nhiều thời gian, sao không trực tiếp đi qua.”

Chu Tước vỗ vỗ bả vai nàng ta, ôn hòa cười cười, tỳ nữ lại cảm thấy nụ cười như chứa dao găm, quả nhiên kế tiếp đã nghe Chu Tước hung dữ nói: “Vậy người còn không mau dẫn đường, còn đào hầm làm gì?”

Tỳ nữ: “....” Đào hầm cũng đâu phải chủ ý của nàng đâu nha.

“Cái gì! Chúng ta cùng nhau tìm đá phù dung phỉ thúy thật à?” Phan Dao Dao nghe Chu Tước nói, khiếp sợ hoảng hốt còn tưởng mình chưa tỉnh rượu.

Chu Tước cười nói: “Đừng có kinh ngạc như vậy! Chỉ cần có thể tìm được miếng đá kia, chuyện giảm thuế một năm của người có thể thành hiện thực rồi.”

“Chỉ là, chỉ dựa vào chúng ta?” Phan Dao Dao vẫn hoài nghi.

“Sai! Còn có hai đồ đệ cái bang của ta, tin tức của bọn họ rất nhanh nhạy nha.”

“Người thu nhận đồ đệ cái bang lúc nào?”

“Ngày hôm qua, từ từ, chuyện này không quan trọng, quan trọng là chúng ta cùng nhau hợp tác, tìm được phù dung phi thúy bị mất tích. Chẳng lẽ người không có ý kiến?”

Phan Dao Dao chần chừ nói: “À, ta muốn là ...”

“Muốn là được rồi!” Chu Tước vỗ bàn một phát, “Muốn thì sẽ làm! Người chính là một nữ tử xuyên không! Người không biết trước đây cuộc sống của người rất đơn điệu sao? Không phải ta nói người nhưng mở một tủ lâu, thật sự không hợp với khí phách một nữ nhân xuyên không. Nhân vật xuyên không phải như thế nào? Phải có tình cảm mãnh liệt phong phú, phải kích thích mạo hiểm, phải sống muôn màu muôn vẻ! Mà không phải là cuộc đời bất biến chỉ biết làm một người vợ, người mẹ cho đến chết.”

Chu Tước nói một hơi, vẫn còn trong trạng thái kích thích khi diễn thuyết, khiến Phan Dao Dao trợn mắt há miệng.

“Được rồi! Chuyện kiếm đồ này không thể thiếu phần ta được.” Sừng sốt nửa ngày, cuối cùng mới có thể khép miệng lại “Chỉ là chúng ta bắt đầu từ đâu đây?”

“Căn cứ vào phương pháp tra án, ta phải kể lại chi tiết sự việc cho người: Buổi tối ngày được người mời về phủ, ta đã tra được số người thi đấu năm nay rất nhiều. Trải qua sự phân tích thông minh của ta, cơ bản chia ra hai loại người. Một loại vì muốn nổi danh, một loại bị thu hút bởi tin miếng đá phù dung phi thúy có thể cải tử hoàn sinh. Vô luận là loại nào, đều chỉ là một đám người phàm thôi. Vì muốn đả kích tinh thần chiến đấu của họ, ta lần qua lộn lại suy nghĩ một đêm rồi cuộc nảy ra một mưu kế. Vì thế hôm nay lúc mặt trời chưa mọc, ta đi đến miếu hoang ở ngoại thành, tìm được hai tên hành khất, cũng căn cứ vào tin tức của bọn họ mà tạo nên một lời nói dối tuyệt hảo. Không cần nhìn ta như vậy, đúng thế, tin tức đá phù dung phi thúy là giả do chính ta phát ra. Kế tiếp mọi chuyện người cũng rõ rồi.”

Phan Dao Dao giống như đang nghe kể một câu chuyện li kỳ khó tin, lại một lần nữa há hốc miệng.

“Trời ạ! Thì ra người là thiên tài bịa chuyện!” Phan Dao Dao sùng bái sát đất.

“Quá khen! Quá khen!” Chu Tước được khen rất đắc ý: “Ta biết là, khi tin tức truyền ra, mọi người trong thành nam liên tin sái cổ nên mới đến phủ nha hỏi chuyện, người phụ trách cuộc thi lần này, chính là Hoàng Tư Dị vì không chịu nổi áp lực nên đã nói ra sự thật, đá phù dung phi thúy thật đã bị con hắc trộm bán mất.”

Phan Dao Dao gật đầu: “Đúng vậy! Mọi chuyện đúng là như vậy. Nhưng từ lúc đó hắc cũng không nói gì thêm, chúng ta cũng không biết ai là người mua.”

“Vậy nghĩ cách hỏi hắc đi.”

“Chuyện này không thể được, Hoàng đại nhân ở Nam thành rất được tôn kính, hơn nữa cực kỳ nghiêm trang, chúng ta không thể lôi được tin tức từ miệng hắc nha, bla ... bla ...”

Chu Tước nói: “Bình thường chuyện nào cũng có điểm yếu trí mạng. Hoàng Tư Dị đại nhân bình thường uy phong, nghiêm nghị, nhưng có đứa con không nên thân, chúng ta có thể tra từ hắc. Hắc là con của Hoàng Tư Dị, lại là người bán miếng đá, chung quy mọi chuyện, hắc chính là đầu mối quan trọng nhất.”

“Thật tốt quá!” Phan Dao Dao vẫy vẫy hai tay, hai mắt tỏa sáng khác thường: “Giác mộng trước kia của ta khi xuyên vào cổ đại chính là thám tử, rồi cuộc cũng thành hiện thực.”

Chu Tước giơ tay phải ra: “Hai mỹ nữ xuất chiêu, ai có thể đỡ được.”

Phan Dao Dao bắt tay nàng: “Hai mỹ nữ xuất chiêu, ai có thể đỡ được.”

23. Chương 23

Nếu đã quyết định bắt tay vào việc điều tra, hai người phải lập tức bàn bạc nội dung kế hoạch hành động, phân công làm việc. Chu Tước phụ trách tìm hiểu Hoàng công tử là người như thế nào, có hứng thú gì, bình thường thích lui tới nơi nào, Phan Dao Dao phụ trách tìm hiểu hành tung mỗi ngày của Hoàng công tử đồng thời phái người theo dõi, hy vọng tìm ra dấu vết.

Sau khi nghe ngóng cũng không khả quan lắm.

Chu Tước nói: “Không ngờ Hoàng công tử ngoài chuyện cờ bạc, còn thích tầm hoa vãn liễu, hẳn chỉ thích đến Yên Hồng lâu, hơn nữa chỉ gọi cô nương đứng đầu bảng, coi như chung tình. Ngoài chuyện lui tới kỹ viện, hẳn có thể viết thư pháp rất đẹp, nghe đồn cũng có tiếng tăm, ngoài ra tranh của hẳn được đánh giá rất cao.” Chu Tước cảm thán hai tiếng lại nói: “Chỉ tiếc tài hoa của hẳn, tất cả đều bị cờ bạc làm hỏng hết. Bên người thế nào?”

Phan Dao Dao nói: “Tin tức bên ta cũng không khả quan, Hoàng công tử ngoài kỹ viện, phường cờ bạc, cơ bản là không ra khỏi nhà, chỉ có duy nhất một nơi hẳn hay lui tới chính là Túy tiên lâu. Thật điên tiết! Lưu tiên cư của ta sao có thể kém Túy tiên lâu? Ngang nhiên chọn nơi thối tha đó.”

Chu Tước an ủi nàng: “Đừng nghĩ vậy, hẳn không xứng đến Lưu tiên cư dùng cơm. Lưu tiên cư của người chỉ để tiếp đón những văn nhân nhã sĩ thôi.”

“Người nói như vậy làm ta thật dễ chịu.”

Chu Tước rót cho nàng một ly trà, hỏi thăm dò: “Nếu hẳn đi Túy tiên lâu, sao người không nghĩ cách đi moi tin tức từ hẳn.”

Phan Dao Dao liếc nàng trắng mắt: “Người nghĩ ta không làm sao? Ta vì chuyện này còn sử dụng mỹ nhân kế với Từ Ấu An.”

“Cái gì!? Mỹ nhân kế.” Chu Tước kêu lên, “Vậy ông chủ Từ nhất định vui sướng muốn chết.”

Phan Dao Dao nói: “Hẳn đúng là vui sướng muốn chết, đổi lại ta lại bất hạnh muốn điên. Hy sinh lớn như vậy, cái gì cũng không nghe được. Tiểu tử kia so với lão cha hẳn còn kín miệng hơn.”

Chu Tước cầm tay nàng: “Đừng kích động. Là đồng minh, ta thật sự cảm tạ sự hy sinh to lớn của người.”

Phan Dao Dao nâng chén trà lên uống một hơi cạn sạch: “Lão nương không tin, tiểu tử kia có thể đấu lại ta. Dù cho ngậm chặt miệng như phụ thân hẳn, một khi trong lòng có nhiều bí mật, nhất định ta sẽ có cách cạy miệng hẳn ra.”

Chu Tước nói: “Ta cũng nhất trí với người, xem ra chỉ có cách đến Yên Hồng lâu tìm Như Yên cô nương thôi.”

Vừa dứt lời, lại thấy Phan Dao Dao nghiêng đầu nhìn nàng, Chu Tước chợt dạ lấy tay sờ sờ mặt, nhìn qua quần áo một lần: “Ta có chỗ nào kỳ lạ sao?”

Phan Dao Dao cười gian: “Không có gì kỳ hết, chỉ là thấy cây trâm ngọc bích phù dung trên đầu người thôi.”

Chu Tước cúi đầu cười ngượng, mặt đỏ ửng: “Người đoán ra à?”

Về mặt xấu hổ càng giúp Phan Dao Dao khẳng định: “Là Thảm công tử tặng à?”

Chu Tước gật gật đầu.

Phan Dao Dao bỗng nhiên suy nghĩ: “Đừng nói chuyện người điều tra vụ đá phù dung phỉ thúy này cũng là vì hẳn nha?”

Chu Tước nói: “Chỉ cần ta đưa phù dung phỉ thúy cho hẳn, hẳn nhất định biết ta là người như thế nào.”

“Tốt! Dám yêu dám hận, có chí khí, ta sẽ cố gắng vì người!” Phan Dao Dao vỗ vỗ vai nàng, “Việc này không nên chậm trễ, chúng ta thay quần áo rồi đi kỹ viện.”

“Từ từ ...” Chu Tước kéo Phan Dao Dao lại: “Vừa rồi người nói dám yêu dám hận là sao?”

Phan Dao Dao trừng lớn mắt: “Người ngay cả ‘yêu’, ‘hận’ cũng không biết hả?”

“Không lẽ người nghĩ ta đang yêu công tử hả?”

“Chẳng lẽ không đúng?”

Chu Tước trợn trắng mắt: “Đương nhiên không phải, ta chỉ muốn chứng minh bản thân trong sạch thôi.”

Phan Dao Dao chỉ vào mũi nàng: “Nếu trong lòng người không có hắc, vậy chứng minh người trong sạch làm gì?”

Có đúng không ta?

Chu Tước nhăn mũi, ai, vẫn là “điều tra” quan trọng hơn, chuyện gì tính sau đi.

Hai người thay y phục của nam nhân, tay cầm quạt, cải trang thành công tử phong lưu hào hoa, một đường thẳng đến Yên Hồng lâu.

Cảnh tượng trước mắt là một nơi đầy mỹ nữ, đang nói cười làm nũng với một đám khách làng chơi đến uống rượu mua vui. Có thể thấy đây đúng là nơi sung sướng của nam nhân.

“Ai nha, không biết ngọn gió nào đưa hai công tử đến đây a?” Một nữ nhân trung niên mặt trét đầy phấn lao tới cất giọng oanh vàng, hai mắt liếc ngang dọc đánh giá hai nàng: “Hai vị công tử là khách mới a, lần đầu ghé Yên Hồng lâu nha.” Lại thấy Phan Dao Dao có ý để lộ ngọc bội bên hông, hai mắt lập tức tỏa sáng, “Hai vị công tử mau ngồi nha, ở chỗ thiếp mỗi cô nương đều có hương sắc riêng am hiểu lòng người, chắc chắn hợp khẩu vị của nhị vị công tử nha.”

Hai người đi theo tú bà tới chỗ ngồi, vừa mới an tọa, tú bà đã phe phẩy khăn gọi một đám cô nương: “Thúy Ngọc, Hồng Liên, mau xuống tiếp khách đi.”

Vừa dứt lời, hai cô gái đương tuổi thanh xuân, quần áo mỏng tang đi tới.

Chu Tước mở lớn hai mắt nhìn quanh bốn phía, bị choáng ngợp bởi sự xa hoa ở đây, hoàn toàn quên mất mục đích ban đầu của mình là hóa thân nam tử đến thanh lâu để thu thập tin tức.

Không có cách a! Đồng minh như vậy đúng là đồ bỏ, chỉ có thể dựa vào chính mình thôi. Phan Dao Dao thở dài, “Phần phật” tiếng quạt mở ra đồng thời ngăn cản thân hình Thúy Ngọc cô nương đang dựa tới, “Không cần, ta cùng đệ đệ chỉ muốn vấn danh Như Yên cô nương thôi, thỉnh cầu ma ma sắp xếp.”

“Này ...” Tú bà tỏ vẻ lúng túng.

Phan Dao Dao đẩy một nén vàng qua. Tú bà nhận vàng, suy nghĩ thật lâu, lúc này mới cười nói: “Không phải ta không muốn, chỉ là Như Yên cô nương là nhất bảng danh kỹ nên nàng cũng ngại tiếp khách lạ nha.”

TNND, nữ tử thanh lâu mà còn kiêu ngạo! Phan Dao Dao nuốt cơn giận xuống, từ trong áo rút ra một tờ ngân phiếu, “Chỉ cần Như Yên cô nương đồng ý gặp mặt, ngân phiếu này là của người.”

Tú bà ngấm tờ ngân phiếu, hai mắt lóe lên tia tham lam, nước miếng cũng sắp rơi ra.

“Chuyện này ...” tú bà vẫn hơi ngập ngừng.

Phan Dao Dao nhún mày, giận dữ nói: “Chỉ có chuyện nhỏ như vậy mà cũng làm không được?”

Tú bà nhìn tấm ngân phiếu nuốt nước miếng xuống: “Công tử bớt giận, để thiếp đi thử một lần.”

Phan Dao Dao thấy tú bà chạy vội lên lầu hai, dưới lầu có một cái đài cao, trên đó mấy mỹ nữ eo cong đang nhảy múa say mê.

“Múa hay! Múa hay!” Có một người lớn tiếng khen ngợi, Phan Dao Dao thấy thanh âm có vẻ quen quen, nhìn lại thì ra là nha đầu Chu Tước kia, một bên là Hồng Liên đang tiếp rượu, còn mình thì vỗ tay khen ngợi đám ca vũ trên đài.

Xem ra nàng ta chỉ lo hưởng thụ, quên sạch việc chính rồi.

Chu Tước uống rượu, tay trái còn cầm tay Hồng Liên xoa đi xoa lại, tay phải nâng cầm nâng lên, cười mỉa hoặc: “Sao nàng không dựa vào ta.”

“Công tử!” Hồng Liên kích động nhào vào lòng Chu Tước, mắt ngược lên lấp lánh nhu tình.

“Tiểu mỹ nữ, ta nhìn thấy nàng liến nhất kiến chung tình, toàn tâm toàn ý.” Chu Tước ôn nhu vuốt ve lưng Hồng Liên, thâm tình hứa hẹn, Phan Dao Dao nghe được thì dựng hết tóc gáy, da gà rơi đầy đất, lại nghe Chu Tước nói tiếp: “Chỉ là, ca ca của ta sau khi nhìn thấy Như Yên cô nương, không thiết ăn uống, mắc phải bệnh tương tư, không được gặp nàng ta nên mới sinh bệnh. Không biết tại sao Như Yên cô nương lại khước từ gặp ca ca của ta. Haizz, bệnh tình của ca ca càng ngày càng nặng, làm đệ đệ như ta cũng phải ưu sầu!”

Nghe xong lời thổ lộ của Chu Tước, Hồng Liên vừa xấu hổ vừa động lòng, lại nghe hán vì chuyện của ca ca mà buồn rầu thì thấy phải giúp hán một tay: “Cũng không phải Như Yên tỷ tỷ không chịu tiếp khách lạ, chỉ vì mấy ngày nay có một vị công tử hay đến quấy rầy nàng, nên nàng thấy phiền mới đóng cửa không tiếp khách.”

Chu Tước vội hỏi: “Rốt cuộc là vị công tử nhà ai mà làm cho Như Yên cô nương đóng cửa không tiếp khách? Thật sự là quá phận mà.”

Hồng Liên nói: “Vị công tử đó cũng ở đây nha, uhm, à chính là vị ngồi bên kia.” Nói xong, tay chỉ hướng người kia đang ngồi.

Chu Tước cùng Phan Dao Dao nhìn theo tay nàng ta chỉ đến, thấy một đôi mắt quen thuộc cũng đang nhìn về phía này.

“Thẩm công tử!”

Hai người đồng thanh kêu lên.

Thanh âm hai người vang lên lại kéo đến một người không ngờ đến.

“Dao Dao, sao nàng lại xuất hiện ở đây?” Lại thêm một giọng nói quen thuộc vang lên.

Từ Ấu An đẩy hai vị mỹ nữ đang ôm ra, lão đảo nghiêng ngả đi tới, trên mặt là vẻ kinh hãi, “Dao Dao, nàng tới tìm ta phải không?”

Không ngờ Từ Ấu An cũng tầm hoa vấn liễu nha.

Chu Tước mở miệng trào phúng: “Ai nha, ông chủ Từ trái ôm phải ấp thật là sung sướng quá đi!”

Không để ý tới lời châm chọc của nàng, Từ Ấu An lập tức đi đến bên cạnh Dao Dao, ngượng ngùng cười nói: “Nương tử, nàng tìm ta à?”

Sắc mặt Phan Dao Dao không đổi, thanh âm lạnh lùng vang lên: “Người đừng xâm ngôn! Ai là nương tử của ngươi.”

Tình hình này, xem ra không giải quyết được rồi, Chu Tước lắc lắc đầu. Không ngờ bên cạnh nàng Hồng Liên cũng đang thút thít: “Nương tử? Nàng ta ...là nữ nhân? Công tử, người ...”

Chu Tước gật gật đầu: “Đúng vậy, ta cũng là nữ nhân.”

Sắc mặt Hồng Liên trắng bệch, lên tuôn đầy mặt, lão đảo tránh đi.

Chu Tước hít một hơi, chuẩn bị đi đến phía Thẩm công tử thì bị người ta ngăn cản. Một hán tử say rượu đứng trước mặt nàng.

“Tiểu mỹ nhân, ngươi đi đâu vậy? Lại đây với gia đi.”

Bị đùa giỡn rồi phải không ta? Chu Tước vừa giận vừa buồn cười: “Ngươi có mù không? Không thấy ta là nam tử hã?”

Hán tử say nhác cầm nàng, tám tắc thở dài: “Da thịt mềm mại, gia thích tiểu quán như vậy.”

Hóa ra tưởng nàng là nam kỹ. Hai tay dâm loạn của hán đang muốn sờ xuống vai nàng.

Chu Tước dự định sẽ tiên lễ hậu binh nên tươi cười nói: “Được đại gia ngài yêu mến thật sự ta rất vinh hạnh.”

Không đợi nàng nhắc chân sử dụng tuyệt chiêu “đoạn tử tuyệt tôn”, hán tử say đã bị người sau lưng nàng đẩy, cả người lao đảo lúi lại ngã vào chiếc bàn sau lưng.

Hán tử say hùng hổ ngóc dậy từ trên mặt đất: “Tên tiểu tử hỗn đảng nào dám đánh ông, chán sống sao?”

Công tử như ngọc đứng che phía trước Chu Tước, nhắc chân bồi cho người nọ một cước. Hán tử đau thét lên: ” Được lắm! Có ngon đừng để ông gặp lại.”

Đau đớn làm cho hán tử đang say cũng tỉnh lại phân nửa, lồm cồm bò dậy chạy trốn.

Công tử thật soái nha! Hai mắt Chu Tước tỏa sáng, cảm giác có người bảo vệ thật thích nha.

“Công tử, cảm ơn người, ta còn nghĩ người không nhận ra ta.”

Thẩm Qua gật gật đầu: “Người vừa đến thì ta đã biết rồi.”

Nhưng mà không giống sự sung sướng của nàng, công tử dường như rất khó chịu. Chu Tước không dám bước đến bên cạnh hắn, đành phải biến thành đầu gối đứng chôn chân một chỗ. Thẩm Qua tiến lên hai bước, quay đầu lại kéo mạnh Chu Tước trở về chỗ ngồi. Công tử thật sự rất buồn bực nha, đương nhiên rồi, không gặp được Như Yên cô nương, hắn còn vui vẻ được sao?

Chu Tước ngồi xuống: “Công tử còn chưa gặp Như Yên cô nương phải không?”

Thẩm Qua thở dài: “Việc này người cũng biết?”

“Đương nhiên, ta cũng đang điều tra chuyện đá phù dung phi thúy mà. Bất quá so với ta công tử lại nhanh hơn một bước.”

“Nhanh hơn thì đã sao? Mấy hôm nay ta muốn gặp Như Yên cô nương, nhưng nàng lại không chịu tiếp khách.”

Vừa dứt lời, Yên Hồng lâu tự nhiên ồn ào hơn bình thường, mọi người chạy trốn chết, hoặc chạy đi, hoặc nhao nhao bàn tán, tóm lại, nhốn nháo ồn ào.

Thì ra Phan Dao Dao và Từ Ấu An đấu khẩu không xong lại biến thành đấu võ. Đá ghế, quăng bàn, bẻ ly, vỡ đĩa ... một người đánh, một người trốn.

Tú bà từ trên lầu bước xuống thấy tình hình căng thẳng, xắn tay áo định tiến vào xử lý.

Thẩm Qua thấy tình hình hỗn loạn, không ai chú ý liền chạy nhanh lên lầu hai, cầm tay Chu Tước kéo theo.

“Ta biết Như Yên cô nương ở chỗ nào, chút nữa vào phòng, người giả bộ như đang bệnh nặng, biết chưa.”
Thẩm Qua thấp giọng dặn dò Chu Tước.

Nàng chớp chớp mắt, dựa vào trong lòng hắn, tựa đầu thật sát, rủ tóc xuống che nửa khuôn mặt. Chu Tước khép hờ mắt, hô hấp chậm lại, bộ dạng hữu khí vô lực cực kỳ giống người bị bệnh mãn tính.

Khả năng phối hợp của nàng luôn rất nhuần nhuyễn. Thẩm Qua hài lòng gõ cửa, không đợi người trong phòng đáp lại đã đẩy cửa bước vào.

“Tại sao lại là người.” Như Yên cô nương thấy rõ người đến, sắc mặt lạnh băng hỏi.

Thẩm Qua lo lắng nói: “Như Yên cô nương, ta vì nương tử mà đến cầu người.”

Nghe thấy công tử nói hai chữ “nương tử”, thân thể Chu Tước đang mềm nhũn cũng phải run lên.

Như Yên liếc mắt nhìn người trong lòng hắn, quả thực là nữ nhân, đúng là quốc sắc thiên hương làm người ta phải thương yêu. Thấy ánh mắt lo lắng của công tử đối với nữ nhân trong lòng vô cùng trìu mến yêu thương vô hạn, sắc mặt nàng có hơi giãn ra: “Nàng làm sao?”

Thẩm Qua thở dài: “Nương tử của ta bệnh nặng đã lâu, đại phu nói nàng không còn sống được bao nhiêu ngày nữa.”

Như Yên thấy hốc mắt hần đỏ lên, nghẹn ngào nói đúng là tình thâm đến cực điểm. Nghe hần nói đến nữ nhân mắc bệnh nặng, không còn sống được bao lâu, nàng cũng phải cảm thán: “Thiên nhược hữu tình thiên diệc lão, bất hứa nhân gian kiến bạch đầu. Hai vị ngồi xuống hãy nói.”

Thẩm Qua ôm Chu Tước ngồi xuống, Chu Tước giả bộ suy yếu từ từ tỉnh dậy, mở mắt nhìn quanh, trong phòng trang trí đơn giản, thanh tao, trên tường có một bức tranh thủy mặc, nhưng xét theo nét bút cũng không phải do danh họa vẽ. Nghe nói Hoàng công tử giỏi thi họa, lại thường lui tới Yên Hồng lâu, bức họa này có thể là bút tích của hần.

Thẩm Qua chân thành thiết tha nói: “Ta và nương tử là thanh mai trúc mã, tình cảm sâu đậm. Sau khi được gả cho ta, thân thể nàng lại tự dừng sinh bệnh. Vì chạy chữa cho nàng, ta đã đi khắp nơi cầu danh y. Nhưng mỗi người đều phán nàng không sống được bao lâu, nhưng ta không thể từ bỏ. Ta yêu nàng nên không nguyện buông tay, ta không thể để nàng chết sớm như vậy, ta cũng không thể trở mặt nhìn nàng rời bỏ thế giới của ta. Bất kể là ai hay vật gì có thể chữa khỏi bệnh cho nàng, ta đều phải tìm được, cho dù thịt nát xương tan ta cũng không từ ...”

Nam nhi hữu lệ bất khinh đạn, nhưng một giọt nước mắt lăn khỏi khóe mắt hần trượt qua khuôn mặt tuần tú rơi vào tóc mai của Chu Tước. Thanh âm của hần chứa ưu thương, giống như thế giới đang sụp đổ dưới chân hần. Tay Chu Tước nâng lên, lau đi vệt nước mắt của hần, thấp giọng gọi nhỏ: “Phu quân ...”

Như Yên ở thanh lâu đã lâu, gặp qua biết bao hư tình giả ý, bội tình bạc nghĩa, nghe nam nhân vì thê tử bị bệnh nặng không ngại gian nan, không khỏi xúc động rơi lệ: “Tình thành sở chí, kim thạch vi khai. Công tử nhất định tìm được cách cứu phu nhân.”

Thẩm Qua ai oán nói: “Như Yên cô nương, ta van cầu người, nếu người biết chút tin tức của phù dung phi thủy, làm ơn nói cho ta biết, xem như cứu tính mạng phu thê chúng ta.”

Lấy khăn lau nước mắt nửa ngày, Như Yên mới nức nở nói: “Lúc trước ta không biết công tử tới vì bệnh tình của phu nhân mà tìm phù dung phi thủy, nên ngôn ngữ của ta đã mạo phạm người, thỉnh công tử tha thứ cho ta.”

“Người không biết không có lỗi. Ta chỉ hy vọng cô nương có thể thương xót nương tử của ta bệnh nặng lâu ngày, cung cấp cho ta chút tin tức.”

Như Yên đột nhiên đứng dậy thi lễ: “Không phải ta biết mà không nói, ta thật sự không biết chuyện phù dung phi thủy. Người khác đều đồn Hoàng công tử hay lui tới chỗ của ta, nhất định sẽ tiết lộ tin tức. Nhưng chàng mỗi khi tới đây, không phải ngâm thơ thì cũng vẽ tranh, cho tới bây giờ cũng chưa hé nửa lời về chuyện đó.”

Thẩm Qua thở dài: “Cô nương vẫn không chịu nói ra sao?”

Như Yên tự giễu mình: “Công tử cảm thấy ta đang nói dối sao? Nếu vừa rồi ta có nửa lời giả dối, sẽ bị thiên lôi đánh năm lần.”

Trời đánh năm lần thật sự rất độc a, không phải bất cứ ai tự dừng lại thề độc như vậy. Nàng ta đã nói tới nước này, xem ra là không biết thật. Cuối cùng chẳng lẽ chỉ có phụ tử Hoàng mỗ mới biết đáp án chính xác sao?

Kỳ quái là người khác nghe như vậy ắt sẽ thất vọng nhưng Thẩm Qua lại không có cảm xúc nào.

Như Yên thần nhiên nói: “Ta chỉ duy nhất biết được một chuyện, chàng không phải kẻ ham mê cờ bạc.”

Thẩm Qua ngạc nhiên hỏi: “Chẳng phải bên ngoài mọi người đều nói hần ...”

Như Yên chậm rãi lắc đầu: “Chàng không phải người như vậy. Khoảng nửa năm trước, có một ngày chàng uống say không biết trời đất, đến chỗ ta vật vã lên xuống nói chàng cảm thấy đau khổ. Lúc ấy ta cảm thấy kỳ quái, chàng là người rất tự chủ, chưa bao giờ uống say như vậy.”

Thẩm Qua trầm ngâm: “Cô nương có biết nguyên nhân không?”

“Lúc đó ta cũng có hỏi, nhưng chàng uống nhiều lắm, ngay cả ta nói gì chàng cũng không nghe. Ta định chờ chàng tỉnh rượu hỏi lại, nhưng tới ngày hôm sau, chàng dường như thay đổi thành người khác, tính tình đại

biến, hơn nữa lại trầm mặc kiệm lời, vô luận ta hỏi gì, chàng cũng không trả lời nửa câu. Ta còn nhớ, bắt đầu từ ngày đó, chàng bắt đầu trầm mê vào cờ bạc.”

“Ngày đó phát sinh chuyện gì? Lại khiến hấn thay đổi đến như vậy?”

Hai mắt Như Yên như phủ một tầng sương mù, như đang đắm chìm vào chuyện cũ: “Ta cũng nghĩ như vậy, vì thế hỏi thăm khắp nơi, cũng không tìm được đáp án. Chỉ mơ hồ biết phụ thân và thúc thúc của chàng cãi nhau âm ỉ một trận.”

Thẩm Qua nói: “Ta cũng biết chuyện này, phụ thân và thúc thúc của hấn tính tình khắc nhau, luôn luôn tranh cãi.”

Như Yên gật gật đầu: “Đúng vậy, trước đó Hoàng công tử cũng rất vất vả khuyên ngăn.”

“Không biết cô nương có biết vì sao họ cãi nhau không?”

“Chuyện này thì ta không biết. Ta chỉ cảm thấy tính tình Hoàng công tử thay đổi nhất định có liên quan đến chuyện này.”

Thẩm Qua hỏi: “Vậy vì điều gì?”

Như Yên đứng dậy: “Chắc công tử cũng không biết, quan hệ giữa Hoàng công tử và thúc thúc Hoàng Duy rất sâu sắc. Phụ thân của chàng chỉ say mê danh lợi, rất ít quan tâm đến hấn. Từ trước tới nay, đều là Hoàng Duy chiếu cố chàng. Mọi người chỉ biết Hoàng công tử giỏi thi họa, nhưng ít ai biết được, thi họa của chàng đều là do Hoàng Duy truyền thụ. Có thể nói, thúc thúc đối với chàng, giống cha, giống bằng hữu mà cũng chính là sư phụ.”

Nghe Như Yên cô nương nói vậy, Chu Tước đã hơi mất bình tĩnh. Vốn đến hỏi thăm phù dung phỉ thúy ở đâu, ai ngờ lại nghe chuyện bất quái. Nàng định mở miệng nói sang chuyện khác thì Thẩm Qua đã bóp nhẹ tay nàng, nhắc nàng không được hành động.

Như Yên kể tiếp: “Khoảng hai tháng trước, Hoàng công tử bỗng nhiên đến nơi này giữa lúc đêm khuya, đầu tóc rối tung, cả người run rẩy. Ta nghĩ chàng gặp chuyện nên liên tục truy vấn, chàng lại im lặng không nói một lời. Bây giờ nghĩ lại, hấn chính là lúc chàng đem tráo phù dung phỉ thúy, đem bán cho người ta.”

Thẩm Qua vội nói: “Không biết hấn có lộ ra người mua là người ở nơi nào, có đặc điểm gì không ...”

Còn chưa hỏi xong, Như Yên đã buồn bực gầy gầy dây đàn: “Không có, chuyện gì chàng cũng không nói. Ta chỉ biết khi đó chàng chỉ để lại một bức tranh.” Bức tranh? Bức tranh như thế nào?

Thẩm Qua và Chu Tước cùng nhìn theo hướng mắt của Như Yên, chỉ thấy nàng chậm rãi đứng dậy đến lấy một bức tranh cuộn, nhìn thấy bức họa nói: “Người xem, đây chính là chỗ chàng lưu tranh lại. Trước kia, cách mấy tháng chỉ lưu lại một bức, nhưng mấy tháng gần đây, chàng bỗng dưng có cảm hứng vô tận, thủ pháp cũng tiến bộ rất nhiều, nên số lượng tranh cũng tăng lên đáng kể.”

“Giang thủy lưu xuân khứ dục tận, giang đàm lạc nguyệt phục tây tà. Quả nhiên là một bức tranh đẹp.” Chu Tước bỗng nhiên cất giọng cảm khái.

Như Yên quay đầu nhìn Chu Tước: “Phu nhân cũng là người hiểu tranh?”

Chu Tước khẽ ừ, từ lòng công tử đứng lên. Thẩm Qua đỡ nàng, chậm rãi tiến về phía bức tranh.

“Bát mặc như phong, đậm mặc như lâm, đậm nhạt vừa đủ, nếu không có mười năm kinh nghiệm sẽ không vẽ được bức tranh như vậy.”

Giải thích thật độc đáo, Chu Tước nhìn bức tranh, ánh mắt lộ ra vẻ yêu thích.

Như Yên thờ dãi: “Phu nhân quả nhiên là tri âm, chỉ tiếc Hoàng công tử không có ở đây, nếu không nhất định nhận phụ phân là tri kỷ.”

Chu Tước cười nói: “Vạn lượng hoàng kim dễ kiếm, một người tri âm lại khó tìm. Hoàng công tử tìm được một người thông tuệ như Như Yên cô nương đã là phúc khí của hấn.”

Như Yên cười nói: “Phu nhân thật khách khí.”

Chu Tước đứng một lúc, cũng không thể đứng tiếp, lại ngã vào lòng Thẩm Quá, thở gấp.

“Nương tử, nàng có sao không?” Thẩm Qua vội la lên,

“Nước Khụ khụ, ta ... uống nước ...” Sắc mặt Chu Tước đỏ bừng, Thẩm Qua muốn chăm sóc nàng, nhưng thật sự không còn dư tay để lấy nước. Thừa dịp Như Yên hiện lành hiểu ý đi lấy nước, Chu Tước thấp giọng nói nhỏ vào tai Thẩm Qua: “Công tử, người nghĩ cách mua tất cả chỗ tranh của Hoàng công tử đi.”

24. Chương 24

Chu Tước muốn dụ Như Yên bán hết tranh của Hoàng công tử nên nhỏ giọng nói Thẩm Qua phối hợp diễn. Tuy không biết nàng có dụng ý gì, nhưng công tử vẫn theo ý nàng trước đã.

Như Yên đưa nước trà cho Thẩm Qua, Chu Tước sau khi uống xong mới dịu cơn ho. Như Yên lo lắng nhìn Chu Tước, bỗng nhiên Chu Tước nắm tay nàng: “Như Yên cô nương, ta muốn xin cô nương một việc.”

Như Yên thấy tay nàng lạnh băng khác hẳn người thường, lại thấy sắc mặt nàng trắng bệch như sáp, càng tin chuyện Chu Tước sắp chết. Đối với một người không còn sống bao lâu trên đời, vô luận nàng có yêu cầu gì, làm người cũng khó lòng cự tuyệt, vì thế gật đầu chấp thuận.

“Những bức họa của Hoàng công tử, bức nào cũng thể hiện thủ pháp tuyệt diệu, ta đều rất thích, ta hy vọng cô nương có thể bán hết cho ta.”

“Toàn bộ?” Như Yên chần chờ.

Chu Tước lệ nóng doanh tròng: “Xin cô nương, ta thật sự rất thích.”

Như Yên nói: “Nếu phu nhân thật sự thích, ta có thể tặng phu nhân một hai bức.”

“Ta Khụ, khụ ...” Kịch liệt ho khan “...Khụ khụ....”

Thẩm Qua thấy nàng ho đỏ hết mặt, bắt đắc dĩ phối hợp ôm nàng thật chặt vào lòng, ánh mắt khẩn cầu Như Yên: “Như Yên cô nương, nếu không thể tìm thấy đá phù dung phỉ thúy, thì có lẽ đây là yêu cầu cuối cùng của nương tử trước khi chết. Ta biết là chuyện này rất khó, nhưng xin cô thành toàn cho ước muốn của nương tử.”

Như Yên khó xử nói: “Chuyện này ...”

“Chẳng lẽ cô nương thật sự muốn nhìn một người trước khi chết không được thỏa nguyện? Cô nương cũng không muốn thấy một ngày người yêu của cô nương gặp hiểm cảnh, nhờ người cứu hấn nhưng không được sao? Coi như vì người yêu của cô nương, hãy làm một chuyện tốt đi.”

Tuy rằng chuyện rất khó xử, nhưng cuối cùng Như Yên cũng đáp ứng bọn họ, Nàng nhất quyết không nhận bạc, chỉ nói tặng người tri kỷ.

Như Yên gọi một thị nữ vào thu dọn hết các bức tranh, đầy cả một hòm lớn. Đi qua đám hỗn độn dưới tiền sảnh do một trận đánh nhau vừa rồi, Như Yên tiễn hai người đến tận xe ngựa trước cửa.

Chu Tước vẫn duy trì bộ dáng bệnh tật yếu ớt như lúc trước, lôi kéo nắm tay cảm tạ Như Yên không ngớt, sau khi vào xe ngựa thì khôi phục dáng vẻ sinh long hoạt hổ như cũ.

Xe ngựa chậm rãi đi xa dần khuất trong tầm mắt của Như Yên. Trong xe, Chu Tước nhìn bức họa cuộn tròn, miệng cười tủm tỉm không ngừng gật đầu.

Thẩm Quá nhìn nửa ngày cũng không tìm được lý do: “Chẳng lẽ trên bức tranh lộ ra địa điểm dấu phù dung phỉ thúy?”

Chu Tước cầm bức tranh nghĩ nghĩ: “Ta không biết.”

Thẩm Qua thở dài: “Thật sự không biết người nghĩ gì nữa, bức tranh đó cũng không phải do danh họa vẽ, cần gì phải lừa gạt người ta?”

Chu Tước mở bức họa ra, chỉ chỉ vào hỏi: “Người xem bức tranh này như thế nào?”

Thẩm Qua đã sớm xem không biết bao nhiêu lần, bởi vậy không thèm liếc mắt, nhàn nhạt nói: “Không phải chỉ là một bức thủy mặc bình thường thôi sao?”

“Chỉ là một bức tranh bình thường, chỉ là ta muốn hỏi người bức tranh này bình thường hay không, mà là ý tứ của người vẽ.”

Thẩm Qua khinh thường nói: “Cả một nghìn người xem tranh sẽ có một nghìn ý nghĩ khác nhau. Người sao biết được ý của người vẽ?”

Chu Tước nén giận: “Ta biết.”

Không tức giận với hắn, không tức giận với hắn!

Chu Tước hít sâu, bình tâm nhuận khí, lúc này mới nói: “Người nhìn tranh đi: mây đen che trời, rừng cây rậm rạp, người bận thanh sam đứng cô đơn trước đầm nước lạnh lẽo, trên mặt nước lại xuất hiện bóng trăng tròn. Nếu ta đoán không sai, mây đen che trời rừng cây rậm rạp đại diện cho tâm người vẽ tranh hỗn loạn không rõ tương lai. Mà trăng tròn lại biểu thị cho hạnh phúc mỹ mãn, lúc này chỉ có ánh trăng trên mặt nước, giống như hạnh phúc của người vẽ xa vời vợi như hoa ẩn trong gương, trăng nơi đáy nước, trở nên khả ngộ bất khả cầu.”

Thẩm Qua cầm bức họa nhìn kỹ, quả nhiên có ý như lời Chu Tước nói: “Chẳng lẽ bức tranh thật sự từ tâm sinh ra? Hoàng công tử đem tâm sự của mình đặt hết trong tranh?”

Chu Tước nói: “Rất có khả năng. Bây giờ chúng ta lấy được bức tranh của hắn ở chỗ Như Yên cô nương, trở về nhà nghiên cứu thêm những bức tranh khác, hy vọng có thể tìm ra manh mối.”

Khi ở chỗ Như Yên không lấy được tin tức, Thẩm Qua còn nghĩ đầu mối này đã hết. Vậy mà Chu Tước từ trong bóng tối có thể tìm được ánh sáng, giống như xua tan mây mù để thấy ánh mặt trời. Trước kia cho rằng nàng chỉ là một tiểu cô nương thích vui đùa, tinh ranh, không giống những tiểu thư quý tộc ở kinh thành, một chút cũng không giống, chẳng ngờ rằng nàng còn có trí tuệ hơn người. Khi nàng giải thích làm hắn bội phục thập phần. Trách không được bà chủ Phan nói nàng không phải là người bình thường.

Thẩm Qua đột nhiên phát hiện một chuyện quan trọng

Đã có manh mối tìm ra đá phù dung phi thúy, vậy tại sao trong lòng hắn không có chút cảm giác vui vẻ nào?

Lúc Chu Tước rời khỏi Yên Hồng lâu đã không thấy Phan Dao Dao, cũng không biết đại náo một hồi với Từ Ấu An như thế nào? Trong lòng nàng cũng có chút lo lắng, không biết nàng ta đã về nhà chưa. Nhìn lúc náo loạn ở Yên Hồng lâu, ân oán giữa Phan Dao Dao và Từ Ấu An không phải một sớm một chiều có thể giải thích được a.

Nghĩ đến Phan Dao Dao cũng tiện thể nghĩ đến người ái mộ nàng — chính là Tôn tú tài đồ đệ của Chu Tước, không biết hắn ôn luyện cờ vây đến đâu, bắt quá cờ vây nhìn qua thì đơn giản nhưng nội hàm thật sự rất phức tạp, không phải chỉ một hai ngày mà có thể đạt tới cảnh giới kỳ thủ. Lộ mạn mạn kì tu viễn hê, hoàn nhu yếu thượng hạ nhi cầu tác, tri thức chỉ có thể dựa vào thời gian để tích lũy. Kỳ nghệ của hắn chỉ là cưỡi ngựa xem hoa, không chỉ dựa vào chút trí thông minh của nàng mà còn phải nỗ lực rất lớn mới có thể đảm bảo được vị trí đầu bảng nha.

Trời, tại sao nàng vừa muốn thắng cuộc thi vừa muốn kiếm miếng đá phù dung phi thúy? Hai bên đều phải lo lắng, đúng là rước nợ vào thân a!

Nhìn công tử, hắn cũng chưa thóa khỏi trầm tư, hay cũng sợ phù dung phi thúy thật sẽ trở về. Con người mà, lúc nào cũng phải chừa một đường lui cho bản thân.

Nghĩ đến đây, Chu Tước mới nhớ tới một chuyện: “Công tử, vừa rời ở Yên Hồng lâu người diễn rất đạt nha! Nếu không phải trước đó đã nói trước thì ngay cả ta cũng bị người lừa. Lời nói của người với Như Yên cô

nương không phải là thật chứ?”

Thẩm Qua nhìn nàng, nhíu mày: “Vậy ngươi nghĩ sao?”

Ném ngược lại cho nàng à? Chu Tước nhăn mặt: “Ta không rõ, có phần thật mà cũng có phần giả.”

Thẩm Qua lấy bức tranh cuộn lại: “Như Yên cô nương là một người trọng tình nghĩa, là một nữ nhân tốt, nếu không dùng chân tình cảm động nàng thì nàng ta không nói cho chúng ta biết tình hình thực tế đâu.”

Cuối cùng hắn vẫn không trả lời thẳng, Chu Tước hỏi lại lần nữa thì bên ngoài có tiếng ngựa hí vang, dường như xe ngựa đi vào con đường gồ ghề, trong xe xóc nảy lên xuống.

Sao thế này? Ngựa điên rồi sao?

Chu Tước bất ngờ không kịp đề phòng, đầu hướng trần xe mà lao tới. Với tốc độ xóc nảy của chiếc xe, nàng không bị đầu rơi máu chảy mới lạ.

“A!” Tiếng thét chói tai vang lên, nhắm chặt mắt chờ sự đau đớn xảy ra. Đau đớn không thấy, đầu nàng cũng không đụng vào trần xe mà lại cảm nhận được một vật mềm mại đặt trên đầu.

Cảm tạ Phật tổ, cảm tạ Bồ tát, cảm tạ Ngọc hoàng đại đế

Nàng cảm tạ một lượt thần phật, lúc này mới dám mở mắt ra nhìn xem vật gì đã cứu cái mạng nhỏ của nàng.

“Ngươi không sao chứ?” Thẩm Qua ôn nhu hỏi. Xem ra nàng không nên cảm tạ thần phật mà cảm tạ nam tử trước mắt. Là hắn ôm nàng đúng lúc mới giúp nàng may mắn thoát khỏi u đầu.

Cả thân thể bị ôm chặt, dựa sát vào thân thể cường tráng của công tử không một khe hở, phảng phất còn ngửi được mùi hương thơm ngát quen thuộc.

“Ta không sao.” Chu Tước sau lúc kinh hoảng định giây dựa rời khỏi vòng ôm, ai ngờ xe ngựa cứ xóc nảy không ngừng. Thân hình nàng nảy lên, thoáng cái lại ngã xuống. Lần này lại một lần tiếp xúc thân mật với Thẩm Qua.

Mũi dán mũi, miệng dán miệng.

Bốn mắt nhìn nhau.

A! A! A!

Ta đã hôn hắn! Tuy rằng cảm giác rất tuyệt, nhưng vì đối phương là công tử nên nàng nghĩ thế nào cũng cảm thấy mình đúng là sắc nữ.

Trời ạ! Ta lại cho hắn ấn tượng xấu rồi a.

Ta tình nguyện để hắn nghĩ ta là dạng người nghịch phá âm mưu gian xảo, cũng không muốn để hắn thấy ta là dạng háo sắc đâu a.

Chết mất!

Chuyện này còn chưa đủ xấu hổ, chuyện xấu hổ còn ở phía sau nha.

Đúng lúc đó, xa phu bỗng nhiên nhấc màn xe lên hỏi: “Thẩm công tử, Chu cô nương, hai người không sao chứ?”

Tiếp theo hắn thấy một màn xuân sắc diễm tình: Thân hình mảnh mai của Chu Tước đang đè lên công tử, hai tay vịn chặt bờ vai, cường ép công tử làm chuyện mây mưa.

Thì ra con ngựa giở chứng đá lung tung, xa phu hoảng sợ vì ngựa lên cơn nên để nó chạy lung tung không đúng đường mới khiến xe ngựa xóc nảy. Hắn vất vả lắm mới làm ngựa an tĩnh lại, vốn định xóc màn lên nhìn xem hai người bên trong có bị thương không, ai ngờ gặp được một màn trắng gió. Hắn lập tức ghen hòng đỏ mặt xấu hổ cười nói: “Cái gì ta cũng không thấy nha, nhị vị tiếp tục. hahaha, tiếp tục.” Nói xong, phủ nhanh rèm xuống che lại cảnh xuân bên trong.

Chu Tước mặt đỏ bừng ngồi xuống, tranh thủ liếc công tử một cái, cũng thấy sắc mặt hần đỏ phừng, so với nàng cũng không kém là mấy.

Không biết nói gì.

Một màn yên tĩnh.

Vẫn không biết nói gì.

Tiếp tục trầm mặc.

“Ta ...”

Hai người đồng thời mở miệng

“Người nói trước đi.” Chu Tước cười gượng.

“Hay là nhường người nói trước.” Thảm Qua cong khóe môi.

Lúc Chu Tước đang muốn mở miệng nói chuyện, mọi chuyện lại phát triển theo hướng không tưởng tượng được.

Thảm Qua bỗng nhiên chậm rãi tiến tới gần Chu Tước, nàng ngược nhìn lên, lại mang những lời muốn nói nuốt ngược lại.

Hần rốt cuộc muốn làm gì?

Chu Tước trừng mắt thật to nhìn hần đã đến sát bên nàng, thật sự không thể gần hơn.

Đầu lưỡi lạnh lẽo tiến vào miệng nàng, hai tay cũng bị giữ chặt không thể nhúc nhích. Nụ hôn thật sâu, giống như không có điểm dừng làm cả người nàng mềm nhũn như biến thành một đầm nước, tan chảy trong lòng hần.

Nóng rực! Một ngọn lửa dần dần thiêu đốt thân thể nàng.

Nụ hôn sâu biến thành liếm môi dịu dàng.

Khi đó, xe ngựa đột nhiên ngừng lại, Chu Tước tỉnh táo lại giây dựa thoát ra,

Hơi thở của nàng gấp gáp, cúi gằm mặt xuống. Bây giờ tốt lắm nha, không cần lo công tử nghĩ nàng là sắc nữ. Nàng hôn hần, hần hôn ngược lại, tuy rằng hình như còn hơn lúc trước.

Xe ngựa đã dừng trước Phù Dung viên. Tỳ nữ nghe thấy âm thanh xe về liền hô: “Thảm công tử, Chu cô nương có trở về với ngài không?”

Ngữ khí có vẻ rất sốt ruột nha, khẳng định là có việc gấp. Chu Tước nhìn công tử một cái, mặt ửng hồng, không biết nói gì cho đúng. Bây giờ nàng nóng lòng muốn thoát khỏi chỗ này, đúng lúc tỳ nữ tìm nàng có việc, vội vàng vén rèm nhảy xuống.

Tỳ nữ nhẹ nhàng thở ra: “Thật tốt quá! Chu cô nương, chủ nhân của ta tự đứng nổi giận, ai khuyên cũng không được. Nô tỳ thấy cô nương và chủ nhân quan hệ rất tốt, có lẽ nàng sẽ nghe lời khuyên của cô nương.”

Chu Tước cảm thấy địa vị của mình đã vọt lên chín tầng mây.

Lúc nàng còn ở âm phủ, mặc dù không đến nỗi hô phong hoán vũ nhưng cũng là nhất hô bá ứng. Không ngờ lúc đến nhân gian, không chỉ bị người ta coi khinh, còn phải dùng tiểu xảo để giành được điều mình muốn. Đúng là chênh lệch quá lớn như trời với vực thẳm, không phải chỉ một chút nên chuyện có người cần nàng khiến Chu Tước cảm thấy thật vô cùng thỏa mãn.

Hôm nay Phan Dao Dao có chuyện, người tỳ nữ nghĩ đến đầu tiên không phải ai khác mà là nàng, có thể thấy được địa vị của nàng trong lòng Phan Dao Dao quan trọng đến mức nào.

Cảm giác tự hào tràn ngập đáy lòng.

Cái gì mà điều tra mất trộm phù dung phẩm thúy, cái gì mà thi đấu cờ vây, hết thấy đều vút sang một bên đi để nàng thực hiện nhiệm vụ nhân sinh cao cả nha.

“Công tử, mấy bức tranh của Hoàng công tử người xem trước đi, ta đi khuyên nhủ Dao Dao.”

Vừa dứt lời, quay người tính đào tẩu ngay tức khắc thì bị người khác đung vào người. Người đung nàng không phải ai khác chính là A Lai, lúc này hắn cũng đang rất gấp, ánh mắt lóe lên nhìn nàng mấy lần, cũng không nói câu nào, vội vàng nhặt mấy viên đồng hình trong rơi ra từ bao vải đen, lại vội vàng chạy đến bên cạnh công tử.

Công tử lúc này đang tựa tựa phi tiểu nhìn nàng, Chu Tước lại nghĩ một màn trong xe ngựa, mặt đỏ lên, không dám dừng lại nữa, lấy tốc độ sấm sét lao về hướng phòng Phan Dao Dao.

Trong phòng Phan Dao Dao vang lên tiếng loảng xoảng, xem ra nàng vẫn còn nóng giận nha, bây giờ đi vào có lẽ không thích hợp.

Chu Tước canh ngoài cửa, chờ âm thanh trong phòng dịu xuống.

“Công tử, người tới đây làm gì?”

Không ngờ Thẩm Qua không đi tìm manh mối trong mấy bức họa mà lại theo nàng tới đây. Chẳng lẽ màn hôn môi vừa rồi, hắn không cảm thấy xấu hổ sao?

Khuôn mặt tuần tú của Thẩm Qua nhìn nàng, lộ ra nụ cười mê hoặc: “Ta cũng không biết, chỉ là theo tâm mình mà đi, chẳng hiểu sao lại đến đây.” Ánh mắt chân thành, tình ý dào dạt, nói những lời ngọt ngào làm say đắm tâm hồn thiếu nữ của nàng.

Không dám nhìn hắn dù chỉ là liếc mắt, xoay lưng lại với công tử, nhưng trong lồng ngực tim đập kịch liệt, ngay cả hô hấp cũng trở nên dồn dập.

Ai nha, hắn đang thổ lộ sao? Hình như không phải. Chẳng lẽ hắn thật sự thích nàng? Không được nha, nàng phải hoàn thành nhiệm vụ rồi trở về mình giới.

Tại sao tim nàng vẫn đập không ngừng? Tại sao trái tim nàng không kiên định được? Giống như việc thành tiên hay không cũng được.

Không được không được nha! Nàng không thể như thế.

Trở thành tiên nữ là ước mong mấy ngàn năm tới của nàng, buông xuôi sao? Căn bản là không được.

Bất quá, nàng phát hiện bản thân thật sự thích công tử nha.

Nhìn không thấy thì nhớ, thấy rồi lại muốn tới gần, tới gần lại muốn tiến thêm bước nữa hiểu rõ lòng hắn

Loại cảm giác này, có phải thích hay không?

Lúc ở âm phủ nàng xem qua vô số mối tình nhân gian, nghe vô số chuyện tình yêu, vậy yêu rồi cuộc là gì, nàng hoàn toàn không biết gì cả.

Nàng ở nhân gian biết được Yêu nếu không phải giống như Tôn tú tài âm thầm yêu mến, thì cũng phải giống Từ Ấu An và Phan Dao Dao muốn dừng yêu cũng không được, thật sự nàng thấy mọi chuyện rất rắc rối phức tạp nha.

Có lẽ nàng nên thử yêu một lần.

Dù sao thời gian ở mình giới bằng một năm nhân gian, hoãn vài ngày quay về cũng không sao cả.

“Công tử, ta ...” Chu Tước hạ quyết tâm, vừa định nói ra suy nghĩ.

Tiếng mở cửa “Chi dát” vang lên, khuôn mặt gân dữ của Phan Dao Dao xuất hiện trước hai người.

“Hai người cảm thấy địa điểm, thời gian thổ lộ tâm tình tốt lắm hay sao? Ta còn đang điên đây! Ta thất tình! Các người không nghĩ cách an ủi ta thì thôi, còn đứng trước phòng ta mà “khanh khanh ta ta”! Không biết làm vậy giống đâm thêm một dao vào vết thương của ta lắm không?”

Chu Tước cẩn thận đề nghị: “Tìm hai vò rượu giải sầu được không?”

Thẩm Qua khuyên nhủ: “Nâng chén tiêu sầu càng sầu thêm, không phải ý kiến hay.”

Chu Tước nhìn Phan Dao Dao lắc đầu nói: “Rõ ràng là hai người yêu nhau, tại sao lại ra đến nông nổi này?”

“Yêu nhau? Cái gì mà yêu hả?” Phan Dao Dao có chết vẫn mạnh miệng: “Ta chưa từng yêu hẳn.”

Chu Tước nghi hoặc nói: “Vậy tại sao ngươi nổi giận?”

Một câu đủ làm Phan Dao Dao đứng hình, nàng trừng mắt nhìn Chu Tước, không phục nói: “Ta bởi vì bị tên hỗn đãng kia gọi là nương tử trước mặt mọi người nên mới nổi giận.”

Bị người khác gọi là nương tử trước mặt đám đông thì nổi giận? Không xong rồi, tại sao lúc công tử gọi nàng là nương tử ở Yên Hồng lâu, nàng rất thích nha. Lúc đó nàng cảm giác giống như có thức ăn từ trên trời rơi xuống.

“Không bằng thừa dịp trời tối, chúng ta lẻn vào Từ phủ đánh hẳn một trận?” Chu Tước lại đề nghị.

Phan Dao Dao giả vờ cười sảng khoái: “Chủ ý hay nha. Bất quá, ” hung tợn dí sát mặt Chu Tước: “Ngươi sao không tự đánh mình trước đi? Ngươi nghĩ ta ngây thơ giống ngươi hả?”

25. Chương 25: Chương 25

Phan Dao Dao bị người khác nói trúng tim đen nên thẹn quá hóa giận, Chu Tước còn cố tình đề nghị mấy chủ ý không thể dùng được.

“Được rồi, được rồi! Không cần đề nghị gì nữa đâu, ta cũng không muốn nghe nữa. Hai người hôm nay đừng xuất hiện trước mặt ta, rõ chưa?”

Chu Tước giữ chặt tay nàng, ủy khuất: “Ta muốn đến an ủi ngươi mà.”

Phan Dao Dao giữ chặt hai vai nàng, một phát ném nàng ra ngoài sân: “Ta nhận thành ý của ngươi.”

Chu Tước còn muốn quay lại: “Làm bằng hữu, ta nên ở lại cùng ngươi. Có lẽ ngươi cần người tâm sự.”

Phan Dao Dao không chút do dự cự tuyệt: “Có lẽ sẽ có ngày như vậy nhưng không phải bây giờ. Nếu cần ta sai người tới tìm ngươi cũng không muộn.” Lại cười ngọt ngào với Thẩm Qua, tay làm tư thế “Mời.”

Thẩm Qua lắc đầu hiểu ý, cất bước ra khỏi biệt viện.

Chu Tước còn phản kháng: “Chỉ là ...”

Không còn muốn nghe nàng nói nữa, Phan Dao Dao quay đầu bước đi. Thật sự là quá đáng nha, tốt xấu gì ta cũng tới đây vì nàng, nói đi là đi ngay.

“Chu cô nương ...” Thẩm Qua giữ chặt tay nàng, không cho nàng rời đi: “Nàng còn chưa trả lời ta.” (Hí hí, anh chị kiss rồi đối xứng hô nhá.)

“Trả lời ngươi cái ...” Nói đến đây, bỗng nhiên nhớ lại lời thổ lộ vừa rồi của công tử, khuôn mặt thanh tú lại đỏ bừng lên. Nàng ngượng ngùng lắc đầu: “Ai, ta thật sự không biết nói sao.”

Thẩm Qua nhìn nàng, bàn tay đang cầm chặt tay nàng cũng dần buông lỏng, trong mắt hần lóe lên vài tia sáng phức tạp.

“Quả nhiên không thích ta sao?” Nói đến đây, thanh âm trầm xuống: “Vậy xin cô nương quên những lời ta vừa nói đi.”

“Đừng! đừng đi!” Chu Tước kéo ống tay áo của hắn, “Ta không phải không thích ngươi, ta chỉ là, cảm thấy chuyện này ngoài ý muốn.”

“Ngoài ý muốn?”

“Đúng vậy, chúng ta không hiểu rõ đối phương. Người đột nhiên nói vậy, ta thật sự không biết trả lời thế nào ...”

Hai người vừa đi vừa nói đến cái đình bên trong hoa viên ngồi xuống, Chu Tước đang chần chừ lựa lời để nói, Thẩm Qua bỗng nắm chặt hai vai nàng.

“Ta biết nàng rất kinh ngạc, kỳ thật ta cũng ngạc nhiên giống nàng.”

Chu Tước hé miệng, không biết nói sao, chỉ là kinh ngạc nhìn hấn.

Thẩm Qua vươn tay ôm mặt nàng, mỉm cười vuốt ve hình dáng khuôn mặt Chu tước, nhẹ nhàng nói: “Từ nhỏ, ta đã học được từ mẫu thân một điều, chính là không thể để tình cảm trở thành điểm yếu. Cho nên ta không cho phép chính mình thích người nào, cho đến khi gặp nàng. Loại cảm giác này trước giờ chưa từng có, ta cũng lo rằng bản thân đang mắc phải sai lầm.”

Chu Tước cảm giác tay hấn đang vuốt ve mặt nàng rất thoải mái, bởi vậy nàng đứng gần hấn hơn một chút: “Vậy tại sao người ...”

“Bởi vì cảm giác này rất đẹp, làm cho ta vừa lo lắng vừa hạnh phúc. Ta từng không cho phép bản thân được hạnh phúc, chỉ là hôm nay ta bỗng phát hiện có lẽ hạnh phúc mới chính là thứ ta cần.”

Cảm giác được tỏ tình thật tốt nha, Chu Tước liếm liếm môi: “Như vậy, người thật sự thích ta sao? Trên thực tế, ta còn có điểm sợ người.”

Thẩm Qua nhú nhú mày: “Hả?”

Ai! Nói vậy không tốt lắm. Không phải lúc này phải nói lời nào có chút tình ý hay sao? Ngu ngốc!

Chút xíu nữa là cắn phải lưỡi, nhưng những lời còn lại cũng không thể không nói được: “Người không biết người đối xử với ta dữ lắm sao! Cho tới giờ vẫn chưa có người nào hung dữ với ta như người, nên ta mới sợ.”

Thẩm Qua vỗ trán cười khổ.

Chu Tước sợ hấn đau lòng, lại nói: “Bất quá, không thể phủ nhận chuyện ta bị người hấp dẫn. Biết người tìm đá phù dung phi thúy, ta ngoài miệng nói muốn làm hỏng chuyện nhưng trong lòng là muốn lúc người không có được đem tặng cho người, khiến người kinh hỉ một phen. Người xem, có đôi khi, ta cũng làm việc trong ngoài bất nhất.”

Thẩm Qua ôn nhu nhìn nàng: “Có lẽ chúng ta thật sự cần thời gian để hiểu rõ nhau.”

Hiểu biết lẫn nhau? Quá khứ của hấn nàng có thể hiểu được, nhưng còn quá khứ của nàng làm sao hấn biết được đây?

Chu Tước vừa định nói chuyện, Thẩm Qua đã lấy ngón tay chặn trước môi nàng: “Hừ ..” nàng không mở miệng được, không hiểu nên nhìn hấn. Thẩm Qua chỉ vào trăng trong bên ngoài đình: “Nàng xem ánh trăng đêm nay, có phải rất tròn hay không?”

Chu Tước nhìn ánh trăng một lát, ngắm gương mặt anh tuấn của hấn: “Uhm, tượng trưng cho hạnh phúc tốt đẹp chính là trăng tròn.”

“Còn nhớ bức họa của Hoàng công tử không?”

“Sao lại không nhớ? Hấn cảm thấy hạnh phúc như hoa ẩn trong gương, trăng nơi đáy nước, là mong muốn không thể thực hiện.”

“Tâm sự của hấn rất nhiều, lại không thể tìm người tri kỷ, đành phải đem tâm sự đặt vào ngòi bút. Nàng có biết tiếng lòng ta dùng điều gì để biểu đạt không?”

Chu Tước nghĩ nghĩ, vẫn không nghĩ ra được, đành phải lắc đầu.

Thấy công tử lấy trong lòng ra một cây sáo ngọc bích, hai mắt Chu Tước tỏa sáng: “Người dùng tiếng sáo để bày tỏ.”

Thẩm Qua không trả lời nàng, đem cây sáo để vào bên miệng, bắt đầu thổi một làn điệu du dương.

Tiếng sáo như tiếng lòng, uyển chuyển bay vút sánh cùng ánh trăng tỏa sáng trên không, lại thanh tao tự nhiên lướt nhẹ trên mặt đất. Trong hoa viên, cây cỏ hoa dạ hương nở rộ như hé miệng cười duyên.

Cũng giống tâm sự trong lòng nàng, tiếng sáo khi thì hạnh phúc, lúc lại sầu bi, nhưng tình cảm dạt dào không nói nên lời lại tràn đầy trái tim.

Thổi xong một đoạn nhạc, Thẩm Qua buông cây sáo xuống, tay nắm chặt, hần nhìn Chu Tước, có điểm bất an, bối rối sợ bị cự tuyệt hoàn toàn, thật cẩn thận nói: “Chu cô nương, ta không biết cách biểu đạt tình cảm của mình, chỉ có thể dùng tiếng sáo để thay thế. Đây không phải hứng thú nhất thời của ta, ta cũng phải trải qua đau khổ mới có thể đưa ra quyết định này. Nếu nàng cũng giống ta, xin hãy cho ta biết.”

Câu trả lời của nàng là một nụ hôn nóng bỏng dành cho hần.

Hai người bắt đầu cuộc sống tình yêu gắn kết với nhau.

Cảm tình của bọn họ phát triển quá nhanh, làm cho tất cả mọi người xung quanh đều choáng váng. Nhưng Chu Tước không cho là như vậy, nếu trên trời đã định bọn họ ở cùng một chỗ, thì cần gì thời gian ngắn hay dài.

Mà Thẩm Qua cũng nói hần muốn bỏ chuyện tìm kiếm đá phù dung phi thúy, hần phát hiện ra có chuyện quan trọng hơn cần hần theo đuổi, ít nhất trước mắt là như vậy. Trước đây lý tưởng của hần trước tiên phải được phụ thân tán thành, mà bây giờ phải nên tìm được thứ mình muốn theo đuổi mới quan trọng nhất.

Cho nên hần hạ quyết tâm.

Hôm nay, hai thầy trò Chu Tước và Tôn Trữ ngồi trước bàn cờ, một người chuyên tâm dạy, một người lại không yên tâm học. Người chuyên tâm dạy rất không vừa lòng.

“Sư phụ, gần đây Phan cô nương có vẻ không vui, không biết tại sao?”

Tôn tú tài nhin không được hỏi Chu Tước. Chu Tước há miệng thở dốc: “Người đừng nói với ta trước khi trận đấu diễn ra, người còn có tâm tư đặt vào chuyện khác nha?”

Tôn Trữ so đo: “Nhưng ta sợ dĩ muốn thi đấu, hoàn toàn bởi vì Phan cô nương, bây giờ nàng không vui sao ta có thể không quan tâm? Huống hồ ta tự biết tư chất thô lậu, thắng được cuộc thi phải rất khó khăn.”

Mặt Chu Tước nổi gân xanh: “Người không muốn cưới nàng nữa sao?”

Trong một lát, mặt Tôn Trữ hồng lên, ngập ngừng nói: “ Nghĩ muốn.”

Chu Tước vừa lòng gật đầu: “Nghĩ muốn là được rồi. Người chỉ có cách thắng được giải đấu, mới có thể cưới giai nhân. Tiếp tục học đi, ta cùng người đấu một trận, phải làm cho bà chủ Phan thấy người cố gắng bao nhiêu.”

Tôn Trữ cười hồi lỏi: “Trận đấu tất nhiên quan trọng, Phan cô nương cũng quan trọng, ta vẫn nên an ủi nàng trước.”

Vừa dứt lời, lòng bàn chân đã muốn chạy, Chu Tước tức giận đến nghẹn lời, cho tới lúc Thẩm Qua đi qua cửa, mới trở lại bình thường, ủy khuất nói: “Công tử, chàng xem hần ... Thật sự là quá phận.”

Thẩm Qua vừa thấy tình hình liền đoán được tám chín phần.

“Nàng nếu không thích, có thể đổi người khác.”

Chu Tước lắc lắc đầu: “Không ổn, lâm trận đổi tướng là điều cấm kỵ của binh gia.”

Thẩm Qua mang bàn cờ chuyển đi, đặt lên bàn một gói đồ nặng, Chu Tước lúc này mới thấy trán hần có mồ hôi, vội vươn tay áo giúp hần lau đi. Thẩm Qua cũng rất phối hợp hơi hơi cúi đầu, nhìn thấy vẻ mặt nàng vì hần mà tỉ mỉ lau mồ hôi.

Đối diện với ánh mắt nóng rực như vậy khiến nàng ngượng ngùng: “Chàng nhìn ta như vậy, ta thật không chịu được.” Lại nghĩ, vạn nhất nói như vậy khiến hần từ nay về sau không nhìn nàng nữa, có phải đang tự hại mình không đây, vội nói: “Chàng nhìn ta nhiều chắc ta sẽ quen.”

Hần cầm tay nàng, ôn nhu hỏi: “Không biết tại sao, lòng ta thật bình thản.”

Chu Tước lo lắng hỏi: “Bình thân? Ta không cho chàng cảm giác hưng phấn sao?”

Thẩm Qua cười cười.

Nụ cười này càng làm Chu Tước bối rối: “Chàng cười cái gì? Ta thực sự buồn cười lắm sao?”

Hai tay đỡ lấy vai nàng, Thẩm Qua chỉ lặng lặng nhìn nàng: “Nàng không biết mấy năm nay, thật lâu rồi ta mới có cảm giác bình yên như lúc này.”

“Tại sao?”

“Ta nói cho nàng biết, tuy ta sinh trưởng trong gia đình quý tộc, nhưng ta là con vợ lẽ.”

Chu Tước gật gật đầu: “Vậy thì sao?”

Thẩm Qua đỡ nàng ngồi xuống, mở gói đồ trên bàn ra, bên trong có một hũ sứ men xanh: “Mấy ngày nay thời tiết ở đây thật oi bức, ta cho người ướp lạnh nước ô mai, có thể giải khát, nàng uống đi, mấy chuyện khác từ từ kể cho nàng nghe.”

Chu Tước bê bình sứ lên, mở miếng vải ra, hơi lạnh ập vào mặt, những khối băng nhỏ vụn nổi trên chất lỏng màu nâu nhạt. Uống một ngụm, quả nhiên là mát lạnh, thời tiết oi bức cũng bớt xuống vài phần.

“Uống ngon thật.” Chu Tước mặt mày hớn hở, lại nghĩ tới chuyện: “Công tử, bây giờ trời nóng, lấy đâu ra băng.”

Công tử mở quạt ra, phe phẩy cười nói: “Thành nam có nhiều kẻ lắm tiền như vậy, nên cũng nghĩ đến chuyện trữ băng.”

Chu Tước lấy nắp đây lại chiếc bình: “Mặc kệ họ lưu lại bằng cách nào, công tử cũng phải vất vả mới tìm được, ta cũng không thể uống một mình.”

Đưa chiếc bình cho công tử. Thẩm Qua không nhận, chỉ im lặng nhìn nàng nửa ngày mới nói: “Nha đầu ngốc.”

Hắn không chịu uống, Chu Tước đành phải lấy chén trà chia ra làm hai: “Mỗi người một phần, nếu công tử không uống ta cũng không dám nhận tình cảm này của chàng đâu.”

Thẩm Qua bắt đấm dĩ nhân chén trà.

Chu Tước lại hỏi: “Lúc này chàng còn chưa nói xong. Chàng là con vợ lẽ thì sao?”

Thật sự không nghĩ lại nói ra trước mặt nàng loại chuyện này, hắn cũng cảm thấy khó mở miệng.

Hắn thật sự là con vợ lẽ, trên còn có nhiều huynh trưởng. Mẫu thân vì không được sủng ái nên vu hết cho hắn, hầu như mỗi ngày đều ở trước mặt hắn kể lễ thống khổ cảm giận.

Hắn khinh thường mẫu thân như vậy, nhưng lại không thể không yêu nàng. Vì để được phụ thân sủng ái, nàng đã cố gắng làm nhiều việc, cuối cùng đều chuốc lấy thất bại. Lâu dần, hắn cũng lớn lên, mẫu thân bắt đầu đem yêu sủng ký thác trên người hắn. Cho nên bất kỳ chuyện gì hắn làm đều phải cố gắng hết sức.

Muốn mẫu thân vui vẻ, thì phải khiến phụ thân chú ý, từ nhỏ đến lớn hắn chỉ có một mục tiêu mà sống.

Có đôi khi, hắn thương bọn họ nhưng cũng có lúc lại oán hận vô cùng. Hắn luôn nói với chính mình, chỉ vì tiền đồ nên mới làm như vậy.

Hai tháng trước, hắn tham gia cuộc tuyển chọn ngự tiền thị vệ, thuận lợi thông qua kỳ thi viết. Sau khi thông qua cuộc thi viết, đám con cháu dòng dõi này nhận được đề mục khảo thí làm nhiệm vụ một thời gian. Hoàn thành nhiệm vụ, có thể nhận chức ngự tiền thị vệ, nếu không, cho dù thông qua thi viết, cũng không trúng tuyển. Nhiệm vụ của hắn chính là đá phù dung phỉ thúy. Vì có nó, hắn phải tiến về phương nam.

Hắn tràn đầy tự tin lấy được miếng đá phù dung phỉ thúy, bởi vì như vậy, mới chứng tỏ hắn làm được mọi thứ. Đương nhiên mục tiêu của hắn không phải chức ngự tiền thị vệ, mà là kiếm một chức quan sau khi làm ngự tiền.

Mọi người đều biết, Vân Hoang quốc có rất nhiều trọng thần đều đi lên từ ngự tiền thị vệ. Bởi vì ngự tiền thị vệ sẽ theo sát hoàng đế, nghe hoàng đế cùng đại thần nghị sự, mưa dầm thấm lâu sẽ học được cách trị quốc.

Cho nên, chức ngự tiền thị vệ là chức quan mà đám con cháu dòng dõi đều hướng đến.

Hắn vẫn một mực thuyết phục mình, hết thấy mọi chuyện là vì tiền đồ.

Nhưng xét đến cùng, mọi cố gắng chỉ vì muốn phụ thân chú ý đến mẫu tử bọn họ. Hắn không muốn thừa nhận chuyện này. Nhưng mà đây quả là sự thật.

Chuyện này khiến hắn mệt mỏi, cảm giác cả đời chỉ có cố gắng, cố gắng làm hắn không cam tâm.

Sau khi gặp Chu Tước, hắn vẫn nói với bản thân, ngàn vạn lần không được trầm luân vào tình yêu, nếu không sẽ giống mẫu thân, sẽ mất phương hướng.

Nhưng tránh không được.

Không thể phủ nhận nhìn thấy nàng khiến tâm hắn rất vui vẻ, là sự vui vẻ phát ra từ đáy lòng. Nàng chính là loại người mà người hận không thể dùng toàn lực để tranh trọng nâng niu, mặc dù cũng có thời điểm nàng rất bướng bỉnh.

Cảm giác này thật xa lạ, làm người ta cảm thấy sợ hãi nhưng cùng lúc lại rất ngọt ngào.

Nàng cứ như vậy, không tiếng động tiến vào thế giới của hắn.

Chống không được tình yêu ập đến.

Rốt cuộc hắn lần nữa tự hỏi, hắn không muốn giống mẫu thân mất phương hướng, nhưng hiện tại hắn phải định tình cảm của chính mình, có phải cũng đang tự đánh lừa bản thân?

Trước kia theo đuổi tiền đồ thật mệt mỏi, tương lai về sau cũng không thấy thoải mái. Trong nháy mắt, hắn có cảm giác buông thả được hết mọi thứ, tự chọn con đường cho chính bản thân mình.

26. Chương 26

Chu Tước thấy Thẩm Qua chần chừ không nói thì nàng biết hắn còn chưa chuẩn bị tốt.

Nàng cũng không muốn miễn cưỡng hắn.

“Công tử, ta thật sự muốn biết chuyện của chàng. Nếu chàng cảm thấy bây giờ không phải lúc thích hợp cũng không sao, ta có thể chờ.” Nhìn hắn mỉm cười: “Mùa hè nắng chói chang, ở trong phòng đúng là tốt nhất nhưng cũng phải ra ngoài một chút để giãn gân cốt.”

Thẩm Qua cười hờ hững: “Nàng muốn đi đâu?”

Chu Tước đảo mắt một vòng: “Hay là chúng ta đi tìm Dao Dao đi.”

“Lưu tiên cư?”

“Ngoài chỗ làm ăn của người khiến Dao Dao thương tâm thì còn có thể ở đâu?”

Thẩm Qua cười: “Chuyện nàng làm ở Lưu tiên cư cũng không tồi nha!”

Hắn đang nói đến chuyện nàng vì muốn thắng cuộc thi cờ mà đã ngâm giờ thủ đoạn nhỏ.

Vài ngày trước, Chu Tước lập một bảng hiệu ở ngoài Lưu Tiên cư, nói muốn cùng những người yêu cờ so tài, mỗi ván cược một trăm lượng bạc, bất kể là ai nếu đánh bại được nàng sẽ lấy một trăm lượng bạc còn ngược lại, vậy xin đưa lại nàng trăm lượng.

Lúc bắt đầu tất cả mọi người đều cảm thấy nữ tử này thật kiêu ngạo, đều muốn làm nhục nhuệ khí của nàng. Cuộc so tài diễn ra liên tục, người thách đấu không dứt nhưng cuối cùng đều thua trận quay về, ngày hôm sau lượng người giảm dần, ngày thứ ba lác đác vài người, sau đó ngày thứ tư không còn ai dám cùng nàng so tài nữa.

Nàng vượt đám bạc mới thắng được, cười giống như một tên nhà giàu mới nổi, miệng không thể khép lại.

Tại sao lại làm vậy?

Nàng còn nói dối là đệ tử của Tôn tú tài. Đương nhiên là để hù dọa đám người đến tham dự cuộc thi. Nếu bọn họ biết cuộc thi lần này có cao nhân tham gia thì chắc chắn sợ chạy mất mật, huống hồ bọn họ còn đại bại trong tay “đồ nhi”, kỳ nghệ của “đồ nhi” đã rất cao siêu, vậy kỳ nghệ của sư phụ không thể tưởng tượng nổi, sao còn phải đi thi để rước lấy nhục.

Cứ như vậy, số người tham gia thi đấu giảm hơn phân nửa.

Bây giờ nghe Thẩm Qua khen nàng không tệ, trong lòng như nở hoa: “Chàng cũng thấy vậy hả?”

Thì ra kiếm tiền lộ phí lên kinh thành lại dễ như vậy, đáng ra nàng nên làm sớm hơn. Có thể khi đó đầu óc rỉ sắt nên không nghĩ được chủ ý vi diệu như thế này. Bất quá, bây giờ công tử cũng không muốn tìm đá phù dung phỉ thúy nữa, vậy tại sao chàng chưa đi khỏi đây a?

Phù Hoàn viên cách Lưu tiên cư không xa, chỉ khoảng một con phố. Nhưng mới rẽ qua góc đường đã thấy xe ngựa của Phan Dao Dao để ở đây.

Chu Tước cười nói: “Công tử đoán xem, tại sao xe ngựa của Dao Dao lại để ở đây?”

Thẩm Qua phe phẩy cây quạt: “Đáp án rõ như vậy còn cần đoán sao?”

“Xem ra chàng và ta có cùng suy nghĩ nha.”

Lôi kéo tay công tử trốn một bên xe ngựa, quả nhiên thấy bên kia là Phan Dao Dao cùng Từ Ấu An.

Nhìn vẻ mặt của hai người, hình như đang trải qua một hồi kịch chiến.

Chu Tước hận mình đến quá trễ, không nghe được toàn bộ nội dung của cuộc cãi vã, chỉ nghe Phan Dao Dao kích động nói: “Từ Ấu An, người không nên quẩn lấy ta, chúng ta đã xong rồi.”

Từ Ấu An cười lạnh: “Rốt cuộc là ai quẩn lấy ai? Nếu nàng thật sự nghĩ như vậy, tại sao lại mở tủ lâu đối diện Túy tiên lâu.”

“Tại vì ta muốn trả thù người, ta ghét người.”

“Tốt! Vậy nàng báo thù đi.”

“Nhưng bây giờ ta không muốn vậy nữa, ta muốn bắt đầu lại một lần nữa.”

Từ Ấu An tiến lên từng bước: “Chúng ta nên bắt đầu lại, bất cứ nàng muốn điều gì, Dao Dao, ta đều sẽ làm theo mong muốn của nàng.”

Phan Dao Dao nhìn hắn, trên mặt không rõ vui hay buồn: “Thật không?”

Từ Ấu An gật đầu: “Thật.”

“Ta muốn người vĩnh viễn không xuất hiện trước mặt ta nữa.”

Từ Ấu An nắm chặt tay nàng, trầm mặc nửa ngày mới nói: “Ta đang nghĩ nàng muốn bắt đầu lại với ta.”

“Là, ta nghĩ muốn bắt đầu lại, nhưng ta không muốn bắt đầu với người. Ta thật sự mệt mỏi, người buông tha ta được không?”

Khuôn mặt Từ Ấu An biến đổi dần dần, hắn xông về phía trước, chế trụ tay Dao Dao, nghiêng răng nghiêng lợi nhìn nàng.

Hắn nói: “Nàng đừng mơ tưởng! Ta vĩnh viễn không để nàng rời ta đâu.”

“Là quân tử, sao có thể động thủ với nữ nhi?” Một giọng nam vang lên.

Chu Tước và Thẩm Qua sững sốt, thanh âm này rất giống của Tôn tú tài nha, lộ đầu ra một chút, đúng là Tôn tú tài.

Thì ra Tôn Trữ vừa rồi đứng ở góc khuất tầm mắt bọn họ nên mới không nhìn thấy hắn.

Lúc này Tôn tú tài lại tới đây muốn làm anh hùng cứu mỹ nhân.

Chu Tước thầm than: “Xong rồi! Sao tú tài thối lại ngu ngốc như vậy, hắn trối gà còn không chặt, nếu đánh nhau sao có thể độ lại thân thể cường tráng của Từ Ấu An.

Quả nhiên, Tôn tú tài vừa xông lên giải cứu thì nhận một cước của Từ Ấu An đá văng ra xa, Tôn Trữ “Ai ôi” một tiếng rồi ngã xuống đất.

Từ Ấu An vốn đang nóng giận, mắng: “Đồ tiểu tử thối.” Lúc này Phan Dao Dao còn cố tình lo lắng hỏi: “Tôn công tử, người không sao chứ, có bị thương hay không?”

Liên tiếp những câu hỏi quan tâm không khác nào đổ dầu vào lửa. Từ Ấu An buông Phan Dao Dao ra, không đợi Tôn Trữ bò dậy đã bồi thêm một cước.

Tôn Trữ té trên mặt đất che chỗ bị thương lại, miệng còn la lên: “Không được khi dễ Phan cô nương.”

Thật sự vô cùng thâm hiểm, Chu Tước quả thực không xem được nữa, xoay người lao vào lòng công tử. Thẩm Qua ôm chặt nàng, trấn an sờ sờ đầu nàng, cũng không quên xem tiếp. Bởi vì hắn biết, nàng không thấy được mấy cảnh đang diễn ra đợi lát nữa bình tĩnh lại nhất định sẽ hỏi hắn. (T.T em đầu hàng hai anh chị.)

Phan Dao Dao được tự do, lại lao tới chỗ Tôn tú tài ngồi xổm xuống: “Tôn công tử, người có sao không?” Lại ngẩng đầu căm tức nhìn Từ Ấu An, quát: “Đủ rồi, ta không cho phép người đánh hắn.”

Từ Ấu An trừng lớn mắt, lão đảo lùi về sau, giống như trúng nội thương, giọng thê lương: “Nàng vì gian phu mà quát ta!”

Nghe hai chữ “gian phu”, sắc mặt Phan Dao Dao tái mét: “Đúng vậy, người ta so với người tốt hơn ngàn lần. Người ta biết thư đạt lễ, giàu có phú quý, người có điểm gì mà đòi so sánh?”

Từ Ấu An lại lui vài bước, thật vất vả mới đứng trụ, thần trí không bình thường ngẩng mặt nhìn trời cười to.

“Ha ha! Nàng nói ta kém hắn! Ha ha! ...” Ánh mắt đỏ lên, nhìn Phan Dao Dao: “Đừng tưởng nàng tìm được gian phu thì có thể rời bỏ ta, ta không cho phép!”

Phan Dao Dao không thềm để ý đến sự uy hiếp của hắn, nâng Tôn Trữ dậy.

Từ Ấu An lại xông về phía trước, hung tợn nhìn Tôn Trữ: “Nàng là nương tử của ta, người có tư cách gì đến phá hoại gia đình ta? Người không phải biết thư đạt lễ nghĩa sao? Chẳng lẽ thánh hiền không dạy người, thê tử của người khác không thể nhìn trộm? Người không biết liêm sỉ là gì sao?”

“... Nương tử? Phan cô nương, cô là nương tử của hắn?”

Đối diện với sự thật, Tôn Trữ thật sự khiếp sợ, vì lúc này trên mặt hắn hiện rành rành hai chữ này.

Phan Dao Dao do dự gật đầu: “Ta đã từng!”

Tôn Trữ không thể chấp nhận sự thật, đẩy Phan Dao Dao ra, lão đảo bước ra khỏi chỗ đó.

Từ Ấu An lại cười ha hả: “Đi đi, người đoạt thê tử người khác đúng là đồ bại hoại.”

“Người nói đủ chưa?” Phan Dao Dao nhìn đủ bộ dạng vui vẻ muốn phát điên của Từ Ấu An

Từ Ấu An quay đầu nhìn nàng: “Chưa đủ, nương tử của ta, nàng xem, hắn vừa rồi còn muốn giúp nàng, cảm động làm sao. Mà khi hắn nghe được nàng đã kết hôn thì bỏ chạy trốn chết.”

“Thì đã sao?”

“Đã sao?” Từ Ấu An cười lạnh hai tiếng “Trên thế giới này, trừ ta ra, không còn nam nhân nào còn muốn kết hôn với nàng.” Vươn bàn tay ra lưu luyến vuốt ve khuôn mặt trắng hồng của nàng, thanh âm ôn nhu: “Nàng nên chấp nhận hiện thực sớm một chút đi.”

“Ba!”

Phan Dao Dao lồng ngực phập phồng, phần nộ vung tay tát vào mặt hắn.

“Từ Ấu An! Người nghe cho kỹ! Cho dù trên thế giới chỉ còn một mình người là nam nhân, ta Phan Dao Dao cũng tuyệt đối không tái giá với người.”

Chu Tước thấy Phan Dao Dao nổi giận ùng ùng hướng xe ngựa đi tới, vội vàng cùng Thẩm Qua vọt vào góc tường.

Mới vào hốc tường, nhìn ra bên ngoài thì thấy xe ngựa đã đi xa, chỉ còn lại thân ảnh cô đơn của Từ Ấu An.

Chu Tước ngẩng đầu hỏi Thẩm Qua: “Tại sao bọn họ lại thành ra như thế!”

Thẩm Qua lắc đầu: “Chuyện tình yêu rất khó nói rõ!”

“Chúng ta không nên đi Lưu tiên cư nữa a? Chàng nhìn xem, Phan Dao Dao giống như ăn phải thuốc nổ, nếu bây giờ chúng ta đi, khẳng định sẽ bị bắt điểm tâm a.”

Thẩm Qua nghe xong thản nhiên cười, không đáp hồi lại: “Nàng cảm thấy bà chủ Phan là người như thế nào?”

Chu Tước khó hiểu nhìn hắn, nhưng vẫn trả lời: “Nàng à, tốt lắm. Hơn nữa nàng còn là bằng hữu của ta.”

“Nàng đã cho rằng Phan Dao Dao là người tốt, hơn nữa còn là bằng hữu của nàng, bây giờ nàng ta đang rất buồn, nàng cũng hiểu nên làm gì chứ.”

“Thì chàng cũng thấy mà, lúc Dao Dao và Từ Ấu An cãi nhau ta muốn an ủi nàng, kết quả là bị nàng đuổi đi. Ta sợ bây giờ cũng giống lúc đó thôi.”

Thẩm Qua thở dài: “Bà chủ Phan là người rất tốt, nàng ta không muốn tâm sự, cũng không ai có thể ép được. Cho dù bị tổn thương lần nữa cũng không muốn bộc lộ yếu đuối. Cũng thật sự không có cách giải quyết.”

Chu Tước nghi hoặc: “Công tử, tại sao ta cảm thấy dường như chàng đang nói về bản thân vậy.”

Thẩm Qua cười nói: “Chỉ là ta quan sát tỉ mỉ thôi.”

Chu Tước bất mãn chu chu miệng: “Xem ra chàng đối tốt với nữ nhân khác hơn với ta, ta cũng không thấy chàng quan sát tỉ mỉ ta như vậy nha.”

Thẩm Quan cúi người xuống, néo néo mũi nàng: “Haizz, sao ta ngửi thấy mùi dấm nhỉ?”

Thuận thế ôm luôn cổ hắn, Chu Tước chui đầu vào lồng ngực hắn cọ cọ, trên người công tử có mùi hương nhẹ nhẹ rất dễ chịu, làm tâm tình bất an của nàng dịu xuống.

“Ta sợ có một ngày quan hệ hai chúng ta giống bọn họ, không biết vì nguyên nhân gì nhưng giống như lâm vào khốn cùng không có đường quay về.”

Thẩm Qua ôm thắt lưng nàng, ôn nhu nói: “Chúng ta không phải bọn họ, tình huống giống vậy sẽ không xảy ra với chúng ta.”

“Bây giờ chàng nghĩ vậy thôi, nhưng đến lúc đó, tâm bất do kỷ, thân bất do kỷ.”

Thẩm Qua nhíu mi: “Từ lúc nào nàng trở nên đa sầu đa cảm như vậy?”

Ánh mắt Chu Tước đang lơ đãng, như lâm vào mây mù, bỗng nhiên nghe Thẩm Qua hỏi, thần trí lại bị kéo về thực tại giống vừa tỉnh mộng. Loáng thoáng nghe được Thẩm Qua đang hỏi nàng gì đó, nhưng lại không nghe rõ.

Nàng mở to mắt hỏi Thẩm Qua: “Chàng vừa nói gì?”

Thẩm Qua thương yêu vuốt tóc nàng: “Có lẽ do ta không cho nàng cảm giác an toàn, cho nên mới khiến nàng sâu cảm như vậy.”

“Ta vừa rồi sâu cảm hả?”

“Đương nhiên, nàng cảm thán tâm bất do kỉ, thân bất do kỉ còn gì?”

Chu Tước chớp chớp mắt: “Ta thật sự nói vậy sao? Kỳ quái, tại sao ta không nhớ nhỉ?”

Thẩm Qua đem nàng cách xa một chút, nhìn ánh mắt của nàng nói: “Tốt lắm, ta biết nàng thích trêu ta mà.”

Trêu đùa? Nàng không có nha! Công tử nhìn không có vẻ nói dối, chẳng lẽ nàng vừa rồi mơ mơ hồ hồ không nhớ đã nói gì?

Giống như lời nói xuất phát từ sâu trong nội tâm, ở tình huống tương tự bất giác mà buột miệng.

Không biết chuyện gì đã xảy ra cũng không biết nguyên nhân mọi chuyện.

Thôi được rồi, xem như nàng nói giỡn đi. Chu Tước hạ quyết tâm, cố ý quay đầu đi chỗ khác: “Hừm! Bị chàng phát hiện rồi.”

Thẩm Qua nâng đầu nàng lên: “Có lẽ ta nên tìm hiểu nàng nhiều hơn, hay là nàng kể chuyện nhà nàng đi. Nàng lớn lên ở đâu, trong hoàn cảnh nào, gia đình còn những ai?”

Hoàn cảnh gia đình ta? Nói ra có hù chết chàng không! Không, công tử sẽ không bị hù chết, hắn sẽ không tin tưởng chuyện nàng đến từ mình giới. Nàng không muốn lừa hắn, nói thật lại không thể làm hắn tin được.

Thật đúng là khó xử.

Phải nhanh chuyển đề tài thôi: “Bây giờ Dao Dao thật đau khổ, ta nên đi an ủi nàng. Hoàn cảnh gia đình ta qua hai ba ngày nữa nói với chàng cũng không muộn a.”

Biết nàng không muốn nói, Thẩm Qua cũng không thể giải thích. Nàng vẫn chưa tin tưởng hắn sao?

Bỗng nhiên lại nghĩ đến lúc xuất môn nàng có hỏi hắn nhưng bản thân vẫn chưa trả lời. Như vậy nếu nàng có thể giải thích được chuyện hắn không nói, hắn cũng có thể làm vậy.

“Chàng nghĩ gì vậy?” Chu Tước thấy tim hắn đập mạnh còn hơi loạn nhịp, “Chàng giận rồi sao?”

Hắn cười nói: “Ta không giận, chỉ đang suy nghĩ làm cách nào khiến bà chủ Phan vui vẻ thôi?”

“Suy nghĩ của chàng rất khó có đáp án nha! Ta nghĩ, cho dù chàng tìm được thịt rồng cho nàng ăn, nàng cũng không vui đâu.”

“Vậy chỉ có cách dời lực chú ý của nàng ta thôi.”

“Dời lực chú ý?” Chu Tước cúi đầu trầm tư, lại ngẩng đầu nhoẻn miệng cười: “Ý kiến hay! Nhưng làm sao mà dời được?”

“Nàng cảm thấy bà chủ Phan thích là gì nhất?”

“Nghe hát, đi dạo phố mua đồ trang sức.”

Thẩm Qua ngưng thần suy nghĩ: “Hình như là chuyện nàng thích mà.”

Chu Tước nhúc nhích: “Phải không? Ta cũng không để ý.”

“Xem ra nàng cũng không hiểu rõ bà chủ Phan nha.”

Lời này làm Chu Tước sững sốt một chút, tựa hồ như mình cũng chưa bao giờ tìm hiểu Dao Dao, chỉ chờ nàng tâm sự với mình. Tình cảm bạn bè phải có thời gian mới phát triển sâu sắc được, các nàng biết nhau chưa lâu, sao có thể hiểu nhau hết?

Nếu Dao Dao kiên quyết đem tâm sự giấu trong lòng, không chịu nói cho người khác biết, không chịu giải phóng nỗi lòng, như vậy làm sao nàng có thể giúp được Dao Dao đây?

27. Chương 27

Từ Ấu An và Phan Dao Dao vốn là đôi vợ chồng ngọt ngào, ai cũng nhìn thấy được rõ ràng bọn họ còn yêu nhau nhưng có lẽ cách yêu khác biệt nên mới dẫn đến cục diện như ngày hôm nay

Vậy khác biệt này xuất hiện từ khi nào?

Chu Tước suy nghĩ mông lung, nhớ Từ Ấu An có nói qua, Phan Dao Dao bắt đầu rời phủ từ một năm trước, cũng mở Túy tiên lâu đối diện Lưu Tiên cư, nói như vậy, sự việc xảy ra chắc khoảng từ một năm trước.

Chỉ là chuyện xảy ra từ một năm trước, sao nàng có thể biết được đây?

Nàng không biết sao có thể giúp được vợ chồng bọn họ?

“Bây giờ cũng không còn sớm, chúng ta đi ăn chút gì đã.” Thẩm Qua thấy nàng nhú mày, buồn bã vụn phàn, vì vậy muốn lấy đồ ăn làm dời lực chú ý của nàng.

Chu Tước ảo não lắc đầu: “Ta không ăn, ta còn phải nghĩ biện pháp giúp vợ chồng bọn họ.”

Thẩm Qua bất đắc dĩ khuyên nhủ: “Nàng muốn quan tâm bọn họ cũng phải ăn no mới giúp được chứ.”

Chu Tước trên mặt viết chữ “Chàng không biết” to đùng, “Ta từng phạm sai lầm với Phan Dao Dao mới khiến hiện tại nàng đau khổ như vậy. Ta phải chuộc lỗi cho nên chuộc lỗi vẫn quan trọng hơn ăn cơm.”

“Sai lầm rất lớn sao?” Thẩm Qua nắm được trọng điểm, “Là sai lầm gì mà nàng nhất định phải đền bù?”

Thật sự không biết giải thích như thế nào mới tốt a? Tại sao nàng thường một là sẽ lộ sự thật, hai là nói dối cũng gây nghi ngờ vậy a.

“Công tử à, ta thật sự muốn kể cho chàng nghe, nhưng ta chỉ sợ chàng không hiểu nổi.”

“Nàng không nói sao khẳng định ta không hiểu.”

Chu Tước ghen: “Ai nha.”

Thẩm Qua nói: “Góc đường phía trước có một quán trà, không bằng chúng ta đến đó ngồi, nàng chậm rãi kể cho ta nghe được không?”

Gương mặt hắn rất thành khẩn, Chu Tước cũng không có cách nào từ chối sự chân thành của hắn, nhận ra điều này càng làm nàng buồn rầu, công tử, tại sao chàng nhất định phải nghe?

Trong lòng nghĩ mông lung, chân cũng không tự chủ đi theo công tử.

Nếu không nói, có phải sẽ làm công tử giận? Công tử giận nhất định không để ý đến nàng. Nhưng ở cùng công tử thật sự khiến nàng rất hạnh phúc. Nếu công tử không để ý nàng, như vậy toàn bộ hạnh phúc bây giờ sẽ mất đi. Tại sao ngày cả hạnh phúc cũng làm người ta lo lắng a?

“Ôi!” Một tiếng, Thẩm Qua bỗng nhiên dừng bước, Chu Tước đi phía sau đang miên man suy nghĩ cũng không để ý, cứ tiếp tục đi thẳng trực tiếp đụng vào người hắn.

Thẩm Qua xoay người đỡ nàng đứng lên: “Nàng ngay cả đi đường cũng không để ý gì hết.”

Chu Tước hơi dẩu môi: “Tại chàng bỗng nhiên dừng bước mà, còn trách ta sao?”

“Đã đến quán trà rồi.” Thẩm Qua chỉ lá cờ treo trước cửa quán: “Ta không dừng lại chẳng lẽ phải đi thẳng làm thêm một vòng nữa à?”

Chu Tước cũng không nói nữa, Thẩm Qua một mình đi kiếm bàn ngồi xuống, nàng cũng đành theo sau. Nhưng đi nửa đường bỗng gặp một vật cản, ngăn đường đi của nàng.

Nàng qua trái, hắn cũng qua trái, nàng nhích phải, hắn cũng nhích phải, mấy lần như vậy nàng cũng hết kiên nhẫn.

Ngẩng đầu, giận dữ nói: “Đi đường không có mắt hả?”

Người nọ bị người ta quát như vậy cũng không tức giận mà kinh hãi kêu lên: “Chu Tước tiểu cô nương, thì ra là người!”

Sao người này biết nàng a?

Chu Tước tập trung nhìn người nọ, tóc mai đen trắng hai màu, vẻ mặt tang thương, chỉ duy ánh mắt là tỏa sáng khác thường.

Người này, không phải người đàm đạo cờ vây trong khu miếu đồ nát, sau lại bại một trận dưới tay nàng, Trữ lão tiền bối sao?

Bại tướng dưới tay, cũng không đáng nhớ. Chu Tước bĩu môi: “Đã lâu không gặp! Sao lão lại ở đây? Không phải lão nên ra đường ăn xin rồi sao?”

Trữ lão thối râu phù phù: “Tiểu cô nương, người không đúng rồi, người nói như vậy là đả kích nghề nghiệp của ta nha.”

Chu Tước cười nói: “Được rồi, đều quên đi lời nói vừa rồi của ta đi.” Thanh thanh giọng, mỉm cười vui vẻ: “Đã lâu không tái ngộ, sao lão lại ở đây? Hẳn giờ này lão phải ở đâu đó trên đường cái tìm một chỗ ngồi chồm hổm cầm chén bể làm việc rồi mà?”

Trữ lão: “...” Lời này còn đả kích nghề nghiệp hơn gặp vạ lần nha!

Nhìn thấy Trữ lão nghiêm mặt, Chu Tước xua tay: “Ta đã cố hết sức, lão còn muốn sao nữa?”

Trữ lão khoát tay: “Quên đi, lão nhân gia ta sống hơn nửa đời người rồi, đã không cần bàn lễ tiết nữa.”

“Thật tốt quá.” Chu Tước vỗ tay, “Hoàn hảo là lão không cần, bằng không ta chẳng biết làm sao. Cung thỉnh không bằng ngẫu ngộ, nếu hôm nay không chạm mặt ở đây, cũng không bằng mời lão chén trà nha. Gần đây ta buôn bán lời không ít tiền đâu.”

Trữ lão nói: “Ồ Lưu Tiên cư người thách đấu cờ vây, mấy ngày nay đều náo động cả thành, làm sao ta không biết được? Bất quá. Lão phu vẫn khuyên tiểu cô nương, cờ vây là thần thánh, ngay cả khi người là kỳ tài cũng không nên dùng nó kiếm tiền? Đây là không đúng, người nên ...”

Chu Tước chấp hai tay thành chữ thập: “Ta xin lão, nếu lão còn nói nữa, ta sẽ không mời trà lão đâu.”

Trữ lão nhìn quanh bốn phía, như đang tìm ai đó, đại khái không tìm thấy, hẩn gật gật đầu ngồi xuống.

Chu Tước nhanh tay rót cho Trữ lão chén trà: “Lão có thể dừng giáo huấn ta được không? Bình sinh ta hận nhất bị người khác dạy dỗ. Kỳ thật nếu là muốn kiếm tiền, cũng chẳng phân biệt sang thấp cao hèn? Hơn nữa ta cũng chẳng phóng hỏa giết người, cũng không làm chuyện gì bại hoại thanh danh.”

Trữ lão lại nói: “Lời ấy sai rồi, cô nương làm như vậy sẽ làm cho đám hậu sinh sau này noi theo, trong lòng sẽ nghĩ cờ vây và bài bạc giống nhau, chẳng phải đi trái đạo lý hắc bạch phân minh của cờ vây rồi sao?”

Thừa dịp hẩn chưa xỏ một tràng dài giáo huấn, Chu Tước vội vàng nói: “Uống trà, uống trà. Ta chỉ làm lần này thôi, tuyệt không có lần sau nha.” Dù sao cũng đã kiếm đủ tiền, cùng lắm là không ở thành nam kiếm tiền nữa, lúc tới kinh thành, trời cao hoàng đế xa, Trữ lão lại không có thiên lý nhân thuận phong nhĩ, lão biết mới lạ a.

Trữ lão vừa lòng gật đầu, vẻ mặt hiện rõ chữ “Trẻ nhỏ dễ dạy.”

Lau mồ hôi lạnh, cuối cùng cũng cắt được bài thuyết giáo của “Tiên sinh”

“Vị này là ...” Trữ lão rút cuộc phát hiện Thẩm Qua đang ngồi đối diện.

Chu Tước vội nói: “Thật là, ta quên giới thiệu mọi người với nhau.” Chỉ vào Trữ lão nói với Thẩm Qua: “Vị này chính là tiền bối Trữ Như Phong danh tiếng vang dội Cái bang.”

Thẩm Qua gật đầu: “Tại hạ là Thẩm Qua.”

Trữ lão nói: “Nghe khẩu âm của công tử giống như nhân sĩ từ kinh thành tới.”

Chu Tước tán thưởng: “Đúng vậy, chàng từ kinh thành tới.”

Trữ lão khen: “Quả nhiên là nhân tài chốn kinh thành.”

Mặc kệ có phải Trữ lão có khách sao hay không, nhưng lời khen công tử khiến Chu Tước rất hưởng thụ nha.

Chu Tước cười nói: “Trữ lão tiền bối cũng không tệ nha, ít nhất kỳ nghệ của lão cũng rất tốt, chỉ là kém ta mà thôi.”

Trữ lão chấp tay nói: “Hổ thẹn, hổ thẹn.”

Chu Tước cười tươi rói: “Không biết Trữ lão tới đây là vì ...”

Trữ lão đáp: “Lão phu có hẹn.”

Chu Tước đang uống trà, nghe lão nói vậy, “Vèo” một tiếng, nước trà trong miệng cũng văng hết mặt bàn.

“Thật sự xin lỗi, chỉ vì ta nghe lão nói như vậy, thì cảm thấy rất buồn cười.”

Trữ lão bị người khác nói như vậy, vẻ mặt không được tự nhiên, lại nghe Thẩm Qua hỏi: “Trữ lão tiền bối cũng không nói sai. sao nàng lại cảm thấy buồn cười?”

Đối với điểm này , Trữ lão cũng thấy hiếu kỳ.

Chu Tước cười cười: “Ta rất ít khi thấy có người hẹn gặp mặt hành khất ở quán trà, có người cố tình làm như vậy nên khiến ta buồn cười.”

Trữ lão tròn tròn hai mắt.

Chu Tước lại nói: “Lão tiền a, ta thật sự không có ý hạ thấp lão, chỉ là lão không cảm thấy đến quán trà rất kỳ quái sao? Người muốn gặp lão ở quán trà cũng rất kỳ quái.” Bỗng nhiên linh quan chợt lóe: “Chậm đã, người tới không phải là ý trung nhân của lão chứ?”

Trữ lão hô hấp dồn dập, sắc mặt ửng hồng.

Thẩm Qua đối với tư tưởng kỳ diệu của Chu Tước cũng cảm thấy buồn cười, nhìn thấy phản ứng của Trữ lão, thiếu chút nữa là cười ra tiếng.

Lại nghe Chu Tước nói: “Nhìn quần áo lão rách bươm, không giống như đến gặp tình nhân. Không xong rồi nha, tiền bối, lão không biết gặp tình nhân phải ăn mặt đàn ông sao?”

Trữ lão thối râu phù phù: “Lão phu không phải tới gặp tình nhân.”

Lão đã thẹn quá hóa giận, Chu Tước lại nghĩ đến lão bị chọc tới nổi đau nên mới cố tình phủ nhận chuyện này. Lập tức thay đổi thái độ, chớp chớp mắt: “Nha ... người tới không phải là tình nhân, ta hiểu rồi.”

Tuy nàng nói vậy, nhưng rõ ràng vẫn không tin. Trữ lão đang chịu đựng e mình thân phận là bậc tiền bối nên mới không phát tác. Chỉ là nhịn như vậy cũng khiến lão chịu khổ không ít.

Lão lại sốt ruột nhìn quanh, người nọ sao còn chưa tới a?

Chu Tước và Thẩm Qua kề tai nói nhỏ, thỉnh thoảng còn liếc nhìn lão vụng trộm che miệng cười.

Không cần nói cũng biết nàng và Thẩm Qua đang “nói bậy”

“Tiền bối, thì ra lão ngồi ở đây, hại ta tìm một hồi.” Trong lòng Trữ lão đang nổi một trận sóng gió thì một giọng nữ ôn nhu lại truyền đến.

Trữ lão nhìn lại đúng là người mình đang đợi, bất người dậy hơn hờ cười, ánh mắt nhìn Chu Tước chỉ vào người tới: Thấy chưa. ta thật sự không phải đi gặp tình nhân. Hiếu lăm của ngươi đã được khai thông rồi nha.

Không đợi Trữ lão thở phào một hơi, Chu Tước đã kinh hô: “A! Dao Dao! Tại sao lại là ngươi.”

Người tới đúng là chủ nhân của Lưu Tiên cư Phan Dao Dao, đại khái là vừa mới khóc, ánh mắt có hơi hồng.

Phan Dao Dao nói: “Tại sao không thể là ta?”

Chu Tước la lên: “Dao Dao, tuy rằng ngươi và ông chủ Từ một dao đoạn tình, nhưng ngươi cũng không thể cam chịu như vậy?”

Phan Dao Dao không hiểu chuyện gì: “Sao ta phải cam chịu?”

Chu tước nói: “Ngươi đến cùng Trữ lão bàn chuyện hôn nhân phải không?”

Lời này nói được làm cho Phan Dao Dao nhũn chân, còn Trữ lão giận đến mức gân xanh nổi đầy mặt.

Phan dao dao lấy tay vịn trán: “Sao ngươi biết được ta đến đây là vì hôn ước?”

Chu tước cười nói: “Trực giác của nữ nhân.”

Phan dao dao tức giận mắng: “Trực giác của ngươi thật sự là làm cho ta bội phục sát đất.”

Nói như vậy, Dao Dao thật sự không phải đến bàn chuyện hôn nhân. Vậy mọi ý tưởng của nàng lúc này đều là đoán mò sao. Nhưng Dao Dao vừa mới cãi nhau ầm ĩ với Từ Ấu An, không phải đã trốn đi chữa thương rồi sao? Tại sao lại chạy tới nơi này, hơn nữa lại gặp Trữ lão.

Đầu Chu Tước vòng vo vài vòng, đột nhiên nhớ tới lúc trước Phan Dao Dao có nói với nàng, mười năm trước có một nữ nhân rất giống nàng, viết một phong thư cầu cứu, lúc ấy Dao Dao nghĩ nữ nhân kia là nàng, vì thế không để ý đến. Vì vậy có thể khiến sinh mệnh nữ nhân kia đi đến đường cùng. Dao dao vẫn bởi vậy mà áy náy.

Chẳng lẽ, Dao Dao đã tìm được lá thư? Cho nên mới tìm Trữ lão hỏi thăm tin tức.

Nhất định là như vậy.

Thừa dịp Phan Dao Dao cùng Trữ lão hàn huyên, ChuTước cũng đem ý nghĩ của mình nói cho Thẩm Qua.

Nhưng mọi chuyện không như nàng nghĩ, vấn đề Phan Dao Dao và Trữ lão thảo luận lại không giống chuyện nàng cùng Thẩm Qua đang nói, vậy rốt cuộc là xảy ra chuyện gì?

Thẩm Qua nói: “Xem ra Phan Dao Dao căn bản không phải muốn tìm nữ nhân giống nàng.”

Chu Tước nói: “Ta lại đoán sai à, thật thất vọng quá nha.”

Thẩm Qua mỉm cười: “Xem ra nàng thật sự muốn gặp nữ nhân đó.”

Chu Tước thấp giọng nói: “Đương nhiên, ta thật sự rất muốn gặp để xem giống bao nhiêu phần, tại sao có thể khiến Dao Dao hiểu lầm.”

Thẩm Qua hơi trầm ngâm: “Nàng nói như vậy là ta đột nhiên nhớ tới một chuyện.”

Chu Tước hỏi: “Chuyện gì?”

“Lúc trước lúc vào tòa bảo tháp trong rừng, ở đó có một bức họa nữ nhân, người trong tranh giống nàng như đúc. Chẳng qua ...” Nói đến đây, công tử lại im lặng.

Chu Tước vội hỏi: “Chẳng qua cái gì?”

“Chẳng qua, bức họa kia đặt trên bàn thờ, ta nghĩ nàng ta chắc đã mất rồi.”

“Ai! Đã chết!” Chu Tước lắp bắp kinh hãi, thật vất vả mới nghe được chút tin tức, không nghĩ người nàng muốn tìm đã chết. Khi đó, Hắc y nhân trong bảo tháp nhằm nàng với người kia, nếu nữ nhân kia thật sự đã chết, người chết không thể sống lại, hẳn không thể nhận lầm mới đúng. Xem ra việc này có điểm kỳ lạ.

Đang miên mang suy nghĩ, Phan Dao Dao và Trữ lão đã cáo từ.

Còn chưa biết dụng ý của nàng tới gặp Trữ lão làm gì, Chu Tước sao có thể để nàng rời nhanh như vậy?

“Từ từ.” Chu Tước ngăn Dao Dao lại: “Ngươi tới gặp Trữ lão làm gì nha? Tốt xấu gì cũng phải cho ta biết một ít chứ.”

Phan Dao Dao liếc Thẩm Qua một cái, cười nói: “Hai người chúng ta nói chuyện cũng không nhỏ, không nghĩ ngươi căn bản cũng không nghe nha.”

Chu Tước giúp nàng ngồi xuống, lấy lòng xoa bóp hai vai: “Ta là người không thích nghe lén người khác nói chuyện nha.”

Phan Dao Dao đương nhiên tận hưởng sự hầu hạ của Chu Tước, khước miệng nhếch lên: “Nha, phải không ta? Vậy sáng nay ai núp sau xe ngựa nghe lén nha?”

“Ha ha, bị người phát hiện rồi nha.” Chu Tước ngượng ngùng cười. “Ta không phải cố ý nha, chuyện đó hoàn toàn là ngoài ý muốn a. Người sẽ không vì chuyện con con ngoài ý muốn đó mà lạnh nhạt với ta nha.”

Phan Dao Dao gật gật đầu: “Ta không nhỏ mọn như vậy nha.”

Chu Tước cười lấy lòng: “Nếu không phải như vậy, người nói cho ta biết mục đích tới đây nha? Đương nhiên, người không nói cũng không sao, chỉ là ta sẽ cố nghĩ cách đào ra bí mật của người thôi.”

“Bí mật?” Phan Dao Dao cười quấy rầy khước mắt nhếch lên: “Thẩm công tử chưa nói cho người sao? Hắn đưa tranh của Hoàng công tử cho ta, trước mắt ta đã điều tra được đá phù dung phải thúy đang ở nơi nào rồi.”

28. Chương 28

Chuyện công tử vẫn tiếp tục điều tra tìm đá phù dung phải thúy lại nghe được từ miệng Phan Dao Dao khiến Chu Tước hơi bực mình.

“Sao vậy, người không biết à?” khước miệng Phan Dao Dao nhếch lên.

Chu Tước hồ nghi nhìn Thẩm Qua: “Chàng không phải nói không tìm nữa sao?”

Thẩm Qua trách cứ trừng mắt nhìn Phan Dao Dao vài lần, ho nhẹ hai tiếng, nhìn Chu Tước nói: “Ta chỉ vì sự an toàn của nàng thôi, nên mới cố ý nói như vậy.”

“An toàn của ta?” Chu Tước đưa mắt nhìn xung quanh, “Có người muốn ám sát ta à?”

Phan Dao Dao thỏa mãn, ta biết mà, trong lòng hắn, mạng người quý giá, nhưng mạng ta cũng không phải rơm rạ cỏ rác nên ta càng muốn cho người biết, nên lại sự ghen tỵ: “Kỳ thật cũng không đến mức đó, chẳng qua Thẩm công tử nghĩ việc điều tra có chút nguy hiểm nên mới không cho ta nói với người.”

“Công tử, ta không biết chàng nghĩ như vậy.” Chu Tước tức giận nói: “Ta trong mắt chàng vô dụng vậy sao?”

Thẩm Qua nhìn nàng chằm chằm: “Ta chỉ muốn bảo vệ nàng thôi.”

Nhưng đối với ý tốt của Thẩm Qua, Chu Tước cũng không cảm kích: “Xin lỗi, ta lại làm cho chàng nghĩ ta yếu đuối nhu nhược như vậy.” Không hề để ý tới hắn nữa, quay đầu nói với Phan Dao Dao: “Người không phải đang điều tra đá phù dung phải thúy sao? Ta đi với người, để người khác không xem thường ta.”

Phan Dao Dao thấy gian kế được thực hiện liền cười tươi: “Đúng rồi, nam nhân đều không thể dựa vào, vận mệnh phải ở trong tay mình mới tốt nha.”

Chu Tước định theo Phan Dao Dao thì bị Thẩm Qua ngăn lại: “Nàng ta có thể đi nhưng nàng thì không.”

“Tại sao?” Chu Tước hỏi.

Phan Dao Dao cũng có cùng nghi vấn.

Hai người nhìn công tử, hy vọng hắn cho họ một đáp án rõ ràng.

Thẩm Qua nhần mặt, miệng thở dốc, rốt cuộc cũng không nói được: “Bởi vì ta không muốn nàng đi.”

Chu Tước thất vọng: “Công tử, không ngờ chàng có thể nói vậy, ta không còn gì để nói.”

Chu Tước nhất quyết đi cùng Phan Dao Dao, Thẩm Qua không thể khuyên được nên cũng đành lèo đèo theo sau.

Dọc đường đi, Chu Tước cũng không để ý tới hân, còn lúi kúi Dao Dao hỏi đông hỏi tây.

“Dao Dao, chúng ta đi đâu đây?”

Phan Dao Dao hướng về phía một cái ngõ nhỏ mà đi, giải đáp nghi vấn: “Ngày ấy Thẩm công tử giao cho ta mấy bức tranh, ta quan sát cẩn thận nghiên cứu nửa ngày vẫn không tìm ra đầu mối. Nhưng hình như mấy bức tranh đang thể hiện một điều gì đó, giống như đang kể một câu chuyện cũ vì vậy ta nhờ hai tên đồ đệ hành khất của người, bọn họ giới thiệu Trữ lão cho ta. Lão rất am hiểu chuyện nhiều năm trước.”

Chu Tước nhìn Trữ lão liếc mắt một cái: “Rốt cuộc lão biết gì?”

“Chuyện này phải ngược về mười năm trước, khi đó Tiêu Bích Phù đến thành nam, đương nhiên chính là Tiêu Hoàng Hậu hiện nay. Nàng đến thành nam để làm vương hậu của Âm Dạ vương. Chỉ là không biết vì sao lại quen biết Hoàng Duy, uhm, là đệ đệ của Hoàng Tư Dị. Theo nguồn tin bên lề, Hoàng Duy có tình với Tiêu Bích Phù, chỉ hận là giai nhân đã phụ lòng người.”

“Ai, vậy Tiêu Bích Phù thì sao?” Chu Tước vội hỏi: “Tiêu Bích Phù cũng thích hân à?”

Phan Dao Dao liếc nàng trắng mắt: “Sao có thể, nàng khi đó đã gả cho Âm Dạ Vương, Hoàng Duy dù sao cũng không thể so với một vương gia nhà?”

“Nhưng mà tình yêu với địa vị không liên quan mà.”

Bị người khác đã thông, Phan Dao Dao ghen hờn, nửa ngày mới nói: “Tóm lại, Âm Dạ Vương cũng rất yêu nàng. Tuy ngài là vua một nước, có thể có tam cung lục viện, nhưng lại thủy chung, bên ngài chỉ có một mình Tiêu Bích Phù.”

“Không thể nào a.” Chu Tước lắc đầu, “Cho dù hân thật sự yêu Tiêu Bích Phù, thời gian qua lâu, cảm tình cũng sẽ nhạt dần.”

“Ta ghét người!” Phan Dao Dao bỗng dưng trừng mắt với nàng.

Chu Tước nói: “Ta làm gì?”

Phan Dao Dao dừng bước, run rẩy chỉ ngón tay vào nàng: “Người nói xấu thần tượng của ta.”

Chu Tước không hiểu: “Ta nói xấu thần tượng của người? Người ngưỡng mộ Âm Dạ Vương hả?”

Phan Dao Dao chấp tay sau lưng: “Đúng rồi, hơn nữa bây giờ ngài đã là Hoàng đế.”

“Dù là vậy, hân có gì khiến người sùng bái?”

“Người đúng là người mới tới nên không hiểu chuyện. Người có biết đương kim hoàng đế là người trong mộng của không biết bao nhiêu thiếu nữ, thiếu phụ thậm chí lão bà cũng không ngoại lệ nha? Ngài một lòng không đổi với Tiêu Bích Phù, cho dù là thiên tử có hậu cung ba ngàn giai nhân nhưng ngài chỉ giữ một mình Tiêu Bích Phù. Người nói xem một nam tử si tình như vậy, sao không khiến người ta sùng bái?”

Chu Tước hiểu được: “Cho nên, người muốn thắng cuộc thi đấu cờ vây này vì muốn thượng kinh một lần gặp mặt thần tượng?”

Phan Dao Dao oán hận: “Vốn năm trước ta có thể gặp ngài rồi, chỉ hận tên Từ Ấu An hạ quỷ kế làm cho ngày thi đấu ta không thể tới được, bằng không, lần thượng kinh đó còn tới lượt hân sao?”

Chu Tước ngẩn người, liên hệ mọi chuyện lại, giống như đã phát hiện được chuyện kinh thiên động địa, kinh ngạc á khẩu. Hay là, đây chính là vấn đề giữa Phan Dao Dao và Từ Ấu An. Nhưng mà, chắc không đơn giản như vậy a! Chỉ vì chuyện nhỏ như vậy chỉ cần la hét Từ Ấu An hai ba ngày thì được rồi, sao đau khổ như bây giờ được? Nhất định tên Từ Ấu An kia không hiểu được niềm vui nho nhỏ của nữ nhân, lại làm ra chuyện xằng bậy gì rồi ...

“Người nghĩ gì vậy! Thời gian không nhiều đâu, đi nhanh thôi.” Chu Tước đang đắm chìm trong trí tưởng tượng phong phú của mình thì bị Phan Dao Dao đẩy từ phía sau.

“Người đừng nói với ta người và Từ Ấu An trở mặt với nhau là bởi vì hân không cho người đi gặp thần tượng.” Chu Tước quyết định không suy nghĩ lung tung nữa, hỏi thẳng nàng.

Phan Dao Dao nghiêm mặt gật gật đầu.

“Người Các người chỉ vì như vậy mà bỏ nhau?” Chu Tước che miệng, tròn tròn mắt.

Phan Dao Dao cũng không phản đối gật gật đầu: “Đúng vậy!”

Nhận được câu trả lời khẳng định, Chu Tước nhú mày: “Người đúng là chuyện bé xé ra to, bây giờ ta lại thấy thông cảm cho Từ Ấu An.”

“Ta chuyện bé xé ra to?” Phan Dao Dao không phục, căm giận nói: “Bằng dày ba thước cũng không phải chỉ do một ngày đông, hắc có sự nghiệp của hắc, ta chỉ muốn gặp thần tượng của mình thôi mà, tại sao hắc lại không cho. Thật do ta không hiểu chuyện sao?”

Chu Tước thấy Dao Dao nói ra những lời này làm mắt đỏ lên, chỉ cần thêm chút kích thích khẳng định nước mắt sẽ rơi như mưa, vội an ủi nói: “Đừng nóng giận mà, là ta không đúng. Người là người tốt nha, chỉ tại hắc không biết quý trọng người thôi!”

Cách nói này làm cho nàng dịu bớt, Dao Dao cố ngăn nước mắt, sụt sịt mũi, “Cho nên ta chỉ có thể dựa vào năng lực của chính mình xông pha thiên hạ, nam nhân hắc, một chút đáng tin cũng không có.”

“Vậy tại sao người nhất định phải tìm được phù dung phi thú?” Chu Tước vẫn không hiểu.

“Thứ nhất, Thẩm công tử đã ước định với ta, chỉ cần ta tìm ra miếng đá trong tay ai, hắc sẽ miễn thuế cho Lưu Tiên cư một năm. Thứ hai, truy tìm được phù dung phi thú thỏa mãn ước nguyện làm thám tử của ta. Như vậy, nhất cử lưỡng tiện, sao ta không làm?”

Chu Tước hỏi: “Nếu công tử nóng lòng muốn có miếng đá như vậy, tại sao không cho ta giúp?”

Phan Dao Dao nghiêng nghiêng nhìn nàng: “Hắc không phải vừa nói sao? Sợ người gặp nguy hiểm.”

“Ta gặp nguy hiểm?”

Phan Dao Dao vỗ vỗ bả vai nàng, cười thản nhiên: “Kỳ thật Thẩm công tử đối với người rất tốt nha, hắc biết được tin Hoàng công tử đã chết, nên cảm thấy chuyện điều tra này hết sức nguy hiểm, cho nên ...”

Chu Tước cắt ngang lời Dao Dao: “Hoàng công tử đã chết? Chết khi nào, sao ta không biết?”

Phan Dao Dao ngạc nhiên nói: “Người không biết à? Ngày chúng ta đi Hồng Yên lâu hắc đã chết. Sau này ta mới biết được. Nguồn tin của Thẩm công tử trong thành rất nhiều, có lẽ hắc còn biết trước ta. Ta nghĩ hai người cùng chung một chỗ nên hắc đã cho người biết.”

Thì ra là như vậy, nàng đã trách lầm hắc. Không kìm lòng được nhìn công tử vài lần, chỉ thấy hắc đang thấp giọng trò chuyện với Trữ lão, ánh mắt cũng đúng lúc nhìn về phía nàng, thấy nàng đang ngẩng hắc, bốn mắt nhìn nhau. Chu Tước ngượng ngùng đứng lên, vừa rồi nàng thật hung dữ với hắc, nhưng thật sự không thể xin lỗi được.

Ai!

Mặt lại nhìn Phan Dao Dao, nhớ tới một chuyện: “Vậy bây giờ chúng ta đi đâu?”

Phan Dao Dao ngạc nhiên nói: “Ta chưa nói cho người hắc?”

Chu Tước lắc đầu: “Không có”

Phan Dao Dao nghĩ nghĩ: “Vậy vừa rồi ta nói đến chuyện gì?”

Chu Tước ngẩng đầu nhìn trời cảm thán: “Không phải nói chuyện đương kim hoàng thượng là thần tượng của người, người rất mong muốn nhìn thấy hắc một lần, bla bla sao.”

Phan Dao Dao “Nha” một tiếng, “Xin lỗi, nói một lúc lại lạc đề.”

Chu Tước véo nàng một cái: “Vậy người còn không chịu trở lại vấn đề chính!”

Phan Dao Dao quát to một tiếng: “Nữ hiệp tha mạng!”

“Nói mau! Bằng không nữ hiệp ta đây không tha cho cái mạng nhỏ của người nha.”

Phan Dao Dao nghĩ nghĩ một lúc mới chậm rãi nói: “Trừ lão nói cho ta biết, thì ra miếng đá phù dung phải thúy là đồ gia truyền của Hoàng gia. Lúc đó phụ thân của Hoàng Tư Dị và Hoàng Duy tham mê quyền lực nên đem bảo thạch hiến cho Ám Dạ vương. Sau này lại không biết vì sao suy nghĩ lại, truyền bảo thạch cho Hoàng Duy.”

“Nếu đã truyền cho Hoàng Duy, vậy sao lại rơi vào tay Hoàng Tư Dị? Hơn nữa hắn lại lấy đồ gia truyền ra làm phần thưởng của cuộc thi lần này, người không thấy kỳ quái sao?”

Phan Dao Dao gật đầu: “Đúng là kỳ quái. Đặc biệt là lúc tin tức phù dung phải thúy là giả được tung ra, Hoàng công tử lại chết. Ta cảm thấy cái chết của hắn rất kỳ lạ, sao một người đang khỏe mạnh, đột nhiên bệnh chết, tại sao lại lựa đúng thời điểm này mà chết? Có lẽ chuyện này có liên quan đến Hoàng Tư Dị.”

Vốn Chu Tước nghe tin Hoàng công tử đã chết cũng không cảm thấy kỳ lạ. Nàng vẫn cho rằng sinh tử là số phận, Diêm vương muốn người chết canh ba, ai dám giữ người đến canh năm? Sống và chết đều được ghi lại trong sổ sinh tử, sao có thể do người thường quyết định?

Nhưng nghe suy luận của Phan Dao Dao, nhất thời giật mình, khí lạnh từ từ xâm chiếm toàn thân. Nàng không sợ ma quỷ, nàng sợ hãi chính là lòng người. Không biết loại người nào có thể vì lợi ích mà hãm hại người thân của mình. Ở âm phủ thật tốt, thân thể trước giờ đều lạnh như băng, sẽ không cảm giác được lạnh lẽo cũng không sợ hãi. Từ khi đi vào nhân gian, cảm giác của nàng ngày càng nhiều, nhưng mà hầu hết đều là cảm giác xấu kéo đến.

“Không, không thể nào.” Chu Tước nói lấp bắp: “Người ta nói hổ dữ còn không nỡ ăn thịt con, hắn ta sẽ không như vậy a.”

“Việc này ai biết được?” Phan Dao Dao bỗng nhiên mỉm cười: “Người không phải từ âm phủ tới hay sao, sợ à?”

“Ai nói ta sợ?”

Phan Dao Dao chỉ vào mặt nàng giễu cợt: “Không ai nói, chỉ là mặt ngươi bán đứng ngươi rồi.”

Chu Tước sờ sờ mặt, quả thật có chút lạnh nha. Bị người ta giễu cợt khiến nàng thẹn quá hóa giận, vươn “bạch cốt trảo” muốn công kích, Phan Dao Dao bình tĩnh nói: “Người không biết mục đích của ta sao?”

Phấn nộ đem móng vuốt thu hồi: “Sao không ! Nhưng ngươi hay lười thôi dài dòng, chưa nói mấy câu đã lạc đề.”

Phan Dao Dao nói: “Còn không phải do ngươi ngắt lời sao?”

Chu Tước nâng hai tay đầu hàng: “Từ bây giờ ta sẽ ngậm miệng.”

Phan Dao Dao hài lòng gật đầu: “Hoàng công tử chết, lúc viếng đám tang có một nữ nhân xuất hiện.”

Chu Tước định hỏi có phải là Như Yên cô nương không, dù sao Hoàng công tử cũng là khách quen của nàng ta, đi gặp mặt một lần trước khi an táng cũng không sai. Nhưng lại mới cam đoan không ngắt lời nên đành nuốt lời nói ngược trở lại.

Nghe Phan Dao Dao nói tiếp: “Sau khi nàng kia xuất hiện, chúng ta cũng điều tra được manh mối mới. Cho tới nay, chúng ta vẫn đang tìm người hiểu rõ nội tình, nên người đó có lẽ là nữ nhân kia. Nghe người ta nói trong ngày viếng, sau khi nữ nhân kia xuất hiện, không biết vì chuyện gì, Hoàng Tư Dị lại sợ tái mặt, chén trà trong tay cũng đánh rơi vỡ nát trên đất.”

Nàng kia rốt cuộc là ai, lại có thể làm cho Hoàng Tư Dị kinh hoảng?

Chu Tước không thể chờ được, Phan Dao Dao lại cố tình giống như đang nhử nàng, trong thời khắc quyết định cũng không nói tiếp.

Lúc này đã đến góc phố cuối đường, Phan Dao Dao lại cố tình nhấn mạnh giọng, từ từ nói: “Người nói xem nữ tử đó là ai? Nàng ta chính là vị hôn thê của Hoàng Duy.”

“Vị hôn thê?!” Chu Tước rốt cuộc nhịn không được, “Không phải người nói Hoàng Duy có tình ý với Bích Phù hoàng hậu sao? Sao lại xuất hiện vị hôn thê?”

Phan Dao Dao nhìn nhà cửa hai bên đường, thở dài: “Lúc đó nàng ta và Hoàng duy có thể nói là thần nữ hữu tâm, tương vương vô mộng. Sau khi gặp gỡ Tiêu Bích Phù, Hoàng Duy muốn giải trừ hôn ước với nàng, nhưng nàng không chịu, cứ như vậy kéo dài cho tới nay. Khi đó là thiếu nữ thanh xuân bây giờ đã hơn ba mươi, uống phí mười năm tươi đẹp.” (thần nữ hữu tâm, tương vương vô mộng giống câu hoa rơi hữu ý nước chảy vô tình.)

Chu Tước cũng cảm khái vạn phần: “Nhân sinh tự thị hữu tình si, thử hận vô quan phong dữ nguyệt.” Lại hỏi, “Vì sao Hoàng Tư Dị lại biến sắc khi thấy nàng ta ?”(Nhân sinh tự có tình si, hận này không liên quan cùng phong nguyệt – Trích từ nhà Khán Nguyệt Quang)

Mặt trời chói chang đã nhô lên cao, thời tiết thật nóng bức, Phan Dao Dao quạt quạt muốn làm dịu cái nóng đầu hè: “Đây chính là mục tiêu của chúng ta. Có lẽ nàng ta biết đá phù dung phải thúy đang ở trong tay ai.”

29. Chương 29

Phan Dao Dao cung cấp tin tức, đệ đệ của người phụ trách giải đấu lần này là Hoàng Duy có một vị hôn thê, theo công tử và Phan Dao Dao thì vị hôn thê kia có thể biết manh mối của đá phù dung phải thúy.

Phỏng đoán như vậy có vẻ không hợp lý lắm.

“Dao Dao, không phải người vừa nói phù dung phải thúy được truyền cho Hoàng Duy sao?”

“Đúng vậy.”

“Vậy chúng ta nên đi tìm Hoàng Duy chứ? Sao lại lẫn lộn đi tìm vị hôn thê của hắn?”

Phan Dao Dao dừng bước, hướng Chu Tước nhún nhún vai: “Ta cũng muốn a! Nhưng Hoàng Duy từ hai tháng trước đã ra khỏi thành, không thấy quay lại. Trời đất bao la, chúng ta đi đâu tìm hắn đây? Cho nên phải lần đầu lộn đuôi như người nói thôi.”

Chu Tước giơ ngón tay lên: “Hiểu rồi, chúng ta đi thôi.”

“Không được.”

“Vì sao?”

Phan Dao Dao xoay nàng 90 độ, chỉ vào đại môn trước mặt: “Nhìn đi, nói đây chính là phủ đệ của nhà họ Châu.”

Thì ra đã tới nơi rồi à.

Chu Tước ngược mắt nhìn quanh, vách tường của phủ đệ trải dài hai phía, xa xa không biết rộng bao nhiêu. Trước thềm đá có đặt hai con sư tử đá, mắt trợn ngược lên, tràn đầy khí thế. Phía trước thềm đá chính là đại môn được sơn màu đen, ở đây chỉ là một ngõ nhỏ yên tĩnh nên càng làm tăng thêm vẻ thâm nghiêm.

Nhưng thứ Chu Tước chán ghét nhất chính là hai đạo bùa chú dán trên cửa, nhìn thấy đã muốn nôn rồi.

Không biết những người khác có loại cảm giác này không. Chu Tước lấy tay che ngực, muốn nén xuống cảm giác khó chịu trong bụng.

“Nàng sao vậy?” Thẩm Qua tiến lên đỡ lấy nàng: “Sao mặt nàng tái nhợt vậy?”

Hắn vẫn chăm chú quan sát nàng, cũng không ngờ lúc nàng vừa tới đây đã khó chịu như vậy. Hắn lại nhớ ngày từ Yên Hồng lâu trở về, A Lai có tìm hắn nói chuyện.

Hôm đó, hắn giao nhiệm vụ cho A Lai lên vào phủ của Hoàng Tư Dị để thu thập tin tức.

Theo lời kể lại của A Lai, đêm hôm trước hắn lên vào Hoàng phủ, tránh được đám quan binh đi tuần tra. Căn cứ vào bản đồ phủ đệ, hắn định lên vào phòng riêng của Hoàng Tư Dị để điều tra, không ngờ đêm đó

Hoàng Tư Dị không khỏe nên đi nghỉ sớm, hắn còn nghe được tiếng ho khan không ngừng từ phòng truyền ra nên không thể lên vào được. Vì thế hắn đi tới chỗ Hoàng công tử.

Chỗ ở của Hoàng công tử rất yên tĩnh không có người lui tới, trong phòng tối đen, không thấy thắp đèn, hắn đoán chắc không có ai bên trong liền mở cửa sổ phi thân vào. Lấy một miếng mồi lửa ra, ánh sáng chậm rãi xua tan màn đêm, hắn dựa vào đóm lửa nhìn quanh bốn phía thì phát hiện Hoàng công tử miệng sùi bọt mép, đang nằm trên ghế dựa. Hắn vốn tưởng trong phòng không người, thấy tình cảnh như vậy cũng hơi run sợ suýt chút thì đánh rơi mồi lửa.

Một lát sau khi đã trấn định lại, hắn tiến tới thăm dò hơi thở thì phát hiện Hoàng công tử đã chết lâu rồi. Xét tình huống này có vẻ như bị trúng độc. Nhưng không hiểu sao, hai mắt lại khép hờ, khóe miệng còn nở một nụ cười, giống như đã phá bỏ được xiềng xích, cười thanh thản ra đi.

Hắn cảm thấy kỳ quái, lại thấy ngón tay Hoàng công tử cứng ngắc chỉ về một hướng, hắn không nén được quan sát hướng ngón tay chỉ đến, có lẽ là muốn vạch trần hung thủ âm mưu hãm hại mình.

Ai ngờ hắn vừa thấy thiếu chút nữa thì hét lên.

Thì ra không phải Hoàng công tử muốn vạch trần hung thủ hạ độc mà chỉ hướng một bức tranh được treo trên giường.

Bức tranh dài quá ba thước, người trong tranh cũng giống kích thước người thật, trông rất sống động. Người được họa mặt mày lạnh lẽo nhìn hắn, vẻ mặt oán hận, trong mắt tỏa ra ánh sáng độc ác.

Khiến hắn giật mình không phải cái thần của bức tranh mà là nữ nhân trong tranh.

Hắn không thể tin vào mắt mình, tiến lên vào bước để xác định rõ hắn không phải đang gặp ảo ảnh. Nhân vật trong tranh chính xác là người hắn quen biết, hơn nữa còn đang ở cùng công tử trong Phù Hoàn viên.

Nàng chính là Chu Tước.

Lúc đó “Chu Tước” giống như đang sống lại, ánh mắt lại như ác quỷ muốn đoạt mạng người, cho nên nhìn khi nhìn lần đầu khiến hắn nhảy dựng lên.

Hắn cẩn thận xem lại bức chân dung, phát hiện bức họa cũng không đơn giản. Dài ba thước, ngang sáu tấc, mô tả toàn thân Chu Tước, bối cảnh trong tranh là cảnh thủy mặc có những ký hiệu kỳ quái gấp khúc.

Hắn đã nhìn thấy lại ký hiệu kỳ quái này ở nơi của thầy pháp, nhận ra đó chính là Tán Hồn phù.

Tán Hồn phù là một loại bùa chú độc ác tàn nhẫn, khiến người trong tranh tiêu tán ba hồn sáu phách mà chết. Trong truyền thuyết, người nào trúng Tán Hồn phù đều sẽ chết rất thảm.

Hắn nghĩ không ra, Chu Tước rốt cuộc đắc tội người nào, lại bị người ta lấy phù chú quỷ dị như vậy mà trừ ếm, hơn nữa còn xuất hiện trong phòng người chết.

Từ bức tranh có thể thấy được, người vẽ tranh nhất định rất oán hận nàng.

Lúc này bên ngoài vang lên tiếng bước chân, giống như có người đang tới đây. Hắn không dám ở lâu, thuận tay cuộn bức tranh lại, tắt mồi lửa, xoay người theo cửa sổ chui ra, chạy một mạch trở về báo cáo nhiệm vụ.

Hắn biết công tử thích nữ nhân Chu Tước kia, tuy rằng ngoài mặt công tử nhất định không chịu thừa nhận.

Thời gian bọn họ biết nhau chưa lâu, nhưng từ lúc công tử thoát khỏi mê hồn trận, bỏ rơi nàng trên thảo nguyên, buổi tối ngủ lúc nào cũng gọi tên nàng mấy lần. Vốn tưởng rằng lần đó chia tay hai người cũng sẽ không có cơ hội gặp mặt nữa, không ngờ tới thành nam chưa được mấy ngày, hai người lại chạm mặt nhau. Hơn nữa Chu Tước còn ở sát vách phòng công tử.

Khi đó hắn biết, duyên phận của công tử và Chu cô nương cắt không được.

Hắn từ nhỏ đã hầu hạ công tử, biết công tử muốn điều gì nhất.

Từ bé, công tử đã không hạnh phúc, hắn thậm chí nghĩ cuộc sống tươi đẹp đang tới gần, nếu Chu cô nương có thể làm vậy thì tại sao hai người không thể ở bên nhau?

Đương nhiên hắn cũng biết, Chu cô nương lai lịch không rõ ràng, xét về thân phận tuyệt đối không so được với La đại công chúa, La đại công chúa đối với công tử có tình, công tử có thể cả đời báo đáp không xong, nhưng công tử và La đại công chúa ở chung không hạnh phúc, hắn cũng không muốn cả đời công tử đều sống không vui vẻ.

Nhưng mà, hắn cũng không thể lựa chọn thay cho công tử. Công tử muốn điều gì chỉ có người mới quyết định được.

Sở dĩ hắn lấy bức họa Tán hồn chú về, là muốn công tử quyết định chính xác mọi chuyện.

“Công tử, ta thấy khó chịu quá.” Chu Tước nói xong, chân mềm nhũn, ngã vào lòng Thẩm Qua, lòng bàn tay đỏ mềnh lạnh, gắt gao túm lấy vạt áo của hắn.

Thẩm Qua căng thẳng, hay là Tán hồn chú đang phát tác? Tay lau mồ hôi trên trán nàng, cả tay đều là mồ hôi lạnh: “Ngoan, nàng cảm thấy đau ở đâu?”

Chu Tước đã không còn tỉnh táo, nàng lắc lắc đầu: “Ta không phải sắp chết chứ, ta nhất định sắp chết rồi. Công tử, vớ rồi ta không nên giận chàng, không nên ...”

Nói đến đây thanh âm ngày càng thấp, người đã rơi vào hôn mê.

Phan Dao Dao thấy vậy cũng hơi bất an: “Tại sao nàng lại bỗng nhiên bị vậy a?”

Thẩm Qua sốt ruột, cũng không cần phong độ, trợn mắt nhìn Dao Dao quát: “Không phải nói người đừng cho nàng biết chuyện điều tra phù dung quỷ thú rồi sao? Người sao lắm mồm vậy hả?”

Phan Dao Dao không biết chuyện Tán hồn chú, lại bị công tử vô duyên vô cớ mắng “Lắm mồm”, trong lòng nổi lửa giận dưng dưng, Chu Tước là người của mình giới, nàng có thể gặp chuyện gì, Thẩm công tử cũng quá sốt ruột đi. Nhưng hiện tại sắc mặt của Chu Tước xám đen, môi cũng thâm tím rõ ràng là nhiễm bệnh lạ. Nàng và Chu Tước tuy ở chung chưa lâu nhưng tình nghĩa xem như cũng không cạn, mắt thấy nàng mắc bệnh lạ. trong lòng sốt ruột vạn phần. Nàng thấy lúc này cũng không nên cãi nhau nên cố gắng nén giận dỗi.

Trữ lão tiến đến quan sát Chu Tước một hồi, nói: ” Thẩm công tử, Chu cô nương giống trùng tà thuật.”

“Tà thuật cái gì!” Cổ nhân đúng là mê tín, Phan Dao Dao chỉ vào Chu Tước nói: “Nàng rõ ràng nhiễm bệnh, chúng ta nên nhanh đưa nàng gặp đại phu .”

Thẩm Qua chìm vào suy nghĩ, nhớ tới lúc mình giao cho A Lai đi tiêu hủy bức họa kia, Chu Tước đáng lẽ không phải chịu bùa ếm chứ. Không biết tại sao lại rơi vào hôn mê. Chẳng lẽ, Tán hồn chú lợi hại vậy sao, lợi hại đến mức đem thiêu hủy vẫn có thể phát huy tác dụng?

Trữ lão xem sắc mặt của hai người cũng biết họ không tin tưởng lời nói của lão, trước đây lão từng nghiên cứu nhiều loại phù chú cổ quái, cho nên cũng hiểu biết sơ lược. Vì thế chỉ vào hai đạo bùa dán trước cửa lớn nói: ” Hai người xem, hai đạo bùa đó rõ ràng là có khả năng xua đuổi quỷ hồn.Sắc mặt của Chu cô nương đích xác là trùng tà thuật.”

Đuổi hồn ma quỷ? Cũng có đạo lý nha. Phan Dao Dao nghĩ thầm: “Lai lịch của Chu Tước bất phàm, tuy rằng bây giờ đã làm người, nhưng vốn dĩ nàng là Quỷ hồn. Có lẽ lời nói của Trữ lão cũng có chút đạo lý.” Vì thế cười nói: “Vậy lão nói xem bây giờ chúng ta nên làm gì?”

Vừa dứt lời, Thẩm Qua đã ôm Chu Tước bước qua bậc thềm “Xẹt, xẹt” hai tiếng xé nát bùa trước cửa.

Phan Dao Dao ghen ghét nhìn trần trời, chỉ đơn giản vậy thôi sao?

Nhìn lại Chu Tước, quả nhiên sắc mặt tốt lên không ít.

Phan Dao Dao vui vẻ nói: “Thật sự có tác dụng a!” Bị Thẩm Qua liếc mắt một cái, sợ tới mức không dám lên tiếng nữa.

Thẩm Qua lo lắng hỏi: “Trữ lão tiên bối, không biết Tước nhi có bị đạo bùa quỷ phá nữa không?”

Trữ lão vuốt râu nói: “Uhm, lão phu cũng không rõ lắm. Bất quá, đạo bùa kia có tác dụng đối với Chu cô nương, các người không thấy kỳ quái sao?”

Thẩm Qua và Phan Dao Dao tuyệt không thấy kỳ quái.

Thẩm Qua không thấy kỳ quái là bởi vì hắn biết bức họa có Tán Hồn chú ảnh hưởng đến Chu Tước, cho nên thể chất của nàng so với người thường sẽ yếu hơn. Còn Phan Dao Dao sở dĩ không thấy kỳ là vì nàng biết Chu Tước vốn là Quỷ hồn, bây giờ bị đạo bùa ảnh hưởng cũng không lạ.

Nhưng biểu hiện của Phan Dao Dao lại làm cho Thẩm Qua nghi hoặc, việc Chu Tước bị người khác yểm Tán Hồn chú nàng ta cũng không biết, nhưng sao lại có vẻ như dự đoán được lời Trữ lão nói? Trước đây, nàng ta và Chu Tước có quen biết, có lẽ là biết chuyện của Chu Tước. Chỉ là bất luận hắn dò hỏi như thế nào nàng ta cũng không chịu nói, còn có vẻ giấu giấu điểm điểm. Mà Chu Tước, mỗi khi hỏi thân thể lại lịch của nàng, nàng nếu không ngó lơ cũng kiếm cớ chuyển đề tài. Rốt cuộc chuyện gì đã xảy ra?

Phan Dao Dao phát hiện hình như Thẩm Qua đang nghi ngờ mình, đầu óc nàng chuyển động cực nhanh, giây lát liền phát hiện ra điểm mấu chốt. Nàng nhanh chóng vỗ tay, làm bộ như giật mình: “Đúng vậy! Tại sao lại có tác dụng với Chu Tước nha?” Hy vọng có thể đánh lừa công tử.

Thẩm Qua thấy nàng nhất định không chịu nói, đành bán tín bán nghi nhìn nàng nửa ngày, cho đến khi nữ nhân đang nằm trong lòng hắn “Uhm” một tiếng tỉnh lại. Hắn vội vã hỏi nàng: “Nàng sao rồi? Có đau chỗ nào không?”

Chu Tước vẫn nằm trong lòng hắn, yếu ớt hỏi: “Vừa rồi xảy ra chuyện gì, sao ta giống như chìm vào giấc mộng.”

Phan Dao Dao tức giận: “Quả nhiên là đạo bùa kia tác quái, buồn cười, ban ngày ban mặt mà xuất hiện yêu nghiệt hại người, chờ ta hỏi cho rõ.”

Nàng nhanh chóng chạy lên bậc thềm, dùng hết sức gõ tay nắm cửa bằng đồng trước cửa.

Không lâu sau, đại môn “Chi dát” một tiếng mở ra, một khuôn mặt xinh đẹp lộ ra.

Phan Dao Dao nhìn thấy khuôn mặt kia, hừ lạnh một tiếng: “Ta nói chỗ này đúng là quái đản mà, thì ra là có chứa hồ ly tinh.”

30. Chương 30

Mọi người nghe thấy Phan Dao Dao nói như vậy, thì ra nàng có quen biết với nha hoàn của Châu phủ, đều kinh ngạc không thôi.

Nữ tử mặc trang phục nha hoàn thấy Phan Dao Dao, sắc mặt trắng bệch, miệng lắp bắp nói: “Thiếu phu nhân ...”

Phan Dao Dao khinh thường nhếch môi: “Ta không nhận nổi danh xưng này nha.”

Nàng kia vẻ mặt áy náy: “Thiếu phu nhân, nô tỳ thật sự xin lỗi người, bất quá xin người tin nô tỳ, nô tỳ tuyệt đối không có ý mạo phạm người.”

Phan Dao Dao xoa xoa thái dương, ánh mắt nhìn hai cánh cửa: “Ta đây còn phải cảm ơn người vô tình mạo phạm ta chứ.”

Tiểu nha hoàn xấu hổ quẩn bách, đứng đó bất an, tay chân lóng ngóng không biết làm sao, cũng không biết nói gì. Nàng đã hứa với chủ nhân cũ, với chuyện cũ không lộ ra nửa điểm. Cho nên, với Phan Dao Dao, muốn giải thích nhưng một câu cũng không nói được.

Thẩm Qua đỡ Chu Tước bước tới, Chu Tước kéo kéo ống tay áo của Phan Dao Dao: “Nàng ta là ai?”

Phan Dao Dao cười nói: “Trước kia là người ở Từ phủ, bây giờ người ta đã bay cao rồi a.”

Nghe được giọng điệu châm chọc của Phan Dao Dao, tiểu nha hoàn bất đắc dĩ nói: “Không biết Thiếu phu nhân đến đây có chuyện gì?”

Câu này nhắc Phan Dao Dao nhớ lại mục đích tới đây, ho nhẹ hai tiếng: “Đại môn nhà các người dán thứ gì thật là kỳ quá, chút nữa hại chết hạo bằng hữu của ta rồi.”

Tiểu nha hoàn lúc này mới chú ý đến đạo bùa bị người ta xé xuống “A” một tiếng, vội vàng lượm lại mấy mảnh giấy vụn, “Thiếu phu nhân, tại sao người lại xé bùa xuống?”

Phan Dao Dao lạnh lùng nói: “Cái loại bùa chú tà ma hại người này, nên khiến chúng biến mất sạch sẽ trên đời mới tốt a.”

Tay tiểu nha hoàn đang lượm giấy khê dừng một chút, lại tiếp tục nhặt mấy mảnh vụn lên.

Chu Tước kéo tay áo Phan Dao Dao: “Quên đi, người và nàng có thâm thù đại hận sao? Không thấy nàng ân hận lắm hay sao?”

Phan Dao Dao hất tay Chu Tước ra, thở phì phì nhìn nàng: “Ta có ý tốt muốn thay người xả giận, không ngờ người không những không cảm kích còn quay ra nói giúp người ta.”

Chu Tước đành lắc tay Thẩm Qua: “Công tử, chàng nói gì đi.”

Công tử cũng không nói giúp nàng, sắc mặt nghiêm lại nhìn nàng chằm chằm: “Không phải nói nàng đừng đi hay sao? Không phải nói nàng đừng nhúng tay vào chuyện tìm kiếm phù dung phi thúy sao? Nàng còn không nghe ta. Nàng có biết vừa rồi nguy hiểm lắm hay không? Nàng suýt mất mạng đó.”

Chu Tước nhúc nhích: “Vừa rồi xảy ra chuyện gì? Công tử, sao chàng tức giận vậy?”

Phan Dao Dao nói: “Để ta cho người biết, người mới bị trúng bùa!”

Chu Tước cảm thấy buồn cười: “Trúng bùa?”

Phan Dao Dao gật đầu khẳng định: “Đúng vậy. Chính là hai đạo bùa dán ở trước cửa Châu phủ.”

Chu Tước cười run rẩy cả người: “Sao có thể? Trên đời này làm gì có người thần thông quảng đại như vậy, vẽ bùa chú cũng linh nghiệm sao. Người đừng có gạt ta.”

Thẩm Qua ôm lấy eo Chu Tước đang cười đến nhũn cả người, nói với Phan Dao Dao: “Chuyện tiếp theo giao cho người, ta đưa nàng về.”

Phan Dao Dao vẫy vẫy tay cáo biệt.

Chu Tước không an phận giấy dựa: “Thả ta ra, công tử chàng làm gì vậy, nếu không thả ta ra, ta sẽ tức giận đó.”

Thẩm Qua bắt đắc dĩ buông tay để nàng lại trên mặt đất, ban đầu nàng còn hoa mắt chóng mặt đứng không vững, không ngờ chỉ một lúc lại khỏe mạnh như thường đứng vững. Tôm chặt tay Chu Tước, vừa đi vừa nói: “Nàng theo ta về.”

“Ta không muốn, ta phải ở lại.”

“Ta không đồng ý.”

“Tại sao ta cần sự đồng ý của chàng? Ta nói ta phải ở lại đây, công tử mau thả ta ra, chàng làm ta đau.”

Thẩm Qua cúi xuống, quả thật trên cánh tay trắng nõn của nàng đã đỏ ửng một mảng, đành phải thả lỏng một chút, nhưng vẫn không buông ra.

Chu Tước tức đỏ bừng cả mặt: “Chàng buông ra.”

Thẩm Qua trừng mắt với nàng: “Nàng đừng có mơ! Ta không để nàng vào chỗ nguy hiểm đâu.”

“Chỗ nguy hiểm nào, chàng rõ ràng nghĩ Dao Dao có năng lực hơn ta, chàng rõ ràng coi thường ta.”

Không hiểu sao nàng có thể kết luận như vậy, Thẩm Qua cũng không có cách nào, chỉ có thể nói rõ: “Nàng có biết mình trúng Tấn Hồn chú không?”

Chu Tước giật nảy mình: “Tấn Hồn chú?”

“Đúng vậy, Tấn Hồn chú.”

Chu Tước cau mày nhìn hần, không rõ hần đang muốn nói gì.

Thẩm Qua nói: “Ta vốn dĩ không muốn để nàng biết. Nhưng, việc này là thật, ta không muốn làm nàng sợ.”

Chu Tước nhìn ánh mắt của hần, thấy được sự lo lắng trong đó, đúng là không phải đang nói dối.

“Ta không tin, Tán Hồn chú là thứ gì?” Chu Tước liếm liếm môi: “Ta chưa từng nghe qua.”

Thẩm Qua ôm lấy mặt nàng, nhìn chăm chú: “Không nghe qua không có nghĩa nó không tồn tại. Nhiều năm trước, thuật Tán Hồn chú này từng hại chết rất nhiều người, thậm chí cả vương phi cũng không thoát khỏi. Từ sau khi Hoàng đế đăng cơ tới nay, đã diệt sạch loại vu thuật hại người này, cũng không hiểu sao lại xuất hiện ở đây.”

“Ha Ha.” Chu Tước cười gượng hai tiếng “Vô duyên vô cớ lại có người muốn hại ta a?”

Thẩm Qua cầm tay nàng: “Nàng cho rằng ta đang bịa đặt sao?”

Hần nắm chặt tay nàng làm hơi đau, hơi giãy ra nhưng không thoát nên mặc kệ hần.

Chu Tước ngược nhìn lên, thấy khuôn mặt anh tuấn của hần vì nàng mà lo lắng.

“Cuối cùng là chuyện gì đã xảy ra, ta không hiểu được. Chàng bỗng nhiên nói với ta, ta bị trúng Tán Hồn chú, không đầu không đuôi làm sao ta có thể tin. Huống hồ, ta cũng không đắc tội với ai hết!”

Lời này cũng có lý, Thẩm Qua giữ chặt tay nàng: “Nàng theo ta trở về, ta sẽ từ từ kể cho nàng nghe.”

Thẩm Qua đem chuyện của A Lai thuật lại một lần, giúp Chu Tước thấy được chân tướng mọi chuyện.

Chu Tước lẳng lặng nghe Thẩm Qua nói, ánh mắt cũng không nhìn hần giống như chuyện đáng sợ này không liên quan đến nàng.

Cuối cùng Thẩm Qua nói: “Ta vẫn rất lo nàng biết chuyện sẽ sợ hãi nên không dám nói cho nàng biết.”

Rốt cuộc không kìm chế được tình cảm dào dạt trong lòng, Chu Tước ôm lấy hần: “Ta rất cảm động.”

Thật hạnh phúc a, công tử vì nàng mà suy nghĩ. Một người vì người khác mà lo lắng nhiều như vậy, làm nhiều việc như vậy, trừ bỏ yêu nàng, quan tâm nàng, bảo vệ nàng thì còn có thể là gì? Nàng đi vào nhân gian, hần là người đầu tiên yêu mến nàng vô điều kiện như vậy.

Nếu trong lòng mỗi người đều cất dấu một dây đàn thì công tử khẳng định đã chạm vào dây đàn tận sâu trong đáy lòng nàng.

Trong lòng giống như muốn nổ tung, thật sự rất hạnh phúc. Cuối cùng nàng cũng hiểu được câu: chích tiện uyên ương, bất tiện tiên. Đúng vậy, làm tiên nữ là ước nguyện trong lòng nàng, sở dĩ nàng muốn thành tiên bởi vì nàng cảm thấy chỉ có thể thành tiên nàng mới hạnh phúc thật sự. Mà giờ khắc này, không có tiên nhạc dập dìu, không có tiên vụ bồng bênh, nàng cũng cảm giác được hạnh phúc.

Thực xin lỗi, nàng thậm chí nói với Diêm vương, ta không có cách nào hoàn thành được nhiệm vụ rồi.

Nếu công tử là lửa thì nàng tình nguyện trở thành con thiêu thân.

Thẩm Qua ôm lấy thắt lưng nàng, lúc này đang là mùa hè nóng bức mà thân thể hần lại tỏa ra cảm giác mát lạnh. Đột nhiên bị người nào đó ôm cứng, hần ngẩn ngơ nửa ngày tay mới chầm rãi vuốt vuốt tóc nàng: “Nàng không sợ nữa sao?”

“Không sợ.” Chu Tước không nghĩ ngợi đáp như chém đinh chặt sắt.

Thẩm Qua lại hỏi: “Vì sao?”

Chu Tước ngẩng đầu nhìn vào mắt hần, ánh mắt tỏa sáng như sao, lấp lánh muôn màu: “Ta cũng không biết tại sao. Chỉ cần ở bên chàng, ta không thấy sợ hãi.”

Thẩm Qua nhìn thật sâu vào mắt nàng: “Nàng nói đúng, chỉ cần ta ở bên nàng, nhất định không để chuyện gì xảy ra với nàng,”

“Uhm” Chu Tước cười thản nhiên “Ta cũng sẽ không để chuyện gì xảy ra với chàng.” Nếu công tử có thể dốc lòng bảo vệ nàng, như vậy, nàng vì điều gì không thể quên mình để bảo vệ công tử.

Có thể có người vì nàng mà vượt sông băng biển lửa, thật là có phúc a.

Thẩm Qua ôn nhu mỉm cười, hôn lên môi nàng, mặt nàng càng ngày càng đỏ.

Trong lúc đang hạnh phúc tiếp nhận nụ hôn nồng nàn của công tử, trong ngực, một vật bỗng nhiên tỏa ra hơi nóng, nàng “Ồi” một tiếng. Thẩm Qua lo lắng hỏi: “Làm sao vậy?”

Chu Tước lấy từ trong vật áo miếng ngọc bội đang nóng lên: “Thứ này có chút cổ quái.”

Ngọc bội được lấy ra, phát sáng trước mắt hai người, suýt nữa bị hào quang chói mắt làm cho không mở mắt lên được. Tay Chu Tước run lên, đem ngọc bội quăng ra xa.

Ngọc bội “leng keng” rơi xuống đất.

Chu Tước lúc này mới nhớ tới đó là thứ Diêm vương giao cho nàng, nếu bị hư không biết có hậu quả gì không. Trong lòng cảm thấy hối hận, muốn xem xét lại, nhưng hào quang vẫn rất chói mắt. Đợi đến khi mắt thích ứng với ánh sáng, liền híp lại nhìn, tốt quá, ngọc bội vẫn hoàn hảo vô khuyết.

Chỉ là, sao nó lại biến hóa như vậy?

Lúc ban đầu Chu Tước nhận ngọc bội thì vẫn là bạch ngọc, mà hiện giờ lại phát ra lục quang. Chính giữa ngọc bội hải uyên đang xoay vòng như đang múa, còn bích phù hoa hai bên lại đỏ rực lên.

Thẩm Qua ném một chiếc khăn lên ngọc bội che bớt ánh sáng: “Có chuyện gì xảy ra?” Hắn chưa bao giờ gặp chuyện cổ quái như vậy, miếng ngọc lại có thể biến hóa màu sắc như vậy?

Chu Tước lắc đầu: “Ta cũng muốn biết.”

Thẩm Qua trầm mặc nửa ngày, lại hỏi: “Không phải ngọc bội của nàng sao?”

Chu Tước gật đầu: “Có người tặng ta.”

Nắm được điểm then chốt, Thẩm Qua nhìn nàng chăm chú: “Người đó là ai?”

Chu Tước cẩn thận hỏi: “Nếu ta nói là Diêm vương, chàng có tin không?”

Thẩm Qua tức giận muốn phát tay áo bỏ đi: “Nàng vẫn không thể tin ta sao?”

Cũng đoán được như vậy, Chu Tước không biết giải thích ra sao, gấp đến nỗi dậm chân, bối rối nói: “Ta nói thật chàng lại không tin, chẳng lẽ chàng muốn ta nói dối chàng mới tin sao?”

“Không cần nói dối ta, thẳng thắn nói chuyện là được rồi.”

“Ta đang nói thật a!”

Thẩm Qua xoay người: “Đủ rồi, thật vớ vẩn.”

Chu Tước đi theo hắn: “Ta biết chuyện này rất vớ vẩn. Vừa rồi chàng nói chuyện Tán Hồn chú ta cũng cho là vớ vẩn nhưng ta vẫn tin chàng. Nếu ta có thể tin, tại sao chàng không thể tin ta một lần?”

Thẩm Qua ngừng lại: “Chuyện Tán Hồn chú, gia tộc mẫu thân ta có người bị hại, cho nên ta mới xác định là có chuyện đó. Nhưng chuyện Diêm vương gì đó, ai có thể làm chứng cho nàng?”

“Dao Dao, nàng là người biết rõ mọi chuyện của ta.” Chu Tước đã quyết tâm, mang Dao Dao ra làm chứng.

Chu Tước lo lắng Thẩm Qua không tin, hận không thể lập tức mang Dao Dao trở về chứng thực lời nàng nói. Bên tai lại vang lên giọng nói: “Ta biết rõ chuyện gì của người?”

Quay đầu lại thì thấy đúng người nàng muốn tìm Phan Dao Dao, đang ngạc nhiên đứng trên ngưỡng cửa. Thì ra chuyện điều tra cũng không được thuận lợi, Thẩm Qua và Chu Tước đi rồi, sau một hồi châm chọc tiểu nha hoàn, Phan Dao Dao mới nói ý định đến đó. Tiểu nha hoàn bị nàng châm chọc khiêu khích cũng rất đau khổ, khi nghe Dao Dao nói ra ý định thì cáo lỗi rằng Châu tiểu thư không có nhà. Nàng đương nhiên không muốn tay không trở về, huống hồ nàng cũng không tin lời nha hoàn kia, vì thế cố tình xông

vào. Nhưng ở thành nam Châu gia cũng coi như là nhà giàu, bên trong lầu lầu tháp tháp, hành lang khúc khuỷu uốn lượn lung tung, cho tới khi nàng muốn bắt tỉnh không tìm được cách gì đành phần nộ đi về, muốn nhanh báo cáo tình hình cho Thẩm Qua, không ngờ vừa vào cửa, đã nghe một câu không đầu không đuôi của Chu Tước.

Chu Tước thấy nàng đến, không chút do dự hỏi: “Dao Dao, người trở về thật đúng lúc, người kể chuyện của ta cho công tử nghe đi.”

Phan Dao Dao đi qua, vươn tay sờ sờ trán nàng: “Không phát sốt à, đang mê sảng sao?”

Chu Tước không kiên nhẫn phủi tay nàng xuống: “Ta không sốt, ta thật sự muốn.”

Phan Dao Dao quay đầu nhìn Thẩm Qua: “Người thật sự muốn nghe?”

Thẩm Qua nhẹ nhàng “Ừ” một tiếng.

“Trời ơi! Tước nhi, vô dụng thôi, hắn không tin đâu.” Phan Dao Dao cố thuyết phục Chu Tước, “Ta từng nói cho tên Từ Ấu An nghe, kết quả hắn nghĩ ta trúng tà, ép ta phải uống bùa chú một tháng trời. Người biết không? Loại nước đó khó uống lắm, ta không muốn chúng ta lại chịu tội đâu.”

Chu Tước nói: “Công tử sẽ không ép chúng ta uống bùa đúng không?”

Thẩm Qua mỉm cười gật đầu.

Chu Tước bóp hai vai Phan Dao Dao: “Cho dù người khác muốn ép người uống bùa, ta cam đoan nhất định giúp người uống hết, người yên tâm đi.”

Phan Dao Dao bắt đầu dĩ lắc đầu, mang chuyện nàng xuyên không thêm mắm dặm muối kể ra. Có vài lần Chu Tước muốn cắt ngang nhưng nàng vẫn thao thao bất tuyệt, tuôn ra một tràng nhất quyết không để người khác xen vào? Miêu tả mình thành một tiểu nữ vô tội đáng thương, mà Chu Tước biến thành một Nữ quỷ ghê tởm mặt mũi hung tợn.

Cuối cùng, nàng kết luận: “Tóm lại, cuối cùng ta đã bị quăng xuống từ trên đài cao, tiếp theo là hôn mê bất tỉnh tới thời đại này.”

Nói xong, hai người đồng thời nhìn Thẩm Qua, đều muốn biết hắn nghĩ gì.

Thẩm Qua mỉm cười nói: “Chuyện không tồi.”

Hai người nhìn nhau thở dài, Phan Dao Dao nói với Chu Tước: “Thấy chưa, ta biết hắn không tin mà, người đừng uống phí tâm sức nữa.”

Trong lòng Chu Tước thất vọng tràn trề đồng thời chậm rãi điều chỉnh tâm tình, công tử không tin cũng không lạ, chuyện cổ quái như vậy, bắt hắn lập tức tiếp nhận thật sự rất khó nha. Nàng không muốn lừa hắn, cho dù hắn không tin cũng muốn nói thật với hắn.

Không ngờ Thẩm Qua lại nói: “Không, ta tin.”

Hai mắt Chu Tước sáng lên: “Thật không?”

Thẩm Qua chăm chú nhìn ánh mắt của nàng: “Vì nàng, ta sẽ thử tin tưởng.” Nếu không tin thì những chuyện cổ quái phát sinh sẽ phải giải thích thế nào?

Chu Tước vỗ vỗ ngực: “Sớm biết chàng chấp nhận được, ta đã không vất vả giấu diếm.”

Phan Dao Dao vẫn còn ôm thái độ hoài nghi: “Thẩm công tử, người thật sự tin lời ta.”

Thẩm Qua nhún nhún vai: “Thế gian rộng lớn, không có chuyện gì là không thể.”

Chu Tước nhảy lên người hắn, ôm cổ công tử: “Chàng vẫn là tốt nhất.”

Phan Dao Dao rút da gà đầy đất: “Còn làm trò ôm ôm ấp ấp, không muốn người khác sống sao?”

Chu Tước ngượng ngùng cười cười.

Phan Dao Dao liếc nhìn xung quanh, phát hiện có một chiếc khăn trên đất: “Ai mà xả rác bừa bãi vậy? Sao vứt rác lung tung a? Cho dù là trên châu dị bảo cũng không nên vứt lung tung như thế.” Xoay người định nhặt lên.

Thẩm Qua và Chu Tước đồng thời kinh hô: ” Đừng nhúc nhích.”

Nhưng lời nói quá trễ, Phan Dao Dao nhanh nhẹn nhặt chiếc khăn lên, ngọc bội lại tỏa sáng khắp sảnh đường, Chu Tước và Thẩm Qua phản xạ có điều kiện lấy tay áo che mắt, Phan Dao Dao không phòng bị lập tức bị ánh sáng mạnh làm lóa mắt, nàng hoảng loạn ném chiếc khăn về chỗ cũ nhưng cũng không chính xác chỉ che được phân nửa ngọc bội. Bất quá, ánh sáng cũng giảm hơn phân nửa. Hai mắt Phan Dao Dao đau đớn, lệ tuôn đầy mặt.

31. Chương 31

Từ lúc Phan Dao Dao bị miếng ngọc bội Chu Tước mang đến từ âm phủ làm tổn thương mắt, nàng lúc nào cũng nằm trên giường, buồn bực không vui. Tuy đại phu cũng giải thích với nàng chỉ cần một thời gian sẽ hồi phục nhưng lại coi đó chỉ là những lời an ủi, căn bản không để vào tai.

Chu Tước ấy nấy không chịu được, trong vòng một ngày lới hết đại phu ở Nam thành đến, nhưng từng đại phu đều nói cùng một ý, nghỉ ngơi một thời gian sẽ hồi phục như cũ. Từng người một đều bị Chu Tước đánh đuổi ra ngoài, nói chuyện còn không tự tin mà còn xưng thần y.

Thẩm Qua bất đắc dĩ cũng phải khuyên nhủ nàng nói là trên đời này làm gì có linh đan diệu dược, chỉ cần uống một hai ngày là khỏi? Lời đại phu nói cũng rất có đạo lý, chậm rãi điều dưỡng sẽ tốt thôi.

Lời này của Thẩm Qua khiến Chu Tước hơi an tâm. Nhưng Phan Dao Dao lại không tin lời an ủi, vừa khóc sụt sùi vừa nói, tất cả đều là ý trời, có lẽ Diêm Vương bảo Chu Tước đi vào nhân gian chính là để làm hỏng mắt nàng.

Diêm vương sao có thể rảnh rỗi như vậy a, Chu Tước nhin không được mở miệng giải thích, nhiều nhất hần chỉ biết hù dọa người khác thôi a.

Lúc này A Lai lại đi vào bẩm báo, Hoàng Tư Dị đến bái kiến.

Hoàng Tư Dị? Hần tới đây làm gì?

A Lai tràn đầy xấu hổ đứng im trước cửa: “Công tử, là ta không cẩn thận bị hần phát hiện. Hần muốn gặp người.”

Chu Tước cảm thấy mình nên học cách trở thành một nữ tử dịu dàng ôn nhu biết chăm sóc người khác, dù người đó là công tử hay Phan Dao Dao. Vì thế công tử đi tiếp vị khách không mời mà tới kia, còn bản thân thì ở lại chăm sóc Phan Dao Dao.

Chân công tử vừa bước khỏi cửa phòng, Phan Dao Dao liền hắt nước trà trong ly đi, trách cứ Chu Tước mang lại điềm xấu cho nàng. Trước kia đã như thế, bây giờ lại như vậy, chỉ cần nơi nào Chu Tước xuất hiện, sẽ khiến mình bị xui xẻo.

“Người đi đi, đi mau, ta không muốn gặp người nữa.” Phan Dao Dao dùng sức dấm vào giường, muốn phát tiết hết bất mãn trong lòng.

Phát hiện mình là nguyên nhân làm Dao Dao kích động, cũng không có cách làm cho nàng bình tĩnh, Chu Tước quyết định rời đi.

“Được, được rồi, ta lập tức đi. Vậy ngươi ráng nghỉ ngơi đi, đừng đi lung tung nha, ngươi vừa hắt nước trà đi, mấy cái chén cũng vỡ hết rồi, bây giờ ngươi không nhìn được rất dễ bị thương. Để ta kêu Lục Dung tới đây dọn dẹp đã nha.”

“Người ...” Nghe thấy Chu Tước nói phải đi, Phan Dao Dao lệ rơi đầy mặt, sờ soạn muốn xuống giường: “Người thật sự phải đi sao? Người biến ta thành ra như vậy còn không muốn chịu trách nhiệm sao?”

Chu Tước sợ nàng đâm phải mảnh vỡ trên mặt đất, vội đi tới đỡ nàng: “Người đừng đi, không phải nói người sẽ bị thương hay sao/”

Phan Dao Dao ôm lấy nàng: “Thực xin lỗi, Chu Tước, ta xin lỗi, ta vừa nổi giận với người. Nhưng người biết không, ta thật sự rất khổ. Từ Ấu An không cần ta, hấn khinh thường ta.”

Chu Tước đưa nàng tới bên giường ngồi xuống: “Không phải hấn không cần người, người không biết hấn yêu người bao nhiêu ư?”

Phan Dao Dao trào nước mắt, thút thít nói: “Không, người không biết thôi, hấn nói trên thế gian này ngoại trừ một mình hấn thì còn ai yêu ta nữa, hấn nói như vậy làm cho ta đau lắm, lòng ta rất đau.”

Nàng vừa nói vừa lấy tay xoa ngực giống như nhớ lại chuyện này làm nàng đau lòng không thở nổi.

Chu Tước luống cuống tay chân vội an ủi nàng: “Hấn ... hấn nói sai rồi, người đừng tưởng thật. Ta nhìn thấy hấn vẫn quan tâm người chỉ là không biết cách biểu đạt thôi.”

“Quan tâm ta? Cũng có lúc ta đã nghĩ vậy, ta cảm thấy mình đúng là con ngọc, sau khi bị hấn tổn thương, ta còn có thể nghĩ như vậy.” Chuyện này nàng đã giấu trong lòng lâu lắm rồi, nếu không nói ra, nàng chắc sẽ nổ tung mất: “Hôm nay người gặp tiểu nha hoàn ở Châu phủ, người nghĩ nàng ta chỉ đơn giản đã từng làm ở Từ phủ thôi sao? Không, một năm trước chính mắt ta trông thấy nàng ta không mảnh vải che thân cùng với Từ Ấu An nằm trên một chiếc giường. Bọn họ Ta thật sự ... Mỗi khi nghĩ đến chuyện đó, ta lại xấu hổ vô cùng. Ta xấu hổ vì bị Từ Ấu An phản bội, còn tưởng rằng hấn chỉ có một mình ta, ta xấu hổ vì đã yêu một người như vậy, sau khi chuyện xảy ra còn cố kiếm cớ giải thích cho hấn, có lẽ hấn nhất thời hồ đồ, có lẽ hấn gặp dịp thì chơi, có lẽ bọn họ còn chưa làm điều gì quá đáng ... Ta một mực lừa gạt chính mình.”

Nàng lắc đầu cười khổ, giống như một bông hoa nhỏ bị gió thổi cho tan tác, giễu cợt sự ngu dại của bản thân, thanh âm của nàng cũng trở nên nhẹ nhàng: “Người ta yêu, sau khi thắng cuộc thi kì vương, hấn mang theo nữ nhân kia thượng kinh. Ta chờ ba tháng, chờ chờ đợi đợi, người có biết loại cảm giác chờ đợi này không? Cô độc, dày vò, muốn tìm ai đó tâm sự, thì mới phát hiện xung quanh mình không có một bóng người. Ta chợt nhận ra từ khi yêu hấn, thế giới của ta chỉ còn mình hấn. Chỉ là, khi hấn bỏ đi thì cũng là lúc thế giới của ta trống rỗng, không còn gì hết.” Thanh âm nàng cũng dần trở nên cứng rắn: “Lúc đó, ta đã phát thệ, nhất định phải rời bỏ hấn. Mặc kệ phải trả giá đắt như thế nào, ta cũng phải rời xa hấn, tuyệt không quay đầu.”

Chu Tước nghe chuyện của Dao Dao cũng xúc động chảy nước mắt: “Nhưng người vẫn không quên được hấn?”

Phan Dao Dao nhăn mặt, trong lòng trăm loại tư vị, là thống khổ là bi thương hay mê lương chua xót, có lẽ ngay cả bản thân nàng cũng không thể phân biệt. Nàng lấy hai tay che mặt nhưng nước mắt vẫn chảy ra qua kẽ hở, thanh âm nức nở: “Ta rất mệt mỏi, vì sao yêu một người dễ dàng đến thế nhưng muốn quên một người lại quá khó khăn.”

Chu Tước định nói loại hỗn đàng này nên đi xuống địa ngục, người không nên yêu hấn như vậy.

Nhưng mà, nói vậy có đúng không?

Nói như vậy cũng chẳng giúp được gì. Tình cảnh của Phan Dao Dao là trong nhà chưa tỏ ngoài ngõ đã tường, mình là bằng hữu của nàng, nhìn được mê cục cũng nên giúp nàng tìm lối thoát.

Vì thế Chu Tước nắm chặt tay Phan Dao Dao, “Như vậy bây giờ, người muốn quên hấn đi để bắt đầu một cuộc sống mới, hay muốn cùng hấn tái hợp?”

“Ta không biết, ta thật sự không biết.” Phan Dao Dao lắc đầu như trống bỏi.

“Tự hỏi lòng người một chút, chỉ cần theo tâm của người thôi không cần lo lắng chuyện khác.”

“Đương nhiên ta muốn quên hẳn đi bắt đầu lại từ đầu, nhưng ta đã thử qua rồi, dù cố gắng tới đâu ta vẫn không thể quên hẳn. Nhưng muốn ta bắt đầu lại cùng hẳn, ta lại không thể quên chuyện hẳn phản bội ta. Ta biết bản thân rất mâu thuẫn.”

“Dao Dao, người phải biết rằng, chỉ khi hai người lựa chọn thì mới có thể tiếp tục sống, người không chịu quyết định, chỉ có thể trầm luân trong đó, như vậy người càng thống khổ hơn, một ngày nào đó người sẽ không chịu nổi đâu.”

Phan Dao Dao lại hướng Chu Tước nói: “Ta cũng hy vọng mình có thể quyết định, nhưng ta làm không được. Người không hiểu đâu, đến một ngày, nếu người và Thẩm Qua gặp phải chuyện như ta, đến lúc đó người mới hiểu hết nỗi thống khổ này.”

Nàng và Thẩm Qua sẽ gặp loại chuyện này sao? Bi thương, vô vọng, lạc lối, nàng không thích cảm giác này. Không muốn tiếp tục đề tài này nữa, Chu Tước nhìn ra chỗ khác, tầm mắt lại dừng một chỗ.

“Ông trời ơi! Đó không phải là mấy bức họa của Hoàng công tử sao?” Chu Tước đi qua bên kia chiếc giường.

“Người nói là bên kia giường sao? Nếu thế thì đúng rồi. Mấy ngày nay ta nghiên cứu đám tranh đó cũng không tìm được manh mối gì. Ta nghi người đã lạc hướng rồi. Có lẽ chỉ là mấy bức tranh hẳn vẽ chơi thôi.”

Chu Tước cầm lấy một bức tranh mở ra, phát hiện trên bề mặt đã bị thấm nước: “Người hắt chén trà làm nước thấm hết vào tranh rồi. Người không biết như vậy rất thất lễ với người chết sao?”

Phan Dao Dao sờ soạng định đi xuống giường: “Thật vậy sao? Ta không cố ý, hẳn sẽ không hiện hồn báo thù ta chứ?”

“Người lại không nghe lời rồi, không phải nói người ở trên giường đừng đi lung tung sao?”

Phan Dao Dao đứng yên không nhúc nhích, lại nghe Chu Tước kích động la một tiếng “A!”, giống như phát hiện được bí mật kinh thiên động địa, lại nghe nàng hưng phấn nói: “Thì ra là như vậy, đúng là bức tranh có bí mật. Tốt quá, nhất định công tử sẽ rất vui a.”

Phan Dao Dao vội hỏi: “Bí mật gì” Mắt nàng không nhìn thấy nên càng sốt ruột hơn.

Chu Tước cũng không ngần ngại đầu lên, chỉ lo vùi đầu vào đám tranh: “Người đừng vội, chờ chút nữa ta nói cho nghe.”

Thì ra bức tranh bị thấm nước ướt nhẹp mới làm hiện ra một mặt khác. Trách không được chẳng ai tìm ra điều gì từ đồng tranh này, nguyên nhân vì hẳn dùng kỹ thuật tranh ẩn, chỉ hiện ra khi bị thấm nước.

Phan Dao Dao không thấy hứng thú lắm nên ngồi lại lên giường: “Người gọi người tới dọn dẹp mảnh vỡ đi, để tránh ta quên mất đi xuống giường lại bị thương.”

Chu Tước kinh ngạc nói: “Người không tò mò nữa sao! Còn có tâm tư để ý đến mảnh vỡ.”

Phan Dao Dao nằm thẳng trên giường lau chùi hết nước mắt: “Ta tiếp tục đau khổ thôi.”

“Một người đau khổ nhiều không tốt, người chờ ta xem hết đám tranh này, lúc đó ta mới có thời gian đau khổ với người a.” Chu Tước đi ra ngoài bưng một chậu nước vào, sau đó nàng nhúng từng bức tranh vào đó rồi sắp tất cả lên một mặt bàn.

Phan Dao Dao đau buồn muốn chết, cho dù thân tượng của nàng, đương kim hoàng đế, có đứng trước mặt cũng chưa chắc làm nàng vui vẻ, huống chi là đám tranh ướt nhẹp kia. Ngược lại, Chu Tước ở trước mặt nàng lại lú lú rú rú không ngừng, lấy từng bức tranh xem xét, chỉ chỉ chỗ chờ.

Mấy bức tranh cũ nói về một nữ nhi con nhà danh môn vọng tộc. Trong gia tộc có người biết vu thuật vẽ bùa giết người, nhưng dần dần cũng không biết vì sao, nhiều người trong gia tộc bị bệnh rất nặng, cũng không điều tra ra nguyên nhân mà chết. Chỉ còn sót lại một gia đình ba người, hai vợ chồng và một tiểu nữ nhi. Trọng phụ cho rằng gia tộc gây nhiều nghiệp chướng nên bị trời phạt, thần linh giáng họa. Vì thế ra lệnh con gái mình không được thực hiện vu thuật để được bình an.

Bức tranh tiếp theo đều nói về việc gia đình này chuộc lại lỗi lầm nên đem tài sản giúp đỡ người nghèo, tích đức làm việc thiện. Vu sĩ cứu được một lão nhân, lão nhân cảm tạ ơn nghĩa, nguyện kết thông gia. Vu sĩ thấy tướng mạo lão nhân bất phàm, rất vui vẻ vì nữ nhi của mình đã tìm được nhà chồng tốt.

Hai đứa trẻ dần lớn lên, trở thành thanh mai trúc mã. Nàng có tình cảm sâu sắc với nam nhân đó, nhưng lúc này nam nhân lại gặp một lục y thiếu nữ, nên đem việc hôn nhân dời lại. Cả nhà vu sĩ cảm thấy nhục nhã, còn nàng ta cũng rất giận dữ quyết không từ hôn.

Nàng vì trả thù nam tử nên bí mật luyện vu thuật, diệt trừ thiếu nữ lục y.

Vu sĩ phát hiện con gái mình dính vào vu thuật trừ ếm hại người, tức giận muốn phá bỏ nhưng nàng ta không chịu từ bỏ.

Năm tháng dần trôi, chẳng mấy chốc nàng ta đã luyện thành vu thuật.

Đến đây, Chu Tước bỗng nhiên đặt câu hỏi: “Người có biết nữ nhân trong câu chuyện là ai không?”

Phan Dao Dao không nhìn thấy gì nên hướng về phía giọng nói của Chu Tước đang phát ra mà trả lời: “Còn có thể là ai. Đương nhiên là mục yêu phụ Châu Thuyền biến thái rồi.” Có lẽ vì đang hận tiểu nha hoàn nên nàng trút giận lên cả chủ nhân của cô ta, nếu tiểu nha hoàn rất đáng ghét thì mục Châu Thuyền đó cũng chẳng tốt lành gì.

Chu Tước cười nói: “Thì ra người cũng nghe, ta còn nghĩ người ngủ rồi chứ. Xem ra ta với người có cùng y nghĩ. Nam nhân kia chính là Hoàng Duy, người nói xem, Hoàng Duy thích Bích Phù hoàng hậu, lục y thiếu nữ đương nhiên chính là Bích Phù. Không biết tiếp theo chuyện gì xảy ra, hy vọng có manh mối của đá phù dung phỉ thúy.”

“Tiếp theo lục y thiếu nữ bị ác nhân trói trên một cái đài cao phơi nắng mấy ngày, sau đó có một vị nam tử anh tuấn đến giải cứu nàng, nam tử này chính là hoàng đế Văn Hoang quốc.” Chu Tước bỗng nhiên hỏi: “Bích Phù hoàng hậu đã chết rồi sao?”

Phan Dao Dao mắng nàng: “Người mới chết đó. Nàng ta hiện nay đang sống trong cung, người đừng có biến thần tượng của ta thành quả phụ, ta rất hâm mộ hai người đó nha.”

“Kỳ quái, chỗ này rõ ràng nói Bích Phù hoàng hậu dần dần biến mất trên đài cao, thần sắc ác nhân cũng dần hiện lên vẻ hoảng sợ khi chứng kiến cảnh trên đài, đây không phải nói nàng đã chết sao? Từ từ đã, phía dưới còn nói, nam nhân kia thấy thiếu nữ biến mất, thương tâm nên cũng tự tử theo. Thần tượng hoàng đế của người sao có thể chết, vậy nam nhân trong câu chuyện vốn không phải hoàng đế nha.”

“Vậy khẳng định người đã đoán sai rồi. Nàng kia không phải Bích Phù hoàng hậu, nam tử cũng không phải Hoàng đế. Đừng xem cái đó nữa, đem mấy bức còn lại xem sao.”

“Ai nha, Hoàng công tử đúng là hay thay đổi, bức tranh tiếp theo lại kể chuyện tình yêu ngọt ngào, chua xót của chính hắn nha.”

Phan Dao Dao đập lên giường: “Người khinh thường ta không nhìn thấy phải không? Nhanh xem bức tranh tiếp theo đi.”

Bức tranh lạc đề làm Chu Tước hơi nản, nàng buồn bã lấy một bức khác xem tiếp. Bức tranh đó lại khiến nàng chú ý, nàng hết sức chăm chú nhìn bức tranh kia, nội dung là một đám người bị biến thành người sói, trên người bọn họ đầy máu, hung ác dị thường còn cắn xé lẫn nhau đến khi huyết nhục lộ ra.

Trong lòng Chu tước run lên, nhớ tới cảnh tượng ở trong rừng, những nhân vật cũng tương tự nhau, nàng cảm thấy một luồng khí lạnh ập đến. Mơ mơ màng màng như lạc vào cảnh mộng, như thật như mơ, rừng rậm tĩnh lặng như tờ. Nàng đẩy cành lá sang một bên nhìn cảnh tượng trước mắt. Hơn ba mươi con ngựa đứng đó, trên lưng mỗi con đều có một nam tử đang ngựa mặt lên trời gào thét, sắc mặt họ thống khổ vô cùng, nàng trở mắt nhìn họ tự cào xé bản thân, giống như lấy dao rạch nát khắp thân thể.

Hình ảnh quỷ dị làm đồng tử nàng co rút, hai tay nắm trước ngực, ngón tay trắng bệch, nàng còn nghe thấy tiếng răng của mình va vào nhau.

Ánh trăng chiếu xuyên qua tán cây cổ thụ, trải ánh sáng trên gương mặt những người đó, chỉ thấy ánh mắt họ dần đỏ lên, đến khi tất cả đều biến thành màu đỏ ửng át như máu. Sau đó, bọn họ yên lặng cuối đầu, hai tay vươn về phía trước dần dần duỗi ra biến thành móng vuốt, họ tàn nhẫn vung tay cào xuống lưng ngựa. Đám ngựa bị đau hí lộng gào thét, bản năng sinh tồn khiến chúng hoảng loạn muốn hất người trên lưng xuống. Chỉ là, cho đến tiếng thở cuối cùng, chúng đều không thể thoát khỏi số phận, đồng loạt ngã xuống.

Rừng rậm khôi phục sự tĩnh lặng, chỉ có tiếng côn trùng kêu và tiếng thở dốc.

Lúc này có một con hắc mã từ xa phi tới, hắc mã cảm nhận được sự nguy hiểm đang rình rập, đột ngột dừng vó. Hắc y nhân kinh ngạc gìm cương, một người sói tấn công chính diện, hắc y nhân thấy tình thế không ổn, gí roi quất ngựa, hắc mã lập tức xoay người chạy đi.

Tiếng vó ngựa vang xa, hắc y nhân đi tới bảo tháp. Khi Hắc y nhân xuống ngựa, hắn cởi một tấm vải buộc bên lưng ngựa, cắt ngón tay viết lên trên mảnh vải. Sau một lúc, hắn vội vàng đem mảnh vải buộc lại vào hắc mã, gí roi quất, hắc mã hí vang một tiếng, nhanh chóng tung vó phi như bay vào màn đêm tăm tối.

32. Chương 32

Chu Tước ngơ ngác nhìn bức tranh, một cảnh tượng như hiện lên trước mặt, chân thật như vậy, giống như nàng đang hiện diện tại đó. Chợt nghe tiếng bước chân, quay đầu lại đã thấy Thẩm Qua đứng bên cạnh nàng. Thẩm Qua một thân bạch y như trước, không vương bụi trần, chỉ có ánh mắt luôn ôn nhu có vẻ ngơ ngàng, ngơ ngác.

“Công tử! Đám tranh này có vấn đề.”

Thẩm Qua cũng không ngạc nhiên, chỉ lờ nàng ra khỏi phòng Phan Dao Dao, xuyên qua khoảng sân vắng vẻ, trở về phòng nàng rồi nhìn nàng chăm chú si ngốc nửa ngày.

Chu Tước nheo mắt nhìn hắn, hắn trầm mặc không nói, còn nàng chỉ im lặng chờ hắn mở miệng. Cho tới một lúc sau, hắn không nói chuyện, nàng mới nắm tay hắn, cảm nhận được sự lo lắng trong đôi mắt hắn truyền đến, trong lòng nàng lại thấy ấm áp ngọt ngào, nhẹ nhàng hỏi: “Chàng làm sao vậy?”

Thẩm Qua im lặng cúi nhìn bàn tay trắng mịn như bạch ngọc đang nắm tay mình, sau đó bình tĩnh ngắt đầu nhìn nàng, trịnh trọng hỏi: “Nàng nói, nàng từ âm phủ tới phải không?”

Không hiểu tại sao hắn hỏi như vậy, hắn không phải đã nói tin tưởng nàng sao?

“Trả lời ta.” Thanh âm của hắn trầm thấp hữu lực, lại có chút mê hoặc. Chu Tước chìm vào thanh âm dụ hoặc kia, kim lòng không được gạt đầu.

“Như vậy, tại sao nàng tới đây.”

“Ta tới tìm người.”

“Nói cho ta biết, nàng muốn tìm ai?”

Chu Tước nhìn hắn, chớp chớp mắt: “Xin lỗi, đó là bí mật ta không thể nói với chàng.”

Thẩm Qua nhìn nàng chăm chăm, bên miệng hiện lên ý cười như có như không: “Nàng cũng biết lai lịch của miếng ngọc kia không?”

Chu Tước nhìn chiếc hộp gấm đặt trước bàn trang điểm. Vì miếng ngọc đã làm tổn thương mắt của Phan Dao Dao, nên nàng mới đem nó đặt trong hộp gấm. Bây giờ công tử lại hỏi đến nó là có ý gì? Hay hắn biết lai lịch của miếng ngọc?

Lại nghe Thẩm Qua cất giọng: “Người tới đây vì muốn giao lại ngọc bội cho người kia?”

Chu Tước hai mắt mở lớn, sững sờ không thốt nên lời.

Thẩm Qua cười khổ một tiếng: “Quả nhiên là vậy? Bây giờ hẳn là ta nên gọi Chu cô nương là Bích Phù hoàng hậu.”

Chu Tước ngạc nhiên bật cười: “Ta mà là Bích Phù hoàng hậu? Không cần lừa ta, ta sao có thể là đương kim hoàng hậu, hoàng hậu không phải ở trong hậu cung hầu hoàng đế chơi cờ sao, sau đó cùng mấy nàng phi tần chơi trò cung đấu tranh giành người yêu?”

Thẩm Qua nhìn nàng không chớp mắt giống như không muốn bỏ sót biểu tình nào trên mặt nàng, cho tới khi xác định nàng không có gì lạ mới nhẹ nhàng thở phào nhẹ nhõm: “Thật sự nàng không phải nàng ta.”

Chu Tước gật đầu đồng ý, Thẩm Qua lại nói: “Bất quá, nàng lại có khuôn mặt giống hệt hoàng hậu, còn có ngọc bội nàng ta hay dùng.”

Đây rốt cuộc là chuyện gì, lời nói của công tử khiến nàng sa vào mây mù.

Lúc đó Thẩm Qua tới phòng khách gặp Hoàng Tư Dị, trong lòng cũng chấn động. Chỉ có điều hơn phân nửa thời gian, tinh thần Hoàng Tư Dị một mõi ủ rũ, giống như người chết im lặng không nói gì.

Hắn cũng không vòng vo, nói thẳng lý do tới tìm công tử.

“Ta biết người muốn tìm đá phù dung phi thúy.”

Thẩm Qua cười đậm đậm, tầm mắt quét qua A Lai khiến A Lai sợ hãi lùi về sau một bước.

Hoàng Tư Dị mở to cặp mắt mù sương: “Ta cũng biết tại sao người lại muốn tìm nó. Nhưng ta muốn nói cho người biết, người sẽ không tìm được đâu, vĩnh viễn người sẽ không có được nó.”

Lời nói vô cùng khẳng định của hắn cũng không thể khiến người ta tin được. Thẩm Qua nhẹ nhàng giương mắt: “Ai”

Hoàng Tư Dị lão đảo đứng không vững phải dựa vào tay ghế: “Ta biết người không tin, nhưng lời ta nói khẳng định là sự thật.”

Thẩm Qua cười lạnh nhạt: “Phải không?”

“Người có lẽ nghi ngờ vì sao ta lại tự tin như vậy, vì sao ta biết người vĩnh viễn không có được nó. Bởi vì đá phù dung phi thúy mà người muốn, đã vĩnh viễn biến mất trên đời.”

“Phù dung phi thúy đã bị hủy.”

“Đúng vậy.”

Ánh mắt Thẩm Qua lóe lên: “Ta dựa vào đâu để tin người.”

Hoàng Tư Dị ngửa mặt lên trời cười một hơi, lệ nóng chảy tràn trên mặt: “Ngay cả con ta cũng đã chết, lừa người có thể làm con ta sống lại không? Công tử không muốn nghe, lão phu sẽ đi, tuyệt không làm mất thời gian của công tử.”

Thẩm Qua nói: “Sao ta biết lời người là thật hay giả?”

“Giả không thể thành thật, mà thật không thể là giả. Công tử hãy nghe ta nói hết, dựa vào trí tuệ của người, chắc hẳn phải đoán được là thật hay giả.”

Thẩm Qua ý bảo hắn nói tiếp. Hắn run rẩy ho khan một trận, thật lâu sau mới dịu lại. Hai mắt Hoàng Tư Dị nhắm hờ bắt đầu nói: “Công tử chắc cũng đã điều tra gia thế của ta. Đệ đệ của ta và đương kim hoàng đế có chút quan hệ, bởi vậy mà sinh ra một đoạn nghiệt duyên. Hắn yêu Bích Phù hoàng hậu, cũng vì vậy là từ chối hôn sự với Châu Thuyền cô nương, cũng xem là một người si tình. Nhưng hắn không đoán được, Châu cô nương vì vậy mà ôm hận, nhậm nhị bảy năm để báo thù hắn. Cuối cùng, Bích Phù hoàng hậu cũng tán tẩn trong tay nàng ta. Chuyện này còn nhiều khúc mắc, không phải chỉ một câu có thể nói hết. Yêu yêu hận hận, năng lực của ta có hạn chỉ biết có một phần câu chuyện cho nên ta chỉ có thể nói cho người những gì ta biết.”

Thẩm Qua gật gù đầu, thế nhân chỉ biết, Bích Phù hoàng hậu trong cung hưởng hết sủng ái, cũng không biết nàng đã mất từ lâu. Hoàng đế vẫn để trống chỗ nàng, phong bế tin nàng đã chết, để mọi người nghĩ

nàng vẫn còn sống. Việc này ở kinh thành vốn là bí mật. Hoàng đế mất đi hoàng hậu cũng không nạp phi, hẳn đối với nàng thâm tình không đổi. Trong kinh mọi người khi nói về chuyện này chỉ có thể thở dài một tiếng đau lòng thay cho đôi tình nhân âm dương cách trở.

“Ta thương cảm cho Châu Thuyền cô nương vô cớ bị đệ đệ từ hôn, huống hồ Bích Phù hoàng hậu đã chế, đệ đệ ta cũng nên có nữ nhân bên người để chăm sóc. Vì thế, ta mời Châu Thuyền lui tới phủ đệ thường xuyên. Châu Thuyền vì muốn đệ đệ hồi tâm chuyển ý, mười năm không oán không hận quan tâm chăm sóc hẳn, Đệ đệ yêu thi họa, nàng liền học thi họa. Tóm lại, bất luận đệ đệ nói điều gì, nàng sẽ không làm trái ý hẳn. Thời gian trôi qua, con ta cũng quen thuộc với nàng. Con ta từ nhỏ đã mất mẹ, Châu Thuyền cũng quan tâm hẳn khiến lòng ta cũng vui mừng, cũng không thấy chỗ nào kỳ lạ. Ai ngờ nửa năm trước ta phát hiện con ta làm việc luôn mất tập trung, vì thế lưu tâm hơn thì phát hiện thì ra hẳn động tình với Châu Thuyền.”

A Lai hét lên: “Người nói gì vậy, Châu Thuyền hơn quý công tử mười tuổi, đáng làm trưởng bối a.”

Thẩm Qua thấp giọng nói: “Không phải hồng nhan của quý công tử là Như Yên cô nương ở Yên Hồng lâu sao?”

Hoàng Tư Dị đau lòng: “Lúc ấy ta cũng tình nguyện đã sai nhưng mỗi khi Châu Thuyền đến, con ta luôn ngậy ngốc nhìn nàng, trong ánh mắt vừa ẩn chứa đau thương lại vô cùng tình cảm, ta thân làm phụ thân chẳng lẽ không biết hẳn nghĩ gì? Tuy rằng hẳn thường xuyên ra vào Yên Hồng lâu nhưng ta nghĩ hẳn chẳng qua đang che mắt mọi người, không ngờ phụ thân như ta lại biết. Nhưng một người luyện mộ chi tâm với người khác làm sao có thể che dấu được?”

Hoàng Tư Dị ngẩng đầu nhìn Thẩm Qua, giống như muốn tìm người khác trên thân thể công tử, trên mặt mơ hồ.

Thẩm Qua nói: “Vậy người đã làm gì?”

Hoàng Tư Dị phục hồi tinh thần: “Lúc ấy ta trách cứ hẳn trăm luân, hẳn lại không có ý hối cải, ta nghe chính miệng hẳn thừa nhận có tình cảm với Châu Thuyền, tức giận xanh mặt thật lâu cũng không thốt nên lời. Ta biết tâm ý của hẳn đã quyết nhất định không nghe ta khuyên bảo, liền quay sang Châu Thuyền kia. Châu Thuyền nghe xong cũng đáp ứng ta không gặp lại hẳn. Sau đó con ta ít về nhà hơn, còn gia nhập sông bạc.”

Thẩm Qua hơi bất mãn, Như Yên cô nương cũng có nói, nửa năm trước tính tình Hoàng công tử thay đổi lớn, không ngờ vì nguyên nhân này. Bí mật bị che dấu dần lộ ra, rốt cuộc cũng có manh mối.

Hoàng Tư Dị kể tiếp: “Ta thấy con mình cả ngày đều mất hồn, tiêu tụy khổ sở, tuy rằng rất đau lòng, nhưng vẫn trách hẳn trăm mê vu nữ, ta nghĩ hẳn sẽ dần tốt lên, sẽ vì tiền đồ của bản thân mà phấn đấu không ngờ rằng hẳn ngày càng suy sụp. Vừa lúc cuộc thi cờ vây hằng năm tổ chức, lần này ta lại là người phụ trách trận đấu nên rất nhiều việc, cả ngày bận rộn, sao có thời gian lo cho hẳn?”

Người này không quan tâm con mình, đúng là lạnh nhạt. Thẩm Qua “hừ” một tiếng.

Hoàng Tư Dị cười khổ: “Thẩm công tử nhất định cho rằng ta thiếu quan tâm tới hẳn. Bây giờ ta cũng rất hối hận, nếu lúc ấy ta quan tâm hẳn nhiều hơn, kết quả có thể sẽ khác. Đáng tiếc thời gian không thể quay lại. Ngày đó ta hận không thể đánh hẳn một trận để hẳn tỉnh ra, nhưng cuối cùng ta lại lựa chọn không quan tâm. Ta nghĩ nếu hẳn sống đến tuổi của ta, nhất định sẽ hiểu nỗi khổ trong lòng cha mẹ.”

Thẩm Qua tuy thấy Hoàng Tư Dị đau khổ cũng không muốn nghe hẳn nói thêm, lạnh giọng hỏi: “Người là người phụ trách giải đấu cờ vây hằng năm, đá phù dung phi thúy là vật gia truyền nhà người, nói rõ xem tại sao nó lại trở thành phần thưởng của cuộc thi lần này?”

Hoàng Tư Dị chưa xót nhìn công tử: “Việc này cũng có quan hệ tới người, thật ra phụ thân người, Thẩm Độ cũng có liên quan. Có thể nói, nếu không vì hẳn, chuyện này có lẽ không xảy ra.”

Lời vừa nói ra, Thẩm Qua và A Lai đều kêu lên. Thẩm Qua lớn tiếng quát: “Chớ có ăn nói hàm hồ, phụ thân ta ở xa ngàn dặm, sao có quan hệ với việc này?”

Hoàng Tư Dị cũng không để ý, tiếp tục kể: “Thẩm đại nhân biết người muốn làm ngự tiền thị vệ, nhưng quan giám khảo lại đưa cho người đề mục quá khó khăn nên đại nhân mới quyết định viết một phong thư đem đến cho ta. Người biết nội dung bức thư là gì không?”

Thẩm Qua thấp giọng hỏi: “Là gì?”

“Thư viết, đại nhân biết phù dung phỉ thúy là vật gia truyền trong gia tộc ta, cho nên hy vọng ta dâng khối bảo thạch kia ra làm phần thưởng kỳ thi đầu lần này. Đại nhân biết người có thể lấy được nó nên ngài muốn trợ giúp người nhưng không muốn người biết nên mới nghĩ ra biện pháp này.”

Thẩm Qua không tin lắc đầu: “Không có khả năng, phụ thân không thể giúp ta nhiều như vậy. Người nhất định đang gạt ta, người không thể làm thế, không thể ...”

Hoàng Tư Dị lúc này mới đứng lên, nhìn ra ngoài chậm rãi nói: “Cha mẹ thương con, đều sâu sắc trong lòng. Có lẽ đại nhân không biết cách biểu đạt tình yêu với người thôi, có người phụ thân nào lại không muốn con cái có tiền đồ vô lượng, giàu sang phú quý cả đời? Ngay như ta, ta cũng nghĩ vậy. Thẩm Đại nhân còn nói, chỉ cần ta giúp hắn lần này hắn sẽ đề cử con ta được vào Văn Hoa các học, lúc ấy ta nghĩ muốn giúp con ta phần đầu học tập để phát huy tài hoa của hắn.”

Thẩm Qua vẫn nghĩ phụ thân luôn đối xử với hắn lạnh lùng, lại không nhìn thấy mặt kia của người, luôn lo lắng thương yêu hắn, trái tim trong lồng ngực khẽ nảy lên một nhịp, cảm giác lo lắng chảy khắp thân thể.

Hoàng Tư Dị tiếp tục kể: “Ta biết miếng ngọc kia trong tay đệ đệ, vì thế tìm mọi cách năn nỉ hắn, hắn không chịu được ta van xin nên cuối cùng mới lộ ra. Thì ra năm đó phụ thân ta đã đem bảo thạch đưa cho Âm Dạ Vương, vương gia biết đây là khối ngọc trong truyền thuyết, rất hài lòng sai người làm thành một miếng ngọc bội tặng cho Tiêu Bích Phù. Cho nên mọi người đều nói là phù dung phỉ thúy. Sau này, khi Tiêu Bích Phù qua đời, miếng ngọc bội cũng mất tích theo. Cho nên, đệ đệ ta không có khối bảo thạch đó.”

Thẩm Qua híp ánh mắt, ngón tay gõ gõ mặt bàn: “Người biết phù dung phỉ thúy biến mất, cũng không còn cách nào hơn nữa người nhận dạng được miếng đá này không nhiều vì thế làm giả đúng không?”

Hoàng Tư Dị thống khổ: “Đúng vậy, đệ đệ bắt chước cách làm của ta nên cãi nhau một trận rồi bỏ đi, ta mới đầu cũng không để ý, hằng năm hắn đều biến mất một cách thần bí khoảng một hai tháng, không ai biết hắn đi đâu, tới giờ cũng chưa kể cho ta nghe. Nhưng lúc này, hắn đã không thể trở về. Ta vốn nghĩ hắn giận ta nhưng sau này ta lại nhận được thư hắn buộc trên ngựa, hắn nói hắn trúng phù chú, không bao lâu sẽ chết, hy vọng ta có thể dừng lừa người.”

Hoàng Tư Dị lại ngẩng đầu hướng về phía trước, hai hàng nước mắt chậm rãi rơi xuống: “Đệ đệ của ta, cứ như vậy mà chết. Hắn là người hiền lành, sao có thể vô duyên vô cớ bị hạ bùa chú. Khẳng định chỉ có yêu phụ Châu Thuýển oán hận mới có thể hãm hại hắn.”

Ngữ khí càng nói càng giận dữ, cơ hồ nghiêng rằng nghiêng lợi phát ra tiếng kêu, ngay cả Thẩm Qua cũng phát hiện hận ý của hắn. Thẩm Qua thở dài một tiếng, nói: “Người đúng là nghi ngờ vô căn cứ.”

Hoàng Tư Dị quay đầu, ánh mắt oán hận sắc bén trừng công tử: “Không, nhất định là ả, nhất định là ả. Gia đình ả biết vu thuật, tinh thông bùa chú. Tuy rằng thư của đệ đệ một câu cũng không nhắc tới ả, nhưng người có thể hạ bùa chú hại người không phải ả thì là ai? Nhưng ta không thể tìm ra bằng chứng, ta yếu đuối làm rùa đen rút đầu, không dám báo thù cho đệ đệ. Vì ả ta biết tà thuật, có thể giết người không nhìn thấy được, ta chỉ có thể thần phục ả nhưng ả không buông tha ta. Sau này ả không biết sao thám thính ra bí mật của ta, liền đem tin tức phù dung phỉ thúy là giả đem tung ra ngoài, ả ở trong tối châm chọc ta không tự lượng sức. Nhưng dù ta một lòng oán hận, cũng chỉ có thể nén giận thừa nhận chuyện này.”

Thẩm Qua ngơ ngác nhìn hắn thật lâu, tin tức phù dung phỉ thúy là giả hắn biết rõ người nào tung ra, nhưng phân vân không biết nên nói hay không. Cuối cùng quyết định không nói ra.

Nội đường nhất thời yên tĩnh không một tiếng động, qua một lúc, Hoàng Tư Dị chậm rãi ngồi xuống mới nói tiếp: “Ta sợ yêu phụ kia không để yên vì thế đem nghi ngờ trong lòng nói cho con ta biết, hy vọng nó có thể tỉnh ngộ không còn trầm mê. Ai ngờ con ta nghe xong lại càng đau khổ, hắn không tin lời ta nói, phủ định suy đoán của ta. Lòng ta vừa tức vừa hận không thể lập tức làm hắn thanh tỉnh. Ta chỉ có thể chờ đợi con ta từ từ rời xa ả, lại hy vọng yêu phụ tha cho nhà chúng ta.”

Thẩm Qua nghe hần nói đến đoạn này, vẻ mặt lộ ra vẻ bị thương cảm xúc lại bị kích thích lần nữa: “Đúng là thần phật không nghe được lời cầu nguyện của ta, con ta còn trẻ lại phải chết. Nhất định do yêu phụ kia hại, ả sử dụng yêu pháp hại chết đệ đệ, còn hại nốt con ta, ta hận ta hận ... Lúc trước tại sao ta lại dẫn sói vào nhà, nếu không phải vì ta, con ta sẽ không chết, hần còn trẻ như vậy còn chưa kịp hưởng thụ cuộc đời, vô duyên vô cớ mà chết, tất cả là do con yêu phụ kia, ta phải đem ả băm vằm ra, khiến ả sống không bằng chết mới hả nỗi hận trong lòng, mới an ủi được vong linh con ta.” Hoàng Tư Dị bỗng nhiên ngẩng đầu hét lên, sắc mặt dữ tợn, lộ ra oán khí. Có lẽ hần chịu cảnh người đầu bạc tiền kẻ đầu xanh, bị đả kích quá lớn nên có chút điên điên.

Thẩm Qua và A Lai thấy Hoàng Tư Dị nói chuyện nghiêng rằng, nghiêng lợi, không khỏi nhìn nhau hoảng sợ.

Hoàng Tư Dị bỗng dừng ngừng lại, ai oán nói: “Tuy rằng ta không có sức lực, không đối phó nổi yêu phụ kia nhưng ta là phụ thân nhất quyết phải báo thù cho con. Ta đã quyết định đêm nay sẽ trả thù ả. Ta biết ả tinh thông bí thuật, có thể giết người từ ngàn dặm, lần này đi nhất định hung hiểm vạn phần, không có đường về. Có câu: nhân chi tương tử, kì ngôn dã thiện. Ta không nghĩ tới việc được an táng nên mới nói hết cho người, hy vọng người có thể đề phòng yêu phụ kia, không nên đắc tội ả, bằng không, tánh mạng cũng khó bảo toàn.”

Thẩm Qua muốn nói vài câu khuyên nhủ nhưng đối phương thật sự rất kích động, càng nhận định Châu Thuyền nhất định là hung thủ giết người, cùng với sự hối hận trong lòng nhất quyết báo thù cho con. Xem vẻ mặt hần cũng biết tâm ý đã định không thể lay chuyển. Nhưng nếu không khuyên nhủ, lại khiến hần làm ra chuyện sai trái. Hôm nay hần tới đây muốn kể hết mọi chuyện ngọn nguồn, còn giúp công tử biết được phụ thân có quan tâm đến mình, công tử cũng không muốn hần gặp chuyện không may.

Hoàng Tư Dị thấy công tử không lên tiếng thì cười âm trầm: “Thẩm công tử không cần lo lắng cho lão phu. Lão sống trên đời đã đủ rồi, hiện tại chỉ hy vọng báo thù cho con sau đó đến hoàng tuyền tạ tội với hần.” Nói xong, lại khóc, hần lấy tay áo lau nước mắt rồi rút trong vạt áo một bức họa: “Đây là bức họa của Bích Phù hoàng hậu đệ đệ ta đã vẽ ra, miếng ngọc bội đeo bên hông nàng chính là phù dung phỉ thúy. Lão phu sợ dĩ có thể làm giả chính là căn cứ vào bức họa này. Đệ đệ cả đời thâm yêu Bích Phù hoàng hậu, hần từng nói, phù dung phỉ thúy xuất hiện chính là lúc Bích Phù hoàng hậu trở về. Ta không biết hần nói vậy có ý gì. Hiện giờ, ta mang bức họa đưa người, có lẽ, người có thể tìm được miếng ngọc bội.”

33. Chương 33

Thẩm Qua thuật lại một lần chuyện của Hoàng Tư Dị cho nàng nghe sau đó lại đưa bức tranh cho Chu Tước.

Chu Tước ngồi trên ghế mở bức họa ra, một lục y thiếu nữ, gương mặt tươi cười. Nàng nhìn nữ nhân trong tranh, lại lấy gương đồng soi soi, hoảng sợ sờ sờ mặt mình: “Thật giống nha.”

Thẩm Qua chỉ vào miếng ngọc bội bên hông nữ nhân: “Miếng ngọc đó nàng thấy quen không?”

Chu Tước bỏ gương đồng xuống, nói: “Không chỉ quen nha, ta nghĩ nó chính là miếng ngọc bội của ta.”

Thẩm Qua âm trầm nói: “Nếu ta đoán không sai, miếng ngọc bội của nàng chính là thứ chúng ta vất vả tìm kiếm, phù dung phỉ thúy. Nếu nó chính là phù dung phỉ thúy vậy nàng chính là Bích Phù hoàng hậu.”

“Không thể nào, không thể.” Chu Tước lo sợ quơ quơ hai tay: “Đây là vật ta mang từ âm phủ đến, sao có thể xuất hiện ở dương gian? Có lẽ chỉ trùng hợp thôi.”

Nếu là trùng hợp, người giống nhau cũng không tính, nhưng tại sao ngọc bội cũng giống như đúc?

Chu Tước chậm rãi đưa tay vuốt hình ngọc bội, trong lòng lo sợ, mắt cũng dần mờ hồ, mờ mịt.

Điều đó không có khả năng, không có khả năng.

Nàng nhớ đến khuôn mặt Diêm vương, nhớ tới hàng ngàn năm trải qua ở minh giới, nhớ tới loài hoa quen thuộc, tâm loạn như ma, cả thân mình như bị rút hết sức. Hay là, Diêm vương cử nàng đi dương gian là có ý khác? Dụng ý của hắn là gì, hắn rốt cuộc muốn làm gì? Đúng rồi, âm phủ nhiều người như vậy, tại sao hắn cố tình sai nàng tới đây, hơn nữa còn không nói cho nàng biết mục đích là gì.

Nàng không thể ở đây nữa, phải lập tức tìm được người ở Trường An, tìm được nam tử ở Trường An, Nếu đúng như lời Diêm vương nói, nàng có thể thu thập được tin tức, có thể chứng minh Diêm vương không lừa nàng. Bằng không, tất cả mọi chuyện ... chỉ là âm mưu. Mà nàng là quân cờ mà hắn tùy ý vứt bỏ.

Nàng lão đảo đứng dậy đi ra cửa, vì hoảng hốt nên đụng phải cạnh bên. Đến khi ngã vào vòng tay ấm áp, ngửi được mùi hương nam tính quen thuộc, lúc này tâm nàng mới dịu trở lại. Hơi ngược nhìn lên, nàng thấy đôi mắt sáng nước lấp lánh của Thẩm Qua, tình ý nồng đậm trong mắt hắn đã ở sâu trong lòng nàng.

“Đừng sợ, đừng sợ.” Hắn thủ thủ bên tai nàng, “Nói cho ta biết chuyện gì xảy ra.”

Nàng nắm chặt hai vai Thẩm Qua, trong mắt là tầng tầng sương mù mê mang không rõ, “Ta muốn đi Trường An, bây giờ, ngay lập tức.”

Thẩm Qua nâng khuôn mặt nàng lên: “Tại sao lại gấp như vậy?”

“Chàng không cần biết Chàng không muốn theo ta thì buông ra.”

Nàng cố dùng sức thoát khỏi vòng ôm kia, nhưng khí lực hắn rất lớn, có giãy dụa cũng vô ích, Chu Tước lấy tay đánh hắn: “Sao chàng không cho ta đi, chàng là người xấu!”

Hắn lo lắng nói: “Nàng như vậy sao có thể thượng kinh? Bình tĩnh một chút đi, nàng đã nói là thích ta mà, thích ta thì tin tưởng ta. Nàng nói cho ta biết, chúng ta cùng nhau suy nghĩ biện pháp.”

“Chàng không biết, chuyện này rất quan trọng.” Nói thế nào cho hắn hiểu đây? Nàng sống ở âm phủ lâu như vậy, không có tên cũng không có trí nhớ, chính Diêm vương giao chức Chu Tước la sát cho nàng. Tuy nàng hay lên mắng chửi hắn, oán giận hắn nhưng trong lòng nàng hắn là người thân duy nhất. Vậy mà hôm nay nàng lại cảm giác mình bị phản bội. Nàng tin tưởng hắn như vậy, hắn giao nhiệm vụ nàng cũng không từ chối. Sự tin tưởng của nàng bây giờ lại hóa thành âm mưu.

Nàng bỗng rung mình, lại nghĩ tới một khả năng khác: nhiệm vụ kia có phải muốn nàng thay thế Bích Phù hoàng hậu. Nếu như không phải tại sao đem ngọc bội của nàng ta đưa cho nàng cầm.

Thẩm Qua vuốt tóc nàng, ôn nhu nói: “Nàng không nói cho ta biết sao ta có thể giúp nàng?”

Chu Tước cố gắng kìm nén không khóc, nụ cười cũng vụn phần chua xót: “Ta không muốn trở thành Bích Phù hoàng hậu.”

Thẩm Qua dường như rất khó chịu, nhưng hắn vẫn nhẹ nhàng công khéo môi, miễn cưỡng nở nụ cười: “Chỉ cần nàng không phải, không ai bắt được nàng trở thành Bích Phù hoàng hậu.”

Chu Tước nín khóc mỉm cười: “Chàng nói đúng.”

Vì thế nàng đem toàn bộ chuyện mình ở âm phủ, tại sao lại trở thành một trong tứ đại la sát, là nhân vật bảo hộ phương Nam, trong sách cũng có ghi: Thanh long phương Đông, Bạch hổ phương Tây, Huyền Vũ phương Bắc, rêu rao một hồi. Danh xưng là Chu Tước la sát. Sau đó Diêm Vương giao nhiệm vụ cho nàng, nói nàng sẽ gặp được người hữu duyên, nhưng nàng phải đến thành Trường An, đưa nàng miếng ngọc bội giao ột người ở thành Trường An tên là Trường An, như vậy, nàng sẽ biết nhiệm vụ là cái gì.

Chu Tước lắc đầu cười khổ: “Không cần nói nữa, lão Diêm vương nhất định muốn ta thay thế Bích Phù kia. Cho dù nàng là quý phi hoàng hậu, cũng không phải ta muốn trở thành nàng. Ta không phải không có tư tưởng, không có linh hồn, vì sao lại muốn ta trở thành nữ nhân đó? Hắn không biết làm như vậy sẽ khiến ta rất buồn ... Công tử, tại sao chàng không nói gì?”

Rốt cuộc Chu Tước cũng cảm thấy Thẩm Qua bất thường, toàn thân hắn cứng nhắc lảng lảng nhìn nàng.

Chu Tước lắc lắc cánh tay hắn: “Không dám tin nha, trong lúc ta tâm sự chàng lại không nghe a, thật ... đáng ghét.”

Thẩm Qua hồi phục tinh thần, sau đó cười rất vui vẻ, như gió xuân ấm áp thổi qua mặt hồ.

Hai tay Chu Tước run rẩy chỉ hắn: “Không ngờ, chàng không biết hỏi cái. Chàng còn dám cười ta ...”

Thẩm Qua bỗng nhiên cầm hai tay nàng, nhìn chăm chú: “Nàng nói, ta có phải là người đó không?”

“Sao có thể?” Nàng thở phì phì trừng mắt nhìn hắn.

Ánh mắt Thẩm Qua phát sáng nhìn nàng: “Không chỉ như thế, ta còn có thể là người nàng muốn tìm, nam tử tên Trường An đó.”

Lời vừa nói ra, Chu Tước thoáng ghen hòng nhìn trần trời nửa ngày mới phản ứng: “Sao có thể, không phải tên chàng là Thẩm Qua sao?”

Thẩm Qua cúi đầu cười: “Tên của bản công tử đúng là Thẩm Qua.”

“Vậy sao chàng nói chàng là người ta muốn tìm. Chàng cũng đâu có tên là Trường An.”

“Ai nói ta không thể là Thẩm Qua, mà cũng có thể gọi là Trường An.”

“Công tử, chàng làm ta hồ đồ rồi, một người sao có thể có hai tên.”

Ngoài cửa sổ ánh nắng chiều hết sức rực rỡ, tia nắng nghiêng nghiêng chiếu rọi từng hạt bụi phiêu phiêu trong không khí.

Trong phòng, thanh âm nhẹ nhàng thanh thoát truyền vào tai Chu Tước: “Bởi vì ta họ Thẩm danh Qua, tự là Trường An.”

Chu Tước che miệng lại, cặp mắt xinh đẹp mở lớn, nàng nghĩ nghĩ lại chớp chớp mắt: “Trong kinh thành nhiều người tên Trường An lắm, sao ta biết đó là chàng.”

“Đơn giản thôi.” Thẩm Qua đỡ nàng đứng lên “Chúng ta lấy hai tờ giấy, ta viết địa chỉ nhà, nàng viết địa chỉ người nàng cần tìm. Chúng ta không nhìn lên đối phương viết cái gì sau đó có thể so sánh. Như vậy không phải xác định được ta có phải là người nàng muốn tìm hay sao?”

“Ý kiến hay.”

Kết quả

Trên hai tờ giấy đều viết một địa chỉ: Trường An, phố Bích Thủy, ngõ Tấn Dung, số năm mươi bảy.

“Trời ạ!” Chu Tước nhìn hai tờ giấy, “Náo loạn nửa ngày, người ta muốn tìm lại ở ngay bên cạnh. Vậy mà ta không biết.” Nàng gấp gấp hỏi Thẩm Qua, “Công tử, vậy nhiệm vụ là gì? Nhanh cho ta biết, ta muốn biết đáp án.”

Thẩm Qua thần sắc âm trầm: “Không phải nàng nói, chỉ cần hoàn thành nhiệm vụ nàng phải rời đi sao?”

Chu Tước hưng phấn quên hết mọi chuyện: “Đúng vậy! Diêm vương nói hoàn thành nhiệm vụ ta có thể thành tiên nha.”

“Như vậy ... Nàng, nàng muốn bỏ .. ta sao?” Sắc mặt Thẩm Qua tối sầm lại, nhanh chóng quay mặt đi chỗ khác, thật vất vả mới nói xong một câu đơn giản, trong lòng giống như bị thiêu đốt.

Thì ra là thế, tiên nữ sao? Như vậy, tại sao bây giờ nàng nguyện ý ở cùng hắn? Chẳng lẽ coi hắn là khăn tay thích thì vứt bỏ sao?

Chu Tước dừng nhảy nhót đi về phía Thẩm Qua. Không xong rồi, sao nàng hưng phấn tới nỗi quên công tử luôn.

“Không, ta chỉ tò mò nhiệm vụ kia là gì thôi.”

“Chỉ tò mò?”

ChuTước nặng nề gật đầu: “Đúng vậy.”

Hắn cầm tay nàng, kéo nàng lại gần hắn cho tới khi hắn nhìn sâu vào mắt nàng: “Nàng không muốn thành tiên nữ sao? Hoàn thành nhiệm vụ nàng có thể hoàn thành luôn ước nguyện cơ mà,.” Ngón tay hắn nhẹ

nhàng vuốt ve má nàng, ôn nhu cúi xuống thỏ thẻ bên tai, thanh âm lạnh thấu xương: “Nàng đúng là chỉ biết lợi dụng, nàng muốn hoàn thành nhiệm vụ rồi phát áo ra đi sao? Nàng có nghĩ tới ta hay không, tới lúc đó ta phải ngoan ngoãn để nàng bỏ ta sao?”

Cảm giác được hấn càng lúc càng dùng lực, sự đau đớn làm Chu Tước cau hàng lông mày thanh tú “Công tử, chàng hiểu lầm ta. Ta không muốn vậy đâu.”

Tay hấn nắm lấy cằm nàng, ánh mắt nguy hiểm lóe lên: “Nha, vậy nàng nói cho ta biết, trong lòng nàng đang nghĩ cái gì.”

Cho tới bây giờ công tử mà nàng quen biết, khuôn mặt tuấn tú, thanh nhã hoàn mỹ biến mất tăm, người đứng trước mặt nàng là công tử tà tứ âm lãnh kiêu ngạo, tay hấn khiêu khích vuốt dọc lưng nàng làm hô hấp nàng trở nên nóng rực theo đầu ngón tay của hấn. Mà hấn càng ngày càng dựa gần, nàng đương nhiên biết hấn muốn làm gì, nhưng mà không được, ít nhất bây giờ chưa được.

“Công tử, không được như vậy.” Trước khi chạm môi hấn, nàng nhanh chóng quay đầu đi chỗ khác, môi hấn xẹt qua má nàng lưu lại hơi thở nóng rực.

“Quả nhiên là vậy?” Thẩm Qua đẩy nàng ra, lắc đầu quay lưng, “Bây giờ giả vờ không nổi nữa đúng không? Nếu ngày nào đó nàng phải rời đi, vậy đi luôn đi. Bằng không, ta cũng không dám chắc mình sẽ làm ra chuyện gì đâu.”

“Không phải vậy.” Vội vàng ôm lấy lưng hấn, cả thân thể mềm mại dựa sát vào người công tử. Bị người ta bắt chợt ôm sau lưng, trong nháy mắt Thẩm Qua sững sờ, chỉ nghe thanh âm rầu rĩ phía sau: “Không phải vậy mà, ta không muốn bỏ đi. Ta muốn ở cùng chàng, hai chúng ta vĩnh viễn ở một chỗ nha.”

“Như vậy tại sao vừa rồi ...”

Chu Tước chuyển đến trước mặt hấn, hai tay ôm lấy cổ ngắc đầu cười: “Ta chỉ là tò mò thôi. Ta đã sớm không muốn làm nhiệm vụ kia, Dù sao chỉ cần không hoàn thành nó, tò mò một chút cũng có sao đâu.”

Sắc mặt Thẩm Qua rớt cuộc giãn ra, lộ một nụ cười.

Chu Tước kiễng chân, hôn vào môi hấn như chuồn chuồn lướt nước, cười lộ lúm đồng tiền: “Coi như chàng tha thứ cho ta rồi.”

Thẩm Qua híp mắt suy nghĩ, mặt mỉm cười, bỗng nhiên nói một câu: “Làm sao bây giờ?”

Nàng nghi ngờ hỏi: ” Chuyện gì?”

Thẩm Qua mở to mắt, dựa vào trán nàng, cười nói: “Ta cũng không biết nhiệm vụ gì hết, không thỏa mãn được hiếu kỳ của nàng đâu.”

Chu Tước buồn bực kêu to: “Lão diêm vương kia đúng là đã lừa ta!”

34. Chương 34

Rõ ràng đã tìm được người để gửi ngọc bội lại không đoán được hấn cũng không biết nhiệm vụ Diêm vương giao là gì. Quả nhiên, lão già kia ăn ở rảnh rỗi nên đi lừa nàng.

Thẩm Qua thấy Chu Tước nghiêng răng nghiêng lợi, nhíu mày nhăn nhó: “Có lẽ, hấn muốn nàng được sống một cuộc đời khác.”

“Chỉ là ta tin hấn như vậy, hấn lại dám gạt ta. Chắc chắn hấn phải trả giá vì hành vi lần này.”

Thẩm Qua lấy tay đặt trên môi nàng: “Tin ta đi, hấn cũng không muốn tổn thương nàng đâu.”

“Chỉ là chỉ là tại sao ta giống Bích Phù hoàng hậu như dục? Hơn nữa miếng ngọc bội kia cũng giống phù dung phi thủy. Hấn nhất định sắp tâm sắp đặt, nhất định có mưu đồ bất chính.”

Thẩm Qua ôn nhu vuốt tóc giúp nàng bình tĩnh lại: “Người nghĩ cũng đúng, hắc phái nàng tới tìm ta, mà ta đúng là đang cần đá phù dung phủ thủy, với lại ta cũng là người có duyên với nàng, nàng không hiểu tất cả chuyện hắc làm chỉ vì muốn chúng ta gặp nhau sao?”

Chu Tước hơi sững sốt: “Hắc thật sự nghĩ vậy sao? Không có ác ý.”

Thẩm Qua lấy tay捏捏 chiếc mũi thanh tú của nàng: “Không được nghĩ xấu về người khác như vậy a.”

“Hắc không phải người, hắc là con quỷ giả dối, hơn nữa còn là vua quỷ.”

“Được rồi, không được nghĩ xấu a quỷ nữa.”

Chu Tước hài lòng gật đầu: “Uhm, nghe chàng nói vậy, ta thấy yên tâm hơn.” Nàng im lặng dựa vào lòng hắc, xoay xoay đôi mắt đến khi chọn được tư thế thoải mái mới thôi: “Nhưng sao trong lòng ta vẫn cảm thấy bất an?”

“Như thế nào?”

“Cũng không biết tại sao ta lại cảm thấy bất an, ta không nhớ rõ, tóm lại nhất định là chuyện quan trọng nha.” Chu Tước gõ gõ đầu mình, “Ai, tại sao không nghĩ ra chứ? Ta muốn nói gì với chàng nhỉ?”

Thẩm Qua nhìn thấy bức họa trên mặt bàn, chợt nghĩ ra: “Là do bức họa của Hoàng công tử. Lúc ở trong phòng bà chủ Phan, ta thấy đám tranh bị ướt hết. : ”

Chu Tước lập tức nhảy dựng lên: “Đúng, đúng rồi, chính là cái này, ta đang muốn nói với chàng. Hoàng Tư Dị nhầm rồi, con hắc không phải do Châu Thuyền giết, ta nghĩ hắc tự sát đúng hơn.”

Thẩm Qua kinh ngạc nói: “Tự sát?”

Chu Tước gật đầu: “Đúng vậy. Ta xem qua đám tranh của hắc. Hoàng Tư Dị chỉ nhìn thấy một mặt không biết rõ hết sự thật.”

Thẩm Qua vội vàng hỏi: “Vậy đã xảy ra chuyện gì?”

Chu Tước nhớ lại một chút mới bắt đầu kể: “Hoàng công tử thầm yêu Châu Thuyền thì chàng đã biết. Sau khi chuyện này bị phụ thân hắc phát hiện. Hoàng Tư Dị vì nghĩ cho hắc nên tìm Châu Thuyền nói chuyện, Châu Thuyền đáp ứng ko gặp lại Hoàng công tử. Hoàng công tử thương tâm thống khổ nên mới lao vào cờ bạc.”

“Chuyện đó ta cũng biết.”

“Uhm, phải không? Vậy ta nói thêm chút nữa, Hoàng công tử tương tư đau khổ nên luôn lén chạy đi tìm gặp Châu Thuyền, nhưng lại không dám để nàng ta biết, không lâu sau, hắc biết được Châu Thuyền bị bệnh nặng. Là bệnh gì thì ta không biết, tóm lại là loại bệnh dính dáng đến vụ thuật không thể trị được.”

“Châu Thuyền bệnh nặng? Tại sao Hoàng Tư Dị không biết?”

“Chắc là Châu Thuyền không muốn người khác phát hiện, nàng muốn âm thầm chết đi. Bởi vậy chỉ có mình Hoàng công tử biết nàng bị bệnh thôi.”

Thẩm Qua thở dài: “Biết người yêu của mình mắc bệnh nan y chắc Hoàng công tử rất đau khổ.”

“Hắc đương nhiên là đau khổ rồi, nhưng hắc cũng không thể trơ mắt nhìn người yêu chết được. Cho nên hắc đã quyết định trộm miếng đá gia bảo có khả năng chữa bệnh, cải tử hoàng sinh phù dung phủ thủy, để cứu người yêu. Hắc lại nghe lén được phụ thân và thúc thúc nói chuyện, thúc thúc nói phù dung phủ thủy đã theo Bích Phù hoàng hậu xuống hoàng tuyền, nhưng hắc không tin. Vì vậy hắc muốn ép thúc thúc nói ra chuyện phù dung phủ thủy ở đâu nên đem phù chú bỏ vào trong rượu, sau đó đưa cho Hoàng Duy.”

Thẩm Qua hết sức ngạc nhiên: “Sao hắc biết được thuật bỏ bùa?”

Chu Tước thở dài: “Châu Thuyền thường lui tới Hoàng phủ, nàng lại tinh thông bùa chú. Hắc lại luôn ái mộ Châu Thuyền, đương nhiên cũng học được một ít.”

Thẩm Qua lạnh lùng nói: “Cho dù như thế cũng không nên phát điên mà giết người chứ.”

“Không, hần không muốn giết chết Hoàng Duy, đó chính là thúc thúc nuôi lớn hần từ nhỏ mà. Chỉ là hần muốn biết phù dung phải thúy ở chỗ nào thôi. Hoàng Duy không nghĩ ngờ hần, vui vẻ nhận rượu ngon, cùng uống với thuộc hạ. Hoàng công tử nghĩ sau khi thúc thúc uống rượu xong sẽ mang chuyện phù dung phải thúy nói ra, lại không nghĩ thúc thúc đem uống cùng thuộc hạ, cũng không ngờ sau khi bọn họ uống rượu lại lập tức rời khỏi thành nam, căn bản là không kịp hỏi vấn đề kia. Chính vì vậy mà hần lén đi theo Hoàng Duy tới khu rừng mà chúng ta đã từng tới.”

Thẩm Qua đột nhiên hiểu được: “Vậy người Hắc y nhân chúng ta thấy ở khu rừng đó chính là thúc thúc Hoàng Duy, khi đó hần đã trúng bùa. Hần thấy nàng giống Bích Phù hoàng hậu nên mới nhận nhầm, còn xả thân cứu chúng ta.”

Nghĩ đến Hắc y nhân hy sinh thân mình để cứu bọn họ, trong lòng Chu Tước cảm thấy ảm áp, nàng mỉm cười gật đầu.

Thẩm Qua nghiêm nét mặt lại: “Cho dù hần không tự tay giết chết thúc thúc nhưng khiến cho Hoàng Duy biến thành dạng người không ra người quỷ không ra quỷ thì có khác gì giết thúc thúc đâu.”

“Nhưng mà, ” Chu Tước mềm giọng, “Hần vì cứu người yêu nên mới làm vậy, huống hồ, hần cũng không biết phù chú lại có hậu quả nghiêm trọng như vậy.”

Thẩm Qua hừ lạnh một tiếng: “Nàng sao biết được, trong tranh của hần có nói sao?”

Chu Tước ngậm ngẩn cả người, không chịu phục nói: “Ta biết.”

“Được rồi, nàng nói sao cũng được, sau đó chuyện gì xảy ra ?” Thẩm Qua cũng không muốn tranh cãi với nàng nữa.

“Hần theo sau Hoàng Duy, tiến vào khu rừng đó thì bị phát hiện. Hoàng Duy nổi giận, mắng hần không nên đi theo. Hần quỳ trên đất cầu xin Hoàng Duy chỉ chỗ phù dung phải thúy cho hần nhưng vẫn chỉ nhận được một đáp án. Lúc này hần mới chấp nhận thúc thúc không nói dối. hần hối hận áy náy, rời khỏi khu rừng, lúc này lại thấy đám thuộc hạ hóa thân thành người sói. Hần rất sợ hãi không biết làm sao nên chạy trốn theo bản năng.”

Thẩm Qua hỏi: “Những điều này, nàng đều suy luận từ mấy bức tranh của Hoàng công tử sao?”

Chu Tước nhẹ nhàng “Ừ” một tiếng, “Ta nghĩ, Hoàng công tử nhất định hối hận vì đã hạ bùa chú, không thể cứu vãn được, lương tâm cắn rứt nên mới tự sát.”

Thẩm Qua thấp giọng: “Bây giờ ta mới biết thì ra bức tranh Tán Hồn chú trong phòng Hoàng công tử không phải vẽ nàng mà là Bích Phù hoàng hậu. Ta nhìn bức họa đó, lại nghĩ có người muốn ám hại nàng cho nên mới sai A Lai canh giữ tại Hoàng phủ để điều tra ra chân tướng. Xem ra, bức họa đó là bút tích của Châu Thuyền. Nhưng không biết tại sao bức họa lại xuất hiện tại phòng Hoàng công tử.” Chuyện rắc rối này chắc chỉ có mình Hoàng công tử đang dưới hoàng tuyền mới có thể giải đáp được. Đột nhiên nhớ tới chuyện gì, Thẩm Qua thầm nghĩ: “Không xong, đêm nay Hoàng Tư Dị muốn tìm Châu Thuyền báo thù, vạn nhất Hoàng công tử thật sự tự sát, hần chẳng phải gây tội ác sao?” Vì thế nói với Chu Tước: “Nàng ngoan ngoãn ở lại đây, ta ra ngoài một chút,;

Mới vừa cất bước lại phát hiện ống tay áo bị kéo, hần quay đầu lại chỉ thấy Chu Tước đang nhìn hần tỏ vẻ đáng thương: “Ta đi với chàng.”

Thẩm Qua khuyên nhủ: “Ta đi tìm Hoàng Tư Dị, nói với hần suy đoán của chúng ta. Nếu hần đã qua Châu phủ, nàng đi theo, chỉ sợ nơi đó đầy bùa chú sẽ hại tới nàng.”

Chu Tước nhẹ nhàng lắc đầu: “Ta cảm thấy mọi chuyện trên nhân gian biến hóa vô thường, mới xoay người đi một cái có thể đã mất mạng. Ta sợ có một ngày sẽ gặp chuyện như vậy, vô duyên vô cớ lại phạm sai lầm, ta cũng sợ hãi một lần tạm biệt lại cách xa cả đời. Cho nên, công tử, bất luận thế nào chàng cũng phải cho ta theo.”

Thanh âm của nàng vô lực đáng thương làm hần không nhẫn tâm.

Không nhẫn tâm thì chỉ có cách mang nàng theo, tiểu nha đầu này thật thông minh, bỗng nhiên nói một câu làm hần rất cảm động.

Hai mắt nàng sáng lên nhìn hắn: “Sống, ta cùng chàng. Chết, ta theo chàng.”

Lúc ở kinh thành, La đại công chúa cũng từng nói không biết bao nhiêu lời tương tự với hắn, khi ấy hắn chỉ thấy buồn cười không thêm để ý. Nhưng hôm nay Chu Tước nói với hắn như vậy làm trái tim hắn đập loạn lên, cảm động vô bờ không sao kể xiết. Chỉ cảm thấy trên đời này không còn chuyện gì có thể làm khó hắn, hắn tin tưởng, thật sự tin tưởng.

Chỉ cần, sống, được ở chung với nàng, chết, được cùng nàng an táng.

Trên bầu trời dưới mặt đất, chỉ cần có nàng bên cạnh chẳng còn gì đáng sợ nữa?

Thế gian lớn như vậy, dự vọng con người cũng nhiều như vậy nhưng đến hôm nay hắn mới hiểu được tất cả không thể so sánh với nàng.

Miệng hắn bất tri bất giác nở một nụ cười.

Bóng đêm phủ xuống, trong Phủ Hoàn viên, các nha hoàn đã đi thấp đèn, khắp nơi tràn ngập ánh nến.

“Nếu nàng nhất định theo ta, ta cũng phải lấy thêm một vật.”

Thẩm Qua dắt nàng về phòng hắn, tháo bảo kiếm treo ở đầu giường xuống.

Chu Tước nghiêng mặt nhìn thanh kiếm trong tay công tử, giật mình nhớ đến hắn từng kêu nó là Tình túy. Cái tên Tình túy giống như là được tình nhân tặng, hơn nữa công tử cũng rất coi trọng thanh kiếm này.

“Chàng định cầm nó đi giết người à?”

Thẩm Qua nhẹ nhàng vuốt đuôi kiếm được khảm bảo thạch, khẽ liếc nhìn nàng: “Sao nàng lại nghĩ vậy?”

“Chúng ta chỉ là thông tri cho Hoàng Tư Dị, không cần mang theo đao kiếm đâu.”

Thẩm Qua im lặng rút thanh kiếm ra khỏi vỏ, lưỡi kiếm phát quang chiếu sáng khắp căn phòng – ánh nến dường như mờ nhạt trước lực quang.

Môi hắn khẽ mở: “Tình túy trong truyền thuyết không chỉ có thể chém sát đoạn ngọc mà còn có thể trăm yêu ma quỷ quái. Mặc kệ thế nào, Châu phủ cũng rất cổ quá, gây hại cho nàng. Vu thuật bùa chú ta lại không hiểu nhiều, không sợ nhất vạn chỉ sợ vạn nhất. Đến lúc xảy ra chuyện gì mang nó theo cũng để đề phòng.”

Chu Tước chần chờ hỏi: “Kiếm này có phải tình nhân ở kinh thành tặng chàng không?”

Khuôn mặt anh tuấn của Thẩm Qua cứng lại một chút, bên miệng lộ ra ý cười: “Nàng đoán xem?”

“Ta đoán nhất định là vậy.” Nói mau có phải không!

Thẩm Qua mỉm cười, bước ra khỏi phòng, Chu Tước theo sau: “Chàng không nói cho ta biết, ta đoán đúng rồi phải không?”

“Nàng hy vọng mình đoán đúng hay đoán sai?”

“Đương nhiên ta không muốn chàng có tình nhân.”

Hắn bỗng nhiên cầm lấy tay nàng: “Tước nhi, nàng ghen sao?”

Dám cười như vậy, Chu Tước oán giận đùng đùng hất tay hắn. Công tử siết chặt tay một chút kéo nàng lại, môi kề sát tai nàng thủ thủ, hơi thở nhẹ nhàng: “Nói đi, nàng ghen hay không?”

Chu Tước giật tay ra: “Ta, ta không có.”

“Thật sự không có?” Hai mắt hắn tỏa sáng chăm chú nhìn nàng: “Nàng nói dối.”

“Hừm! Làm như ta thích nói dối lắm.”

“Ai” Thẩm Qua lấy tay vuốt cằm: “Nếu thanh kiếm này thật sự do tình nhân tặng thì sao?”

Ánh mắt Chu Tước lóe lên tia nguy hiểm bắn ra bốn phía: “Vậy chàng nên cẩn thận một chút, ta chưa bao giờ làm tiểu tam. Nếu chàng thật sự có tình nhân mà còn tán tỉnh ta, ta nhất định không để chàng sống tốt đâu.”

“Nha?” chân mày Thẩm Qua nhướng lên, “Nàng tính làm sao để ta sống không tốt?”

Lúc này nàng còn chưa nghĩ ra hành động thật sự nào. Vấn đề hần hỏi làm nàng lú lờ không trả lời được, cúi đầu trầm tư, đầu óc nhanh hoạt động tìm kiếm phương pháp trả thù.

Bộ dạng cúi đầu tính toán của nàng làm hần bật cười, nâng mặt nàng lên, vén mái tóc ra đằng sau, “Nàng ngốc, ta nói đùa thôi.”

Nàng ngẩng đầu, môi lộ nụ cười động lòng người: “Ta biết chàng không có tình nhân mà.”

Hần cúi đầu cười: “Tình nhân thì không có nhưng người tặng ta thanh kiếm này là một nữ nhân.”

Nàng cũng không buông tha hần: “Tại sao nàng ta muốn tặng thanh kiếm? Nhìn qua rất quý nha, nàng chắc chắn có tiền?”

“Nàng ta là hoàng tộc, xem như có tiền đi.”

“Hoàng tộc? Không phải có quan hệ với vua chứ?”

“Nàng ta là muội muội của đương kim hoàng thượng.”

Chu Tước hoài nghi nhìn hần, do dự hỏi: “Nàng tặng chàng bảo kiếm quý như vậy chắc là rất coi trọng chàng.”

Hần nắm tay tay nàng, mười ngón tay đan vào nhau: “Vì như vậy nên ta mới muốn đưa nàng về giới thiệu cho đại công chúa. Có thể mới khiến công chúa hiểu rõ lòng ta, mới có thể chặt đứt dây tơ tình kia.”

Lại một lần nữa nghe công tử tỏ rõ chân tình, trong lòng Chu Tước vui vẻ nhưng còn cứng miệng: “Người ta là công chúa cao quý, lại có tình ý sâu đậm với chàng, thật sự trong lòng chàng không có chút rung động nào sao?”

Thẩm Qua ngẩng đầu nhìn trời, hít thở thật sâu, sau đó mới cúi đầu nói: “Nếu nàng muốn ta có ý với công chúa, ta sẽ ngoan ngoãn nghe lời.”

Chu Tước cười mắng: “Chàng dám!”

35. Chương 35

Thẩm Qua đi đến chuồng dắt ra con ngựa màu nâu đỏ, đặt yên lên lưng ngựa sau đó khom lưng bế Chu Tước lên ngồi rồi cũng nhảy lên phía sau, hai người cưỡi chung một con ngựa.

Đêm mông mọt, bầu trời đêm đen thăm thẳm không có ánh trăng chỉ có những ánh sao sáng lấp lánh.

Thẩm Qua vội thúc ngựa, bảo mã tung bốn vó phi như gió nháy mắt đã tới nơi.

Hoàng phủ, thủ vệ báo cho họ biết Hoàng đại nhân đã đi rồi.

Thẩm Qua và Chu Tước nhìn nhau, đoán được hần đã đến Châu phủ. Xem ra bọn họ đã tới chậm một bước.

Chu Tước thấp giọng nói: “Hoàng Tư Dị hành động cũng nhanh ghê.”

Thẩm Qua lại nói: “Chỉ hy vọng chúng ta đến không quá muộn.”

Quay đầu ngựa lại hướng Châu phủ mà đi. Phía hai bên đại môn chỉ lưu lại hai vết mờ mờ, chính là nơi Thẩm Qua đã xé lá bùa. Ngõ nhỏ yên tĩnh, không một âm thanh lọt đến nơi này, phía trước cửa chỉ có ánh sáng ảm đạm của ngọc lưu ly phát ra.

Thẩm Qua định gõ cửa lại bị Chu Tước giữ lại.

“Công tử, gõ cửa cũng chỉ phí thời gian a, không bằng chúng ta trèo tường vào đi.”

Thẩm Qua nghĩ cũng phải bèn bế Chu Tước lên, hai người phi thân vượt quá bức tường. Chu Tước định khen công phu của hắn thì thấy một nha hoàn đang cầm đèn lồng đi tới.

Thì ra là tiểu nha hoàn gặp ngày hôm qua.

Chu Tước thầm nghĩ không tốt, hôm nay xuất môn không xem hoàng lịch gặp vật cản giữa đường, ngẫu nhiên làm chuyện xấu cũng bị bắt gặp a. Trong lòng âm thầm nghĩ cách bao biện.

Tiểu nha hoàn dường như không bị bất ngờ, hành lễ với bọn họ rồi mới ôn nhu nói: “Chủ nhân nhà ta nói, tối nay có khách quý đến, lệnh cho ta tới đây tiếp đãi.”

Hai người nhìn nhau, sắc mặt tràn đầy kinh hãi. Nàng ta sao có thể biết tối nay bọn họ leo tường, thật là cổ quái. Nếu như vậy cũng có nghĩa Hoàng Tư Dị còn chưa tới đây.

Ngọn đèn chiếu lên người nha hoàn, vẻ mặt nàng ta ngây thơ vô tội, thoạt nhìn có vẻ không ác ý. Nàng khẽ cười nói: “Mời hai vị theo ta.” Nàng ta đi trước dẫn đường.

Thẩm Qua nắm chặt tay Chu Tước, cúi đầu nói nhỏ vào tai nàng: “Châu Thuyền hận Bích Phù hoàng hậu thấu xương, mà khuôn mặt nàng lại rất giống hoàng hậu. Nếu nàng ta thấy nàng, chắc sẽ nhận lầm, đến lúc đó không biết có thể xảy ra chuyện gì. Không bằng để ta đi trước giải thích rõ ràng rồi nàng hãy vào được không?”

Chu Tước nghiêng đầu nhìn hắn nửa ngày, miệng cũng nhoẻn cười: “Đi nhanh về nhanh.”

Thẩm Qua đi sau nha hoàn, nàng ta cầm đèn lồng đi trước vượt qua nhiều đường nhỏ quanh co khúc khuỷu, mảnh sân chung không có chút hoa cỏ nào mà chỉ đặt toàn thú đá lớn nhỏ trong viện. Trong ánh sáng nhấp nhোang của đèn lồng, hắn thấy tảng đá có vẻ loang lổ. Đưa tay sờ thử thì ra toàn là hồ dán. Đường như mấy bức tượng này có giấy dán lên nhưng không biết sao lại xé đi.

Tiểu hoàn thấy hắn đứng trước tượng đá, nhìn chằm chằm vào vết hồ dán thì nói nhỏ: “Chủ nhân nhà ta biết có khách quý tới chơi, chỉ sợ làm kinh động quý nhân nên đã sai ta xé hết mấy lá bùa.”

Thẩm Qua càng nghi ngờ, nàng ta biết bùa chú gây hại cho Chu Tước nên mới sai người xé bỏ? Nếu đúng như lời nha hoàn nói, rõ ràng là không có tâm hại người hoàn toàn là ý tốt. Nhưng tại sao lại làm vậy?

Xuyên qua con đường nhỏ, lại tới một dãy hành lang uốn khúc. Cứ theo phía đông mà đi, ước chừng khoảng nửa chung trà thì tới nơi.

Tiểu hoàn đứng trước căn phòng, thấp giọng nói: “Chủ nhân đã đợi lâu, thỉnh công tử mau vào.” Nói xong thì xoay đầu rồi đi, chẳng mấy chốc thì mất dạng trong bóng đêm.

Thẩm Qua hơi do dự, không biết Châu Thuyền muốn làm gì. Tay đẩy cánh cửa, đợi ắt thích ứng với ánh sáng lúc này hắn mới phát hiện căn phòng tràn ngập ánh nến nhiều như sao trên trời, ở giữa có một bậc thang kéo dài cao tới năm thước dẫn đến một cái đài cao ở giữa phòng.

Ngồi ngay ngắn trên đài là một hắc y nữ tử, thân hình mảnh mai gầy yếu, mái tóc dài xỏa tung phía sau người, ánh sáng của những ngọn nến chiếu lên giống như một bông hoa màu đen đang nở rộ.

Sắc mặt nàng ta tái nhợt, bên môi lại thấp thoáng nụ cười, dù được che đậy nhưng dù ít dù nhiều cũng tỏa ra tà khí cổ quái.

“Khách quý từ xa mà đến, không thể tiếp đón cẩn thận, có chỗ nào thật lễ, xin thông cảm cho gia.”

Tiếng nói nữ tử khàn khàn, giống như lâu rồi cũng chưa mở miệng nên tiếng phát ra chữ được chữ mất.

Thẩm Qua đáp lễ: “Tại hạ là Thẩm Qua, mạo muội tới thăm, mong rằng Châu ... tiên bối thứ lỗi.” Lúc nói đến danh hào của nàng, hắn có chút do dự, gọi là Châu cô nương, nàng hơn hắn đến 10 tuổi, có vẻ không được tôn trọng. Nhưng nàng ta cũng chưa kết hôn, không thể gọi là phu nhân đành phải xưng là tiên bối.

Châu Thuyền cười nhạt nói: “Bằng hữu đang ở ngoài cửa, sao không vào đi?”

Lời vừa nói ra khiến Thẩm Qua nghi hoặc, hốt nhiên giật mình thì thấy Chu Tước đang chậm rãi tiến vào phòng, đầu cúi xuống không dám nhìn hắt.

Quả nhiên, nàng không phải người ngoan ngoãn nghe lời. Biết rõ trên núi có hổ mà còn cầm đầu lao vào. Nàng xuất hiện thế này, Châu Thuyền lại có hận ý với hoàng hậu không biết sẽ xảy ra tại họa gì đây.

Thẩm Qua nắm chặt chuôi kiếm, chỉ đợi Châu Thuyền xuất chiêu sẽ lập tức cản lại.

Châu Thuyền vẫn an tĩnh ngồi trên đài cao, khẽ mỉm cười nhìn Chu Tước, sau đó mới chậm rãi nói: “Người về rồi, ta chờ người lâu quá.” Thanh âm khản thiết giống như nàng ta thật sự chờ đợi.

Khẳng định nàng ta đã lầm Chu Tước với Bích Phù hoàng hậu, nhưng không rõ vì sao lại không có hận ý mà ngữ khí giống như gặp mặt bạn cũ hàn huyên. Chu Tước xin lỗi lắc tay: “Kỳ thật ... Kỳ thật ta không phải người người nghĩ.”

Châu Thuyền nói: “Người cho là ta nhận lầm người thành ai ?”

Chu Tước không chút do dự đáp: “Bích Phù hoàng hậu”

Châu Thuyền cười khê: “Ta cũng không nhận lầm người”.

Chu Tước vừa lòng gật đầu: “Vậy thì tốt.”

Châu Thuyền giương mắt nhìn Chu Tước chăm chăm, năm tháng vẫn không lưu lại dấu vết trên mặt nàng ta chỉ là thân hình kia rất gầy giống như một cái cây khô bị rút hết sinh khí. Nàng ta hơi co rúm khoe miệng: “Nhưng ta biết, người là nàng cũng không phải là nàng.”

Chu Tước cau mày: “Người khiến ta hồ đồ.”

“Ngày xưa Già Diệp tôn giả niệm hoa vi tiểu, một niệm thành Phật, một niệm thành ma. Thành Phật hoàn thị thành ma, tất cả chỉ tại ý niệm con người. Người không phải là Tiêu Bích Phù, vì điều đó đã trong ý niệm của người.” (Mọi người muốn biết thêm thì tham khảo www.budsas.org/uni/u-phatvathanhchung/pvte-206.htm, kể về sự tích nhà Phật / Câu thành Phật hoàn thị thành ma có nghĩa là thành Phật nhưng cũng thành ma)

Chu Tước nghe không hiểu: “Phật ý thâm sâu diệu ảo, có thể nói đơn giản hay không?”

Thẩm Qua nghe đến đó, lòng hắt trảm xuống, hắt vốn tin rằng Chu Tước không phải Bích Phù hoàng hậu, nhưng hôm nay lại bị nữ nhân này làm cho sự hoài nghi nổi lên. Nhưng Châu Thuyền vốn hận Bích Phù hoàng hậu, có lẽ nàng ta cố ý nói những lời này, không thể tiếp tục để nàng ta làm cản được. Vì thế hắt cắt đứt cuộc trò chuyện của hai người, chấp tay nói: “Châu tiên bối, chúng ta đến để báo cho người biết một tiếng, Hoàng Tư Dị đại nhân có ý làm hại người, người cần phải cẩn thận.”

Nghe nói có người muốn hại mình, Châu Thuyền cũng không sợ hãi, nét mặt không thay đổi vẫn như trước thấp thoáng nụ cười. Nàng ta nghiêng đầu, cặp mắt trong sáng nhìn Thẩm Qua một cách thú vị: “Người thích vị cô nương này ư?”

Đột nhiên bị một nữ nhân xa lạ vạch trần tâm sự của mình, trên mặt Thẩm Qua hơi ửng hồng.

“Đáng tiếc, thật đáng tiếc.” Châu Thuyền lắc đầu nhẹ thở dài, thanh âm khàn khàn cuối cùng như ẩn chứa cảm giác tiếc nuối.

Chu Tước trầm nghĩ: không biết nàng ta tiếc cái gì? Lại nghe Châu Thuyền tiếp tục nói: “Hết thấy chuyện yêu đương đều là do duyên phận, có hợp thì có ly, vô thường không ước định. Nhân duyên nhi hợp, nhân duyên nhi diệt. Chuyện trên thế gian, đại khái đều như vậy.” (Thuyết pháp Thập nhị nhân duyên trong đạo Phật).

Trong lòng Thẩm Qua tràn đầy tức giận, chúng ta có ý tốt đến báo cho người biết có người hại người, người lại trù ếm chúng ta toàn điều xấu “vô thường không ước định”, “nhân duyên nhi diệt”. Trên mặt hắt cũng không biến sắc, khoe miệng mỉm cười: “Châu tiên bối nhất định nhớ tới Hoàng Duy tiên bối nên trong lòng mới bị thương phát ra lời đau khổ.”

Thần sắc Châu Thuyền vốn đang bình tĩnh, nhưng Hoàng Duy vốn là người nàng yêu cả đời, đột nhiên có người nhắc đến hắn, trên mặt cũng không giữ nổi vẻ an nhàn: “Hoàng Duy ... Người cũng biết chàng sao?”

Thẩm Qua cầm tay Chu Tước, thấp giọng nói: “Hắn đã chết.”

“Cái gì!” Châu Thuyền hét lớn, lão đảo từ trên đài cao bước xuống, từng bước từng bước một vừa đi vừa quát: “Người nói cái gì?”

Chu Tước bị thần sắc dữ tợn của nàng dọa cho sợ hãi bèn núp sau lưng Thẩm Qua. Thẩm Qua nhẹ giọng nói: “Hắn bị Hoàng công tử hạ bùa chú.”

Ánh mắt Châu Thuyền muốn nổ tung: “Người nói thật sao?”

Thẩm Qua kể lại chuyện Hoàng công tử kể lại mọi chuyện trong tranh, còn bỏ đi chuyện Hoàng Duy xả thân cứu hắn và Chu Tước.

Châu Thuyền nghe được Hoàng công tử vì bệnh của nàng ta nên nhẫn tâm hạ độc thúc thúc, không khỏi rơi lệ, khóc ướt cả vạt áo. Lại nói “Oan nghiệt, oan nghiệt.”

Sau khi nghe được Hoàng Duy chết thảm thương như thế nào, thân hình nàng lão đảo không chống đỡ nổi, cuối cùng đành ngã ngối trên đất, khuôn mặt thống khổ bị thương, giống như đang chịu liệt hỏa thiêu đốt.

Nàng đối với Hoàng Duy là một tấm chân tình, tuy hắn từng làm nàng thương tâm nhưng sâu trong lòng nàng vẫn luôn cầu chúc hắn cả đời bình an khoái hoạt, Nay bỗng có người cho nàng biết hắn đã chết, nàng cảm thấy tuy không phải do chính tay mình giết hắn nhưng hắn cũng vì nàng mà chết. Cứ nghĩ như vậy buồn thương không chịu nổi.

Thẩm Qua thấy nàng ta ngồi trên mặt đất ai oán nức nở, bộ dạng như tiêu hồn phách tán. Vốn nghĩ nàng ta bị người mình yêu từ hôn sẽ sinh ra oán niệm với hắn ta, cả đời nàng chưa được hắn yêu bao giờ, nhưng hôm nay nghe được tin người đã chết, lại không kìm nổi bi thương, cũng đủ biết nàng ta thâm tình như thế nào. Nghĩ đến đây, cũng sinh lòng thương cảm với nàng. Công tử đang nghĩ kể nốt chuyện Hoàng công tử vì áy náy mà tự sát, nhưng nhìn nữ nhân gào thét trước mắt, một chữ cũng không thốt lên được.

Chu Tước không đành lòng cúi xuống an ủi nàng: “Người cũng đã mất, huống chi người chết không phải đã hết, qua cầu Nại Hà, uống một chén canh Mạnh Bà, hắn có thể đầu thai chuyển thế bắt đầu cuộc sống mới, đối với hắn mà nói cũng không phải không tốt.”

Thẩm Qua không biết nên khóc hay nên cười: nha đầu ngốc này, lúc người ta đang thương tâm sao có thể nói như vậy.

Quả nhiên, Châu Thuyền đang trong cơn u mê, trong lòng hỗn loạn cực kỳ ngược đầu lên nhìn Chu Tước, chỉ là ánh mắt không tập trung một chỗ mà như đang hồi tưởng thời thơ ấu cùng Hoàng Duy là hai đứa trẻ vô tư, thời gian ảm áp nhất cuộc đời, trên mặt nàng lộ ra nụ cười si ngốc mê mang. Bỗng nhiên khuôn mặt Hoàng công tử hiện ra, là một thiếu niên ân cần quan tâm chăm sóc mình, chuyện cũ ào ào kéo đến, thân mình run lên, tinh thần hồi phục lại, nàng nghĩ tới chuyện Hoàng Duy đã không còn trên thế gian, miệng vết thương lại một lần nữa nứt toác ra.

Thẩm Qua cao giọng nói: “Châu tiền bối, Hoàng Duy tiền bối có lưu lại di thư cho đại ca của hắn, hắn có thể nói ra người nào đã hãm hại nhưng hắn lại không làm vậy. Ta nghĩ hắn cam tâm tình nguyện nghĩ chuyện này giống như số phận an bài, nhất định không hy vọng người vì hắn mà thương tâm khổ sở.”

Châu Thuyền ngẩng đầu, khuôn mặt ràn rụa nước mắt, thanh âm nàng run rẩy: “Chàng ... chàng thật sự nghĩ vậy sao?”

36. Chương 36

Châu Thuyền đột nhiên biết được tin Hoàng Duy chết, cõi lòng nàng tan nát. Tâm thần đang đau khổ nghe được lời an ủi của công tử nên cũng hơi an định: “Đúng vậy, Hoàng công tử là cháu trai của hần, hần không có con, nên thương cháu như con. Huống hồ Hoàng Tư Dị là đại huynh của hần, trên thế gian này, cháu trai và Hoàng Tư Dị đều là người thân duy nhất của hần. Hần sao lại nhẫn tâm làm cho người thân vì cái chết của hần mà hối hận, áy náy?”

Châu Thuyền nhắm mắt, suy nghĩ nửa ngày, cuối cùng mới giật mình cười chua xót: “Cuối cùng ta cũng hiểu vì sao Hoàng nhi lại chết. Thì ra dù thúc thúc của hần đã tha thứ nhưng hần không thể tha thứ cho sai lầm của mình nên mới tự sát để bù lại mọi chuyện.”

Thẩm Qua và Chu Tước nhìn nàng im lặng không nói gì, ánh nến lay động chiếu sáng căn phòng như ban ngày nhưng cũng không thể chiếu tới nơi sâu thẳm trong lòng Châu Thuyền.

Lúc này, tiếng bước chân phá vỡ bầu không khí tĩnh lặng, tiểu nha hoàn đứng ở bên ngoài nói: “Chủ nhân, Hoàng Tư Dị đại nhân tới chơi, xin hỏi có tiếp kiến hay không?”

Chu Tước nói với Châu Thuyền: “Tốt nhất người đừng gặp hần, hần đều nghĩ cái chết của Hoàng công tử và Hoàng Duy đều do người làm, lần này hần tới chơi không phải chuyện tốt. Hay để chúng ta gặp hần, kể cho hần nghe mọi chuyện để hần có chuẩn bị rồi hai người hãy gặp nhau giải tỏa hận thù. Người cảm thấy được không?”

Châu Thuyền nghiêng đầu suy nghĩ: “Chủ ý của người không tốt.”

“Phải không? Ta thấy rất tốt mà.” Chu Tước cười cười. “Hiện tại đầu óc người đang rối loạn, hoàn toàn không hiểu tình hình, cho dù người không muốn ta cũng phải làm. Bởi vì đây là biện pháp duy nhất.”

“Người không thể làm vậy. Đây là chuyện của ta.” Ánh mắt Châu Thuyền lóe sáng nhìn nàng.

Chu Tước mỉm cười: “Xin thứ cho ta vô lễ, ta tính làm gì là chuyện của ta. Công tử, chàng nói xem.”

Sau một khoảng tĩnh lặng, Thẩm Qua đang định cất tiếng nhưng Châu Thuyền cắt đứt lời nói của hần: “Thẩm công tử, người nhất định muốn biết lai lịch nữ tử này. Ta nghĩ ta có thể cho người đáp án.”

Chu Tước lập tức nhìn hần: “Công tử, chàng không được tin nàng ta. Tóm lại nàng ta đang nói hư nói vượn. Chàng xem đi, nếu nàng ta thật sự có bản lĩnh nhìn trước tương lai, có thể biết được lai lịch của ta, vậy sao không bỏ chút thời gian đoán cho chính bản thân nàng ta, hoặc là, đoán cho Hoàng Duy thì có lẽ người nàng yêu đã không chết. Tất cả mọi chuyện đều chứng minh, năng lực của nàng ta chỉ đáng làm xiếc thôi.”

Châu Thuyền nghiêm mặt nói: “Đó là vì, mười năm qua ta chỉ làm một việc đó chính là tìm người trở về. Mà bây giờ, ta đã tìm được rồi.”

Chu Tước lắc đầu: “Người người muốn tìm là Tiêu Bích Phù, không phải ta. Cho dù ta và hoàng hậu giống nhau cũng không thể nói chúng ta là một người. Ta không có trí nhớ, không có tư tưởng, không có kỷ niệm của nàng ta. Ta và Hoàng hậu là hai người khác nhau. Các người muốn ta nói bao nhiêu lần mới hiểu được hả?”

Một bàn tay ôm lấy Chu Tước, hơi thở ấm áp truyền tới, Thẩm Qua cúi đầu nói nhỏ vào tai nàng: “Không cần kích động, ta tin nàng mà.”

Chu Tước thoáng yên tâm, Thẩm Qua lại nói: “Nhưng mà ta cùng Châu Thuyền muốn nói mấy câu, nàng có thể ra ngoài trước được không, nha?”

Chu Tước hoài nghi hỏi: “Chàng muốn nói gì với nàng ta? Không phải đã nói xong hết rồi sao?”

Thẩm Qua ôn nhu nhìn nàng: “Chính là vài câu an ủi thôi, ta cam đoan sẽ không tin tưởng bất cứ thứ gì nàng ta nói.”

Ánh mắt Chu Tước thoáng qua sự nghi ngờ nhưng nàng vẫn bước khỏi phòng.

Đến khi xác nhận nàng đã đi, Thẩm Qua mới hỏi: “Châu tiền bối, tại sao ngươi lại không để chúng ta kể rõ cho Hoàng Tư Dị nghe mọi chuyện?”

Châu Thuyền cúi đầu cười: “Giải thích cái gì? Cho hắn biết, đệ đệ của hắn bị con hắn giết? Cho hắn biết, đứa con duy nhất của hắn làm việc đại nghịch bất đạo? Ngươi nghĩ rằng hắn có thể chấp nhận việc này sao?”

Thẩm Qua cảm thán: “Nếu không nói rõ ràng, hắn sẽ vĩnh viễn nhận định ngươi là hung thủ. Chẳng lẽ ngươi tình nguyện gánh tội danh này sao?”

“Dù sao ta cũng không còn sống bao lâu nữa. Cho dù vác tội danh này cũng không sao.”

Thẩm Qua ngậy người một chút: “Không ngờ Châu tiền bối lại tốt như vậy.”

Châu Thuyền cười khổ lắc đầu: “Chưa có người nào khen ta như vậy.” Cúi đầu nhìn hai tay mình: “Ngươi xem, đôi bàn tay này nhìn qua thật vô hại nhưng không biết bao nhiêu người đã chết dưới tay nó, hằng chục hằng trăm hay hàng ngàn người. Ta cũng không đếm nổi, ngươi không thấy máu dính trên mặt không người thấy mùi máu tươi, vậy có thể chứng minh là ta không giết người sao? Mỗi tội lỗi ta phạm phải ta đều ghi nhớ trong đầu.”

“Tiền bối muốn lấy việc này để chuộc tội lỗi trong quá khứ sao?”

“Bây giờ mỗi ngày ta sống trên đời đều là chuộc lỗi. Ta không muốn các ngươi nói chuyện này ra là bởi vì Hoàng Duy, nếu hắn không muốn làm huynh trưởng đau khổ thì ta đương nhiên phải hoàn thành tâm nguyện của hắn.”

Thẩm Qua nhìn bóng hắn được ánh sáng của nến làm cho lớn lên đang nhẹ nhàng bước đến cạnh Châu Thuyền: “Nếu như vậy, ta sẽ được lợi gì?”

Nét mặt Châu Thuyền âm lãnh, thản nhiên nhìn hắn nói: “Ta biết ngươi đang suy nghĩ điều gì?”

Thẩm Qua nhướng mày: “Nha?”

“Nếu ta nói cho ngươi biết, các ngươi đến cuối cùng vẫn không thành, ngươi còn muốn biết đáp án không?”

“Ta không tin tưởng lời tiên đoán.”

Châu Thuyền nhếch miệng cười: “Ta sớm phải biết người nào yêu phải nàng ta đều không thể khống chế chính mình mà rơi vào bẫy tình.”

“Nàng ... thật sự là Bích Phù hoàng hậu.”

“Bây giờ không phải.”

Thẩm Qua ngẩn người: “Ý ngươi là gì?”

Châu Thuyền dừng tầm mắt ở chỗ một ngọn nến: “Người có ba hồn bảy phách, thiếu một phách, sao có thể xem là người.”

Thẩm Qua há miệng thở dốc: “Ngươi nói nàng chỉ có ba hồn sáu phách?”

Châu Thuyền gật đầu: “Nếu ta đoán không sai, thể chất nàng nhất định âm hàn. Chỉ khi ba hồn bảy phách tụ về một chỗ, lúc đó dương khí mới cuộn cuộn tụ về thân thể. Đến lúc đó, trí nhớ sẽ trở về, Bích Phù hoàng hậu mới được coi là hồi sinh.”

Thẩm Qua lạnh lùng nhìn nàng ta, trong lòng bán tín bán nghi: “Cho dù là vậy, nàng đã gặp ta nên sẽ có một cuộc sống khác.”

Châu Thuyền cười lạnh: “Ngươi cho là ngươi đang đấu với ai? Lý Dạ cửu ngũ chí tôn, ngươi dám cướp đi thể tử của hắn?”

“Nàng đã sớm quên hết mọi chuyện, nếu trên trời an bài cho nàng gặp ta, tự nhiên có đạo lý của nó.”

“Có đôi khi, trên trời an bài cho ngươi gặp được thứ ngươi mơ ước là để một ngày cướp nó khỏi tay ngươi. Loại chuyện này, ta thừa kinh nghiệm. Có lẽ không lâu sau, ngươi cũng sẽ gặp phải thôi.”

“Lựa chọn khác nhau, vận mệnh đương nhiên không giống. Ta sẽ không để mình dẫm vào vết xe đổ của người.”

Châu Thuyền nhìn hắn, như đang ngâm cứu thứ gì đó, ý cười hiện lên bên khóe miệng nài: “Hay là chúng ta đánh cuộc?”

Thẩm Qua lạnh lùng nói: “Ta không phải dân cờ bạc, cũng không có thói quen đánh cuộc cùng người khác.”

Châu Thuyền nhất quyết nài ép: “Người sợ thua.”

Thẩm Qua nghe được ý mỉa mai trong giọng của nàng ta, khoanh tay đứng nhìn: “Tùy người nghĩ thế nào cũng được,”

“Ta nhớ Tiêu Bích Phù từng nói, nàng ta thích hải uyên, người có biết vì sao không?”

Thẩm Qua quay mặt chỗ khác không nói.

Châu Thuyền tiếp tục kể: “Bởi vì hải uyên là loài chim chung thủy, chim đực và chim cái khi đã kết đôi, dù chết cũng không lìa. Vận mệnh của Bích Phù và Dạ đế đã được buộc dây tơ hồng dây dưa không đứt, tình yêu của người không đủ để nàng từ bỏ hắn đâu. Tiêu Bích Phù rõ ràng chính là nàng, một khi nàng nhớ lại chuyện cũ, nhất định bỏ người trở lại với Dạ đế, người cần gì phải ...”

Thẩm Qua lạnh lùng cắt ngang nàng ta: “Bây giờ ta khẳng định người đang nói láo. Thực xin lỗi, ta không cần phải ... nghe thêm nữa.”

Châu Thuyền ngẩn ngơ: “Đúng rồi, sao người chấp nhận được. Thôi người đi đi.”

Thẩm Qua thản nhiên nhìn nàng ta một cái rồi bước về phía cửa.

“Thẩm công tử.”

Thanh âm gọi với hắn lại mang theo sự khẩn cầu van xin.

Hắn đứng lại.

“Người không cần đem chân tướng nói cho Hoàng đại ca biết, cứ để hắn nghĩ ta là hung thủ, được không?”

Hắn quay người lại, nhìn nàng: “Đây là yêu cầu của người?”

Nụ cười lộ ra trên gương mặt Châu Thuyền như liên hoa nở rộ: “Đúng, như vậy ta mới có thể thanh thản đi gặp chàng.”

Thẩm Qua chấn động, Hoàng Duy phụ bạc nàng nhưng nàng lại yêu hắn một đời. Một nữ nhân tốt với hắn như vậy, nếu trên trời cho hắn cơ hội lựa chọn lại, không biết hắn có thể dừng động lòng với Bích Phù hoàng hậu không?

Lúc ra ngoài cửa, thân ảnh mềm mại của Chu Tước cách đó không xa, lòng công tử đã có đáp án. Thì ra, nguyên nhân là do tâm sinh ra, một khi đã yêu, cho dù biết vận kiếp bất phục cũng không hối hận kiếp này đã được gặp nàng.

Hai ngày sau, tin Châu Thuyền chết được truyền tới.

Lúc này mắt của Phan Dao Dao đã gần hồi phục hoàn toàn, Chu Tước đang ngồi nghiêng ngửa ở lầu hai của Lưu Tiên Cư: “Đã nói với người là chỉ tạm thời mất thị lực thôi mà, người lại làm như trời sập khóc suốt suốt.”

Phan Dao Dao mặt ửng đỏ: “Nếu người cũng bị mù giống ta, chỉ sợ còn nháo hơn đây chứ.”

“Phi, phi, phi, miệng quạ đen, người mới bị mù đấy.” Chu Tước cúi người nhìn đám người nhộn nhịp trên phố, bỗng nhiên có một bóng người quen thuộc, buột miệng nói: “A? Nàng ta sao lại ở đây?”

Phan Dao Dao thanh thoi nhấp một ngụm trà mới hỏi: “Rốt cuộc là ai mà làm người hứng thú như vậy?”

Chu Tước cười hì hì, ánh mắt hơi né tránh: “Không có gì, không có gì.”

Phan Dao Dao định nhìn ra cửa sổ thì bị cây quạt của Chu Tước ngăn trước mặt: “Bên ngoài chỉ có phàm nhân, có gì hay mà xem. Chúng ta nên thưởng trà đi, người vừa nói loại trà này tên gì đấy nhỉ ...”

Phất tay hất chiếc quạt ra một bên, Phan Dao Dao liếc Chu Tước: “Đừng có chọc ta.”

Chu Tước đang muốn cản lại nhưng không kịp nữa rồi.

Phan Dao Dao từ khi liếc nhìn rơi vào trầm mặc.

“Người có sao không?” Chu Tước lấy tay hươ hươ trước mặt Dao Dao.

“Không sao.”

“Thật sự.”

“Thật.” Một giọt lệ tràn ra từ khóe mắt rơi xuống mặt bàn.

“Tiểu nha hoàn tới tìm Từ Ấu An cũng không nói lên điều gì hết? Có lẽ nàng ta đến ăn cơm thôi.” Ngay cả Chu Tước cũng cảm thấy lý do này thật gượng ép.

Phan Dao Dao lau nước mắt, khóe miệng mỉm cười: “Ngày mai cuộc thi sẽ diễn ra rồi, đến khi đó nam nhân anh tuấn đều xuất hiện. Chúng ta đi y phưởng chọn vài bộ đi, người đẹp vì lụa mà, không có quần áo đẹp làm sao liếc mắt đưa tình với mỹ nam được?”

Chu Tước cảm thấy có lỗi: “Ta rất muốn đi, ta thích nhất là quần áo đẹp, nhưng mà ta đã có hẹn với công tử rồi, cho nên ...”

“Hừm! Trọng sắc khinh bạn.”

“Nếu bây giờ có mỹ nam đứng tại đây, chỉ sợ người còn khinh bạn hơn ta.”

Phan Dao Dao đứng dậy dọn dẹp bàn trà: “Biết rồi, chỉ có điều người vẫn đang tìm chứng cứ chứng minh người không phải Bích Phù hoàng hậu sao?”

Chu Tước chống hai tay lên bàn: “Đâu còn cách nào khác khiến công tử tin tưởng, ta nhất định phải tìm được chứng cứ chính xác mới có thể thoát khỏi nỗi oan này. Thật sự rất oan uổng nha, ta có trêu chọc ai đâu mà sao người nào cũng khẳng định ta là Tiêu Bích Phù.”

Phan Dao Dao chỉ chỉ ông trời: “Người hỏi lão thiên chút đi, lão thích biến chúng ta thành quân cờ mà trêu chọc lắm nha, người cũng phải quen đi là vừa.”

Chu Tước khoát tay: “Chấp nhận số phận cũng không phải tốt. Ta đi nha?”

Phan Dao Dao chỉ lo cúi đầu lau dọn bàn ghế, cũng lười ngẩng đầu lên: “Ừ, đi đi.” Lúc ngược lên thì trong phòng chỉ còn lại bóng hình cô đơn của nàng.

Chu Tước bước ra Lưu Tiên Cư, tiến thẳng đến tửu quán đối diện.

Tiểu nhị chào mời: “Mời khách quan vào bên trong, bồn tiệm có rượu ngon thức ăn ngon, nhất định làm người hài lòng.”

Chu Tước cười nói: “Ngại quá, vị tiểu nhị ca, ta không phải đến để ăn uống.”

Đến tửu lâu mà không uống rượu ăn cơm vậy tới đây làm gì? Nụ cười trên môi tiểu nhị tích tắc đã đông cứng lại: “Vậy khách quan ...”

“Đương nhiên, ta không phải tới quấy phá.”

“Ta biết mà, cô nương tao nhã thanh cao sao có thể làm chuyện vô lý như vậy?”

Chu Tước cười ngọt ngào: “Ánh mắt của người rất tốt nha. Ta tới tìm ông chủ.”

Tiểu nhị chết đứng tại chỗ. Chu Tước hơi nhíu mày: “Người đừng nói với ta hần vừa khéo không có ở đây nha?”

Tiểu nhị khó xử nói: “Thật sự xin lỗi, ông chủ của ta đang tiếp khách còn đặc biệt căn dặn không để người khác đến quấy rầy.”

Chu Tước nhìn xung quanh, không thấy bóng dáng của tiểu nha hoàn, nàng vỗ vỗ vai của tiểu nhị: “Khách của ông chủ có phải là một cô nương mặc áo trắng, thanh tú động lòng người không?”

“Cái này ta không tiện nói ra.”

Chu Tước thu lại nụ cười, trợn mắt nói: “Ta chính là khách quý của bà chủ Phan, bà chủ Phan có quan hệ thế nào với ông chủ Từ, chắc ta không cần nhắc người? Chỉ cần nghĩ đến quan hệ của ta với bọn họ, người có nghĩ tới hậu quả sau này không?”

Tiểu nhị rõ ràng bị dọa, hoảng sợ nói: “Chỉ cần ta trả lời, cô nương sẽ không làm khó ta phải không?”

Đôi mắt hoa đào của Chu Tước nheo lại, bên khóe môi lại thấp thoáng nụ cười lạnh thấu xương: “Chuyện đó còn phải xem ta có vừa ý hay không, nếu người không trả lời, ta không có được đáp án như ý, đến lúc đó đừng có trách.”

“Đúng là có một vị cô nương áo trắng tới tìm ông chủ, ta thấy hai mắt nàng ta sưng đỏ, chắc là vừa mới khóc, ta chỉ biết có thế.”

“Vậy bọn họ đang ở đâu?”

Tiểu nhị nói: “À, ngay đằng sau cô nương.”

37. Chương 37

Chu Tước nổi giận dưng dưng xoay người lại, quả nhiên thấy tiểu nha hoàn và Từ Ấu An từ trên lầu hai đi xuống. Ánh mắt tiểu nha hoàn nhìn Từ Ấu An không giấu nổi tình ý. Nói hai người họ không có quan hệ mờ ám, có điên mới tin.

Hai tay khoanh trước ngực, Chu Tước chán nản nhìn hai người trước mặt mình.

Từ Ấu An thoáng giật mình nhìn nàng: “Chu cô nương, mùi rượu thơm đưa cô nương tới đây sao?”

“Rượu ngon tinh túy và hương thơm đúng là rất hấp dẫn, nhưng lại bị một đôi cậu nam nữ làm hỏng mất rồi.” Chu Tước bước qua Từ Ấu An, đi đến chỗ tiểu nha hoàn đang cúi đầu: “Người làm người cũng nên có chút tự ái, trên đời này còn cả đồng nam nhân, người không nên đi cướp chồng người khác, người có còn liêm sỉ không hả?”

“Ta, ta ...” Tiểu nha hoàn sợ hãi dùng ánh mắt cầu cứu Từ Ấu An.

Từ Ấu An che miệng ho nhẹ: “Chu cô nương tới để bắt bình thay cho Dao Dao phải không?”

“Đúng vậy.”

“Đương sự còn không nói, Chu cô nương nhiều chuyện làm gì?”

“Chính vì Dao Dao tâm địa thiện lương nên không đành lòng chửi hai người, cho nên ta mới phải ra trận. Hai người các người đúng là một đôi nam nữ ti tiện. Tốt lắm, ta chửi đủ rồi, thật sự thoải mái lắm. Tái kiến!”

Lúc đi ra đến cửa, ống tay áo bị một người giữ chặt, chính là nha hoàn Trương Sở Sở.

“Sao? Chê ta mắng chưa đủ sao? Đừng để ta dùng ngàn vạn từ dơ bẩn trên thế gian để chửi người nha, đến lúc đó cũng không có Từ Ấu An bên vực người đâu.”

“Người hiểu lầm chúng ta.” Tiểu nha hoàn thấp giọng thở dài nói: “Ta chỉ đến báo cho Từ công tử biết chủ nhân nhà ta đã rời khỏi dương thế, đăng phương cực lạc rồi.”

“Chủ nhân của người chết rồi sao? Khi nào?” Chết thì nói chết, còn cố tỏ ra nho nhã, đúng là cùng một giuộc với Tôn tú tài.

Tiểu nha hoàn lấy tay gạt lệ: “Giờ tý đêm qua.”

“Ah” Trước giờ nàng chưa từng an ủi người khác, cũng không biết nên làm gì: “Người chết không thể sống lại, người cố nén bi thương. Cùng lắm thì đại khái ta nói vậy đó.” Nghĩ nghĩ lại, “Không đúng, chuyện chủ nhân nhà ngươi chết liên quan gì đến Từ Ấu An? Vì sao phải đích thân tới thông tri cho hần?”

“Tata ...” Tiểu nha hoàn cúi đầu, không để người khác thấy vẻ mặt của mình.

“Hừm! Nói chuyện mà cứ ấp a, ấp úng, có tật giật mình. Mau nói ra chuyện của ngươi với Từ Ấu An, bằng không, có tin ta làm ngươi tàn phế luôn không hả?”

Chu Tước phất tay dọa đánh nàng ta.

“Ta và Từ công tử có chuyện gì chứ?”

Chuyện gì? Hàn quang trong mắt Chu Tước lóe lên, giọng nàng buồn bã: “Chuyện gì sao, chuyện một năm trước ngươi trần truồng trên giường hần? Ngươi chắc còn nhớ chứ?”

Tiểu nha hoàn ngẩng nhanh đầu nhìn nàng, ánh mắt cứng lại. Đôi mắt lấp lánh ánh nước, run giọng nói: “Ngươi, ngươi cũng biết à?”

“Nếu không muốn người khác biết, trừ khi không làm. Tại sao ngươi lại muốn chia rẽ một đôi tình nhân? Từ Ấu An vĩnh viễn yêu Dao Dao, chuyện này không thay đổi được. Cho dù ngươi thắng được nhất thời nhưng chung quy vẫn là công dã tràng thôi.”

“Ta chưa bao giờ muốn chia rẽ bọn họ, ta chỉ phải ...”

“Chỉ là cái gì? Ngươi muốn làm thiệp cũng không được!”

Tiểu nha hoàn kinh ngạc nhìn nàng, hai tay ôm ngực, giống như con chim nhỏ đáng thương, nếu nam nhân thấy được, nhất định sẽ bị mê hoặc bởi bộ dạng đáng thương khấp khểnh kia từ đó sinh lòng thương hoa tiếc ngọc.

Nhưng Chu Tước không phải nam nhân. Trong lòng nàng hừ lạnh một tiếng: Tiểu hồ ly.

Chu Tước nhịp nhịp chân trái, tay trái chống thắt lưng còn tay phải gác lên tường, nhìn từ trên cao xuống tiểu nha hoàn: “Tại sao năm trước ngươi theo Từ Ấu An tới kinh thành, với hiểu biết của ta về hần, cho dù hần muốn ăn vụng, cũng sẽ quan tâm đến cảm nhận của Dao Dao, nhưng vì sao hần lại dám làm mọi việc quanh mình chính đại như vậy? Nói, có phải ngươi đã dùng mưu ma chước quỷ bắt thóp được hần không?”

Tiểu nha hoàn hơi cúi đầu, đôi môi đỏ mọng mím thành một đường, khi nàng ta ngẩng khuôn mặt lên thì tràn đầy áy náy: “Thực xin lỗi, chuyện này ta không thể nói. Ta từng thề với trời, nếu ta lộ ra sẽ bị trời đánh năm đạo sấm sét, vạn tiền xuyên tâm.”

Oa, chỉ thề thôi mà, có cần độc vậy không, còn năm đạo sấm sét, vạn tiền xuyên tâm, cũng quá độc đi nha.

Chu Tước ho nhẹ: “Chuyện đó quan trọng lắm sao?”

Tiểu nha hoàn lắc đầu: “Ta cũng không biết, chủ nhân bảo ta làm vậy, ta chỉ là người thực thi nhiệm vụ thôi.”

“Nhiệm vụ? Nhiệm vụ gì mà ngươi thề độc như vậy?”

“Nô tỳ không thể nói, nếu cô nương ép ta, ta đành phải đâm đầu chết tại đây.”

Chu Tước thấy thân thể nàng ta yếu đuối nhưng lời nói lại hết sức kiên định: “Đừng nha, ta không gánh vác nổi mạng ngươi đâu. Ngươi có chết cũng đừng chết trước mặt ta, nhiệm vụ của ngươi ta cũng không muốn biết, ta chỉ hỏi một câu, trong quá trình hoàn thành nhiệm vụ, ngươi có cùng Từ Ấu An làm chuyện gì quá giới hạn không?”

Tiểu nha hoàn nghĩ nghĩ: “Không có.”

“Vậy tại sao Dao Dao bắt gặp hai người đang nằm trên giường?”

Ánh nước lại lấp lánh trong mắt tiểu nha hoàn: “Tất cả chuyện đó là do nô tỳ tình nguyện, Từ công tử không có phản bội thiếu phu nhân.”

Chu Tước hừ lạnh: “Từ đầu đã biết người chuyên làm chuyện xấu mà.”

Tiểu nha hoàn lại cúi đầu.

Chu Tước nắm tay nàng kéo: “Theo ta.”

Tiểu nha hoàn vội vàng kéo lại: “Đi đâu?”

“Việc này liên quan tới hai người yêu nhau, người không thể ích kỷ như vậy làm Dao Dao hiểu lầm. Người tự mình đi giải thích với nàng ta đi.”

“Ta, ta không dám.”

Chu Tước chỉ chỉ vào mặt nàng ta, quát: “Đừng có bày bộ dạng diêm dâm đáng yêu với ta, đối với nữ nhân ta không có hứng thú. Người có gan leo lên giường nam nhân, tại sao không có gan giải thích hả?”

Lời này làm tiểu nha hoàn á khẩu, nàng ta nắm chặt tay, hít thở thật sâu, rốt cuộc cũng tìm được dũng khí: “Được rồi, ta đi.”

Trong lòng Chu Tước vui vẻ, cuối cùng cũng có thể giải trừ hiểu lầm của Dao Dao rồi.

Nhưng mà, mọi chuyện vẫn không như nàng mong muốn.

Phan Dao Dao sủa khi nghe được chân tướng sự việc cũng không giống như trút bỏ được gánh nặng.

“Người, người không vui sao?” Chu Tước hỏi.

“Ta nên vui sao?” Phan Dao Dao hỏi lại.

“Đương nhiên, cuối cùng mọi khúc mắc đã được tháo bỏ. Nhanh đi tìm hần, nói người thương hần, sau đó hai người lại hạnh phúc vui vẻ.”

Phan Dao Dao trầm mặc, cúi đầu suy nghĩ thật lâu, mới nói: “Nếu quả thật như vậy, ta đã hiểu lầm hần. Như vậy, có phải cũng chứng minh ta không hoàn toàn tin tưởng hần? Nếu ta hoàn toàn thương yêu hần, nên toàn tâm toàn ý tin tưởng hần nhưng ta lại không thể.”

“Thì đã sao? Người thương hần, người yêu hần, không phải vậy đủ rồi sao?”

“Sao đơn giản vậy được, ta sợ ta không thích hợp với hần.”

Chu Tước suy sụp ngồi xuống: “Vậy mọi chuyện ta làm đều là vô ích sao?”

“Không” Phan Dao Dao cảm kích nhìn nàng, “Người không biết chuyện này có ý nghĩa thế nào với ta đâu. Ta chỉ muốn suy nghĩ kỹ một chút.”

“Vậy là tốt rồi.” Giống như buông được tảng đá trong lòng, Chu Tước cảm thấy thật thoải mái, đột nhiên nhớ lại lời nói của Dao Dao: “Nếu không hoàn toàn tin tưởng nhau thì ở chung làm gì? A nha, không được rồi. Bây giờ công tử cũng không tin ta, gần đây hần cũng không nói chuyện với ta, nếu ta không tìm được chứng cứ chứng minh ta không phải Bích Phù hoàng hậu, như vậy, chúng ta sẽ ...” Không được, không thể được a.

Phan Dao Dao căng thẳng, trong lòng nàng vẫn còn một việc, đang do dự không biết có nên nói không. Không nói, đè nặng trong lòng khó chịu, nói, chuyện này lại hết sức vớ vẩn.

“Chu Tước, ta có một việc không biết nên nói không.”

Chu Tước cười hi hi: “Chúng ta là ai, cần gì khách sáo như vậy. Có chuyện nói mau, đừng để trong lòng.”

“Sau khi ta kể người cũng đừng nổi điên nha.”

“Ta chắc chắn.”

“Được rồi.” Phan Dao Dao ngồi lên ghế “Mấy ngày nay ta đều mơ cùng một giấc mộng.”

Chu Tước cười xấu xa: “Mộng xuân a.”

Phan Dao Dao sẵn giọng: “Đừng đùa, chuyện này liên quan tới chúng ta.”

Thật kỳ quái, Chu Tước thấy sắc mặt Phan Dao Dao nghiêm túc, lòng cũng trầm xuống.

Phan Dao Dao bắt đầu kể: “Ở trong mộng, có một lão nhân nói với ta. Mười năm trước, Bích Phù hoàng hậu giao cho ta một phong thư, nhưng ta do oán hận mà không gửi đi khiến nàng chết. Sau đó, âm hồn nàng tới minh giới, gặp ta bị quỷ binh bắt nhầm, vì tránh sinh tai họa, nàng tự chủ trương cho ta xuyên không tới đây. Mà ta lại xuyên về mười năm trước, cũng chính là năm Bích Phù hoàng hậu giao thư cho ta, cho nên, khi nàng nhờ chuyển thư ta mới sinh lòng oán hận nên nàng mới phải chết, nên gặp ta ở âm phủ Sự kiện này giống như vận mệnh luân hồi, tránh cũng không thể tránh.”

Phía sau vận mệnh có một bàn tay vô hình điều khiển, nó ở phía sau trợ giúp, dẫn người vào mê cục rồi bỏ người ở đó, thân không thể ra mà tâm cũng không thể thoát. Vô luận người cố gắng như thế nào cũng không thoát khỏi sự việc đã định.

Căn phòng tràn ngập sự yên tĩnh, thanh âm Phan Dao Dao vang lên: “Chu Tước, ta nghĩ tất cả đều là sự thật.”

“Không, ta không tin.” Ánh mắt Chu Tước dường như mất tiêu cực, trở nên vô hồn, giọng nói của nàng cũng lạnh dần: “Bích Phù hoa, là loài hoa nở rộ giữa mùa đông lạnh giá. Lá đỏ hoa xanh, ngay cả khi trái quy luật tự nhiên cũng lặng lẽ nở bùng, đại diện cho cái chết. Phụ mẫu nàng đặt cho nàng cái tên như vậy khẳng định họ rất hận nàng. Ta không muốn kiếp trước ta là người như vậy.”

“Thì ra, trong lòng người đã sớm có đáp án, chỉ là người không muốn thừa nhận.”

Chu Tước đứng bên cửa sổ, dáng hình cô đơn: “Nếu ta là nàng, thì đã sao nào? Tất cả mọi chuyện quá khứ ta đều không nhớ. Ta muốn bắt đầu lại từ đầu, không vướng bận quá khứ.”

“Vậy tại sao người luôn muốn tìm chuyện về Bích Phù hoàng hậu? Người cho rằng Thẩm công tử bởi vì không tin người nên mới tránh mặt người ư? Là người, mỗi ngày người luôn nói chuyện về Bích Phù hoàng hậu như thế nào, ra sao. Người khiến hần đau khổ, người biết không?”

Chu tước qua đầu lại, ánh sáng chiếu một bên mặt nàng tạo ra nét nhu hòa hiếm có: “Người nghĩ rằng ta muốn vậy sao? Ta cũng muốn bắt đầu lại nhưng trong lòng không tìm được hiểu kỳ: nàng là người thế nào, cuộc sống của nàng ra sao, nàng thích cái gì, có ghét thứ gì không, có phải cũng giống ta hay không? Ta có phải giống cực nam của thời nam châm, nàng sẽ là cực bắc, chắc chắn phải hấp dẫn lẫn nhau.”

“Vậy người cần quyết định sớm một chút, là mẫu nghi thiên hạ Bích Phù hoàng hậu hay là nữ nhân bình thường Chu Tước, ngư dữ hùng chường bất khả kiêm đắc, người càng sớm quyết định, người chịu tổn thương càng ít. Lời khuyên của ta đúc kết từ kinh nghiệm cá nhân đó.” Quan hệ của nàng và Từ Ấu An chính là như vậy, nếu lúc nhìn thấy Từ Ấu An phản bội, nàng có thể nhanh chóng quyết định ở lại hay rời bỏ, có thể cắt đứt tình duyên sớm một chút thì sẽ không rơi vào tình cảnh ngày hôm nay? Nàng không muốn Chu Tước đi vào vết xe đổ của mình.

“Sao ta có thể là Bích Phù hoàng hậu được? Người xem ta như vậy thích hợp làm mẫu nghi thiên hạ không? Chỉ là. ta không phải nàng, nhưng là chính nàng. Ta không có trí nhớ nhưng lại có thân thể của nàng. Chẳng lẽ Thẩm Qua không để ý sao? Một phụ nữ đã xuất giá, sao có thể làm người khác yêu được.”

“Nếu Thẩm công tử thật sự yêu người, ta nghĩ hần sẽ không để ý. Người phải hiểu rằng vì chuyện này người đau khổ nhưng hần cũng giống người, thậm chí còn đau khổ hơn nhiều.”

Chu Tước thở dài ảo não: “Ta đang muốn nói chuyện với chàng.”

Phan Dao Dao nhìn ra cửa: “Người không cần tìm, hần đã đến rồi.”

Chu Tước xoay người, đúng là Thẩm Qua đang đứng lặng ở cửa, mặt trời đang lặn về phía tây đằng sau lưng hần tạo thành một khung cảnh ảm đạm. Không biết hần vừa đến hay đã đứng đó từ lâu rồi.

Phan Dao Dao lười biếng đứng lên: “Ta trả lại địa bàn cho các người.”

Chờ Phan Dao Dao đi xa, Chu Tước mới dám nhìn thẳng vào cặp mắt sáng như sao của Thẩm Qua. Nhiều ngày nay nàng luôn bối rối nhưng không biết nguyên nhân tại sao, mãi cho tới khi Phan Dao Dao thức tỉnh nàng. Có lẽ, nàng đã sớm nhận ra mình chính là Bích Phù hoàng hậu. Nàng nghĩ chỉ cần mình tìm được

điểm bất đồng thì có thể phủ nhận mọi chuyện. Chỉ là giấc mộng của Phan Dao Dao cuối cùng đã đánh tan lớp sương mù của nàng.

Trách không được lúc ở âm phủ, nàng đã có cảm giác chán ghét với Phan Dao Dao, đúng là nhân quả mà. Tuy rằng chuyện này có chút phức tạp nhưng cuối cùng cũng có kết luận.

Lúc nhìn Thẩm Qua, không biết sao nước mắt lại tuôn rơi, làm sao bây giờ, nếu nàng là Bích Phù, nàng phải làm sao bây giờ?

Nàng không để ý tới hoàng đế, nàng chưa từng quen biết với vị cửu ngũ chí tôn kia, hay nói cách khác, nàng hoàn toàn không nhớ có một người như vậy. Nhớ tới Hoàng Duy trước khi chết có nói với nàng: trở về bên hắn.

Khi đó không biết hắn nói “Hắn” là ai. Hiện giờ rốt cuộc đã hiểu được “hắn” chính là người nắm trong tay cả thiên hạ.

Nhưng mà, sao có thể trở về bên cạnh hắn.

Nàng có quen hắn không? Có cùng ăn cơm uống nước không? Có thể nắm tay hắn đi suốt cuộc đời không?

Không, không có, hết thấy đều không.

Trí nhớ của Bích Phù hoàng hậu đã biến mất thì mất luôn đi. Hắn và nàng giờ đây chỉ là hai người xa lạ.

Đứng tại đây, bây giờ mới là chính mình, nhưng tại sao chỉ vì quá khứ mà mất đi cơ hội bắt đầu lại từ đầu?

“Công tử, vừa rồi chúng ta nói chuyện chàng đều nghe hết đúng không?” Chu Tước vừa khóc vừa cười. Nàng vẫn nghĩ có thể cùng Thẩm Qua kết tóc phu thê, lại không ngờ vận mệnh lại đùa giỡn trên người đến như vậy.

Thẩm Qua nghiêm túc gật đầu.

“Như vậy, chàng cầm phù dung phỉ thúy về kinh đi. Dù sao chàng vẫn muốn có nó mà nhiệm vụ của ta cũng là giao nó cho chàng.

Thẩm Qua nghe xong, sắc mặt lạnh lùng: “Nàng muốn rời bỏ ta sao?”

Chu Tước rơi lệ: “Không phải ta muốn rời bỏ chàng, mà ta không thể không bỏ chàng. Nếu ta vẫn ở bên cạnh chàng, thì chính là không biết liêm sỉ. Nếu đã như vậy ...”

Thẩm Qua kéo tay nàng: “Nếu nàng quyết định mình là Chu Tước thì nên kiên định tin tưởng. Sao nàng có thể nuốt lời như vậy? Không phải nàng đã hứa với ta, bất luận sinh tử cũng không rời ta sao?”

Chu Tước nức nở: “Ta nghĩ không được rồi. Nếu chàng trở lại kinh thành, văn võ bá quan từng diện kiến Bích Phù hoàng hậu không ít, đến lúc đó bọn họ thấy ta chỉ sợ dùng mọi cách đẩy ta trở về bên cạnh hoàng đế.”

Thẩm Qua nắm chặt tay nàng: “Lúc đó, ta sẽ nghĩ cách.”

“Chàng thật sự còn muốn ta sao? Ta đã từng kết hôn, chàng thật sự không để ý sao?”

Thẩm Qua không chút do dự lắc đầu, ánh mắt kiên định giống như hắn đã sớm nghĩ đến chuyện này.

“Cho dù chàng không để tâm nhưng còn phụ mẫu của chàng? Bọn họ có để ý không? Trừ phi, chàng có thể cùng ta lưu lạc thiên nhai, đi khắp chân trời góc bể.”

Thẩm Qua do dự. Chu Tước cười đẩy hắn ra, lau hết nước mắt: “Cứ vậy đi, ta không trách chàng. Ta biết chàng là người có hùng tâm tráng chí, sao chàng có thể bỏ tiền đồ của mình được.”

Thẩm Qua khó khăn nói: “Sao nàng có thể dễ dàng từ bỏ như vậy? Sau khi chúng ta trở lại kinh thành, nàng có thể che mặt hay mang mặt nạ. Sau khi gả cho ta, không cần xuất môn. Chỉ cần chúng ta cẩn thận, không để người khác phát hiện nàng là Bích Phù hoàng hậu.”

Thân mình Chu Tước chấn động, trong lòng xót xa, nhưng trên mặt vẫn giữ nguyên nụ cười: “Thì ra, chàng đã sớm nghĩ ra biện pháp. Cùng ở với chàng ta sẽ phải che mặt, mang mặt nạ suốt đời, ta có nên cảm ơn chàng đã vì ta mà tốn công suy nghĩ không?”

“Nàng không cần nói vậy.”

Giống như đáy lòng chìm xuống đầm nước sâu. Chu Tước lạnh lùng nói: “Nếu đã như vậy, chúng ta chia tay thôi.” Rõ ràng không muốn chấm dứt, rõ ràng trong lòng không nghĩ như vậy nhưng tại sao lời nói ra lại không đúng với lòng. Thân thể thật mệt mỏi, cảm thấy lực bất tòng tâm. Cứ như vậy đi, thế gian này người hữu duyên vô phận còn ít sao? Giống như Hoàng Duy, Hoàng công tử, Châu Thuyền, chẳng lẽ bởi vì bọn họ chưa dùng toàn bộ tính mạng để yêu sao? Không, không phải như thế, cho dù bọn họ có dùng toàn bộ khí lực, bi kịch của vận mệnh đều đã ở đó đợi họ.

Không chiếm được vẫn là không chiếm được, mất đi nhất định phải mất đi.

Vậy thì buông tay, cứ như vậy đi.

Trong lòng không phải không đau, nàng từng cảm thấy mọi chuyện đều rất hoàn mỹ, nhưng mà chuyện hoàn mỹ còn chưa kịp bắt đầu đã vội vàng kết thúc.

38. Chương 38

Cứ như vậy mà chấm dứt đi.

May mắn là bọn họ quen biết chưa lâu nên sau này cũng đau khổ không lâu lắm. Tuy rằng nàng không muốn làm Bích Phủ hoàng hậu, nhưng nếu nàng từng là thì nàng cũng không cảm thấy hổ thẹn.

Nhưng trong lời nói của công tử cuộc sống của nàng chỉ có thể mang khăn đeo mặt nạ, thật sự ... tổn thương nàng. Có lẽ hắn chưa nhận ra, nhưng lời hắn nói dường như phát ra từ nội tâm vì nàng mà hắn cảm thấy hổ thẹn.

Cho tới bây giờ nàng vẫn chưa nghe lời nào có thể làm tan nát cõi lòng nhưng thanh âm kia cũng đủ khiến nàng đau muốn rách màng nhĩ. Nếu cái đau nàng có thể nhắc nhở nàng và công tử đã tuyệt duyên thì nàng tình nguyện chấp nhận sự đau đớn này.

Cho dù có khổ hơn nữa, nàng tin tưởng mình có thể vượt qua. Ở âm phủ một ngàn năm, những ngày tháng cô đơn tịch mịch khi xưa không phải nàng cũng có thể vượt qua sao? Một lần nữa Chu Tước tự động viên chính mình, ta có thể làm được. Nhưng mà nhắc bước rồi đi thật khó khăn, khó khăn tới mức mỗi bước rời xa hắn như một mũi tên cắm vào tim nàng.

Thì ra cảm giác rời bỏ là đau thương như vậy, loại cảm giác không còn được gặp người yêu nữa giống như chết đi sống lại ngàn lần khắc cốt ghi tâm, nó khiến nàng cất bước mỗi lúc một khó khăn. Nàng hối hận, vì sao lại nói như vậy, vì sao lại phải rời bỏ, vì sao không tranh thủ chút ít thời gian. Nhưng lời nói ra như bát nước đã hắt đi, sao có thể thu hồi?

Một đôi tay mạnh mẽ ngăn bước chân nàng.

Chu Tước giật mình, xoay người lại nhưng nàng không dám nhìn ánh mắt của công tử, bất luận là tức giận hay thâm tình. Tầm mắt của nàng dừng lại ở lòng công tử, thấy vạt áo hắn nhuộm xanh một màu lá trúc. Nếu công tử không nói lời có thể xoay chuyển tình thế, mà nói “Tốt, đi thì đi, dù sao ta cũng không thích người, ta đã chán ghét người, người bỏ đi đúng là hợp ý ta.” hoặc là nói “ Cho dù người rời bỏ ta nhưng ta vẫn yêu nàng, nếu nàng nhất quyết ra đi thì thôi, ta chỉ có thể chúc phúc.” vô luận là lời nói dễ nghe hay khó nghe, nàng đều không thể chấp nhận.

Thảm Qua đi tới gần nàng, sau đó nói: “Ta sẽ không để nàng đi.”

“Vì sao?” Ánh mắt hạ xuống mặt đất.

“Ta biết nói như vậy còn hơi sớm, nàng nhất định không tin ta, nhưng ta thật lòng nghĩ vậy. Ở lại đi, có chuyện gì chúng ta cùng đối mặt. Nếu nàng không thích che mặt lại, chúng ta sẽ tìm biện pháp khác được không.”

“Ta là một nhân vật nguy hiểm bất cứ lúc nào cũng có thể liên lụy chàng.”

“Cuộc sống vốn là một con đường nguy hiểm.”

Nàng ngẩng đầu lên, nhìn sâu vào ánh mắt chan chứa tình cảm của hắn. Ngọn gió cuối ngày thổi qua song cửa, y bào của nam tử trước mặt bị gió đêm thổi phồng phật, giống như những cơn sóng trên mặt biển, câu ngọc thụ lâm phong chẳng cũng là như vậy.

“Chàng, chàng thật sự không ngại quá khứ của ta?” Nàng muốn đem nỗi lo lắng trong lòng giải tỏa để không còn nghi ngờ gì nữa.

“Ta chưa bao giờ để ý, ta chỉ quan tâm đến nàng.”

Chu Tước cảm động đến rơi nước mắt, không có người nào có thể tốt với nàng như hắn. Chắc đời trước nàng có tu thành chánh quả nên đời này mới được gặp công tử. (hai anh chị sến súa quá, ><, ôm=“” đầu=“” bỏ=“”>

Nàng đưa tay phải lên vuốt khuôn mặt tuần tú của công tử, cảm nhận độ ấm dưới bàn tay. Sau đó kiễng mũi chân lên, mặt nàng chậm rãi đưa tới, hạ xuống một nụ hôn trên đôi môi bạc của hắn ...

Giống như mọi chuyện tự nhiên xảy ra, đến khi hai môi chạm nhau, nàng mới ý thức mình đang làm gì, giống như bị đun sôi trên nồi lửa. Lúc này Thẩm Qua đã ôm chặt eo nàng, tay phải ngăn sau gáy, khiến nụ hôn ngày càng sâu, làm nàng không thể trốn tránh.

Dần dần, cả người nàng vô lực dựa vào công tử, hoàn toàn mất năng lực phản kháng, tùy ý hắn muốn làm gì thì làm.

Thời điểm nàng nhắm mắt lại tiếp nhận nụ hôn, thì phía sau tiếng cửa “Chi dát” mở ra, có một người vừa vỗ tay vừa tiến vào: “Thật tốt quá, tốt quá. Chu Tước, chuyện chung thân đại sự của người có kết quả rồi a. Bất quá, các người một là thường dân, một là quý tộc, thân phận cách xa nhau. Để tránh tai biến phía sau chi bằng tiền trăm hậu tấu, trước khi báo cho phụ mẫu thì cử hành hôn lễ trước, Chu Tước, người cảm thấy được không?”

Lúc đang hôn lại bị bắt gặp, Chu Tước xấu hổ quần bách, nàng nhanh nhìn Thẩm Qua một cái, mặt đỏ bừng: “Người tự nghĩ ra mà còn bày đặt hỏi ý kiến ta? Ta không thêm nói với người để xem công tử thu thập người thế nào?”

Thẩm Qua trịnh trọng suy nghĩ nửa ngày: “Ta cảm thấy không tệ lắm, như vậy sẽ không sợ ai đó tự dưng bỏ chạy nữa.”

Phan Dao Dao nhảy nhót hoan hô: “Thật tốt quá, ta đi coi hoàng lịch, ba ngày sau là ngày tốt, không bằng hôn lễ hai người chọn ngày đó đi? Các người yên tâm, toàn bộ quá trình ta sẽ xử lý, các người chỉ cần làm tân nương, tân lang là được rồi. Mọi chuyện để ta lo.”

Chu Tước giật mình: “Thành thân có phải quá nhanh không?” Nhìn đi nhìn lại có vẻ không thích hợp nhưng nàng không thể nói rõ là không hợp lý chỗ nào.

Thấy Chu Tước do dự, Thẩm Qua cầm tay nàng, nhẹ nhàng nói: “Nếu nàng không thích, ta sẽ không miễn cưỡng.” Tiếp theo lại dùng ngữ điệu đau thương: “Nhưng mà nếu có thể thành thân với nàng, đây chính là hạnh phúc lớn nhất trong đời ta.”

“Không báo cho phụ mẫu cũng không sao à?”

Thẩm Qua dùng hai tay ôm mặt nàng, làm nàng nhìn thẳng vào mắt hắn: “Bọn họ nhất định sẽ biết, ta chỉ là báo trễ một chút, chờ sau khi chúng ta thành thân trở lại kinh thành, bọn họ nhất định sẽ thích cô con dâu xinh đẹp này.”

“Chàng không cảm thấy hôn lễ tổ chức sau ba ngày có gấp quá không?”

“Nếu nàng hỏi ta, ta sẽ nói là không gấp.”

“Vì sao?”

“Bởi vì khi tìm kiếm đá phù dung phải thúy đã làm ta nhìn thấu một chuyện, nếu ta đã muốn làm chuyện gì thì đừng bao giờ tiếc nuối bởi vì ta không thể biết ngay sau đó có thể xảy ra chuyện gì. Nàng nói cho ta biết, nếu kiếp này nàng không thể ở bên ta, nàng có cảm thấy tiếc nuối không?”

Vấn đề này rất quan trọng, Chu Tước cúi đầu suy nghĩ thật lâu mới trả lời kiên định: “Có.”

Thẩm Qua ôn nhu nhìn nàng mỉm cười: “Nếu đã như vậy, tại sao lại phải chờ?”

Tại sao phải chờ đợi? Nếu cơ hội ở ngay trước mắt tại sao không nắm lấy. Tuy rằng không ít lần nàng muốn quay về âm phủ nhưng đó không phải ước muốn cuối cùng của nàng, cái nàng muốn chính là dương gian ấm áp vui vẻ mà không phải là minh giới lạnh lẽo âm u. Hiện giờ cơ hội đã tới đương nhiên phải nắm giữ.

“Được rồi, vậy ba ngày sau chúng ta thành thân.”

Đối với hôn sự này, Chu Tước tuy còn mang nghi vấn trong lòng, nhưng “Nhân sinh đắc ý tu tẫn hoan.” luôn luôn là tôn chỉ làm người của nàng. Cho nên bao nhiêu nghi ngờ đều bị nàng quăng lên tận chín tầng mây, vô cùng vui vẻ theo sát Phan Dao Dao chuẩn bị hôn lễ: thiệp mời, tân phòng, quần áo đám cưới, tất cả mọi chuyện đều phải nhìn qua một lần.

Tuy bận rộn trăm việc nhưng nàng vẫn bớt chút thời gian châm chọc Tôn tú tài suốt ngày than ngắn thở dài: “Không nghĩ tới a, người đứng là bảo thủ đến thâm căn cố đế, vừa nghe người trong lòng có gia thất liền chạy trốn nhanh hơn cả thỏ, khó trách tới giờ cũng chưa cưới được vợ.” Nàng tới giờ vẫn ghi hận hằn ngày đó bỏ Phan Dao Dao lại một mình.

Trên mặt Tôn tú tài tràn ngập sự thất vọng: “Sư phụ, người sớm biết Phan tiểu thư đã kết hôn, còn lừa ta làm việc cho người, thật sự không phải hành động của người làm thầy.”

Thấy gương mặt ủ rũ của hắn, Chu Tước cũng cảm thấy chút áy náy, việc này đúng là do nàng gây ra nên cũng không thể đổ hoàn toàn trách nhiệm lên đầu hắn: “Cho nên, ta mới muốn bồi thường cho người, giúp người tìm vị hôn thê Vương Như Tâm. Người nếu đã có hôn ước với nàng nên có trách nhiệm. Ta đã hỏi thăm qua, Vương Như Tâm vì muốn chờ người hồi tâm chuyển ý nên vẫn thủ thân như ngọc, nàng đối với người thâm tình như vậy, người cũng nên báo đáp nàng nha.”

Tôn tú tài biết Phan Dao Dao đã kết hôn nhưng hắn vẫn chưa rời khỏi Phù Hoàn viên, chắc bởi vì đam mê cờ vậy. Hắn vốn nghĩ vì người trong lòng nên mới dốc hết sức học kỳ nghệ nhưng cuối cùng mới phát hiện hắn đã nảy ra sự yêu thích đối với môn cờ này. Có thể nói, cờ vây đã ăn vào trong máu hắn, trở thành sinh mệnh thứ hai không thể tách rời. Hắc theo Chu Tước học kỳ đúng là tiến bộ không ít cho nên dù bị Chu Tước lợi dụng, hắn cũng không muốn bỏ đi, vẫn xem nàng là sư phụ như cũ.

Nhưng hắn vừa nghe nhắc đến Vương Như Tâm, trên mặt lộ ra vẻ sợ hãi: “Người ... người đem nàng ta tới đây?”

Chu Tước mỉm cười: “Đúng vậy, người không cần cảm tạ ta, coi như là ta bồi thường chuyện lừa người nha. Nhìn thấy vẻ mặt vui sướng của người, nhất định rất mong gặp lại Vương Như Tâm. Yên tâm, chỉ không đây khắc nữa, nàng ta sẽ tới.”

Sắc mặt Tôn tú tài tái nhợt, hắn không thể nhìn thấy khuôn mặt trắng bệch của mình, nhưng nghe được giọng nói run rẩy: “Nàng ta .. tới đây?”

Lúc này, ngoài cửa đã truyền đến tiếng bước chân vội vã.

Chu Tước cười cười: “Nhắc Tào Tháo, Tào Tháo đến. À không, người tới rồi. Nghe có vẻ nàng đưa tới rất nhiều người nha, tiếng bước chân thật đều.”

Vừa dứt lời, cửa đại môn mở ra, một vị nữ nhân mập mạp đi tới, nữ nhân tuy bộ dạng hung dữ nhưng trên đầu lại chất đầy vàng bạc, mặt cũng trét rất nhiều son phấn, dáng đi uốn éo rất giống gái lầu xanh.

Chu Tước ngượng ngùng cười giả lả: “Nhầm rồi, thì ra Vương Như Tâm không tới, nàng đưa bà mối tới trước ... à thật sự rất có thành ý nha. Tôn tú tài, người cảm thấy sao?”

Tôn Trữ đổ mồ hôi lạnh, ở trong phòng đi qua đi lại giống kiến bò trên chảo nóng. Giây lát, hần gật gật đầu như hạ quyết tâm, hần nhanh chóng chui xuống gầm bàn, sau đó lại chui ra, hai mắt liếc ngang liếc dọc trong phòng có chỗ nào ẩn nấp. Cuối cùng, hần lấy tốc độ sấm sét chui vào tủ quần áo của nữ nhân.

Chu Tước trợn mắt há mồm nhìn chiếc tủ đen, không biết Tôn tú tài đang giở trò gì, nửa ngày mới hồi phục tinh thần, nhìn nữ nhân đang cười khanh khách đi tới, cúi đầu làm lễ với Chu Tước: “Có lẽ người là sư phụ của Tôn Trữ, lần đầu gặp mặt, tiểu nữ xin hành lễ.”

Chu Tước ngơ ngác ngưỡng mộ người trước mặt cao hơn nàng đến nửa cái đầu: “Tiểu thư nhà người Vương Như Tâm tại sao không tới? Nàng không nhận được thiệp mời của ta sao?”

Nữ nhân mặt giật mình, lập tức che miệng cười khê: “Chu sư phụ chê cười, tiểu nữ chính là Vương Như Tâm.”

Chu Tước nháy mắt mấy cái, rốt cuộc mới xác định người trước mặt đúng là khách nàng mời đến, thu lại sắc mặt ngạc nhiên, cười nói: “Thì ra là Vương cô nương, thật sự là đáng vẻ xinh đẹp như hoa, khuynh quốc khuynh thành, trách không được đệ tử của ta một ngày nhắc đến người hai, ba lần.”

Vương Như Tâm ngửa mặt lên trời cười lớn vài tiếng, lại cúi đầu thẹn thùng nói: “Chàng thật sự có nghĩ tới tiểu nữ sao?”

“Ta thân là sư phụ hần đương nhiên phải làm gương sao có thể nói lời giả dối? Không tin, người tự mình hỏi hần một chút đi.”

Vương Như Tâm nhìn quanh một lượt: “VẬY chàng đang ở đâu?”

Chu Tước vô tội dùng ngón tay chỉ hướng tủ quần áo: “Tôn tú tài luôn tự ti, lo lắng mình không xứng với người ... Người hiểu không?”

Về mặt Vương Như Tâm đau lòng: “Tiểu nữ cũng biết như vậy, chàng cũng không nghĩ, tiểu nữ đối với chàng ... sao có thể ghét bỏ được?”

Nói xong, chân cũng chạy tới tủ quần áo: “Trữ trữ, chàng nghe không, ta chưa bao giờ ghét bỏ chàng, chàng ra đâu đi.”

Cửa gỗ mở ra, gương mặt Tôn tú tài tràn đầy phẫn hận, ngón tay run rẩy chỉ Chu Tước: “Người, tốt lắm, người dám bán đứng ta.”

Chu Tước vô tội nhìn hần chớp chớp mắt, sau đó sung sướng đi ra.

Chỉ nghe thấy tiếng Tôn Trữ kêu la thảm thiết, đại khái Vương Như Tâm xa cách đã lâu bây giờ tái kiến rất hưng phấn nên đã cho hần một cái ôm “mạnh mẽ”

Nhiệm vụ hoàn thành!

Chu Tước xoay người ra khỏi cửa, phía sau Tôn tú tài giãy dựa kêu gào: “Người cũng đừng có đắc ý, hôm trước ta nghe lén Phan cô nương và Thẩm công tử đang cùng nhau tính kế người đó.”

Chu Tước quay đầu lại: “Người nói cái gì?”

Chỉ thấy Tôn Trữ lắc lắc đầu, vì đang bị Vương Như Tâm nhiệt tình ôm hôn thảm thiết nên khó khăn lắm hần mới mở miệng được: “Việc này người tự đi mà hỏi.”

Tự đi hỏi bọn họ?

Nếu bọn họ muốn nói cho nàng biết, cần gì phải lừa nàng? Huống hồ, nàng cũng không nghĩ rằng nàng đang bị tính kế. Bất quá chuyện lừa đảo này nọ nàng rất thích nha. Thật sự muốn biết Phan Dao Dao và công tử đang muốn làm gì, ngày mai đã thành hôn rồi, trước tiên phải đào bí mật của bọn họ lên mới được.

39. Chương 39

Thế nhưng, làm sao có thể dễ dàng đào ra bí mật được, phải cân nhắc cẩn thận, nên xuống tay từ ai trước?

Đỉnh đầu Chu Tước đầy mây đen, thông thả bước qua sân trước. Trong viện của nàng có mười mấy tỳ nữ đang cầm các lễ vật tân hôn đi qua đi lại.

Nàng túm đại một tỳ nữ hỏi thăm Thảm Qua ở đâu nhưng nàng ta lắc đầu không biết.

Không phải cùng nhau thành thân sao, tại sao hắn còn bận rộn hơn cả nương tử?

“Vậy chủ nhân Phan Dao Dao ở đâu? Nàng không phải cũng đi đâu rồi chứ?”

Tỳ nữ nói: “Chủ nhân tới y phòng dặn dò sửa trang phục tân nương cho cô nương rồi.”

Nói xong, đứng ở một bên chờ Chu Tước phân phó, nàng vẫy tay với tỳ nữ: “Người đi làm việc đi.”

Tỳ nữ nhún người quay người đi về hành lang, lúc này ở chỗ khúc cua chợt xuất hiện một bóng người quen thuộc.

“Từ công tử, sao người lại tới đây?” Chu Tước ngạc nhiên hỏi.

Chỉ thấy Từ Ấu An một tay cầm bầu rượu, nghiêng ngả đi tới, mặt hấn đỏ ửng khác thường, bước thấp bước cao, chắc là say không ít, trong miệng còn gào thét: “Dao Dao đâu? Người, người mau gọi nàng ra đây.”

“Ta rất vui lòng được làm như vậy, đáng tiếc nàng không có ở đây. Người tìm nàng có chuyện gì?” Chu Tước tuy ngoài miệng hỏi cho có nhưng trong lòng đã rõ đáp án, nhìn hấn say tới mức này, bảy tám phần là có hiểu lầm.

“Ta tìm nàng có chuyện gì sao? Ha ha, hỏi rất hay nha!” Từ Ấu An nghiêng trái nghiêng phải đứng không vững, “Vợ ta gấp gáp gả cho nam nhân khác, người còn hỏi ta tìm nàng có việc gì à?”

Chu Tước nhíu mày, đúng là hiểu lầm, chẳng lẽ hấn nghĩ tân nương là Dao Dao? Cái này cũng phiền toái nha, hai người bọn họ hiểu lầm ngày càng sâu: “Từ công tử, người hiểu sai rồi, thật ra ...”

Lời chưa dứt, Từ Ấu An đã cắt lời: “Đúng rồi, ta còn ngu ngốc không oán không hận vì nàng mà làm việc, nhưng nàng không chút nào cảm kích, còn muốn bỏ ta.”

Chu Tước nghĩ nghĩ, khó hiểu hỏi: “Người vì nàng làm chuyện gì mà không hối hận? Người làm chuyện gì để nàng tức giận?”

“Nàng giận ta?” Từ Ấu An tám phần đã say muốn bất tỉnh, sắc mặt cực kỳ khó coi, đỏ còn hơn cả đỏ, “Nếu không phải nàng không thèm để ý thư của Bích Phù hoàng hậu? Thì sao ta có thể bị ả yêu phụ Châu Thuyền khổng chế?”

Lời nói ra, sắc mặt Chu Tước đại biến, nàng nghi ngờ hỏi hấn: “Rốt cuộc là chuyện gì?”

“Việc này ta để trong lòng đã lâu, hôm nay phải nói ra hết.”

“Quả thật, lòng có tâm sự không tốt đâu? Còn ăn không ngon, ngủ không yên. Được rồi, hôm nay ta miễn cưỡng nghe người tâm sự, Người nói đi.”

“Một năm trước, Dao Dao mang thư của Bích Phù hoàng hậu để quên ở Túy Tiên lâu bị Châu Thuyền nhặt được. Ắt ta sau khi xem xong bức thư, uy hiếp ta, nếu ta không làm theo lời ả thì sẽ giao phong thư cho đương kim hoàng thượng. Ta biết hoàng đế rất yêu Bích Phù hoàng hậu, một khi hấn biết được thê tử của hấn vì Dao Dao mà chết, nhất định không bỏ qua cho nàng thậm chí có thể bị tru di cử tộc.”

Chu Tước hiểu ra: “Thì ra là thế. Tiểu nha hoàn là do Châu Thuyền phái tới giám thị người.” Nhưng Châu Thuyền trăm ngàn lần không ngờ, nha hoàn kia lại thích Từ Ấu An, sau đó mới khiến hấn và Dao Dao hiểu lầm.

Từ Ấu An nhắm mắt gạt đầu, ngửa đầu uống một ngụm rượu: “Ta vì Dao Dao, không thể không nghe lệnh của ả.”

Trách không được Từ Ấu An đối với Phan Dao Dao tình ý dạt dào như vậy, sao có thể để nữ nhân khác vào mắt được. Chu Tước do dự một lát mới hỏi: “Vậy tại sao năm trước ngươi phải tiến kinh? Đây cũng là mệnh lệnh của Châu Thuyền sao?”

Từ Ấu An nói: “Đúng vậy. Ta theo lệnh của Châu Thuyền vào kinh.” Nói xong lại nhìn quanh bốn phía, đến khi xác định không ai có thể nghe lén được hẳn mới nói: “Hơn nữa ta còn phát hiện một đại bí mật của hoàng đế nha.”

Hành động lén lút khấn trương của hẳn kích thích sự tò mò của Chu Tước, nàng cảm thấy lòng mình đang hò reo: “Bí mật gì?” Trực giác nói cho nàng biết đây chắc là bí mật kinh thiên động địa.

Hắn đem ngón tay đặt vào môi: “Ta nói cho người nhưng người không được nói cho người khác nha.”

Chu Tước vội vàng gật đầu: “Rốt cuộc là bí mật gì?”

Từ Ấu An đắc ý cười khê: “Bí mật này không mấy người biết nha.”

Chu Tước hận không thể đập đầu hẳn vào tường, nhưng nếu nàng thật sự làm vậy, cũng đừng mong biết được bí mật kia, nàng cố gắng nhẫn nhịn cười tươi ăn nói khép nép: “Nha, Từ công tử thật lợi hại a.”

Từ Ấu An ngửa mặt cười lớn, mới thấp giọng nói: “Bí mật chính là đương kim hoàng đế không phải như chúng ta biết là Âm Dạ vương Lí Dạ mà là huynh trưởng của hẳn Lí Tín.”

Chuyện này thật sự rất kỳ quái khiến Chu Tước nhanh hỏi lại: “Sao có thể chứ? Người nói giỡn phải không?”

“Là thật mà. Mười năm trước, cha ta là thủ hạ trong phủ của Âm Dạ vương, bởi vậy ta cũng thường xuyên thấy hẳn. Chỉ là một năm trước, khi ở trong hoàng cung gặp mặt đế vương, rõ ràng không phải Âm Dạ vương. Sau đó, ta miêu tả lại hình dáng người đó cho Châu Thuyền nghe, nàng ta cũng phải thốt lên rằng hoàng đế hiện tại là thái tử Lí Tín. Chu cô nương, về mặt Châu Thuyền lúc đó cũng giống y hệt người nha.”

Chu Tước che ngực, không biết tại sao sau khi nghe xong trong lòng nàng lại quặn đau, giống như vật gì trong lòng ngực muốn chui ra.

Từ Ấu An không phát hiện nàng khác thường, còn tiếp tục nói: “Nghe Châu Thuyền nói, năm đó Lí Tín cũng có một đoạn tình với Bích Phù hoàng hậu, chỉ tiếc là cuối cùng nàng lại gả cho Âm Dạ vương. Với tình hình hiện giờ xem ra, thời điểm Bích Phù hoàng hậu biến mất mười năm trước, Lí Dạ cũng theo nàng tới âm phủ rồi. Chỉ có Lí Tín vẫn tin tưởng nàng ta có thể trở về, cho nên giả mạo Lí Dạ để chờ nàng mười năm. Không biết khi Bích Phù hoàng hậu trở về, nàng thấy được trượng phu đã biến thành người khác, trong lòng nghĩ thế nào. Chu cô nương, người nói sao?”

Ánh mắt Chu Tước lấp loáng nước: “Hắn, đã chết?”

Từ Ấu An thấy nàng đau khổ, có chút ngạc nhiên: “Người nói Âm Dạ vương sao? Tám chín phần là đã chết?” Bỗng nhiên lại nghĩ đến chuyện của mình “Người biết không? Ta làm nhiều việc cho Dao Dao như vậy, kết quả thì sao, nàng lại đi lấy người khác.” Một đại nam nhân như hẳn, vậy mà thống khổ đến rơi lệ.

Chu Tước cố gắng kìm nước mắt, khuyên nhủ hẳn: “Nàng lấy người khác khi nào?”

Từ Ấu An hung hăng uống thêm một ngụm rượu: “Người còn muốn lừa ta? Không phải ngày mai nàng cùng họ Thẩm kia thành thân sao?”

Chu Tước vỗ vỗ cánh tay hẳn: “Phải tin chính mình một chút, nàng không thể quên được người sao có thể cưới người khác.”

Từ Ấu An giật mình: “Vậy, vậy nơi này giảng đèn kết hoa là sao?”

Chu Tước vươn ngón tay thanh nhã của nàng chọc chọc vào người mình: “Là ta, ta mới là người gả cho họ Thẩm nha.”

Con người Từ Ấu An tròn trịa, thần tình bất ngờ: “Sao, sao có thể?” Tiếp theo lại vui mừng như điên, “Ha ha, thì ra là thế, thì ra là thế. Chu cô nương, chúc mừng người nha. Ha ha!”

Không biết có chỗ nào đáng chúc mừng, Chu Tước chỉ cảm thấy ngực đau như cắt, nàng ngơ ngác nhìn về mặt vui mừng như điên của Từ Ấu An, tiếp theo đi lướt qua hần hướng về gian phòng của công tử.

Hộ vệ A Lai gần đây vô tung tích, thoát ẩn thoát hiện, cho nên trong phòng vắng lặng không một bóng người. Chỉ thấy sa trường đồ rực vũ lộng theo từng đợt gió.

Trong phòng khắp nơi đều là màu đỏ — chính là tân phòng mà Phan Dao Dao đã trang trí.

Chu Tước ngơ ngác nhìn cặp chữ hỉ màu đồng gắn trên miếng vải lụa đỏ, nàng lại dời ánh mắt sang khăn trải bàn trên mặt bàn gỗ lin thêu hình đôi uyên ương song bích.

Bỗng nhiên khước mắt nàng nhìn thấy chiếc hòm vàng đặt trên bàn trang điểm, nhớ tới mấy ngày trước, công tử từng bỏ miếng đá phù dung phỉ thúy vào đấy. Trong lòng sinh ra một nỗi xúc động, đang định đi lại nhìn lại miếng ngọc bội một lần nữa.

Nhưng nàng không biết tại sao mình lại có cảm giác này, giống như chỉ cần nhìn nó, lòng nàng sẽ an tĩnh lại.

Suy nghĩ trong đầu mà cước bộ cũng phối hợp bước tới, tay mới chạm vào chiếc hòm, chợt nghe thanh âm của Dao Dao đang nói chuyện với Thẩm Qua, tâm tư nàng chợt biến, vội lách mình trốn sau tấm bình phong.

Vừa mới trốn xong thì cũng nghe hai người họ tiến vào phòng.

Phan Dao Dao nói: “Ta muốn tìm một chỗ dựa tốt cho Chu Tước, nhưng sao có người muốn ám sát người? Ta thật sự lo lắng, sau khi Chu Tước gả cho người, chẳng phải rất nguy hiểm sao?”

Tiếp theo là giọng nói trầm ổn của Thẩm Qua: “Chuyện này ta sẽ xử lý tốt.”

“Sát thủ thoát nhìn đều là người từ kinh thành, người không nghĩ nên giải thích với ta một chút sao?”

“Không phải nói ta sẽ xử lý sao?” Thẩm Qua có chút mất bình tĩnh.

Phan Dao Dao dừng một chút nói: “Người đã không tin ta như vậy, ta chỉ có thể đem chuyện này kể cho Chu Tước nghe, để nàng quyết định có nên gả cho người không?”

Sau bình phong Chu tước hơi nhíu mày, ngay cả hơi thở cũng hơi nhanh, không biết công tử gạt nàng chuyện gì.

Chỉ nghe Thẩm Qua vội la lên: “Ngàn vạn lần không được để Tước nhi biết, nếu nàng biết chuyện này, nhất định sống không nổi. Người muốn biết cái gì ta đều nói cho người nghe, chỉ cầu người giấu nàng việc này.”

Phan Dao Dao thở dài: “Vậy người nói sát thủ ở đâu ra đi.”

“Sát thủ thật ra là do phụ thân của Bích Phù hoàng hậu, Tiêu đại nhân phái tới.”

“Bích Phù hoàng hậu? Phải nói nàng có thể là đời trước của Chu Tước, chuyện này cũng quái lạ, có thể nói là nhạc phụ giết nghĩa tử (con rể). Nói đi nói lại, tại sao hần muốn giết người?”

Thẩm Qua do dự một chút: “Bởi vì ta cự tuyệt thành thân với nữ nhi Lục Diệp của hần.”

Phan Dao Dao kinh ngạc nói: “Thật sao, Lục Diệp chẳng phải là muội muội của Bích Phù hoàng hậu sao? Nàng cũng thích người?”

Thẩm Qua vội phủ nhận: “Không phải vậy, nàng thích ca ca cùng cha khác mẹ của ta, Thẩm Lương.”

“Chuyện này làm ta hồ đồ rồi nha, nếu nàng ta thích ca ca của người, vậy tại sao ...”

“Nàng rất thích ca ca của ta, cho nên, bất luận hần muốn nàng làm chuyện gì, nàng sẽ không từ chối.”

Tuy rằng công tử chưa nói ra nhưng chỉ cần như vậy Phan Dao Dao đã đoán ra mọi chuyện: “A! Thì ra ca ca của người muốn nàng giả bộ thích người, sau đó người cự tuyệt hôn sự. Hai người họ thiết lập cái bẫy này vì muốn Tiêu đại nhân hạ sát người.”

Thẩm Qua nhẹ nhàng gạt đầu “Uhm” một tiếng.

“Nhưng, nhưng người và Thẩm Lương là huynh đệ mà, sao hắn có thể làm ra chuyện tán tận lương tâm như vậy a?”

Thẩm Qua lãnh đạm nói: “Tranh giành trong gia đình thôi mà.”

Phan Dao Dao cảm thấy lông trên người mình dựng hết lên: “Vậy Chu Tước gả cho người không phải rất nguy hiểm sao?”

Thẩm Qua nhìn ra cửa sổ, thật lâu sau mới nói: “Chỉ cần trở lại kinh thành, ta cho ca ca biết ta không muốn tranh chấp với hắn, vậy mọi nguy hiểm sẽ được giải trừ.”

Phan Dao Dao nói: “Nếu như vậy, vì sao lại muốn thành thân với Chu Tước nhanh như vậy?”

Vấn đề này Chu Tước cũng muốn biết, nàng đứng sau bình phong, hai tay nắm chặt, nàng thật sự muốn biết đáp án.

40. Chương 40

Gió thổi qua khung cửa lay động mọi vật trong phòng, mái tóc đen dài của công tử cũng phiêu phiêu theo gió.

Thanh âm của hắn cũng nhẹ nhàng lúc có lúc không vô thương như cơn gió vậy: “Đó là tại vì hồn phách của nàng không hoàn chỉnh.”

Phan Dao Dao nghe xong nhíu mày hỏi: “Hồn phách của nàng không hoàn chỉnh? Chuyện này sao người biết được?”

Cánh tay của Thẩm Qua khoát lên lưng ghế, “Châu Thuyền nói cho ta biết.”

Về mặt Phan Dao Dao không thể tin: “Lời của ả người cũng tin được ư?”

“Ta không thể không tin, ngày đó người cũng thấy, toàn bộ mọi người đứng trước Châu phủ đều không sao, chỉ trừ Tước nhi. Nếu không phải hồn phách nàng không hoàn chỉnh cũng sẽ không xảy ra chuyện đó.”

“Cho dù Châu Thuyền nói đúng thì có liên quan gì đến chuyện thành thân của người?”

“Không bao lâu sau nếu hồn phách của nàng không hoàn lại thì sẽ bị hồn phi diệt?”

“Hồn phi diệt – hồn phi phách tán? Vậy nàng sẽ ra sao?”

“Nàng sẽ vĩnh viễn biến mất khỏi thế gian.”

Phan Dao Dao ghen ngào: “Nàng, không phải nàng đến từ âm phủ sao? Nhất định sẽ có biện pháp đúng không?” Một người đang sống sờ sờ sao có thể biến mất? Hơn nữa từ khi biết nhau tới nay, Dao Dao thật sự rất thích nàng, không thể đứng yên nhìn nàng biến mất được. Mà Thẩm Qua thì sao? Nếu Chu Tước thật sự biến mất, hắn nhất định không để yên. Nghĩ vậy, Dao Dao liếc nhìn Thẩm Qua.

Thẩm Qua thản nhiên nói: “Nàng cũng không có cách đâu, đối với chuyện này, nàng cũng không biết.”

Phan Dao Dao la lên một tiếng: “Trời ạ!” Nàng gấp đến độ nhảy lên tại chỗ: “Chúng ta nên làm gì bây giờ? Thế nào mới giúp được nàng đây?”

Thẩm Qua chậm rãi nói: “Ta đã có cách.”

“Cách gì?”

Thẩm Qua liếc Dao Dao một cái mới chậm rãi mở chiếc hòm nạm vàng kia ra, bên trong chính là ngọc bội phù dung phỉ thúy. Lúc này miếng ngọc không hề tỏa sáng lại khôi phục dáng vẻ dương chi bạch ngọc ban đầu.

Phan Dao Dao thấy Thẩm Qua dùng ngón tay vuốt ve bề mặt của miếng ngọc, nàng đột nhiên nghĩ ra: “A! ta hiểu rồi, có phải phù dung phi thủy có thể thu hồi hồi phách của Chu Tước không? Thẩm công tử, ta đoán đúng không?”

Thẩm Qua nhẹ nhàng thở dài: “Bà chủ Phan luôn là người thông minh, Châu Thuyền từng nói với ta chỉ cần lấy một giọt máu của Chu Tước nhỏ lên miếng ngọc, như vậy một phách còn thiếu của nàng nhất định tìm về với chủ nhân.”

Phan Dao Dao nhìn miếng ngọc: “Thì ra miếng ngọc lại có công dụng thần kỳ như vậy, trách không được người ta nói nó có thể cải tử hoàn sinh.”

Thẩm Qua lắc lắc đầu: “Không phải như vậy.”

“Ta đoán sai rồi sao.”

“Cũng không quá sai. Sở dĩ nó có thể khiến ba hồn bảy vía của Tước nhi có thể quy về một mối là vì trước đây có một phách của nàng bị nhốt trong miếng ngọc còn ba hồn sáu phách lại bay về âm phủ. Cũng vì vậy mà âm hồn của nàng mới có thể bắt tử bắt diệt, nhưng mà đời kiếp kiếp nàng chỉ có thể ở lại âm phủ, không được đầu thai chuyển thế làm người.”

Phan Dao Dao “Nha” một tiếng, “Chỉ là ta vẫn không hiểu tại sao người lại gấp gáp thành thân.”

“Ta muốn ba hồn bảy vía của nàng trở về, nhưng mà nếu làm vậy, trí nhớ kiếp trước cũng sẽ trở lại, đến lúc đó nàng sẽ nhớ lại toàn bộ quá khứ. ta không muốn như vậy. Châu Thuyền có nói với ta chỉ cần ta và nàng thành thân, sau đó mới nhập hồn thì nàng có thể hoàn toàn quên quá khứ của Tiêu Bích Phù, trở thành Chu Tước.”

Phan Dao Dao hoàn toàn không nghĩ mọi chuyện phức tạp như vậy: “Cho nên, người vì muốn Chu Tước hoàn toàn quên quá khứ để có thể toàn tâm toàn ý với người? Người không biết làm vậy thật ích kỷ sao?”

Thẩm Qua lạnh lùng nhìn nàng: “Nàng đã hứa với ta, vĩnh viễn cùng ta, Nếu như vậy, nàng phải giữ lời hứa của mình.”

“Đó là vì nàng không biết có thể lấy lại trí nhớ. Nếu nàng biết, nàng có thể lựa chọn khác thì sao. Người làm vậy chính là tước đi quyền lựa chọn của nàng.”

“Ta làm vậy cũng vì tốt cho nàng.”

“Vì tốt cho nàng? Nói vậy thôi, chỉ vì chính người mà thôi. Không được, ta không thể để người làm vậy, ta muốn đem mọi chuyện nói cho nàng biết.”

“Không, người không thể làm thế được.” Thẩm Qua vội vàng túm lấy tay Phan Dao Dao.

Phan Dao Dao hất tay hấn ra: “Người không cần được ta đây. Cho dù nàng không ở bên người sau khi hồi phục trí nhớ, nàng cũng có thể trở lại hoàng cung làm hoàng hậu. Nói mới nhớ, Dạ đế vẫn là thần tượng của ta, hấn đợi Bích Phù hoàng hậu mười năm, chẳng lẽ lại để hấn chờ cả đời sao? Huống hồ, hấn vẫn là phu quân kiếp trước của Chu Tước? Người sao có thể làm người xấu đi phá hỏng duyên phận người khác?”

“Không, không phải thế. Hiện tại hoàng đế trong hoàng cung căn bản không phải Âm Dạ vương của Tiêu Bích Phù.”

Những lời này như sấm sét đánh ngang tai Phan Dao Dao, cả thân mình nàng chấn động: “Người nói cái gì?”

Thẩm Qua phất tay áo xoay người sang chỗ khác: “Chuyện này cũng không có nhiều người biết, người ngàn vạn lần đừng tiết lộ ra ngoài.”

Đương kim hoàng đế lại không phải là người mọi người vẫn nghĩ, Âm Dạ vương sao?

Phan Dao Dao cảm thấy miệng lưỡi khô khốc, nói chuyện cùn khó khăn: “Người, người nói thật sai? Nhưng, nhưng sao người biết được?”

Thẩm Qua đưa lưng về phía Dao Dao, gật gật đầu: “Trên đời này có một loại người chuyên đi thu thập tin tức cơ mật của hoàng gia, mà Thẩm gia chúng ta chính là nơi làm loại chuyện này. Cho nên, bí mật của

Hoàng đế, đại đế ta cũng biết chút ít. Bất quá chuyện này không thể truyền ra ngoài, cho nên, bà chủ Phan, vì sự an toàn của người, ta hy vọng sau khi bước qua cánh cửa này người sẽ quên hết mọi chuyện chúng ta đang nói.”

Phan Dao Dao giống như được nghe chuyện kỳ kỳ: “Nếu đương kim hoàng đế không phải Âm Dạ vương, vậy Âm Dạ vương đang ở đâu?”

“Hắn, mười năm trước đã không còn trên đời.”

“Âm Dạ vương chết? Vậy đương kim hoàng đế là ai?”

Thẩm Qua trầm mặc không nói.

Phan Dao Dao cười gượng: “Ta thề bước qua khỏi cửa, ta sẽ quên hết mọi chuyện chúng ta vừa nói. Nếu người không nói cho ta biết, chỉ sợ sau này mỗi ngày ta ngủ không yên. Van cầu người nói cho ta biết đi.”

Thẩm Qua nghiêng đầu, rốt cuộc cũng nói: “Đương kim hoàng đế là nhị hoàng tử Lí Tín.”

“Nha, thì ra là thái tử diện hạ! Ta còn nghĩ hắn đã chết. Không ngờ người tưởng sống thì đã chết và ngược lại.” Hôm nay nghe được nhiều chuyện kỳ thật, “Ai, ta cũng không hiểu, nếu hắn đã làm hoàng đế, khắp thiên hạ đều là của hắn, nhưng tại sao lại mạo danh Âm Dạ vương?”

Thẩm Qua thở dài: “Chuyện này ta cũng không biết, điều ta biết chính là nếu Tước nhi hồi phục trí nhớ, phát hiện phu quân đã chết không biết nàng sẽ ra sao. Cho nên ta không muốn để nàng biết.”

“Người biết không?” Phan Dao Dao cảm động nhìn Thẩm Qua: “Vừa mới rồi ta còn nghĩ người vì tư lợi cá nhân, không ngờ người đều suy nghĩ vì Chu Tước. Ta không thể không nói, lấy được người chính là phúc khí của nàng. Nếu nàng biết được, người làm mọi chuyện vì nàng, nhất định nàng sẽ rất cảm động.”

Tránh ở phía sau bình phong, Chu Tước vẫn còn bất động, đoạn đối thoại của Phan Dao Dao và Thẩm Qua vẫn còn quanh quẩn bên tai nàng. Chu Tước đứng ngơ ngẩn, không biết trải qua bao lâu, đèn khi hai chân run lên không chịu được nàng mới đi ra tắt bình phong. Trong phòng không một bóng người giống như mọi chuyện nàng vừa nghe chỉ là trong một cơn ác mộng.

Thẩm Qua vì nàng mà làm mọi chuyện, cũng giống Dao Dao nói, nàng rất cảm động, nhưng mà biết được chuyện này nàng lại cảm thấy bản thể của mình như thiếu một thứ gì đó. Loại cảm giác bất an này là người nàng khó chịu. Nếu không tìm được một phách kia trở về, nàng sợ cả đời mình sẽ sống trong hoang mang áy náy.

Một phách kia, thật sự ở bên trong phù dung phải thúy sao?

Chu Tước mở chiếc hòm ra, ngón tay vuốt nhẹ mặt ngọc, chỉ cần một giọt huyết, một giọt nhỏ lên khối dương chi bạch ngọc này, nàng sẽ có đáp án.

Đồng tử hơi co lại, nàng rút thanh trâm trên đầu xuống, mái tóc đen dài rơi rủ xuống.

Chỉ cần một giọt huyết, đáp án ngay trước mắt.

Cây trâm giờ lên, ý cười bên khóe miệng ngày càng đậm.

Nhưng trước khi cây trâm đâm vào tay, tốc độ lại dần giảm xuống.

Cây trâm này chính là lễ vật của nam nhân kia tặng nàng, phù dung trâm.

Sau khi công tử trao nó cho Chu Tước, nàng đã cầm lên búi tóc không nỡ rời xa.

Chẳng lẽ, tình cảm của nàng với công tử là giả sao? Nếu nàng khôi phục trí nhớ, đoạn tình duyên này sẽ đi đâu?

Nhưng, nếu không làm như vậy, chờ sau khi thành thân, đoạn trí nhớ này sẽ vĩnh viễn chìm vào bóng tối.

Cứ tưởng tượng như vậy, tâm nàng càng ngày lại càng đau.

Là mười năm quá khứ hay tương lai sau này, bắt đầu một cuộc đời mới?

Tất cả quyết định vào giờ khắc này.

Máu, theo ngón tay từ từ chảy xuống.

“Tức nhi ...” Phía sau truyền đến thanh âm của Thẩm Qua, “Nàng làm gì vậy?”

Chu Tước lệ rơi đầy mặt xoay người sang chỗ khác: “Xin lỗi chàng. Các người vừa nói chuyện, ta đã nghe hết rồi.”

Thẩm Qua bước đến vài bước muốn đoạt lấy ngọc bội, Chu Tước đột nhiên thối lui, lạnh lùng nói: “Không được đến đây!”

“Được, ta không tới. Nàng buông phù dung phải thúy xuống đi, chúng ta từ từ nói chuyện?” Thẩm Qua nghe thấy thanh âm run rẩy của chính mình.

“Còn nói chuyện? Chàng không phải đã quyết định rồi sao?” Nàng cúi đầu, giọt máu đỏ sẫm rơi xuống miếng ngọc bội.

Cả thế giới yên tĩnh. Tất cả hình ảnh dường như bị cắt gãy, bề nát, chỉ có nụ cười trên gương mặt đầm nước mắt của nàng và ánh mắt kinh hoàng của hắn.

“Không được ...” thanh âm bi ai thống khổ của nam tử quanh quẩn trong căn phòng không một bóng người.

“Không được ...” Thẩm Qua thốt lên ngồi bật dậy, trên trán mồ hôi chảy ròng ròng.

“Công tử, người tỉnh rồi.” Là âm thanh của A Lai.

Thẩm Qua mờ mịt nhìn ra bốn phía, căn phòng sang trọng, lùa mỏng bay bay, bàn gỗ hoa lê tinh xảo.

“Đây là .. làm sao?”

“Công tử? Người không nhớ sao? Chúng ta đang trên đường đến thành Nam. Vài ngày trước người ngã bệnh, cho nên phải trọ lại khách điểm vài ngày.” A Lai vừa thu thập đồ ăn, vừa nói: “Người đã tỉnh thì ăn nhiều một chút. Ta đã dặn nhà bếp làm ít cháo, người ăn xem hợp khẩu vị không?”

“Người nói cái gì?” Thẩm Qua cố bình ổn trái tim đang đập loạn trong lòng.

A Lai không hiểu nhìn hắn ngạc nhiên: “Ta đang nói, dặn nhà bếp chuẩn bị cháo cho công tử, người ăn nhiều một chút.”

“Không phải cái này, người đang nói chúng ta đang trên đường đến thành Nam?”

A Lai vẫn không rõ: “Đúng vậy! Công tử bị bệnh vài ngày rồi, đại phu dặn người nghỉ ngơi.”

“Người nói, chúng ta chưa bao giờ đến thành nam?” Thẩm Qua cảm giác thế giới quanh mình dần sụp đổ.

“Đương nhiên chúng ta chưa đến thành Nam. Nhưng công tử yên tâm đi, khoảng cách tới đó chỉ còn vài ngày, chờ công tử hết bệnh, chúng ta sẽ tới ngay thôi.”

Thẩm Qua vội nhảy xuống giường, dùng sức nắm lấy vai A Lai: “Như vậy Chu Tước đâu? Người cũng không biết sao?”

A Lai nghiêng đầu nghĩ nghĩ: “Chu Tước? Nàng là ai?”

Hai tay buông lỏng, hai mắt Thẩm Qua mở to, không dám tin lùi về sau vài bước: “Như vậy, khu rừng? Người có nhớ khu rừng chúng ta bị lạc vào không?”

“Khu rừng nào a! Công tử người rốt cuộc đang nói gì vậy?”

Thẩm Qua cảm thấy thiên địa đang đảo lộn, hoa mắt chóng mặt không chống đỡ được ngã xuống, A Lai nhanh tay đỡ được hắn.

Mọi chuyện, chẳng lẽ chỉ là mộng sao?

Phải ... là mộng sao?

Ngoài cửa sổ mưa rơi tầm tã, gió nhẹ thổi vào trong phòng cuốn bay bức họa treo trên tường. Bức họa đang đưa phát ra âm thanh trong căn phòng tĩnh lặng như tờ.

Thắm Qua hướng về phía âm thanh, giật mình hoảng hốt.

Bức họa trên tường vẽ một thiếu nữ, rộng ba thước, dài bốn thước. Thiếu nữ trong tranh là một vị đại mỹ nhân, nàng chỉ mặc một bộ mặc thanh sam, dựa vào gốc đào, dưới tàng cây là một chiếc bàn nhỏ, trên tay nàng cầm một quyển thi thư. Vô số cành hoa đào đang lặng yên nở rộ khoe sắc phía trên đỉnh đầu nàng, tựa như tỏa ra một lớp sương mờ hư ảo

Lúc này, đôi lông mi như cánh bướm của nàng dường như hơi rung lên, nở một nụ cười thần nhiên với hân.

Dưới bức họa có đề hai dòng chữ nhỏ:

Chính thị Giang Nam hảo phong cảnh,

Thì tiết lạc hoa hựu phùng quân.

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/nhu-la-co-nhan>